VƯƠNG VĂN KIỆT

CHUYÊN GIA PHÁP Y

Dịch giả: Thạch Hà

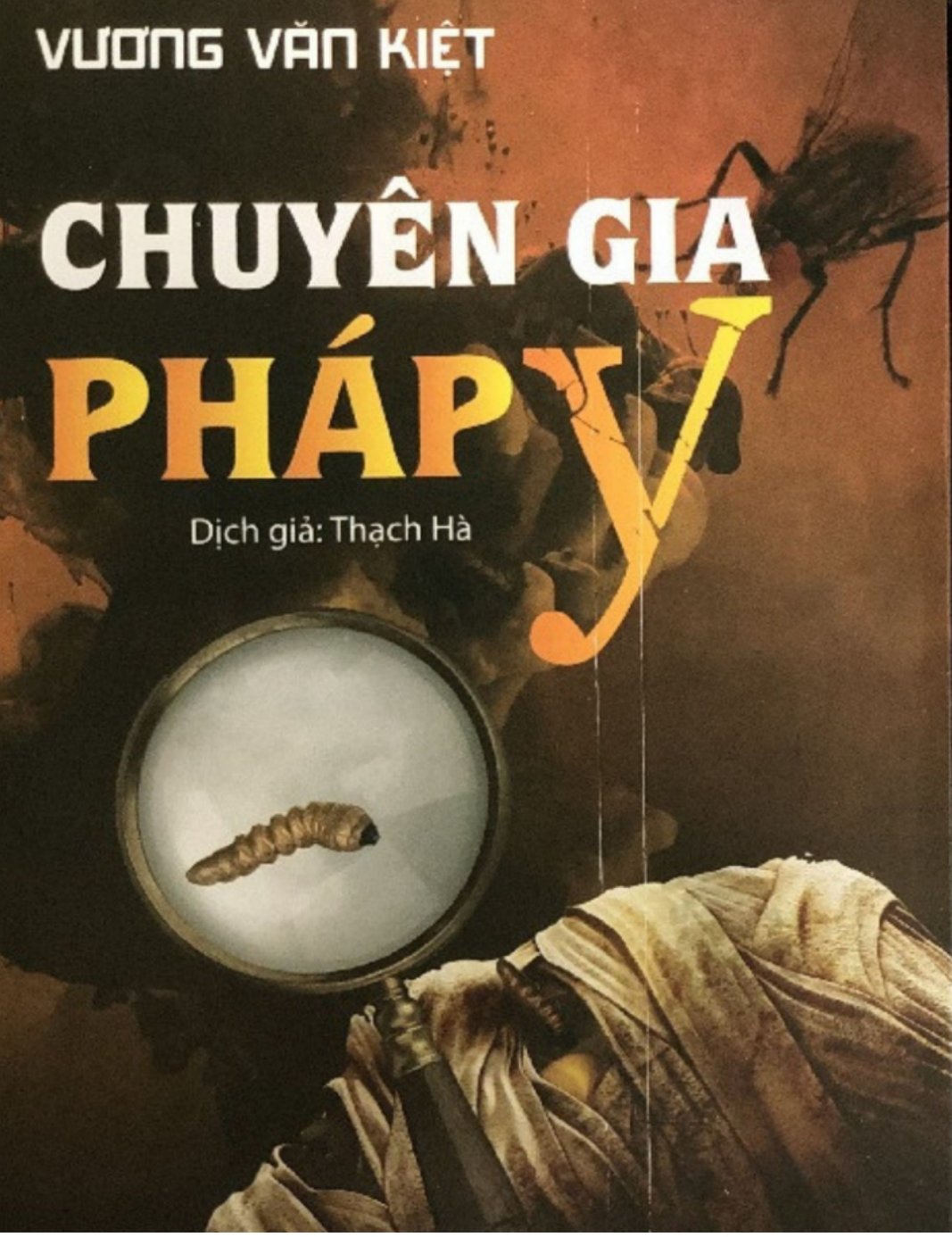

chuyên gia pháp y - tập 2

—★—

Tác giả: Vương Văn Kiệt

Quét mã QR code để truy cập nhanh nhóm trên Facebook.

Facebook: ebookdep

Mục lục

Lời nói đầu CÔN TRÙNG TỐT VÀ CÔN TRÙNG XẤU
Vụ án thứ nhất RUỒI TRÂU RÂU MẬP (PARASARCOPHAGA CRASSIPALPIS)
Vụ án thứ hai CÁI CHẾT LY KỲ VÌ SÉT ĐÁNH
Vụ án thứ ba CÔN TRÙNG KHÔNG LỘT XÁC
Vụ án thứ tư TOA THUỐC GÂY ẢO GIÁC
Vụ án thứ năm KẾ HOẠCH GIẢ CHẾT
Vụ án thứ sáu BƯỚM LỬA TỰ BỐC CHÁY
Vụ án thứ bảy QUỶ ĐẾN HOA VIÊN
Vụ án thứ tám TRÙNG ĐỘC LỬA ÂM DƯƠNG
Vụ án thứ chín RUỐI ĐỘC THẦN BÍ
Vụ án thứ mười KÝ SINH TRÙNG ĐẠI NÃO
Vụ án thứ mười một NGƯỜI BÍ ẨN THẬT GIẢ NGOẠI TRUYỆN
Vụ án côn trùng đặc biệt “BỎ MẠNG Ở SÒNG BẠC”
Vụ án côn trùng đặc biệt “GIẾT NGƯỜI VÌ TÌNH TRONG NGÔI NHÀ CŨ”
Vụ án côn trùng đặc biệt “SÓNG GIÓ TRONG LẦN MUA XE”

Lời nói đầu
CÔN TRÙNG TỐT VÀ CÔN TRÙNG XẤU

Trong thế giới côn trùng cũng phân chia ra côn trùng tốt và côn trùng xấu, bởi vì độc lí học pháp y sẽ bắt buộc phải phân loại côn trùng, đồng thời nó cũng là một bộ môn mà giới côn trùng học pháp y sợ nhất. Những kẻ tội phạm tinh thông độc lí học pháp y có thể khống chế được côn trùng có khả năng tấn công, điều khiển chúng tìm giết những người cư trú trong thành thị.

Tuy nhiên, trong mắt những người bình thường, tất cả các loại côn trùng đều không đáng kể gì, lúc nào cũng có thể dễ dàng lấy tay đập chết. Nhưng dưới con mắt của các nhà côn trùng học pháp y, trong cơ thể côn trùng ẩn chứa một sức mạnh vô cùng thần bí, vừa có thể giết người một cách vô hình chỉ trong nháy mắt, vừa có thể cứu sống con người khi đã ở ranh giới giữa sự sống và cái chết. Có điều, côn trùng tốt hay xấu chủ yếu là do người khống chế nó quyết định.

Tất nhiên, các nhà côn trùng học trong pháp y sẽ coi côn trùng tốt là một manh mối để giải oan cho người chết, chủ yếu dùng để liên kết giữa người chết và hung thủ, từ đó tìm ra hung thủ thật sự đứng đằng sau. Khoa học gọi chúng là ánh sáng, là tia hy vọng để mở ra giới hạn ADN cao nhất của con người. Nhưng những kẻ phạm tội lại lấy chúng

làm vũ khí giết người siêu hạng, vì loại côn trùng có khả năng tấn công có thể giết người trong nháy mắt mà không để lại chút dấu vết phạm tội nào.

Dưới góc độ khoa học cũng cần phải nói một cách đơn giản rằng, độc lí học mà người ta thường nói là độc lí học theo nghĩa rộng, chủ yếu sử dụng nguồn chất hóa học từ bên ngoài để tiến hành dung hợp hữu cơ, thực hiện cải tạo ép buộc đối với những vật chất có hoạt tính sinh vật được tổng hợp nhân tạo, các thể sinh vật bao gồm con người, động vật, thực vật và các loài sinh vật khác. Đây là một môn khoa học biến đổi gien có tính tổng hợp rất cao.

Nếu do tác dụng của chất độc khiến cho quá trình thay thế tế bào hoặc chức năng, hình thái tế bào của các cơ quan, tổ chức trên cơ thể bị tổn hại dẫn đến xuất hiện trạng thái bị bệnh thì gọi là nhiễm độc, do nhiễm độc dẫn đến tử vong thì gọi là nhiễm độc chết. Có thể sử dụng độc lí học pháp y trên xác chết do nhiễm độc để rút ra nguyên nhân thật sự dẫn đến tử vong, việc này có tác dụng vô cùng quan trọng giúp điều tra phá án. Tuy nhiên, đối với một số xác chết đã bị thối rữa nặng, sử dụng độc lí học truyền thống rất khó thu được thông tin có giá trị.

Nguyên nhân chủ yếu là do khi ở trên xác chết do trúng độc, việc sinh trưởng của giòi bọ và bọ cánh cứng bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Qua rất nhiều hạng mục nghiên cứu và tổng kết cho thấy, trong cơ thể của một số ít côn trùng có chứa thành phần chất độc ảnh hưởng đến thời kỳ lớn lên sau này, các chất độc khác nhau sẽ có ảnh hưởng khác nhau đối với quá trình sinh trưởng và phát triển của chúng. Điều này rõ ràng đã mở ra một cánh cửa lớn hoàn toàn mới cho giới côn trùng học pháp y. Môn khoa học này có khác so với độc lí học theo nghĩa rộng, thường được gọi chung là độc lí học côn trùng pháp y.

Vụ án thứ nhất
RUỒI TRÂU RÂU MẬP (PARASARCOPHAGA CRASSIPALPIS)

Lòng dạ con người có thể là địa ngục, và cũng có thể là thiên đường!

—— Dante

Lời dẫn

Thẩm Kiến Quốc xua tay trả lời: "Bởi vì thứ đồ chơi này có quan hệ chặt chẽ và có quy luật nhất định, may mà ông trời có mắt, sau khi được đưa đến phòng thí nghiệm côn trùng, tiêu bản đã bắt đầu nở vào lúc một giờ sáng hôm sau. Đây là ấu trùng của loài ruồi trâu Parasarcophaga crassipalpis. Chúng không đẻ trứng mà trực tiếp sinh ra ấu trùng, vào thời điểm thích hợp nhất cho sinh trưởng, chúng phát triển rất nhanh, sau khoảng 17 đến 18 tiếng là có thể bước vào tuổi 2, sau một ngày nữa sẽ bước vào tuổi 3, thời gian có thể kéo dài khoảng 20 tiếng trở lại là bắt đầu thành nhộng. Vì vậy, vào lúc một giờ ngày

Thứ Ba là chúng bắt đầu thành nhộng, như thế cũng có nghĩa đây là ấu trùng được sinh ra vào chiều ngày Thứ Sáu. Hơn nữa, thông thường sau thời điểm sáu, bảy giờ tối, loài ruồi sẽ không sinh sản. Nếu không xảy ra tình huống gì đặc biệt, có thể kết luận người bị hại tử vong trong khoảng thời gian từ ba đến sáu giờ chiều ngày Thứ Sáu".

Nữ y tá mất tích

Hôm nay đến lượt Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc nghỉ, Cao Kiện nhàn rỗi không có việc gì bèn đến trung tâm pháp y tìm Thẩm Kiến Quốc, bám riết lấy Thẩm Kiến Quốc đòi kể cho nghe về các vụ án côn trùng mà ông từng phá. Thẩm Kiến Quốc không biết làm thế nào đành phải kể cho Cao Kiện nghe vụ án nữ y tá tử vong, là một vụ án ông ghi nhớ tương đối sâu sắc.

Thẩm Kiến Quốc còn nhớ vụ án xảy ra vào mấy năm trước ở ngay trong nhà riêng của một gia đình nông dân điển hình nằm trong khu ổ chuột. Ngôi nhà có 5 gian, ngoài ra ở mỗi phía đông và tây còn có thêm hai gian đầu hồi. Cùng với tốc độ phát triển xây dựng của thành thị, xung quanh khu ổ chuột mọc lên rất nhiều nhà cao tầng, từ đó cũng giúp khu ổ chuột dần dần sầm uất hơn.

Vợ Lý Minh Hoa đã chết từ 3 năm trước, con trai mua nhà riêng sống trong thành phố, còn lại một mình Lý Minh Hoa ở nhà, thường ngày cảm thấy cô đơn nên mới tiến hành cải tạo ngôi nhà một chút, hai gian phía đông dành cho mình sử dụng, ba gian còn lại ngăn ra mỗi gian một cửa dùng để cho thuê. Như vậy, căn nhà không những không còn lạnh lẽo buồn tẻ nữa, mà còn có thêm một số tiền chi trả cho sinh hoạt.

Hai gian đầu hồi phía Tây cho vợ chồng người thợ may Khương Chấn Giang ở Thượng Hải thuê. Hộ gia đình thứ hai đến đây từ 2 năm trước ở trong gian tiếp giáp đầu hồi phía Tây, đó là một người đàn ông ngoài 30 tuổi tên gọi Lý Nhạc, nghe nói làm việc ở ngay gần đó nhưng

không rõ chức vụ, nghề nghiệp là gì. Trông người này có vẻ giống một cán bộ lâu năm, hơn nữa Lý Minh Hoa cũng không hỏi kỹ. Sau khi đến ở, Lý Nhạc tu sửa lại gian phòng, bố trí thêm một số đồ đạc như ti-vi, tủ lạnh, sô-pha. Lúc đến đây, ngoài bản thân anh ta còn có một phụ nữ trẻ đẹp xưng là vợ, người này rất ít nói, ít ra ngoài và cũng không biết nấu nướng, giống hệt như đang sống ở trong khách sạn sang trọng.

Hôm nay là thứ hai, lại vừa hay đúng vào ngày mùng một tháng tám, trời không mưa nhưng không khí oi bức khó chịu. Vợ chồng Khương Chấn Giang dậy từ sớm, giặt giũ xong xuôi,

sau đó Khương Chấn Giang chuẩn bị đồ đạc đi làm, vợ anh ta là Hồ Tịnh bèn cầm chổi quét dọn vệ sinh ở trước cửa. Cửa phòng nhà cô ta chỉ cách cửa phòng nhà Lý Nhạc khoảng vài ba mét nên cô ta tiện tay quét hộ luôn cho hàng xóm, trông thấy cửa nhà Lý Nhạc khóa đã mấy ngày, trong lòng thầm nghĩ họ thuê gian phòng này chẳng phải là tốn tiền vô ích hay sao?

Cô ta ngẩng đầu nhìn vào bên trong, vì gian phòng không treo rèm cửa nên trông thấy một người vẫn đang nằm trên giường; nhìn xuống dưới nữa lại thấy người này trần truồng, không mặc bất kỳ thứ quần áo nào. Cô ta không dám nhìn nữa, nhưng lại bỗng suy nghĩ theo hướng khác. Không lẽ lại như vậy? Cửa bị khóa từ bên ngoài, rèm cửa lại không treo, làm sao lại có thể trần truồng nằm ở đó được chứ? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô ta càng nghĩ càng thấy không bình thường, bèn kể ngay tình hình đó cho chồng mình, sau một hồi bàn bạc, hai vợ chồng lập tức đến đồn cảnh sát báo án, chỉ lo xảy ra chuyện lớn.

Đồn cảnh sát cử một cảnh sát nhân dân và một nhân viên pháp y đến hiện trường, trong đó nhân viên pháp y chính là Thẩm Kiến Quốc. Viên cảnh sát khu vực chịu trách nhiệm mở khóa cửa, một luồng khí hôi thối từ bên trong xộc thẳng ra, ngoài ra còn có một bầy ruồi nhặng

bay vù vù trong phòng! Thẩm Kiến Quốc biết chắc người kia đã chết, cần phải xác định nguyên nhân chết. Viên cảnh sát khu vực lập tức báo cáo cấp trên, xác định đây là vụ án hình sự, một vụ án giết người điển hình.

Thẩm Kiến Quốc tiến hành khám nghiệm tử thi xong, đưa ra kết quả nạn nhân là phụ nữ, bị bóp cổ dẫn đến ngạt thở mà chết.

Theo lời kể của Khương Chấn Giang và vợ là Hồ Tịnh, họ rất ít qua lại với gia đình này, có lúc còn trông thấy Lý Nhạc đi đi về về với một người phụ nữ nhưng họ cũng chưa bao giờ nói với nhau câu gì, những tình hình khác lại càng không hay biết gì. Còn việc người chết có phải là người phụ nữa đã qua lại với Lý Nhạc kia không thì họ chỉ cảm thấy giống chứ không dám khẳng định.

“Trước tiên phải tìm được người nhà nạn nhân và Lý Nhạc!” Thẩm Kiến Quốc là người phụ trách chính, phối hợp với đội trưởng đội cảnh sát hình sự của cục cảnh sát là Tôn Thiên Tứ truyền đạt mệnh lệnh phân công tìm kiếm. Một ngày sau, tổ phụ trách tìm kiếm nguồn gốc xác chết phát hiện ra ở một bệnh viện cách hiện trường vụ án khoảng 5km vừa có một nữ y tá bị mất tích. Người bị mất tích có phần giống với nạn nhân tử vong. Sau khi nhận dạng, cảnh sát xác nhận đây chính là Chu Lan, nữ y tá của khoa ngoại mới bị mất tích.

Chu Lan, 27 tuổi, tốt nghiệp trường y tế, đã công tác được tám, chín năm, giỏi nghiệp vụ, làm việc chăm chỉ và có trách nhiệm. Nhà Chu Lan cách bệnh viện khá xa nên cô thường ở nhà tập thể của bệnh viện, vài năm gần đây mỗi khi hết giờ làm thường hay đi ra ngoài, có lẽ là đang yêu đương. Đương nhiên đây chỉ là những chuyện bình thường và đồng nghiệp cũng không hỏi han quá tỉ mỉ, vì thế họ không rõ lắm về đối tượng mà cô qua lại.

Theo lời kể của các đồng nghiệp, Chu Lan có tính cách hướng nội và lập dị, không giỏi giao tiếp, vài ngày trước khi mất tích rất ít nói. Có

người hỏi cô có vấn đề gì, có phải bị ốm không thì cô luôn lắc đầu mà không nói gì. Cũng từng có người giới thiệu bạn trai cho cô, nhưng có thể do yêu cầu của cô quá cao nên tất cả hầu như chỉ gặp mặt một lần rồi thôi.

Bản thân Chu Lan quả thật rất có nhan sắc: cao một mét sáu mươi tám, dáng người mảnh mai cân đối, da trắng nõn nà, mặt mũi xinh xắn. Cái chết của cô gây chấn động lớn trong bệnh viện, một là họ cảm thấy quá bất ngờ, ở bệnh viện này từ trước đến giờ chưa từng xảy ra vụ án mạng nào như vậy; hai là họ cảm thấy rất đáng tiếc cho một người trẻ trung, thành thạo công việc, lại là một trong những nhân viên nòng cốt thuộc phòng mổ của khoa ngoại như vậy. Còn có một điều khiến người ta càng cảm thấy khó hiểu là tại sao cô lại đến sống trong một căn nhà tầm thường ở cách khá xa như vậy?

Người trong bệnh viện đều tự mình âm thầm suy đoán, chắc chắn cô đã sống chung với bạn trai, cũng có người đoán rằng chuyện tình cảm của cô đang đi vào ngõ cụt, nhưng dù thế nào thì trong chốc lát cũng đã dậy lên vô số ngờ vực, đồn đoán khắp nơi. Gia đình Chu Lan ở thành phố, cha là cán bộ nhà nước, làm trưởng phòng hành chính của một cục, mẹ là kỹ sư cao cấp của một phòng nghiên cứu nào đó. Theo lời cha cô kể: “Chu Lan tính cách bướng bỉnh, tự do phóng khoáng, ít vâng lời, nhưng ham học hỏi, đã muốn gì là nhất định làm được. Lúc đi học luôn đạt thành tích rất tốt. Sau khi đi làm, tranh thủ những lúc rảnh rỗi kiên trì học tiếng Anh nên trình độ tiếng Anh rất cao, tuy nhiên cô không thể hiện nhiều ở nơi làm việc. Cũng trong thời gian này, cô còn đang theo học khóa chính quy chuyên ngành hộ lý nên rất ít khi về nhà.”

Sau khi tiến hành khám nghiệm tử thi, Thẩm Kiến Quốc phát hiện có tinh dịch trong âm đạo nạn nhân, chứng tỏ trước khi chết nạn nhân đã có quan hệ tình dục, không nghi ngờ gì đây rõ ràng là một vụ án

giết người vì tình điển hình! Gã Lý Nhạc này rốt cuộc là kẻ nào? Cần phải tìm ra thân phận thật sự của hắn một cách nhanh nhất, tổ phá án đã tiến hành điều tra ở phòng đăng ký hộ tịch địa phương nhưng không tìm thấy ai có điều kiện gần giống như thế cả.

Mọi người không khỏi suy đoán, phải chăng Lý Nhạc chỉ là tên giả, nếu quả thật như vậy thì việc điều tra phá án lại càng khó khăn hơn nhiều.

Theo lời kể của chủ nhà và vợ chồng Khương Chấn Giang, người đàn ông này cao hơn một mét tám, khoảng ngoài 30 tuổi, dáng vẻ khôi ngô khỏe mạnh, tóc đen, mày rậm, mắt to, ăn mặc hết sức chải chuốt, có thể coi là người đẹp trai có hạng, duy chỉ có hàm răng khấp khểnh và hơi ố vàng.

Dựa theo chút ít manh mối này, Thẩm Kiến Quốc và đồng nghiệp tìm đến bệnh viện điều tra.

Bệnh viện tổ chức các phòng, khoa và phát động quần chúng ở xung quanh tiến hành phân tích, sau đó báo cáo cấp trên.

“Đây chẳng phải Lý Khâu Sơn, trưởng ban tuyên truyền của bệnh viện hay sao? Trông giống anh ta lắm! Không thể có người nào khác giống như vậy được.”

“Đúng rồi! Đúng là Lý Khâu Sơn! Mọi người nghĩ kỹ xem, chữ Khâu và chữ Sơn viết chồng lên nhau chẳng phải là chữ Nhạc hay sao?”

Điều này khiến Thẩm Kiến Quốc vui mừng không thể tả nổi, ông lập tức đưa ra quyết định: “Tốt quá rồi, chúng ta lập tức đi tìm anh ta!”

Lý Khâu Sơn, nam, 35 tuổi, quân nhân chuyển ngành từ ba năm trước, mới nhậm chức trưởng ban tuyên truyền của bệnh viện. Anh ta là người đa tài, nhảy múa hát ca đều giỏi, viết cũng rất đẹp, vì thế được lãnh đạo bệnh viện trọng dụng, có thể nói là đã đến tột đỉnh vinh

quang. Theo lời của các công nhân viên, đúng là anh ta quan hệ với Chu Lan rất thân thiết, trong một buổi dạ hội văn nghệ chào năm mới, Chu Lan đã múa cùng anh ta. Nhà anh ta ở xa, đã có vợ và một con gái 8 tuổi. Vì đường xa nên anh ta rất ít về thăm nhà, thường ở dài hạn trong phòng làm việc.

Đến lúc này, việc tiếp xúc mặt đối mặt với Lý Khâu Sơn đã không thể tránh khỏi được nữa.

Lý Khâu Sơn được mời đến đồn cảnh sát, cảnh sát viên Lâm Vũ chịu trách nhiệm nói chuyện với anh ta.

“Anh có biết Chu Lan không?”

“Có, người cùng cơ quan sao lại không biết chứ?” “Thường ngày anh có tiếp xúc với cô ấy không?”

“Thi thoảng cùng tham gia một số hoạt động tập thể. Tôi làm công tác tuyên truyền, đồng thời cũng phụ trách tổ chức hoạt động văn hóa trong viện, mỗi lần tổ chức liên hoan khiêu vũ gì đó cô ấy cũng đều tham gia khá nhiệt tình. Bởi vì cô ấy còn độc thân, vả lại người cũng rất đẹp!”

“Ấn tượng của anh về cô ấy thế nào?”

“Rất tốt, cô ấy rất có tố chất, và cũng rất có năng lực.”

“Giữa anh và cô ấy có quan hệ gì đặc biệt không?”

“Quan hệ đặc biệt, ý anh là…”

“Không chỉ cụ thể.”

“Cô ta chết rồi, anh có biết không?”

“Biết, mấy hôm trước tôi có nghe nói.”

“Anh nghĩ thế nào về cái chết của cô ta?”

“Thật đáng tiếc, tôi cảm thấy vô cùng đau buồn và thương tiếc.”

“Anh có còn điều gì muốn nói nữa không?”

“Không có. Cần tôi làm việc gì, tôi sẽ cố hết sức giúp đỡ.”

“Thế thì tốt, xin anh hãy suy nghĩ thật kỹ, có ý kiến hay thông tin gì thì lập tức liên hệ với chúng tôi, trong hai ngày tới đừng đi đâu xa.”

Buổi thẩm vấn đầu tiên đã kết thúc như vậy. Đối với Thẩm Kiến Quốc, thu hoạch lớn nhất là đã trông thấy được giày của đối phương, cơ bản giống với vết giày để lại hiện trường vụ án, giống từ kích thước đến đường nét.

“Xem ra có triển vọng đấy.” Tôn Thiên Tứ rất vừa ý với công việc vừa rồi của Lâm Vũ, anh ta dừng lại giây lát rồi nói tiếp, “chúng ta phải làm bước tiếp theo thật rồi, trước tiên là âm thầm giám sát anh ta.” Đây là một trong những biện pháp bắt buộc phải sử dụng với nghi phạm quan trọng, cũng có nghĩa là nâng cấp nghi ngờ đối với anh ta.

Sau buổi thẩm vấn này, Lý Khâu Sơn bắt đầu đứng ngồi không yên, lẽ nào họ phát hiện ra điều gì rồi hay sao? Gã pháp y tên Thẩm Kiến Quốc kia nhìn giày của mình là có ý gì? Trong đầu Lý Khâu Sơn luôn trăn trở tìm kiếm hàm ý của buổi thẩm vấn đó. Họ đang chơi trò tâm lý với mình chăng? Anh ta bắt đầu âm thầm suy đoán.

Trưa hôm sau Lâm Vũ đến phòng làm việc của Lý Khâu Sơn, đồng thời yêu cầu anh ta đi cùng mình đến đồn cảnh sát. Tất nhiên đây là thủ đoạn trinh sát hình sự thường dùng, lần này tiến hành theo sắp đặt của Thẩm Kiến Quốc, trước tiên gia tăng áp lực tâm lý cho Lý Khâu Sơn, thực hiện thành công thủ tục mời lên làm việc.

Cảnh sát làm như vậy quả thật đã gây ra cho Lý Khâu Sơn áp lực không nhỏ, lúc ngồi trên xe cảnh sát anh ta cứ vặn mãi đôi bàn tay to mập của mình.

Lý Khâu Sơn được sắp xếp đưa đến một gian phòng trống trơn trong đồn cảnh sát, ngoài nhân viên cảnh sát canh gác ở cửa, không có

ai nói chuyện với anh ta, trong phòng cũng không có ai khác. Anh ta ngồi trên ghế liên tục lấy tay lau mồ hôi, khoảng hơn nửa giờ sau mới trông thấy có cảnh sát đến. Đi trước là người đàn ông trung niên, mặc thường phục, dáng vẻ hơi gầy, phía sau là một nữ cảnh sát trẻ mặc cảnh phục, họ cùng ngồi sau chiếc bàn 3 ngăn đối diện anh ta.

"Lý Nhạc!" Người đàn ông trung niên kia chính là Thẩm Kiến Quốc, giọng nói nhỏ đến mức vừa như đang gọi anh ta lại vừa như đang tự nói với chính mình, nhưng bên trong đó chứa đựng sự uy nghiêm và kiên định.

Tiếng gọi nhỏ đột ngột phát ra này quả thật khiến Lý Khâu Sơn cảm thấy bất ngờ, bất giác ngẩng đầu lên, một luồng khí đi từ phía cuối cổ họng lên qua yết hầu và khoang mũi, lúc ra đến cửa miệng mặc dù đã cố ý nuốt vào trong nhưng vẫn phát ra tiếng "hử" nửa chừng. Tuy chỉ ở trong yết hầu và khoang mũi nhưng âm thanh này vẫn bị Thẩm Kiến Quốc và nữ cảnh sát xinh đẹp nghe được. Đây chính là một loại phản xạ có điều kiện.

"Lý Khâu Sơn."

"Vâng." Anh ta do dự một lúc rồi mới khẽ trả lời.

"Anh còn gọi là Lý Nhạc nữa phải không?" Thẩm Kiến Quốc cất tiếng hỏi to với thái độ nghiêm túc. Lúc này Lý Khâu Sơn như thể mất hồn, đầu óc choáng váng không biết trả lời thế nào cho phù hợp, vì thế thẫn thờ ngồi yên, không bảo đúng mà cũng chẳng bảo sai. Sau đó anh ta cố trấn tĩnh lại rồi mới khẽ trả lời: "Tôi từng dùng cái tên giả này để thuê nhà trọ, mục đích chỉ là để sinh hoạt thuận tiện mà thôi."

"Tại sao anh lại phải dùng tên giả?"

"Lúc đó cũng không nghĩ thế nào cả, cảm thấy như vậy thuận tiện, không muốn để cơ quan biết."

"Tại sao Chu Lan lại chết trong phòng anh thuê trọ?"

“Chuyện này tôi cũng không biết.”

“Anh với cô ấy có quan hệ như thế nào?”

“Quan hệ bạn bè, thỉnh thoảng cô ấy đến đấy chơi.”

“Cô ấy vào phòng của anh bằng cách nào?”

“Tôi đưa cho cô ấy một chiếc chìa khóa, những lúc cô ấy đi chơi muộn, không dám về nhà thì vào ở chỗ tôi.”

“Anh và cô ấy ở cùng nhau à?”

“Có xảy ra quan hệ một, hai lần, cũng không gọi là ở cùng nhau, đó là do cô ấy yêu cầu.”

“Cô ấy chết trong nhà của anh, vậy ai là người đã khóa cửa từ bên ngoài?”

“Chuyện này tôi cũng không biết, cái khóa đó không dùng chìa cũng có thể khóa được, chắc chắn là khi bỏ đi kẻ giết cô ấy đã tiện tay khóa lại.”

Thẩm vấn đến đây đã chứng minh được quan hệ giữa hai người. Lý Khâu Sơn là đối tượng tình nghi quan trọng nên bị tạm giữ để thẩm tra. Đúng là có thể khẳng định kẻ tình nghi này chính là hung thủ, nhưng còn chứng cứ ở đâu? Cao Kiện nghe đến đây liền nói chen vào, truy hỏi Thẩm Kiến Quốc: “Sau đó vụ án tiến triển ra sao, anh dùng cách nào khiến tên này chịu nhận tội?”

Thẩm Kiến Quốc chỉ cười không trả lời, sau đó buông một câu rằng: cậu cứ tiếp tục lắng nghe, đừng sốt ruột, kết quả sẽ khiến cậu vô cùng kinh ngạc.

Cao Kiện liếm môi, yên lặng chờ đợi Thẩm Kiến Quốc kể lại tỉ mỉ quá trình phá án.

Ruồi trâu râu mập (Parasarcophaga crassipalpis)

Thẩm Kiến Quốc biết rằng muốn tìm ra chứng cứ mới thì vẫn còn

thiếu một số bằng chứng rõ ràng, ví dụ như anhh ta có thời gian gây án không, cụ thể thời gian tử vong của nạn nhân là lúc nào? Do xác chết đã thối rữa đến mức không còn nguyên hình dạng nên vẫn cần phải tiến hành khám nghiệm tử thi thêm một bước nữa mới có thể thu được thêm nhiều chứng cứ hơn. Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kiến Quốc bèn đến phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm giám định pháp y của thành phố.

Sau khi đến nơi, Thẩm Kiến Quốc tiến hành một lần phân tích, chờ khoảng hơn hai tiếng mới có kết quả, ông ta vừa nhìn kết quả vừa tự lẩm bẩm: "Tiêu bản ruồi nhặng quá nhỏ, ấu trùng vẫn chưa bước vào thời kỳ tuổi thứ 3, rất khó xác định chủng loại. Lúc này chưa xác định được chủng loại côn trùng nên không thể suy đoán thời gian nở của chúng, như vậy cũng không thể xác định được thời gian nạn nhân tử vong."

Nghe đến đây, Cao Kiện định thần lại, chống cằm hỏi: "Tại sao vậy? Sau đó vẫn là không phá được án à?"

Thẩm Kiến Quốc xua tay trả lời: "Bởi vì thứ này có quan hệ chặt chẽ và có quy luật nhất định. May mà ông trời có mắt, sau khi được đưa đến phòng thí nghiệm côn trùng, tiêu bản đã bắt đầu nở vào lúc một giờ sáng hôm sau. Đây là ấu trùng của loài ruồi trâu Parasarcophaga crassipalpis. Chúng không đẻ trứng mà trực tiếp sinh ra ấu trùng, vào thời điểm thích hợp nhất cho sinh trưởng, chúng phát triển rất nhanh, sau khoảng 17 đến 18 tiếng là có thể bước vào tuổi thứ 2, sau một ngày nữa sẽ bước vào tuổi thứ 3, thời gian có thể kéo dài khoảng 20 tiếng trở lại là bắt đầu thành nhộng. Vì vậy, vào lúc 1 giờ ngày Thứ Ba là chúng bắt đầu thành nhộng, như thế cũng có nghĩa đây là ấu trùng được sinh ra vào chiều ngày Thứ Sáu. Hơn nữa, thông thường sau thời điểm 6, 7 giờ tối, loài ruồi sẽ không sinh sản. Nếu không xảy ra tình huống gì đặc biệt, có thể kết luận người bị hại tử

vong trong khoảng thời gian từ ba đến sáu giờ chiều ngày Thứ Sáu".

"Lão Thẩm, anh thật tuyệt vời! Tuyệt vời thật đấy!" Cao Kiện vừa khen ngợi Thẩm Kiến Quốc, vừa chờ nghe kể tiếp.

Đã có thời gian chính xác nạn nhân tử vong, điều đầu tiên Thẩm Kiến Quốc làm tiếp theo là trở về tiến hành quy trình thẩm vấn, đồng thời phối hợp với Tôn Thiên Tứ quyết định thẩm vấn Lý Khâu Sơn vào 9 giờ tối, trước khi thẩm vấn còn sắp xếp cho Lâm Vũ đến khám xét phòng làm việc của anh ta.

Kết quả khám xét của Lâm Vũ rất có ích cho điều tra vụ án, anh ta phát hiện trên tường phòng làm việc của Lý Khâu Sơn có một cái hốc ngầm, trong đó có hai lá thư Chu Lan gửi cho Lý Khâu Sơn. Nội dung chủ yếu của hai bức thư như sau: Lý Khâu Sơn, hai năm nay em dốc toàn bộ tâm huyết dành cho anh- con sói đội Lốt người này. Nỗi đau khổ suốt cuộc đời em đã không còn có thể cứu vãn được nữa. Hai năm nay, mỗi lần nghĩ đến chuyện này là em lại không thể nào kiềm chế được, đây cũng là điều anh cảm nhận rõ nhất trong hơn một tháng nay. Hiện giờ mặc dù là lúc em cảm thấy tuyệt vọng nhất, nhưng em không muốn liên lụy gì đến anh, những thứ của anh em trả lại cho anh, suốt đời không muốn có lỗi gì với anh, tất cả các bức ảnh của em đều ở trong tay anh, đó là vỏn vẹn một ít đồ vật có được. Trong lúc em đau khổ nhất, mong anh sẽ giữ lại cho em… Chúng ta chia tay nhau mà không có chuẩn bị trước, xin anh sau này đừng đến làm phiền em nữa, em sẽ giữ lại thứ ấy của anh, giữ lại bên cạnh em để coi đó là sự kết thúc cho hai năm của chúng ta! Chu Lan, hung thủ giết anh, là hậu duệ của em sẽ thay anh giữ lại cho anh.

Nội dung bức thư thứ hai như sau: Lý Khâu Sơn, anh là người hiếm thấy trong suốt cuộc đời, anh để lại dấu ấn không thể phai mờ trong ký ức của em. Hai năm nay, em là tội nhân đáng ghét nhất trong cuộc đời anh, em không những làm hại hạnh phúc gia đình mười năm của anh, mà còn

ảnh hưởng đến tiền đồ của anh, lòng dạ em như loài rắn độc, đó cũng chính là nhận thức ban đầu của anh, anh đúng là nhìn xa trông rộng! Những ngày này anh luôn thành khẩn nghĩ cách cho em, nhưng vì công việc bận rộn nên em không trả lời, anh không thể hạ quyết tâm được phải không? Đáng tiếc là cuối cùng em quyết định phải chấm dứt tội ác. Xin anh trả lại tất cả những gì của em để tránh tăng thêm tội ác mới. Chuyện của em và anh chấm dứt ở đây thôi!

Chu Lan 8.1

Nội dung cụ thể biểu đạt trong hai bức thư này mặc dù không rõ ràng nhưng ý tứ đã thể hiện rất rõ, đó là hai bức thư đoạn tuyệt tình cảm. Chu Lan chắc chắn là người thứ ba, có lẽ gia đình Lý Khâu Sơn đã sắp sửa tan vỡ nhưng cuối cũng vẫn chưa đạt được mục đích ly hôn và kết hôn. Vì thế, Chu Lan bèn quyết định rời xa anh ta, điều này có thể khiến Lý Khâu Sơn nổi giận, dẫn đến hành động giết người điên rồ. Đúng như Thẩm Kiến Quốc suy đoán, khi đã có trong tay chứng cứ và thời gian nạn nhân tử vong, buổi thẩm vẫn diễn ra vô cùng thuận lợi, xét hỏi chưa được bao lâu Lý Khâu Sơn đã chủ động nhận tội, kể lại tường tận quá trình giết người.

Ngay từ hai năm trước, giữa Lý Khâu Sơn và Chu Lan đã nảy sinh mối quan hệ không bình thường, đồng thời đặt ra yêu cầu sống chung. Hai người quen biết nhau là nhờ hai lần bệnh viện tổ chức hoạt động văn hóa văn nghệ. Trong mắt Lý Khâu Sơn, Chu Lan là một cô gái nhiều tài nghệ, thông minh lanh lợi, đẹp như tiên giáng trần, hệt như một thanh nam châm hút chặt anh ta.

Còn trong mắt Chu Lan, Lý Khâu Sơn là một người đàn ông gần đạt đến đến sự hoàn mỹ, dáng người cao lớn, khôi ngô tuấn tú, thông minh tài giỏi, tiền đồ rộng mở. Mặc dù lúc đó biết đối phương đã có vợ và con gái nhưng cô vẫn không thể nào kiểm soát được tình cảm của bản thân, thế là hai người cùng đến với nhau. Trong hai năm này, để

khiến Lý Khâu Sơn kết hôn với mình, cô từng bước áp sát, sử dụng đồng thời cả biện pháp cứng rắn và mềm dẻo.

Lý Khâu Sơn cũng rất muốn chung sống với Chu Lan, tiếc rằng anh ta lại không nỡ rời bỏ con gái và người vợ hiền thục, nhưng trong một lúc không làm thế nào quyết định dứt khoát được, vì vậy mà tâm trạng luôn thấy buồn bực. Thi thoảng về nhà, vợ càng quan tâm chăm sóc thì anh ta lại càng tỏ ra tức giận, khiến cho quan hệ vợ chồng đứng trước nguy cơ tan vỡ. Càng như vậy, Chu Lan càng trở nên dồn ép, kinh tế lại càng thêm khó khăn, có chút ít dành dụm được cũng đã tiêu gần hết. Quan hệ giữa hai người dần dần trở nên căng thẳng.

Nửa năm trở lại đây, Chu Lan mấy lần đưa ra thông điệp, yêu cầu cắt đứt quan hệ, nhưng anh ta không đành lòng, sợ người khác chiếm mất Chu Lan của mình. Sau mấy ngày dằn vặt đấu tranh tư tưởng, anh ta đi đến quyết định lấy cớ trả lại đồ vật để nói chuyện lại với cô. Buổi chiều ngày Thứ Sáu, anh ta hẹn Chu Lan đến phòng trọ, hai người nói chuyện nhưng đã thất bại, Lý Khâu Sơn đòi quan hệ một lần cuối cùng nhưng cô không chịu, hơn nữa lại còn lớn tiếng mắng chửi anh ta. Lý Khâu Sơn nổi giận đùng đùng, bóp cổ giết chết Chu Lan. Cuối cùng Lý Khâu Sơn bị trừng trị theo pháp luật, tiền đồ và gia đình đều bị hủy hoại trong chốc lát.

Xác phụ nữ trong hang

Đến đây Thẩm Kiến Quốc đã kể xong toàn bộ vụ án nhưng Cao Kiện vẫn tỏ vẻ chưa thỏa mãn, ngẩng mặt nói với ông ta: “Ngoại tình đúng là hại chết người ta, nhưng anh Thẩm này, vụ án này không thú vị lắm, mà dù sao bây giờ cũng không có việc gì, anh kể tiếp một chuyện nữa cho tôi thỏa cơn nghiện đi nào, nghe xong rồi hôm nay tôi tuyệt đối không làm phiền anh nữa!”

Thẩm Kiến Quốc biết gã Cao Kiện này đã muốn gì là bám lấy không chịu buông tha, vì thế để việc nghiên cứu côn trùng sau đó được

thuận lợi đành phải tỏ vẻ không biết làm cách nào khác, nhún vai nói: "Sợ cậu rồi, đây là vụ án cuối cùng kể trong ngày hôm nay, tôi đặt tên là "Xác phụ nữ trong hang", một vụ án kỳ quái tôi phá 5 năm trước."

Quay lại ngày 15 tháng 9 của 5 năm về trước, thôn Nam Tân ở cách khu Nam Thành 30 cây số về phía bắc đang vào mùa thu hoạch vụ thu. Nhưng một nông dân trong thôn tên là Lương Kỳ lại không có lòng dạ nào để làm việc, bởi vì người vợ mới cưới được nửa năm của anh ta mất tích đã 13 ngày nay. Ngày mồng 2 tháng 9 hôm đó, cô không vào thành phố cùng chồng mà một mình đến khu vườn cây ăn quả nhận thầu. Từ hôm ấy, cô không về nhà nữa. Trong những ngày này, anh ta ăn không ngon ngủ không yên, suốt ngày buồn bã ủ rũ, hầu như hôm nào cũng đi lang thang quanh thôn, nhưng cuối cùng vẫn không thấy vợ mình trở về.

Do thất vọng chán trường đến mức gần như tuyệt vọng nên anh ta gầy đi rất nhanh. Sáng nay, trong thôn báo cho anh ta biết rằng người ta phát hiện ra một cái xác phụ nữ ở dưới chân núi phía tây thôn Thanh Phong, bảo anh ta phối hợp với cảnh sát đến nhận dạng xem có phải là người vợ mất tích của anh ta không. Lương Kỳ chạy một mạch đến hiện trường vụ án rồi lại gần cái xác, anh ta hầu như không dám tin vào mắt mình: bộ quần áo quen thuộc, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ - hai mắt lồi to, môi lật ngược, lưỡi thè ra ngoài, da mặt đen xì, sưng mọng hệt như cây măng thối sắp sửa sinh nấm mốc! Thấy tình trạng như vậy, anh ta ngồi bệt xuống đất, ngửa mặt lên trời gào khóc như mưa…

Xác chết được người ta phát hiện vào sáng hôm qua. Hiện trường vụ án nằm trong cái hang ở dưới sườn phía nam một ngọn núi đá nhỏ. Từ đây đi về phía đông nam khoảng hai cây số là nơi nạn nhân sinh ra, nối hai nơi này là một lối mòn đường chẳng ra đường để người dân trong thôn đi ra đồng làm việc. Tương tự như vậy, từ hiện trường đến

thôn của chồng nạn nhân cũng khoảng hai cây số.

Chuyên gia pháp y phụ trách vụ án này là Thẩm Kiến Quốc, lúc đến xem, thấy xác chết bị một ít cỏ dại đã khô phủ lên trên. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, Thẩm Kiến Quốc xác định nạn nhân bị người khác bóp cổ chết. Để loại bỏ các khả năng có thể xảy ra, ông còn lấy những chất bài tiết ra ở phần dưới cơ thể nạn nhân, lấy ấu trùng ruồi nhặng trên xác chết và nhộng ruồi nhặng ở trong đất để đưa về kiểm tra giám định sâu hơn.

Công tác điều tra nhanh chóng được triển khai xoay quanh hai thôn này. Sau khi giám định, Thẩm Kiến Quốc xác nhận nạn nhân là Trần Giai Nhân, 25 tuổi, kết hôn với Lương Kỳ vào trước tiết thanh minh, đã mang thai 3 tháng. Trần Giai Nhân đang ở vào độ tuổi thanh xuân, mặt mũi xinh xắn, tầm vóc hơi cao hơn mức trung bình một chút, cơ thể đầy đặn săn chắc, nếu như sống trong thành phố và trang điểm qua một chút thì chắc chắn sẽ trở thành một người mẫu xinh đẹp.

Lúc còn ở nhà mẹ đẻ, sau khi học xong trung học cơ sở, cô liền thôi học ở nhà giúp đỡ bố mẹ trông nom một trại nuôi lợn quy mô nhỏ. Tuy lợi nhuận thu được từ trại nuôi lợn không nhiều lắm nhưng cũng có thể coi là ổn, ngoài chăm sóc ông bà và nuôi một đứa em gái còn đang đi học, hàng năm vẫn dành dụm tích lũy được một ít.

Lương Kỳ, 28 tuổi, chỉ học cấp ba được một năm rồi bỏ học về nhà làm ruộng. Từ thôn Nam Tân đi về phía bắc mười cây số là một vùng núi, thôn xóm nằm giữa cánh đồng chỉ có hai ngọn núi đất, ngoài một phần là khu vườn cây ăn quả, hầu hết phần đất còn lại đều là đồng ruộng tương đối mầu mỡ. Mấy năm gần đây Lương Kỳ cùng cha mẹ nhận thầu một vườn cây ăn quả rộng 10 mẫu ở phía bắc thôn, nhờ làm lụng siêng năng, chăm sóc kỹ lưỡng nên năm nào cũng bội thu. Sau khi kết hôn, một nhà gồm 4 nhân khẩu không phải lo chuyện cái ăn cái mặc, cũng có thể coi là gia đình trung lưu ơ địa phương.

Trước khi kết hôn, Trần Giai Nhân từng yêu một chàng trai tên là Vu Tiểu Hoa, ở cùng thôn và cũng là bạn học của cô.

Anh chàng Vu Tiểu Hoa trông có vẻ là người thật thà, tính tình hơi cô độc, bướng bỉnh, không thích giao lưu bạn bè, nhưng khi đã tức giận thì thủ đoạn độc ác, vì thế không ai dám trêu chọc. Sau khi yêu đương với Trần Giai Nhân, lúc đầu quan hệ giữa hai người rất tốt đẹp, thân thiết không rời như hình với bóng. Nhưng không hiểu tại sao mà chưa đầy nửa năm hai người đột ngột chia tay, khiến Vu Tiểu Hoa suốt ngày buồn rầu ủ rũ.

Ngoài ra, Lương Kỹ còn có một người bạn thân cũng cùng họ Lương, tên là Lương Triển, kém anh ta hai tuổi, thường đến nhà chơi nói chuyện phiếm. Tuy nhiên con người Lương Triển hoạt bát tinh nghịch, thích bày trò trêu đùa. Khi đến nhà Lương Kỳ, anh ta vô cùng tùy tiện, trông thấy Trần Giai Nhân là liền liến láu gọi chị dâu nọ chị dâu kia, khiến khoảng cách có phần thêm gần gũi, thậm chí có lúc anh ta còn đùa đùa cợt cợt với Trần Giai Nhân.

Có điều Trần Giai Nhân không chịu được như vậy, có lần Lương Triển đùa cợt quá mức khiến Trần Gia Nhân tức giận đuổi ra khỏi cửa, Lương Kỳ cũng rất không vui. Từ đó về sau Lương Triển rất ít đến nhà Lương Kỳ chơi. Người đứng đầu phụ trách điều tra vụ án này là Thẩm Kiến Quốc lập tức hạ lệnh tập trung trọng điểm tiến hành điều tra hai người này, nhưng sau khi đi sâu điều tra và tiếp xúc trực tiếp, căn cứ vào thời gian và dấu vết để lại hiện trường vụ án, cơ bản có thể loại trừ Lương Triển khỏi đối tượng tình nghi dính líu đến vụ án; điều kiện gây án của Vu Tiểu Hoa hình như cũng không đầy đủ.

Công việc điều tra tạm thời gặp khó khăn. Hung thủ thật sự là ai được nhỉ?

Đúng lúc mọi người đang không biết làm thế nào đối với vụ án thì Thẩm Kiến Quốc nhận được báo cáo sơ bộ kết quả khám nghiệm tử thi,

trong đó có một thông tin rất giá trị: phát hiện tinh trùng trong bộ phận sinh dục của nạn nhân. Thế là một nhóm người do Thẩm Kiến Quốc dẫn đầu lập tức đến trung tâm pháp y, hy vọng nắm được tình hình sâu hơn.

Tại trung tâm pháp y, Thẩm Kiến Quốc nhìn bản báo cáo khám nghiệm tử thi và côn trùng ở bên cạnh, nói: “Xác định được thời gian nạn nhân tử vong mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng về thời gian hung thủ gây án; khi xác định được thời gian gây án thì cũng có thể tiến hành đánh giá lần lượt xem ai là người có động cơ gây án. Phương pháp xác định thời gian tử vong là căn cứ vào chủng loại ruồi nhặng lấy được trên xác chết và thời kỳ sinh trưởng của chúng để suy đoán. Hiện tại, căn cứ vào đặc điểm của ấu trùng có thể suy đoán đây chắc chắn phải là một loại ruồi trâu, nhưng lại có một số đặc trưng không thật sự giống với ấu trùng ruồi trâu thường gặp, vì thế phải đợi đến sau khi chúng hóa nhộng mới có thể xác định đó là loại ruồi trâu nào.Vừa rồi tôi còn đang quan sát có một con nhộng chuẩn bị lột xác, mọi người đến đúng lúc lắm, nó đã sắp sửa lột xác chui ra rồi.”

Thẩm Kiến Quốc vừa dứt lời, lớp vỏ ngoài của con nhộng bắt đầu nứt ra để lộ một con ruồi trưởng thành. Con ruồi này màu trắng nhạt, cánh hơi gấp lại thành nếp, vì chưa phát triển hoàn toàn nên chưa thể cất cánh bay lên được. Thẩm Kiến Quốc lấy kính hiển vi quan sát kỹ một số đặc trưng của con ruồi, sau khi tiến hành các loại phân tích rồi mới đối chiếu với các loại ruồi có đặc trưng giống nhất.

Hơn mười phút trôi qua, ông mới dừng lại, bảo: “Giám định chủng loại của con ruồi này không hề dễ dàng, cần phải tìm ra một số đặc điểm nổi bật nhất trên cơ thể nó, tiến hành loại bỏ chủng loại gần giống, đây là một việc tương đối phức tạp. Hiện giờ, cơ bản đã có thể nhận định loại ruồi này rất ít gặp trong thành phố lớn, thuộc loại ruồi độc đuôi đỏ. Thời kỳ nhộng của chúng kéo dài khoảng 15 ngày, từ lúc

lột xác đến khi đẻ trứng kéo dài bốn đến năm ngày. Từ đó có thể tính ra thời gian đẻ trứng là ngày mùng 3 tháng 9, thời gian tử vong chắc chắn trong khoảng từ mùng 2 đến mùng 3 tháng 9."

Kết quả giám định của Thẩm Kiến Quốc khiến mọi người bỗng chốc thở phào nhẹ nhõm, theo kết quả giám định thì Trần Giai Nhân phải bị hại vào tối mùng 2 tháng 9, vườn quả của nhà cô cách hiện trường phát hiện xác chết khoảng ba cây số rưỡi, nếu án mạng xảy ra tại vườn quả thì nếu không sử dụng phương tiện sẽ không thể vận chuyển được đi xa như vậy.

Hơn nữa, trong phạm vi này không có con đường nào phương tiện chuyên chở có thể đi được. Qua kiểm tra kỹ lưỡng hiện trường, Thẩm Kiến Quốc cho rằng hiện trường phát hiện ra xác chết cũng chính là hiện trường xảy ra án mạng chứ không có vẻ là hãm hiếp giết người xong rồi mới chuyển xác đến đây. Vậy thì tại sao ngày mùng 2 tháng 9 Trần Giai Nhân lại đến đây? Phải chăng lúc ban ngày cô đã bị dụ dỗ hay ép buộc đến hiện trường?

Nếu quả thật như vậy, chẳng lẽ suốt cả ngày cô không có cơ hội nào để bỏ chạy? Hay là cô ấy cam tâm tình nguyện đến hiện trường? Như vậy thì chỉ có người quen mới có thể làm được.

Thẩm Kiến Quốc và tổ chuyên án lại một lần nữa tiến hành sắp xếp lại và phân tích những chứng cứ đã nắm được, một lần nữa tập trung trọng điểm vào Lương Triển và Vu Tiểu Hoa. Qua nghiên cứu kỹ lưỡng, nghi ngờ dành cho Vu Tiểu Hoa tăng lên, bởi vì yếu tố thời gian chứng minh Vu Tiểu Hoa ngoại phạm trong vụ án này lại chính là lời chứng của mẹ anh ta: bà ta nói rằng anh ta vào thành phố làm việc từ ngày mùng 1 tháng 9.

Vì thế, ngày 16 tháng 9, thành viên của tổ chuyên án vào thành phố kiểm tra lời chứng của mẹ Vu Tiểu Hoa. Theo người cậu của Vu Tiểu Hoa đang làm ăn ở thành phố cho biết, đúng là Vu Tiểu Hoa có

đến nhà ông ta tìm kiếm cơ hội làm việc nhưng không phải ngày mùng 1 mà là ngày mùng 3 tháng 9. Như vậy, Vu Tiểu Hoa đã có thời gian gây án: mùng 2 gây án, mùng 3 đi khỏi địa phương, điều này vô cùng hợp tình hợp lý. Thẩm Kiến Quốc lấy mẫu máu và dấu giày của Vu Tiểu Hoa tiến hành giám định kỹ thuật, kết quả hoàn toàn giống với dấu vết phát hiện tại hiện trường. Tổ chuyên án lập tức quyết định bắt giữ Vu Tiểu Hoa để tiến hành thẩm vấn.

Trước chứng cứ rành rành, Vu Tiểu Hoa nhanh chóng cúi đầu nhận tội: "Chúng tôi vốn yêu nhau được hơn nửa năm, tình cảm đã gắn bó đến mức không rời xa nhau nửa bước. Nhưng không hiểu tại sao cô ấy bỗng nhiên đòi chia tay. Lúc đó tôi rất tức giận, luôn canh cánh trong lòng, chỉ mong nối lại quan hệ với cô ấy. Vào khoảng tháng 7, tháng 8, tôi đã gặp cô ấy một lần, nhưng vừa gặp nhau thì cuộc nói chuyện đã đổ vỡ."

Vu Tiểu Hoa dừng lại một lát rồi mới nói tiếp: "Tôi vô cùng thất vọng, mất hết lòng tin, luôn cảm thấy cô ấy có lỗi với mình, là kẻ bạc tình, vì thế nảy sinh ý định trả thù. Hôm đó, tôi phát hiện cô ấy đi một mình vào vườn quả làm việc, thế là liền lén lút theo sau, muốn nói chuyện hòa dịu nhưng cô ấy lại đáp lại bằng thái độ thiếu thiện cảm. Tôi muốn quan hệ lần cuối cùng nhưng bị cô ấy lại cự tuyệt, vì thế tôi liền đe dọa sẽ giết khiến cô ấy sợ hãi buộc phải đồng ý, nhưng cô ấy yêu cầu tìm một nơi nào đó không có người qua lại."

Một thành viên của tổ chuyên án hỏi chen vào: "Sau đó anh giết cô ấy à?"

Vu Tiểu Hoa gật đầu, trả lời: "Đúng vậy, trong lòng tôi nghĩ rằng đi tìm một nơi vắng người thì cô ấy cũng không chạy thoát được, vì thế liền đồng ý. Chúng tôi từ vườn quả đi ngược trở về, rồi lại đi sang phía tây, vừa đi vừa nói chuyện cho đến tận buổi chiều thì đến gần chân núi. Tôi bảo quan hệ ở chỗ này, cô ấy không nói gì nên hai chúng

tôi vào cái hang nhỏ đó quan hệ. Sau khi xong việc, tôi sợ chuyện bại lộ nên quyết định trót đâm lao thì phải theo lao, nhân lúc cô ấy chưa kịp ngồi dậy liền bóp cổ giết chết cô ấy. sau đó, tôi vội vã về nhà ăn chút cơm, bảo với mẹ rằng ngày mai phải vào thành phố làm việc, nếu có ai hỏi thì nói rằng tôi đã vào đó làm việc từ ngày mùng 1 tháng 9 rồi."

Cao Kiện nghe xong lại càng cảm thấy xã hội này thật sự quá phức tạp, các loại án mạng kỳ quái có thể xảy ra bất kỳ lúc nào.

Thời gian vùn vụt trôi qua, cho đến mấy hôm sau lại xảy ra một vụ án mạng kỳ lạ, bởi vì nạn nhân bị sét đánh chết tươi.

Vụ án thứ hai
CÁI CHẾT LY KỲ VÌ SÉT ĐÁNH

Bề ngoài rõ ràng là bịa đặt, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự thật khó hiểu

—— Milan Kundera

Lời dẫn

"Tôi không hiểu! Anh định làm gì vậy?" Cao Kiện cầm lấy những thứ Thẩm Kiến Quốc đưa cho, trong lòng nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

"Thật ra tôi đang muốn chứng minh nạn nhân tử vong không phải do tai nạn bất ngờ." Thẩm Kiến Quốc nói ra suy nghĩ của mình.

"Giả sử nạn nhân bị sét đánh chết thì còn cách giải thích nào khác ngoài giải thích rằng chết do tai nạn bất ngờ?" Cao Kiện nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi.

Thẩm Kiến Quốc nghe xong lập tức phản bác: "Điều này cũng chưa chắc, trước tiên hãy nói tia lửa điện thường gây ra 3 mối nguy hại cho con người: sét đánh trực tiếp, tác động sóng và tác động cảm

ứng.

Trong đó sét đánh trực tiếp tức là sấm sét trực tiếp đánh thẳng vào nhà cửa, cây cối, mặt đất, cột chống sét hoặc cơ thể người, loại này đồng thời phát ra tia lửa điện và tiếng nổ lớn;

tác động sóng tức là sét đánh vào đường dây điện trên cao và mạng lưới bằng kim loại, sóng điện do sét gây ra có thể đi theo những đường dây này vào trong nhà; còn tác động cảm ứng xảy ra một cách lặng lẽ, rất khó phát hiện nhưng để lại hậu quả nặng nề. Đối tượng phá hoại của sét đánh trực tiếp và tác động cảm ứng không giống nhau, sét đánh trực tiếp chủ yếu tác động trực tiếp vào các đối tượng trên đường tia lửa điện phóng đi như làm hỏng công trình kiến trúc, đường dây tải điện, đánh chết hoặc làm bị thương con người…; còn tác động cảm ứng chủ yếu làm hỏng các thiết bị điện tử."

Xác chết cháy đen

Ngay từ sáng sớm Cao Kiện đã lái xe cùng Thẩm Kiến Quốc lên đường làm việc, lần này hai người đến đường Nam Đại thuộc khu đông thành phố Nam Minh. Vài phút trước, sở cảnh sát nhận được điện thoại báo án, có người báo rằng phát hiện ra một xác chết toàn thân cháy đen ở đường Nam Đại thuộc khu đông thành phố Nam Minh, theo miêu tả của người này thì có vẻ như nạn nhân đã bị sét đánh.

Điều khiến Cao Kiện lòng dạ rối bời nhất hiện nay là vụ án Hàn Phi, mặc dù được Thẩm Kiến Quốc giúp đỡ đã bắt được Tô Trạch.

Nhưng bản thân vụ án này lại không hề có chút tiến triển, cũng chính vì như vậy mà Cao Kiện luôn muốn làm rõ sự thật ẩn chứa đằng sau đó.

"Cậu muốn hút một điếu không?" Thẩm Kiến Quốc rút một điều thuốc đưa cho Cao Kiện đang lái xe.

Cao Kiện ngồi trên ghế lái vẫn không hề động đậy, mắt anh ta

nhìn chằm chằm về phía trước, trong lòng chỉ muốn đến hiện trường thật nhanh.

Thẩm Kiến Quốc rút tay lại nhét điều thuốc vào mồm mình, móc trong túi áo ra chiếc bật lửa rất đẹp, từ từ châm thuốc rít một hơi dài rồi ngả người trên ghế với vẻ mặt mãn nguyện, sau đó liên tục nhả ra từng vòng khói tròn vo.Trong xe lập tức bao phủ một làn sương mỏng.

Mặc dù xe đã sắp chạy đến tốc độ tối đa nhưng vẫn còn cách đường Nam Đại mấy cây số nữa.

“Cậu Cao, đừng quá sốt ruột như vậy, có những lúc con người ta cũng cần phải biết thả lỏng, như vậy mới có thể nhìn thấu được rất nhiều thứ, qua hiện tượng để thấy được bản chất sự việc.” Thẩm Kiến Quốc đột ngột cất tiếng trong làn khói thuốc, ngay lúc này ông không khác gì một lão hòa thượng tu hành lâu năm nói ra diệu pháp Thiền tông.

Cao Kiện nghe xong vẫn nhíu mày như cũ, ngửi thấy mùi thuốc lá trong không khí nên tự động hạ kính xe xuống. Trận mưa to đêm qua kéo dài đến tận bây giờ vẫn chưa ngớt, nước mưa cuốn theo gió mạnh hắt vào mặt anh ta, bỗng chốc khiến anh ta hoạt bát hẳn lên.

“Tôi công nhận là anh nói đúng, nhưng không phải với ai cũng đều giống nhau”. Cao Kiện cảm thấy mùi thuốc đã nhẹ đi nhiều nên liền đóng cửa xe lại, vừa cười vừa bảo với Thẩm Kiến Quốc, “Mỗi người đều cần phải thả lỏng một chút, tôi là một cảnh sát thì lúc nào cũng phải giữ đầu óc tỉnh táo”.

Thẩm Kiến Quốc nghe vậy chỉ cười không nói gì, điều thuốc trên tay đã sắp cháy hết, ông lại lấy ra điếu khác chuẩn bị châm lửa.

Cao Kiện tỏ vẻ không vui, nhanh như chớp giật lấy bao thuốc trong tay Thẩm Kiến Quốc, nói to: “Được rồi, hút thuốc lá có hại cho sức khỏe!”

Lúc này lại chuyển sang đến lượt Thẩm Kiến Quốc hậm hực, ông tự biết mình đấu không lại Cao Kiện, vì thế không nói không rằng tựa lưng vào ghế giả vờ như đang tranh thủ nghỉ giây lát.

Lúc Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc đến đường Nam Đại, mưa đã ngớt nhiều, một số khu vực đã có dấu hiệu trời quang mây tạnh.

Tuy nhiên, trên đường Nam Đại vẫn lất phất mưa nhỏ, trên bầu trời là cảnh nửa sáng nửa tối.

Do ở đây là vùng núi, tầm nhìn bị hạn chế nên Thẩm Kiến Quốc và Cao Kiện phải đi bộ hơn trăm mét mới tìm thấy xác chết cháy đen kia.

Điều khiến hai người cảm thấy kỳ lạ là toàn thân xác chết cháy đen, trên mặt đất bên cạnh xác chết cũng cũng có không ít vật chất màu đen thui.

Thẩm Kiến Quốc thay trang phục công tác pháp y chuyên dụng, sách hộp dụng cụ pháp y một mình đến cạnh xác chết, ngồi xổm trên mặt đất dùng tay phải nhặt những thứ cháy đen trên xác chết đưa lên mũi ngửi, ngoài mùi thịt cháy còn có cả một thứ mùi kỳ lạ rất khó ngửi.

Ông lại lập tức đứng dậy quan sát toàn bộ hình dạng xác chết, bắt đầu nhìn từ phần mặt trở xuống dưới, thấy hai mắt lồi ra ngoài, miệng há hốc, men răng ố vàng, hai bàn tay co quắp như chân gà, các khớp gối và bàn chân đều thể hiện tư thế không ngay ngắn.

“Toàn thân nạn nhân cháy đen, rất có khả năng bị lửa đốt cháy, nhưng ngoài mùi thịt cháy nhất định phải có, ở những thứ cháy đen trên xác chết và trên mặt đất còn có một thứ múi đặc biệt, rất lạ và rất khó ngửi. Vừa rồi ngửi xong tôi thấy mùi này gần giống mùi phốt pho nhưng lại có chỗ hơi khác, vì thế cũng không loại trừ đây là một loại vật chất khác.” Thẩm Kiến Quốc vừa ghi chép vừa giải thích cho Cao Kiện ở bên cạnh.

“Vậy còn thời gian tử vong thì sao? Nếu nạn nhân bị hại vào tối qua, việc dùng lửa đốt cháy thi thể chẳng phải là khó khăn lắm à?” Cao Kiện truy hỏi.

Nói đến đây, vẻ mặt Thẩm Kiến Quốc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, cúi xuống lấy tay lật một phần xác chết sang bên trái, lấy ra một con ấu trùng màu trắng ở chỗ tiếp giáp giữa thi thể và mặt đất. Sau đó ông đưa con ấu trùng đến chỗ Cao Kiện có thể trông thấy: “Đây là ấu trùng 3 tuổi của ruồi xanh đầu đỏ, có thể xác định thời gian tử vong cách đây khoảng một tuần.”

Cao Kiện nhìn Thẩm Kiến Quốc đầy vẻ kinh ngạc, hỏi lại: “Anh chắc chắn đây là ấu trùng ruồi xanh đầu đỏ 3 tuổi à?”

Thẩm Kiến Quốc dùng ngón trỏ tay trái chỉ vào con ấu trùng đang liên tục động đậy, giải thích: “Con ấu trùng này không phải hoàn toàn màu trắng mà bản thân có pha chút vàng, thân dài khoảng từ 15mm đến 19mm, trên lưng ở chỗ đốt bụng thứ 8 nổi cục, gai trên người tương đối nhỏ, sắp xếp thành hàng rất rõ rệt. Nhưng ấu trùng 1 tuổi có đặc trưng là vòng gai phía trước ở mỗi đốt từ đốt bụng thứ 5 trở lên đầu đều hoàn chỉnh, còn ở phần lưng phía trên đốt bụng thứ 6 và ở đoạn giữa phía bên sườn bị đứt đoạn, ngoài ra chỉ có trên bề mặt ở đốt bụng thứ 7 và thứ 8; ấu trùng 2 tuổi có vòng gai phía trước ở mỗi đốt từ đốt bụng thứ 4 trở lên đầu đều hoàn chỉnh, hơi đứt đoạn ở phần giữa bên sườn chỗ đốt thứ 5, từ đốt thứ 6 đến đốt thứ 8 chỉ giới hạn ở phần bụng. Căn cứ vào đặc điểm hình dạng của con ấu trùng này, tôi có thể xác định đây là ấu trùng ruồi xanh đầu đỏ 3 tuổi”.

Nghe Thẩm Kiến Quốc giải thích xong, sự việc trước mắt lập tức sáng tỏ, nhưng do bệnh nghề nghiệp của người làm cảnh sát nên Cao Kiện vẫn cứ truy hỏi cho đến tận cùng: “Khoan đã, anh có nghĩ rằng có khả năng con ấu trùng này được mang từ nơi khác đến đây không? Biết đâu nó không phải sinh ra từ xác chết này?”

Thẩm Kiến Quốc lại một lần nữa lấy hộp dụng cụ pháp y, bắt đầu tiến hành khám nghiệm hiện trường lần thứ hai, vừa bước đi vừa nói: "Vừa rồi trong lúc đi qua đi lại tôi đã quan sát rất kỹ tình hình xung quanh hiện trường trong phạm vi 50 mét, ngoài những bụi cây cao ngang đầu gối, quanh đây không có dù chỉ một đoạn cống rãnh, hơn nữa cũng không phát hiện ra bất kỳ xác động vật nào. Tất nhiên, nếu như có phân động vật ở đây thì chúng ta sẽ phải xem xét theo một cách khác để làm sao cho những điều này đủ chứng minh cho suy đoán của tôi."

"Anh nói cụ thể một chút được không?" Cao Kiện gãi đầu cười ngây ngô.

"Nói một cách đơn giản, giữa các loài côn trùng tồn tại một quy luật bất di bất dịch là phải luôn giữ khoảng cách an toàn, cho dù là côn trùng trên cùng một xác chết thì giữa chúng vẫn có dấu vết tranh giành, đánh nhau, loài ăn thịt và loài bị ăn thịt. Nhưng tất cả mọi côn trùng đều tuân thủ một quy tắc, trong phạm vi 50 mét không tồn tại chủng loại tương đồng, trừ phi có nguồn thức ăn giống nhau." Thẩm Kiến Quốc cắm những tấm biển có đánh số xuống hiện trường một cách có lựa chọn.

Thẩm Kiến Quốc lấy từ hộp dụng cụ pháp y ra một chiếc xẻng bằng cao su, xúc lấy một ít đất ở hiện trường vụ án rồi đổ vào một cái phễu lắc qua lắc lại: "Còn có một điểm tương đối quan trọng nữa là môi trường xác chết đang tồn tại không giống với môi trường khác, xác chết bị đốt cháy xém đến hơn 90%, hơn nữa mặt đất ở phạm vi 3cm xung quanh xác chết cũng bị cháy đen. Bởi vì ấu trùng muốn phát triển thành nhộng thì phải bò ra khỏi xác chết để đến mặt đất xung quanh xác chết tiến hành lột xác, đối với côn trùng mà nói thì khu vực này không khác gì đã biến thành một khu vực chân không. Lúc này, việc bò ra khỏi xác chết đã trở thành một việc vô cùng khó khăn."

“Vì thế nên ấu trùng lựa chọn cách ẩn náu xuống phía dưới xác chết à?” Cao Kiện thử suy đoán.

Thẩm Kiến Quốc giúi cuộn dây vàng vào tay Cao Kiện: “Cũng có thể, nhưng trước tiên hãy giúp tôi kéo thành một vòng bảo vệ theo các ký hiệu tôi đánh dấu kia đã.”

Cao Kiện làm đúng theo lời dặn, nhanh thoăn thoắt kéo cuộn dây vàng tạo thành một vòng bảo vệ cỡ nhỏ, trung tâm của vòng bảo vệ này đương nhiên là xác chết cháy đen kia.

“Cậu lại đây xem cái này, đi theo bước chân của tôi, cẩn thận một chút không làm hỏng hiện trường.” Thẩm Kiến Quốc ngồi xổm bên cạnh xác chết ra hiệu cho Cao Kiện đến cạnh mình.

Khi Cao Kiện đã đến nơi, Thẩm Kiến Quốc cẩn thận lật cái xác, bên tai nghe rõ tiếng kết dính giữa thi thể và mặt đất, thi thoảng còn có một vài con ấu trùng từ xác chết rơi xuống, từ từ chui vào khoảng đất bị đồng loại bao vây. Nhìn xuống phần phía dưới cái xác, ngoài phần da thịt bị nước ngâm trương lên và nhợt nhạt, không hề có màu đen thui như ở phía trên, hay nói một cách khác, phần thi thể tiếp xúc với mặt đất không hề bị đốt cháy.

Cao Kiện vẻ mặt đầy nghi hoặc, hỏi: “Chuyện này nói lên được điều gì?”

“Nước ở phần thi thể bị đốt cháy đã bay hơi hết, khả năng côn trùng đẻ trứng và sinh sôi nảy nở ở đây rất nhỏ, vì thế chúng chỉ có thể sinh nở và phát triển ở chỗ có đủ nước. Hơn nữa, nạn nhân ngoài khả năng tử vong do bị lửa thiêu đốt cũng không loại trừ nguyên nhân khác.” Nói đến đây, thần sắc của Thẩm Kiến Quốc bỗng nhiên đột ngột thay đổi.

“Sao vậy?” Đương nhiên Cao Kiện cũng phát hiện ra vẻ khác thường của Thẩm Kiến Quốc nên vội vàng truy hỏi.

Thẩm Kiến Quốc mạnh tay đẩy cái xác ra một cách dứt khoát, vẻ mặt tỏ ra vô cùng chăm chú.

Sau khi thấy toàn bộ tình trạng của xác chết, sắc mặt Cao Kiện cũng hoàn toàn thay đổi, bởi vì trên đó toàn những vết lỗ chỗ như bị nổ.

“Thế này là thế nào?” Cao Kiện tỏ ra vô cùng khó hiểu.

“Nguyên nhân thật sự gây ra cái chết!” Thẩm Kiến Quốc nhìn chằm chằm vào xác chết, giọng nắng xuống.

Hình như Cao Kiện cũng đã phần nào hiểu ra nên không tiếp tục truy hỏi nữa mà chuyển sang trầm tư suy nghĩ.

Thẩm Kiến Quốc ấn ngón tay vào ngực và mấy chỗ bị lỗ chỗ trên xác chết, nhưng khi ấn đến vùng bụng thì bên trong vang lên những tiếng kêu, sau đó từ miệng nạn nhân phụt ra một luồng khí hôi thối.

Luồng khí này khiến hai người lập tức lấy tay bịt mũi, cảm thấy còn khó ngửi hơn mùi thịt thối gấp nhiều lần.

“Chuyện này là thế nào?” Cao Kiện vừa bịt mũi vừa hỏi.

“Hơi xác chết.” Thẩm Kiến Quốc vẻ mặt bình tĩnh trả lời.

Đúng lúc Thẩm Kiến Quốc chuẩn bị ghi chép lại tỉ mỉ thì ông bất ngờ trông thấy miệng của xác chết động đậy!

Ông lập tức hành động quyết đoán, mở miệng nạn nhân ra, sau một hồi co kéo cuối cùng lôi từ trong ra một con côn trùng!

“Cẩn thận! Thứ này có độc!” Cao Kiện thấy vậy lập tức đặt tay vào thắt lưng, sẵn sàng rút khẩu súng mang bên mình.

Con côn trùng toàn thân màu đỏ tía, trông rất giống con rết nhưng cũng lại có một số chỗ không giống, lúc này đang liên tục giãy giụa trong tay Thẩm Kiến Quốc. Đúng lúc ông đang định đưa đến gần để quan sát thật kỹ thì nó bỗng nhiên như phát điên, mặc dù là ban ngày

nhưng ở giữa các chân của nó liên tục phát ra một luồng ánh sáng nhìn thấy rất rõ.

“Đây là thứ quái quỷ gì vậy!” Sau khi kịp phản ứng trở lại, Cao Kiện lập tức rút súng.

“Đừng đến đây!” Thẩm Kiến Quốc thấy Cao Kiện định đến giúp mình, liền vội vàng hét to để ngăn lại.

Tay còn lại của ông lấy từ trong hộp dụng cụ ra một chiếc bình thủy tinh trong suốt rồi vặn mở nắp định bỏ con côn trùng này vào trong, nhưng ngay khi sắp sửa bỏ vào thì con vật vừa nãy còn cố gắng giãy giụa kia bỗng nhiên tê liệt.

“Thế mà đã chết rồi à?” Cao Kiện đút súng vào bao, bước đến trước mặt Thẩm Kiến Quốc hỏi, “Để tôi xem thế nào.”

Ai ngờ khi Cao Kiện vừa chạm vào thì con côn trùng lại sống lại, giữa các chân phát ra ánh sáng trắng bắn thẳng vào tay anh ta.

Toàn thân Cao Kiện cảm thấy giống như bị kim đâm nên liền rụt tay lại, còn Thẩm Kiến Quốc vội vàng bỏ con vật đỏ tía kia vào trong bình.

“Cậu Cao, cậu có sao không?” Thẩm Kiến Quốc hỏi với vẻ mặt căng thẳng.

“Không sao, có điều sao lại cảm thấy…” Cao Kiện vẫn còn rùng mình.

“Có phải cảm thấy ngứa ran lên không?” Thẩm Kiến Quốc chau mày hỏi.

“Đúng vậy, cảm giác như bị ong mật đốt.” Cao Kiện vội gật đầu trả lời.

“Tôi nghi ngờ ánh sáng trắng kia chính là tia lửa điện.” Thẩm Kiến Quốc túm lấy con côn trùng kỳ lạ ở trong bình, trên người nó vẫn đang

phát ra ánh sáng trắng.

Côn trùng sấm sét

"Côn trùng tự thân mang dòng điện ư? Làm sao có thể như thế được?" Cao Kiện hoàn toàn không thể tưởng tượng được suy đoán của Thẩm Kiến Quốc vừa đưa ra.

"Tôi cũng chỉ mới suy đoán vậy thôi, còn tình hình cụ thể thế nào thì phải về trung tâm pháp y làm xét nghiệm côn trùng đã." Thẩm Kiến Quốc bỏ chiếc bình thủy tinh vào hộp dụng cụ.

"Nhưng mà phải giải thích thế nào về những nốt vỡ như bị nổ trên cái xác kia?" Cao Kiện chỉ vào những vết lỗ chỗ, hỏi.

Thẩm Kiến Quốc cởi bỏ găng tay, tiện thể lấy ngay bao thuốc ra, rõ ràng ông lại bắt đầu lên cơn nghiện.

"Hút một điếu không?" Thẩm Kiến Quốc biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi, Cao Kiện lấy ngón tay gõ vào dòng chữ Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe trên vỏ bao.

"Đúng là không biết hưởng thụ, có biết là như vậy sẽ khiến cậu càng lo âu hơn không?" Thẩm Kiến Quốc lấy bật lửa, nhưng không tài nào bật lên được.

"Đây rốt cuộc là con vật quái quỷ gì vậy, tay tôi đến giờ vẫn còn hơi tê." Cao Kiện vê ngón tay lúc nãy bị côn trùng tấn công, nói.

Sau nhiều lần thất bại, cuối cùng Thẩm Kiến Quốc cũng bật được lửa nhưng rồi lại bị một cơn gió thổi tắt, đành từ bỏ ý định hút thuốc.

"Xin lỗi, mỗi khi buồn bực là tôi lại muốn hút thuốc, chúng ta quay lại nói chuyện vụ án thôi." Ông nói xong thì bước đến bên cạnh xác chết tiếp tục tiến hành kiểm tra.

Thẩm Kiến Quốc ngồi xổm, sờ vào những vết lỗ chỗ trên xác chết giải thích: "Những vết lỗ chỗ này trước đây tôi chỉ phát hiện trên cơ

thể người bị sét đánh, nhưng mà những người có hoa văn hoàn chỉnh hiện giờ đều vẫn còn sống, vì cơ bản thân thể người bị sét đánh chết đều cháy xém, rất giống với tình trạng của xác chết này, do đó lúc đầu tôi vẫn cho rằng đây cũng là chết vì bị sét đánh".

"Theo như anh nói thì người chết do sét đánh đều bị cháy đen cả à?" Cao Kiện nghe mà trong đầu cứ như có sương mù.

"Đúng rồi, cái gọi là điện giật cũng tức là hiệu ứng hóa học, hiệu ứng cơ học, hiệu ứng nhiệt và hiệu ứng sinh lý sinh ra khi dòng điện đi qua cơ thể người hoặc động vật, từ đó gây ra tổn thương. Hơn nữa cậu xem đây, thi thể và mặt đất xung quanh nó đều bị đốt cháy xém, nếu quan sát kỹ sẽ thấy lớp bề ngoài mặt đất bị cháy khá giống với hình dạng vật lý khi sét đánh." Thẩm Kiến Quốc dẫn Cao Kiện đến một chỗ, ra hiệu bảo anh ta nhìn xuống đất.

"Lúc vừa mới trông thấy hình dạng vết lỗ chỗ trên xác chết anh cũng tỏ ra hết sức kinh ngạc, vậy có phát hiện ra điều gì bất ngờ không?" Cao Kiện nhìn Thẩm Kiến Quốc, hỏi.

Thẩm Kiến Quốc theo bản năng nhìn xuống mặt đất, rồi lại nhìn những vết lỗ chỗ trên xác chết, gật đầu: "Đúng vậy, có điều bây giờ tôi mới chỉ đang dừng lại ở mức độ suy đoán, vẫn cần phải giải phẫu tử thi để quan sát xem cơ quan nội tạng bên trong có thay đổi gì không rồi mới có thể tìm hiểu cụ thể nguyên nhân tử vong và kiểm chứng xem suy luận như vậy có chính xác hay không."

"Được rồi, lát nữa chúng ta sẽ mang thi thể đi, hiện giờ dựa vào xác chết có thể thu được thông tin gì không?" Cao Kiện hỏi nhỏ.

"Theo suy đoán ban đầu thì nạn nhân là nam giới, khoảng 40 tuổi, mặc dù quần áo đã bị thiêu hủy nhưng qua quan sát tro than còn sót lại có thể thấy đây chắc chắn không phải một món hàng rẻ tiền, lúc còn sống nạn nhân nếu không phải là người giàu có thì cũng là tầng lớp

khá giả, hơn nữa còn rất để ý đến việc ăn mặc, trang điểm.” Thẩm Kiến Quốc vừa kiểm tra xác chết vừa nói.

“Theo ý anh thì người chết phải có rất nhiều tiền à?” Cao Kiện hỏi, vẻ mặt như đang trầm ngâm suy nghĩ.

“Đúng rồi, chiếc đồng hồ nạn nhân đeo trên tay mặc dù đã hỏng hết nhưng vẫn có thể nhận ra biểu tượng Rolex, ngoài ra còn có chiếc mặt dây chuyền đeo trên cổ mà tôi cảm thấy hình như đã trông thấy ở đâu đó rồi.” Thẩm Kiến Quốc quan sát rất kỹ chiếc mặt dây chuyền trên cổ nạn nhân.

“Tôi thấy đây chỉ là chiếc mặt dây chuyện bình thường, có chỗ nào đặc biệt đâu chứ?” Cao Kiện cũng nhìn chiếc mặt dây chuyền rồi đưa ra nhận xét.

Mặc dù rất giống đồ vật của một người nhưng Thẩm Kiến Quốc nghe vậy cũng bớt hoài nghi, lẩm nhẩm tự nhủ: “Hy vọng là mình đã quá lo xa.”

“Đúng rồi, con côn trùng này làm thế nào lại chui được vào miệng nạn nhân nhỉ?” Cao Kiện vẫn muốn làm rõ câu hỏi này.

“Điều này tôi cũng muốn biết, chắc là sẽ phải bắt đầu từ con côn trùng màu đỏ tía kia.” Thẩm Kiến Quốc vừa thu thập mẫu côn trùng vừa nói.

Cao Kiện gật đầu, rồi lại tiếp tục chất vấn: “Vậy bây giờ phải làm gì?”

“Tôi phải tiến hành phân tích tế bào côn trùng, đây có khả năng là một vụ án giết người bằng côn trùng.” Thẩm Kiến Quốc trầm ngâm trả lời.

“Thế thì chúng ta chia nhau hành động thôi, tôi đi điều tra thân phận nạn nhân.” Cao Kiện cũng không nói nhiều, lập tức phân chia xong công việc.

Sau khi thu thập xong mẫu côn trùng cần thiết và tư liệu liên quan đến nạn nhân, Thẩm Kiến Quốc lên xe của Cao Kiện trở về trung tâm pháp y, vừa xuống xe liền đem ngay xác chết vào phòng giải phẫu. Ông biết rằng, trong vụ án này những loài côn trùng thích ăn xác trên thi thể nạn nhân không thể là mấu chốt để phá án, mà trái lại phải bắt đầu từ nguyên nhân thật sự gây ra cái chết. Sau khi về đến phòng giải phẫu, ông bỗng nhiên cảm thấy vô cùng bất an, nạn nhân đã bị hủy hoại hết diện mạo, nhìn bề ngoài căn bản không thể nào xác định được thân phận thật sự, về mặt này đành chỉ biết để Cao Kiện triển khai điều tra mà thôi.

Do côn trùng đã không còn tác dụng làm căn cứ để phán đoán thời gian nạn nhân tử vong nên chỉ có thể cầu mong việc giải phẫu sẽ mang lại nhiều thông tin có giá trị. Thẩm Kiến Quốc cũng thích thủ pháp giải phẫu hình chữ nhất, rạch thẳng một dao vào ổ bụng, ruột trắng ởn cùng với nội tạng cùng lúc tuôn ra, đó là kết quả của hiện tượng chương phình do nội tạng phân hủy gây ra.

Thẩm Kiến Quốc phát hiện thấy trong dạ dày nạn nhân ngoài vây cá mập và một ít vật chất đặc quánh sót lại, còn có cả một viên đá. Đây chắc chắn là hiện tượng kết sỏi, chứng tỏ tình trạng sức khỏe của người này không được tốt, tuy nhiên vẫn lựa chọn loại thức ăn nhiều chất béo như vây cá mập, đó là do người này không biết chăm lo sức khỏe của bản thân hay là đã nhìn thông suốt tất cả rồi?

Đúng lúc này điện thoại của ông đổ chuông, người gọi đến chính là Cao Kiện: “Căn cứ vào mẫu vân tay và các thông tin cần thiết do anh cung cấp, tôi đã tìm được trong kho dữ liệu có số liệu vân tay hoàn toàn phù hợp, xác nhận nạn nhân họ Trác tên Cường, hiện là tổng giám đốc tập đoàn Thiên Nghiệp”.

“Xác định nạn nhân là Trác Cường hả?” Biểu cảm của Thẩm Kiến Quốc có chút không tự nhiên, bởi vì ông ta với nạn nhân là người quen

cũ.

“Không thể sai được, công ty nói ông ta đang nghỉ phép, ai ngờ lại gặp phải chuyện như vậy…” Cao Kiện còn chưa nói hết câu nhưng Thẩm Kiến Quốc đã không còn hứng thú nghe tiếp nữa. Trong phút chốc khuôn mặt ông trở nên rất tiều tụy, cảm giác buồn nôn từ dạ dày cuộn ngược lên. Ông cúi khom lưng, có thể nghe rõ tiếng cổ họng như đang vỡ ra, nhưng làm đủ mọi cách mà vẫn không thể nôn ra được.

Mặc dù làm công việc pháp y này đã lâu lắm rồi nhưng đây là lần đầu tiên ông giải phẫu người quen, hơn nữa còn trong trạng thái hoàn toàn không biết đó là người quen của mình. Tuy nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là sự việc này khiến Thẩm Kiến Quốc lại một lần nữa liên hệ đến một người, một người mà suốt đời này ông không muốn nghĩ đến chứ đừng nói gặp lại.

Lòng dạ ông hoàn toàn rối bời, một mình trở về nhà ngồi xuống sô-pha và bắt đầu pha trà.

Ông đặc biệt thích trà Phổ Nhĩ, bởi vì lúc còn sống cô ấy luôn pha loại trà này cho ông, và đây cũng là lúc ông cảm thấy ấm áp nhất. Do đó mỗi khi cảm thấy trong lòng phiến muộn là ông lại pha cho mình một bình trà Phổ Nhĩ, vừa nhấp mùi vị này là lập tức cảm thấy dường như cô ấy vẫn đang ở bên.

Thẩm Kiến Quốc để ý thấy cửa phòng ngủ không đóng chặt nên đặt cốc trà xuống, cảnh giác bước đến trước cửa rồi bật đèn.

Thật không ngờ, trước mắt ông là gian phòng có nền màu phấn hồng, sạch sẽ ngăn nắp đến mức hoàn toàn không giống phòng ngủ của một người đàn ông.

Theo thói quen nghề nghiệp, Thẩm Kiến Quốc chuẩn bị kiểm tra kỹ gian phòng một lượt, nhưng khi kiểm tra đến giá sách thì ông đột ngột dừng lại. Trên giá sách có một khung ảnh rất đẹp, trong ảnh là

một bé gái với nụ cười vô cùng rạng rỡ, còn người phía sau bé gái đó chính là ông. Ông cầm khung ảnh lên, mí mắt bỗng chốc ướt đầm.

Cùng lúc đó, ông lại nghĩ đến tình hình giải phẫu hôm nay, dạ dày một lần nữa cuộn lên.

Sau đó, Thẩm Kiến Quốc cố gắng ôm miệng rời khỏi phòng ngủ, lúc ra tiện tay đóng sập cửa lại.

Lát sau từ nhà vệ sinh vọng ra tiếng nôn ọe, cuối cùng tất cả kết thúc bằng tiếng xả nước trong bồn cầu.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Thẩm Kiến Quốc trực tiếp gọi điện cho Cao Kiện: "Cao Kiện, tôi muốn quay lại hiện trường vụ án!"

Cao Kiện vội tức tốc đến nhà Thẩm Kiến Quốc, thấy ông đã chờ ở dưới nhà từ lúc nào.

"Có phát hiện gì mới hay sao mà gọi tôi đến ngay như là cháy nhà chết người thế hả?" Khi Thẩm Kiến Quốc đã ngồi lên ghế lái phụ, Cao Kiện bắt đầu truy hỏi.

"Vụ án này xem ra rất giống vụ án sét đánh chết người, nhưng thực ra đằng sau đó là một âm mưu rất lớn!" Vẻ mặt Thẩm Kiến Quốc vô cùng khó coi.

"Vì người chết là tổng giám đốc tập đoàn Thiên Nghiệp à? Lúc nãy tôi còn chưa nói hết câu sao anh đã vội tắt điện thoại thế hả?" Cao Kiện tỏ vẻ trách móc.

Thần sắc Thẩm Kiến Quốc lại càng khó coi hơn, hình như trong giây phút đó bị người ta đánh trúng điểm yếu, mặt mũi trắng bệch.

Cao Kiện để ý thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của ông, cẩn thận hỏi: "Anh có làm sao không?"

"Không sao." Thẩm Kiến Quốc hít thở sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh để tâm trạng trở về trạng thái bình thường.

“Chẳng phải anh đã thu thập hết chứng cứ rồi à, sao bây giờ còn đến hiện trường làm gì nữa?” Cao Kiện nhìn chằm chằm vào Thẩm Kiến Quốc chất vấn.

“Để chứng minh một việc vô cùng quan trọng.” Thẩm Kiến Quốc trả lời, mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía trước.

“Việc quan trọng gì vậy?”

“Cậu đi nhanh lên, nếu nước mưa làm mất manh mối thì phiền phức đấy.” Ông ta nhắc nhở Cao Kiện.

Cao Kiện nghe vậy ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe, lúc này bên ngoài gió đang gầm rít, thổi bạt những tán cây hai bên đường, nguy cơ trời có thể đổ mưa bất kỳ lúc nào. Anh ta nghiến răng đạp ga hết cỡ, chiếc xe lao như bay về phía đường Nam Đại. Sau khi xuống xe, hai người vừa đi vừa chạy về phía hiện trường vụ án. Vị trí trước đây của xác chết đã được thay thế bằng một đường khép kín màu trắng, hơn nữa mặt đất xung quanh đen sẫm nên nhìn hết sức kỳ dị.

Thẩm Kiến Quốc lấy từ hộp dụng cụ pháp y đeo bên mình ra một chiếc bình trong suốt rồi đặt vào trong đường khép kín màu trắng kia, cũng tức là vị trí của xác chết. Trong bình dĩ nhiên là con côn trùng bắt từ trong miệng nạn nhân kia, lúc này nó đang vừa liên tục lắc lư thân mình theo vũ điệu của không khí vừa ra sức giãy giụa, ngoài ra còn liên tục phát ra tia lửa điện màu trắng.

“Anh định làm gì thế?” Cao Kiện nhìn con vật, càng không hiểu Thẩm Kiến Quốc muốn chứng minh điều gì.

Thẩm Kiến Quốc chằm chằm nhìn Cao Kiện một hồi, lấy từ hộp dụng cụ pháp y ra một đôi găng tay cách điện màu trắng cùng một chiếc lọ và lưới bắt ruồi đặc chế giúi vào tay anh ta, cẩn thận dặn dò: “Tôi muốn làm một thí nghiệm, cũng có thể nói là dựng lại hiện trường vụ án một cách trá hình, vào thời điểm mấu chốt cậu cần phải hiểu rõ

nên lựa chọn như thế nào!”

“Tôi không hiểu! Anh định làm gì vậy?” Cao Kiện cầm lấy những thứ Thẩm Kiến Quốc đưa cho, trong lòng chợt thấy một dự cảm chẳng lành.

“Thật ra tôi đang muốn chứng minh nạn nhân tử vong không phải do tai nạn bất ngờ.”

“Giả sử nạn nhân bị sét đánh chết thì còn cách giải thích nào khác ngoài giải thích rằng chết do tai nạn bất ngờ?” Cao Kiện nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi.

Thẩm Kiến Quốc nghe xong lập tức phản bác: “Điều này cũng chưa chắc, trước tiên hãy nói về 3 mối nguy hại tia lửa điện thường gây ra cho con người: sét đánh trực tiếp, tác động sóng và tác động cảm ứng. Trong đó sét đánh trực tiếp tức là sấm sét trực tiếp đánh thẳng vào nhà cửa, cây cối, mặt đất, cột chống sét hoặc cơ thể người, loại này đồng thời phát ra tia lửa điện và tiếng nổ lớn; tác động sóng tức là sét đánh vào đường dây điện trên cao và mạng lưới bằng kim loại, sóng điện do sét gây ra có thể đi theo những đường dây này vào trong nhà; còn tác động cảm ứng xảy ra một cách lặng lẽ, rất khó phát hiện nhưng để lại hậu quả nặng nề. Đối tượng phá hoại của sét đánh trực tiếp và tác động cảm ứng không giống nhau, sét đánh trực tiếp chủ yếu tác động trực tiếp vào các đối tượng trên đường tia lửa điện phóng đi, như làm hỏng công trình kiến trúc, đường dây tải điện, đánh chết hoặc làm bị thương con người…; còn tác động cảm ứng chủ yếu làm hỏng các thiết bị điện tử.”

Thẩm Kiến Quốc vừa lại gần con côn trùng phát điện vừa nói tiếp: “Về cơ bản, hai mối nguy hại đầu tiên có thể loại trừ khả năng con người gây ra, nhưng mối nguy hại cuối cùng có khác một chút, sét đánh cảm ứng là do cảm ứng tĩnh điện của đám mây giông hoặc do tác dụng cảm ứng từ sinh ra khi phóng điện khiến những vật kim loại trên

các tòa kiến trúc như đường ống, cốt thép, dây điện, thiết bị cảm ứng… sinh ra điện tích trái đất với điện tích của đám mây, từ đó tạo ra hiện tượng phóng điện. Khả năng tạo ra sét đánh cảm ứng là rất lớn."

"Những điều này tôi biết rồi, anh nói thẳng vào trọng điểm đi." Cao Kiện đã hơi sốt ruột.

"Tôi biết, nhưng vẫn cần phải nói thêm một chút về nguyên lý sinh ra chớp. Chớp thường sinh ra trong đám mây mưa được tích tụ lại. Ở đám mây giông, thông thường lớp dưới cùng mang điện âm, lớp trên cùng mang điện dương, hơn nữa còn sinh ra điện tích dương ở trên mặt đất, dịch chuyển theo sự di chuyển của đám mây như hình với bóng. Điện tích chính và điện tích phụ hút nhau, nhưng khả năng dẫn điện của không khí lại không tốt nên điện tích chính mới chạy lên các vật cao như cây cối, đồi núi… và thậm chí là cả cơ thể người để nhằm tiếp xúc với đám mây mang điện tích phụ. Còn các vòi chĩa ra như cành cây của điện tích phụ lại kéo dài xuống phía dưới và càng ngày càng gần mặt đất. Cuối cùng, khi điện tích chính và điện tích phụ vượt qua cản trở của không khí để tiếp xúc với nhau sẽ sản sinh ra dòng điện."

"Như vậy thì có thể chứng minh được điều gì?" Cao Kiện càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, thật đúng là khác nghề như cách núi.

Tái hiện vụ án

"Thật ra điều này rất dễ giải thích, nếu bản thân con côn trùng mang điện âm hoặc tĩnh điện thì chỉ cần năng lượng đủ mạnh là có thể thu hút điện tích dương, khi điện tích dương cũng có năng lượng đủ mạnh thì sẽ có thể sinh ra tia lửa điện!" Thẩm Kiến Quốc bỗng nhiên dùng tay không cầm con côn trùng kỳ lạ màu đỏ tía lên.

"Cẩn thận! Con vật có điện đấy!" Hành động của ông ta khiến Cao Kiện sợ hãi kêu lên.

"Đừng đến đây!" Thẩm Kiến Quốc quay sang hét bảo Cao Kiện.

“Anh phải chú ý an toàn đấy!” Cao Kiện cảm thấy tim mình như sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngay trong lúc Thẩm Kiến Quốc chạm vào con côn trùng, dòng điện đã chạy lan khắp cơ thể, may mà lượng điện không lớn nên ông vẫn cố gắng giữ được tỉnh táo, tuy nhiên việc cất tiếng nói thì lại vô cùng khó nhọc. Ông nghiến răng bảo Cao Kiện: “Vừa rồi… tôi đã nói rất rõ, nếu bản thân côn trùng mang điện tích âm hoặc tĩnh điện thì chỉ cần năng lượng đủ mạnh là sẽ có thể thu hút điện tích dương, từ đó sinh ra năng lương rất lớn, gây ra tổn hại vật lý mãi mãi!”

Rồi ông nhìn chằm chằm vào đồ vật trên tay Cao Kiện, nói: “Chờ… chờ đúng thời cơ, điện tích chính đang đến rồi!”

Mặc dù không hiểu rõ lắm ý của Thẩm Kiến Quốc là thế nào nhưng cao Kiện vẫn theo phản ứng bản năng lập tức đeo găng tay cao su vào.

“Đến rồi!” Vẻ mặt Thẩm Kiến Quốc vô cùng điềm tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên trời hét to.

Sấm sét vừa mới đây thôi còn giống như đang ngủ say mà lúc này đã trở nên vô cùng hung dữ, không khác gì một con rồng khổng lồ vô hình nhe nanh múa vuốt trên đầu hai người. Cao Kiện trông thấy sấm sét như vậy cũng cảm nhận được một luồng áp lực, bởi ngay cả một người chỉ có chút kiến thức cũng biết rằng không nên đi ra ngoài trong thời tiết mưa gió sấm chớp, chứ đừng nói lại ở ngay tại hiện trường có người bị sét đánh chết.

Thời gian trôi qua, trên trời sấm sét liên tiếp không dứt, khiến cho người ta cảm giác như ngày tận thế đang đến gần.

Cao Kiện rất sợ một tia sét đánh trúng Thẩm Kiến Quốc hoặc chính bản thân mình. Đúng lúc đó, anh ta tận mắt trông thấy một con đom đóm mang theo ánh sáng chói lọi khác thường từ đằng xa bay đến.

Cảnh tượng này khiến anh ta vô cùng kinh hãi, bởi vì ngay giữa cơn cùng phong mà con đom đóm kia không chỉ bỗng nhiên từ trên trời xuất hiện một cách thần bí mà còn có thể bay một cách vững trãi bất chấp gió mạnh như vậy.

“Bắt lấy con đom đóm! Mau bắt lấy nó!” Thẩm Kiến Quốc trông thấy con đom đóm mang theo ánh sáng liền hét to.

“Con đom đóm là điện tích chính à?” Cao Kiện tỏ vẻ không dám tin. Có điều, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ nhưng anh ta vẫn lập tức hành động, bước lên mấy bước và kết quả bắt hụt. Con đom đóm sợ hãi bay về phía Thẩm Kiến Quốc, hay nói chính xác hơn là bay về phía con côn trùng kỳ lạ trên tay ông ta.

Nếu hai con côn trùng này gặp nhau thì cũng có nghĩa là điện tích chính đã gặp điện tích phụ, ngay khi chúng chạm vào nhau sẽ lập tức sinh ra năng lượng vật lý cực mạnh. Điện tích lớn hay nhỏ có ý nghĩa quyết định năng lượng mạnh hay yếu, mà bản thân con côn trùng màu đỏ tía mang dòng điện có thể khiến toàn thân Thẩm Kiến Quốc nhất thời tê dại thì khi chúng gặp nhau chắc chắn sẽ khiến ông ta bị điện giật chết tươi.

Trong nháy mắt con đom đóm đã bay đến đỉnh đầu Thẩm Kiến Quốc, nó bay vòng tròn phía trên giống như đang chờ thời cơ tấn công. Thẩm Kiến Quốc đã sớm tính toán được quỹ đạo bay của con vật nên lấy bình thủy tinh ra, và cố gắng nhét con côn trùng đỏ tía vào trong. Cùng lúc đó, con đom đóm chớp ngay cơ hội, lao vào ông ta.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên cùng với nước mưa từ trên trời ầm ầm trút xuống khiến Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc trở tay không kịp.

Ở chỗ cách đường Nam Đại khoảng một trăm mét có một vòng trắng trông rất rõ, còn bên cạnh vòng trắng này lại là hai người đàn

ông đang nằm im.

Trong làn mưa to hoàn toàn không thể phân biệt được họ còn thở hay không, nhưng rồi một người đã run rẩy đứng dậy.

“Anh Thẩm, anh có sao không?” Cao Kiện bước đến bên cạnh Thẩm Kiến Quốc, nhận thấy ông đã ngất lịm.

Lát sau, Thẩm Kiến Quốc khẽ ho vài tiếng rồi mới từ từ mở mắt tỉnh lại.

“Con côn trùng lúc nãy đâu rồi?” Ông tỉnh lại không thấy hai con côn trùng trên tay mình đâu nữa nên lại lập tức tỏ ra căng thẳng.

Chỉ thấy Cao Kiện lấy từ đằng sau ra hai chiếc bình, một chiếc đựng con côn trùng đỏ tía, còn chiếc kia đựng con côn trùng đang phát ra ánh sáng xanh lục, ngoác miệng cười ngây ngô: “Chúng ta thành công rồi!”

Thẩm Kiến Quốc bị con côn trùng đỏ tía phóng điện trong một khoảng thời gian dài nên tạm thời bị ngất. Tuy nhiên, ngay trước khi mất hết ý thức ông vẫn kịp bỏ nó vào trong bình, còn Cao Kiện cũng chớp ngay thời cơ dùng vợt bắt ruồi bắt được con đom đóm, nhờ vậy mới tránh được bi kịch xảy ra. Sau khi hai người trở về sở cảnh sát, Thẩm Kiến Quốc vội vã mang hai con côn trùng vào phòng thí nghiệm để phân tích tìm lai lịch của chúng.

Tuy nhiên, Thẩm Kiến Quốc chưa kịp bước vào trong thì đã bị Cao Kiện ngăn lại: “Làm thế nào anh biết được vẫn còn con côn trùng thứ hai vậy?”

“Thật ra tôi cũng không biết.” Thẩm Kiến Quốc thật thà trả lời.

“Không thể như thế được chứ?” Cao Kiện tất nhiên không tin, bây giờ đã bắt được con côn trùng đó rồi.

“Đây là do trực giác của tôi đối với côn trùng.” Thẩm Kiến Quốc nói xong liền đi thẳng vào phòng thí nghiệm.

Cao Kiện vẫn đứng yên ở đó trầm tư suy nghĩ. Trước khi đi Thẩm Kiến Quốc đã chuẩn bị sẵn lưới bắt ruồi và bình đựng côn trùng thì làm sao có thể tin cái gọi là trực giác đối với côn trùng như ông ấy nói được chứ? Anh ta nghi ngờ Thẩm Kiến Quốc đang giữ bí mật nào đó không thể nói cho người khác biết, nếu không ông ấy đã chẳng thận trọng như vậy.

Nhưng rồi anh ta lại thay đổi suy nghĩ theo hướng khác, trong đầu nhớ lại những lời Thẩm Kiến Quốc nói với mình lúc lấy trang bị ra. Mặc dù ông đưa cho anh ta những dụng cụ chuyên dùng để bắt ruồi nhặng nhưng nếu phân tích thần thái thể hiện lúc đó thì có lẽ ngay cả ông ấy cũng không biết rõ mình đang chờ đợi thứ gì.

Đúng như điều Thẩm Kiến Quốc tự nói ra, do bản thân côn trùng mang điện tích phụ nên trong điều kiện thời tiết mưa gió sấm sét chỉ cần điện tích phụ này đủ lớn là cũng có thể thu hút điện tích chính trên tầng mây đen, từ đó biến mình thành vật dẫn điện để sinh ra chớp, rồi biến thành than khi một lượng năng lượng vô cùng lớn giải phóng ra. Cao Kiện nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa đưa ra được đáp án hợp lý, nhưng anh ta tin rằng sớm muộn gì thì sự thật cũng sẽ được làm rõ. Nói tóm lại, đến lúc này vụ án đã có tiến triển rất lớn, tạm thời hãy gác vấn đề này lại để tập trung tinh thần và sức lực vào chỗ khác, tiến hành công tác điều tra tiếp theo.

Cùng lúc đó, trong phòng thí nghiệm côn trùng nồng nặc mùi formalin, các loại thuốc thử đủ mọi màu sắc xếp thành hàng ngay ngắn trong tủ ướp lạnh, người ra còn có không ít người đang tiến hành nghiên cứu côn trùng. Mấy người mặc đồng phục màu trắng đang đứng bên cạnh Thẩm Kiến Quốc, có vẻ như đang chuẩn bị sẵn sàng tiến hành phân tích số liệu côn trùng mới.

“Đã phân tích xong chưa?” Thẩm Kiến Quốc đang pha thuốc thử, nhưng đồng thời cũng không quên hỏi trợ thủ bên cạnh.

“Vẫn phải đợi thêm chút thời gian nữa, hai loại côn trùng này rất hiếm gặp.” Người phụ nữ đứng cạnh ông ta trả lời.

“Đẩy nhanh tiến độ lên, tranh thủ phân tích xong trong ngày hôm nay.” Thẩm Kiến Quốc lập tức ra lệnh như đinh đóng cột.

“Ông Thẩm, rốt cuộc hai con côn trùng này thuộc loại gì vậy? Một con trông rất giống con rết, nhưng nó lại có đặc tính không giống loài rết. Con còn lại có một số đặc điểm hình dạng và tính chất của đom đóm, nhưng bên trong cơ thể lại có một số vật chất vô cùng đặc biệt.” Đến lượt viên trợ thủ ở bên trái Thẩm Kiến Quốc lên tiếng.

“Tôi nghi ngờ hai con côn trùng này là loại biến dị!” Vẻ mặt Thẩm Kiến Quốc vô cùng chăm chú, nói ra kết quả xấu nhất.

“Biến dị sao?” Người phụ nữ đứng sau ông ta cũng bắt đầu trở nên tò mò.

“Đúng vậy! Hai con côn trùng này đã bị người ta biến đổi gien!” Thẩm Kiến Quốc không nén nổi tiếng thở dài, trả lời.

“Biến đổi gien ư? Ý ông nói là biến đổi gien côn trùng phải không?” Một nam trợ lý khác thốt lên.

“Biến đổi gien chẳng phải đã bị nghiêm cấm rồi hay sao?” Nghe đến đây, tất cả nhưng người có mặt đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

“Được rồi! Mọi người làm việc khẩn trương lên, còn phải bao lâu nữa mới phân tích xong hả?” Thẩm Kiến Quốc chuyển sang chủ đề khác.

“Còn phải một tiếng nữa.” Nữ trợ lý vừa tiến hành điều thức vừa trả lời.

Ở một hướng khác, kể từ lúc biết được thân phận của nạn nhân, Cao Kiện căn cứ vào những manh mối Thẩm Kiến Quốc cung cấp tiến hành điều tra lần lượt các mối quan hệ cá nhân bên cạnh nạn nhân, nhưng tiếc rằng vẫn chưa tiến triển được bao nhiêu. Anh ta cũng đi

xem xét tình hình ở gấn đường Nam Đại, vô tình lại rút ra được một kết luận là ở gần đó không có công trình kiến trúc cao, cũng không hề có bất kỳ điều kiện nào có thể gây ra hiện tượng phóng điện, vì thế có rất ít khả năng nạn nhân bị sét đánh chết.

Thông qua hệ thống theo dõi vô tuyến điện, Cao Kiện phát hiện ra vào một phút trước điện thoại di động của nạn nhân vừa thực hiện một cuộc gọi đi. Mặc dù thời gian liên lạc rất ngắn nhưng anh ta và các đồng nghiệp ở phòng điều tra thông tin vẫn xác định được vị trí tín hiệu điện thoại phát ra là ở cầu vượt Hạ Nhai ở thành phố Nam Minh. Cao Kiện lập tức đưa ra một quyết định quyết đoán, tổ chức một đội thực hiện hành động bắt giữ.

Sau khi đến nơi, anh và tổ hành động lập tức bắt người. Đối tượng bị bắt tên gọi Lý Lực, nam giới, khoảng 30 tuổi, là một kẻ lang thang.

“Tại sao chiếc điện thoại này lại ở trong tay anh?” Cao Kiện nhìn chiếc điện thoại trên tay Lý Lực, hỏi.

“Tôi… tôi vô tình nhặt được bên lề đường.” Lý Lực run cầm cập trả lời.

“Nhặt được à? Anh có biết người này không?” Cao Kiện giơ ảnh nạn nhân cho anh ta xem.

“Không quen.” Lý Lực nhìn kỹ bức ảnh rồi lắc đầu.

Cao Kiện đặt bức ảnh xuống, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo Lý Lực: “Tốt nhất anh nên khai báo thành thật. Hiện giờ người trong ảnh đã chết một cách kỳ lạ, cảnh sát chúng tôi đang tiến hành điều tra, còn chiếc điện thoại anh nhặt được chính là một trong những di vật của nạn nhân, yêu cầu anh phải hợp tác với chúng tôi triển khai công tác điều tra!”

“Tôi hỏi lại một lần nữa, anh có khẳng định chính xác là nhặt

được không?" Cao Kiện cố ý hỏi lại lần nữa để đánh giá xem Lý Lực có nói dối hay không.

"Tôi xin thề! Đúng là tôi nhặt được chiếc điện thoại!" Lý Lực có vẻ không kiểm soát được tình cảm, sợ mình bị nhận định nhầm là hung thủ giết người. "Vị trí cụ thể ở chỗ nào?" Trong lòng Cao Kiện đã có tính toán, bởi vì Lý Lực không giống loại người có thể thực hiện hành vi phạm tội trí tuệ cao.

Lý Lực vò đầu bứt tai suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: "Dưới chân cầu ở khu Đông thành phố Nam Minh".

Sau nhiều lần vặn hỏi, Cao Kiện đã có thể khẳng định Lý Lực không có bất kỳ liên quan gì đến nạn nhân nên cho anh ta về. Vấn đề duy nhất lúc này cần giải quyết là chiếc điện thoại có cài đặt mật khẩu, vì thế có một số tài liệu và tin nhắn không mở ra được. Cao Kiện chỉ phát hiện thấy có một cuộc gọi nhỡ, nhưng khi bấm gọi lại thì không thấy ai nghe.

Điện thoại di động của nạn nhân không được phát hiện ở hiện trường xảy ra vụ án mà lại rơi ở một địa điểm cách đó ít nhất 10 phút đi xe. Chuyện này rốt cuộc là tại sao? Để làm rõ sự tình, Cao Kiện vội vàng trở về sở cảnh sát nhờ các đồng nghiệp ở phòng điều tra thông tin tiến hành phá mật khẩu điện thoại. Kết quả, anh ta phát hiện trong điện thoại có tin nhắn với nội dung hết sức khả nghi: Đường Nam Đại ở khu Đông, trong vòng 10 phút, hậu quả tự gánh chịu.

Có một điều càng khiến Cao Kiện cảm thấy không thể giải thích nổi là thời gian nhận tin trong tin nhắn hiển thị lúc 11 giờ 10 phút sáng của 8 ngày trước, hoàn toàn trùng khớp với số điện thoại thực hiện cuộc gọi nhỡ mà anh ta phát hiện hôm nay. Như vậy, rất có thể chủ nhân của số điện thoại kia chính là hung thủ giết người.

Bắt đầu trả thù

Nghĩ đến đây, Cao Kiện gọi lại một lần nữa, nhưng lúc này được tổng đài thông báo số điện thoại kia không có thật, vậy là đã hoàn toàn mất hết manh mối.

Thẩm Kiến Quốc vừa ra khỏi phòng thí nghiệm liền đến ngay phòng làm việc của Cao Kiện để chia sẻ với anh ta về kết quả phân tích vừa có được.

“Hung thủ chọn địa điểm phạm tội ở đường Nam Đại chứng tỏ hắn rất thông minh.” Thẩm Kiến Quốc nheo mắt bảo Cao Kiện.

“Tại sao lại nói như vậy?” Cao Kiện vô cùng nghi hoặc vặn hỏi lại.

“Chỗ đó rất phù hợp cho loài đom đóm sinh sống và ẩn náu, hơn nữa trrong cơ thể con đom đóm và con rết màu đỏ tía kia đều đã bị người ta cấy hóa chất để khiến chúng mang điện tích chính và phụ. Hai loại hóa chất này có khả năng hút nhau, một khi hai con côn trùng cùng ở trên cơ thể của cùng một sinh vật thì sẽ sinh ra dòng điện!”

“Thần kỳ như vậy thật sao? Xem ra, có vẻ như không thể làm được!”

“Có chứ! Chỉ có điều hơi khó về mặt kỹ thuật, sợ rằng người bình thường rất khó làm được, nhưng với người tinh thông độc lý học pháp y và biến đổi gien thì chắc chắn thành công.” Thẩm Kiến Quốc nói xong, dừng lại sắp xếp suy nghĩ rồi mới tiếp tục, “Trở lại với chủ đề chính, hung thủ muốn dùng hết tâm trí tạo ra cảnh tượng giả nạn nhân bị sét đánh chết, nhưng lựa chọn địa điểm này lại là một sai lầm nghiêm trọng!”

“Anh nói đúng, tôi cũng đã đi điều tra tình hình xung quanh hiện trường vụ án, bên cạnh không có công trình kiến trúc cao to nào, cũng không có bất kỳ cây to nào, khả năng bị sét đánh là vô cùng thấp. Nếu bảo có ai đó tự nhiên bị sét đánh chết thì chẳng qua đó chỉ là lời bịa đặt vô căn cứ!” Cao Kiện phụ họa theo.

“Hơn nữa, trong quá trình giải phẫu tử thi tôi phát hiện trong dạ dày nạn nhân có vây cá mập và một ít chất lỏng đặc quánh, trong chất lỏng này lại phát hiện một loại nguyên tố đặc biệt, mà trong cơ thể con côn trùng màu đỏ tía cũng tồn tại nguyên tố tương tự, điều này đưa ra cho tôi hai gợi ý.” Thẩm Kiến Quốc giúi báo cáo xét nghiệm côn trùng vào tay Cao Kiện.

“Hai gợi ý gì? Anh nói kỹ cho tôi xem nào.” Cao Kiện nhận bản báo cáo, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

“Thứ nhất, con côn trùng xuất hiện trong cơ thể nạn nhân là do bị nuốt vào khi ăn vây cá mập; thứ hai, hung thủ hiểu rất rõ thói quen hành động thường ngày của nạn nhân, vì thế mới có thể bỏ côn trùng vào trong cá.”

“Nghe anh phân tích như vậy thì xem ra hung thủ phải rất quen với nạn nhân, không loại trừ là do người quen cũ gây án.” Cao Kiện đọc xong báo cáo trả lại cho Thẩm Kiến Quốc, nghĩ một lúc rồi hỏi, “Đúng rồi, anh nói là trực giác côn trùng tôi không tin, hãy nói thật đi, làm thế nào anh phát hiện được con côn trùng mang điện tích chính?”

Thẩm Kiến Quốc bật cười, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Thật ra quy luật rất đơn giản, bởi vì trong giới tự nhiên bất kỳ loài sinh vật nào cũng không thể đi ngược lại quy luật sinh tồn tương đối. Tôi đã từng nghiên cứu giữa loài sinh vật này với loài sinh vật khác tồn tại sự tương sinh tương khắc, một số loài vật phải tồn tại dựa vào nhau mới có thể chung sống được.”

Được Thẩm Kiến Quốc giải thích, Cao Kiện đột nhiên tỉnh ngộ, cười ngây ngô: “Tôi đã tìm thấy điện thoại của nạn nhân, trong đó có một tin nhắn rất khả nghi, chắc chắn người gửi tin nhắn không thể không có dính líu đến hung thủ. Hơn nữa, người này còn gọi điện thoại cho nạn nhân, nhưng khi tôi gọi lại thì được thông báo là số không có thật.”

“Ừ, theo như cậu nói thì đúng là rất khả nghi.” Trong chốc lát Thẩm Kiến Quốc cũng không nghĩ ra được gì, không biết phải đi theo hướng nào.

“Dựa vào manh mối anh vừa cung cấp, tôi một lần nữa đã lập ra một danh sách những đối tượng tình nghi, người được lợi nhất sau khi nạn nhân chết chính là vợ ông ta Ngô Thời Mẫn, nghe nói ông ta nuôi vợ bé bị vợ cả phát hiện, hơn nữa còn đánh lộn ẩm ĩ. Nhìn từ bề ngoài, động cơ giết người của Ngô Thời Mẫn lớn nhất; ở vị trí ngay sát phía sau là giám độc bị sa thải Trương Hiểu, người này bị sa thải sau một lần phạm sai lầm, lại còn lớn tiếng chửi rủa tổng giám đốc công ty sẽ không được chết yên ổn; đối tượng tình nghi cuối cùng là em trai nạn nhân, lúc còn sống ông ta đối xử rất tệ bạc với người em này, người trong công ty đều biết hai anh em chưa bao giờ hợp nhau.” Cao Kiện rút điện thoại đọc tư liệu điều tra được cho Thẩm Kiến Quốc nghe.

“Phương hướng điều tra phá án của cậu rất đúng, trước mắt cần phải bắt hung thủ về quy án một cách nhanh nhất, do pháp luật của Trung Quốc quy định cấm tư nhân tiến hành nghiên cứu biến đổi gien, vì thế phần tử phạm tội có khả năng biến đổi gien những con côn trùng này rất đáng sợ, chúng ta phải nhanh chóng bắt được kẻ đứng đằng sau giật dây!” Nói đến đây, vẻ mặt Thẩm Kiến Quốc hơi tái đi, trong đầu ông lại hiện lên một khuôn mặt, hơn ai hết, ông ta mong rằng kẻ điều khiển những con côn trùng kia không phải là con người năm ấy.

Thẩm Kiến Quốc cố gắng nối lại mạch suy nghĩ, vén tay áo lên rồi giơ bắp tay ra trước mặt Cao Kiện.

Cao Kiện trông thấy thứ trên bắp tay Thẩm Kiến Quốc thì vô cùng kinh ngạc, hét to: “Những hoa văn này là chuyện quái quỷ gì thế?”

“Đây là vết tích để lại khi tôi bắt con rết màu đỏ tía kia.” Thẩm Kiến Quốc bỏ tay áo xuống, trả lời.

“Phải chăng, chỉ cần người nào trên tay có hoa văn như vậy thì đó chính là hung thủ giết người à?” Cao Kiện bắt đầu mạnh dạn suy đoán.

“Đúng vậy, hơn nữa tôi cũng có thể xác định được thời gian của hoa văn, vì thế nó chắc chắn là bằng chứng có sức thuyết phục nhất!” Thẩm Kiến Quốc vừa cười vừa trả lời.

Cao Kiện lập tức gọi những người tình nghi có liên quan trong công ty đến sở cảnh sát tiến hành thẩm vấn, nhưng kết quả lại khiến anh ta vô cùng thất vọng, trên cơ thể những người này không tồn tại loại hoa văn đặc biệt kia. Anh ta không khỏi nảy sinh suy nghĩ lẽ nào hung thủ đã sử dụng thủ đoạn đặc biệt che giấu đi? Hay là vì nguyên nhân nào khác mà vụ án một lần nữa đi vào bế tắc.

Khi Cao Kiện dự định tiến hành điều tra sâu hơn vào gia đình nạn nhân thì cảnh sát trực ban đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại báo án, nói rằng vợ của nạn nhân là Ngô Thời Mẫn đã chết thảm ở tại nhà. Cao Kiện vội vàng lái xe chở Thẩm Kiến Quốc đến hiện trường. Trong lúc khám nghiệm tử thi, Thẩm Kiến Quốc trông thấy trên bắp tay Ngô Thời Mẫn có loại hoa văn đặc biệt kia, bên cạnh thi thể còn để lại một bức thư, trong đó ghi lại rõ ràng quá trình phạm tội, cuối cùng bà ta tỏ rõ sự hối hận và dày vò trong lòng nên đã chọn cách tự sát. Tuy nhiên, Thẩm Kiến Quốc lại phát hiện ở phía sau bức thư có mấy chữ cái tiếng Anh NASA viết bằng máu. Ông nhìn bốn chữ này xong thì lập tức trở nên thẫn thờ, dường như ông lại nhớ đến cơn ác mộng của nhiều năm trước kia. Bây giờ ông càng có thể khẳng định con người đó chắc chắn vẫn còn sống, nạn nhân lần này giống như nạn nhân trong vụ án giết người bằng ong lần trước, đều liên quan rất lớn đến việc nghiên cứu gien côn trùng năm ấy.

Vụ án thứ ba
CÔN TRÙNG KHÔNG LỘT XÁC

Muốn vào trong, trước tiên hãy để hy vọng lại ngoài cửa

—— Dante

Lời dẫn

Trước tiên Thẩm Kiến Quốc bắt đầu kiểm tra từ côn trùng trưởng thành, bởi vì trên thân côn trùng trưởng thành sẽ có nhiều chứng cứ hữu dụng hơn. Ông phát hiện thấy một con dài khoảng 7,5mm, cửa thở phía trước màu vàng nâu, sẫm dần về phía trên, đốt thứ 6 ở phía lưng rộng hơn, đầu mút viền phía sau hơi phẳng, tuy nhiên vẫn chưa lột xác.

Điểm này khiến Thẩm Kiến Quốc chú ý, bởi vì có rất nhiều nguyên nhân khiến côn trùng không lột xác được, trong đó cách giải thích nổi tiếng nhất là quan điểm trong thuyết tiến hóa của nhà sinh vật học Darwin. Ông ta từng nói rằng: trên một hòn đảo nhỏ thường xuyên lộng gió, tất cả mọi côn trùng đều cởi bỏ bộ cánh để sống ký sinh trong đất, đó là một thủ đoạn tiến hóa nhằm tránh bị gió mạnh thổi bay,

những con có cánh đều bị gió cuốn đi và chết, còn những con không có cánh lại tiếp tục sinh tồn, đó chính là nguyên lý ban đầu về chọn lọc tự nhiên.

Nguyên lý của Darwin là một quá trình biến đổi lâu dài, có thể phải trải qua nhiều đời côn trùng, trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng. Nếu kết luận này là đúng thì môi trường hiện tại xung quanh nạn nhân chắc chắn phải có một nguyên nhân đặc biệt nào đó khiến côn trùng trưởng thành không thể lột xác hoặc bỏ qua giai đoạn lột xác. Điều này đòi hỏi phải kết hợp hàng loạt vấn đề trong đó có vấn đề khí hậu để tiến hành phân tích tổng hợp, tuy nhiên trong vụ án này rõ ràng côn trùng ở trên xác chết đã không có đủ thời gian để biến đổi ra một loại khác, vì thế về cơ bản có thể loại trừ khả năng này.

Án mạng ly kỳ

Tôi bị nhốt trong phòng giam đặc biệt của phân cục công an thành phố Nam Minh đã 3 ngày nay, ngoài ăn uống và ngủ nghỉ ra, tôi chẳng khác gì loài ruồi nhặng bị người đời bỏ quên ở một xó xỉnh. Nhưng dù sao tôi cũng vẫn là nhân viên nằm trong hệ thống, biết rõ đây là một thủ đoạn thẩm vấn bằng tâm lý chiến mà người ta thường sử dụng. Xét trên góc độ tâm lý học tội phạm, cách làm này được gọi là chế áp khí thế, việc chỉ giam mà không thẩm vấn có thể khiến tội phạm mất tự tin.

Khiến tội phạm bắt đầu rơi vào trạng thái phiền muộn, khi tình cảm rối loạn thì hệ thống phòng ngự tâm lý rất dễ bị sụp đổ, thậm chí chưa cần đánh đã tự tan vỡ. Trước khi chết một cách ly kỳ, anh Hàn từng nói với tôi về kỹ xảo thẩm vấn này, còn trong giờ phút này tôi không còn là người tiến hành thẩm vấn nữa mà trái lại đã trở thành đối tượng bị thẩm vấn. Tiếc rằng, hôm nay anh Hàn đã không còn trên cõi đời này nữa, nhớ lại chuyện xưa kiến tôi không khỏi cảm thấy thổn thức.

Kể ra, những ngày tồi tệ tôi bị giam ở đây cũng không phải không có tác dụng. Tôi đã âm thầm ghi nhớ lại khoảng cách buồng giam, đường tuần tra dài khoảng 84 bước, theo độ dài trung bình mỗi bước của người trưởng thành khoảng 60 phân, tính ra tức là khoảng 50 mét, như vậy vừa đi vừa về phải mất 10 phút. Quản giáo có 2 cửa để đi vào, đến được cửa buồng giam giữ tôi nhanh nhất cũng phải mất 4 phút. Đúng là tôi cảm thấy rất vô vị, nhưng đây là cách duy nhất để tôi có thể giữ được đầu óc tỉnh táo.

Giống như mọi khi, tôi đang âm thầm đếm bước chân tuần tra: "51, 52, 53…"

Trong lúc tôi đang đếm thì bước chân kia dừng lại, thay vào đó là tiếng bước chân của vài người, trong đó một bước chân nặng nề, mệt mỏi, trọng tâm dồn vê mũi bàn chân, không cần đoán cũng biết người này nhất định đang có tâm sự phiền muộn. Ngoài ra, còn có một bước chân nhẹ nhàng điềm tĩnh, thể hiện tư thế lão luyện của một con người già dặn.

Không còn nghi ngờ gì, hai người này chắc chắn là anh Cao và sư phụ, tôi đoán có lẽ ngày mình bị thẩm vấn đã đến rồi.

Trong lòng tôi vẫn âm thầm đếm bước chân, nhưng rồi chúng lại im bặt, thay vào đó là tiếng mở cánh cửa sắt. Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng hai người đang nói chuyện, sau đó rời đi trong sự chờ đợi mỏi mòn của tôi. Nếu tôi đoán không nhầm thì họ dừng lại tí chút ở buồng giam bên cạnh. Đây là hành động kéo dài của chiến thuật tâm lý, mang đến cho tôi một hy vọng để rồi lại tự mình đốt cháy nó.

Nhưng khi họ rời đi, rõ ràng xuất hiện thêm một bước chân, bước chân này nhẹ nhàng thanh thoát, rất khó phát hiện ra.

Đó là âm thanh phát ra từ đôi giày thiết kế đặc biệt, dành riêng cho trại giam, tôi nghe thấy âm thanh này bỗng nhiên cảm thấy khoan

khoái giống như thể được giải thoát.

Vì thể ở đây có thể loại trừ khả năng giả tạo, bởi vì có thể sử dụng kỹ thuật để thay đổi hình dạng của một người, âm thanh cũng có thể cố ý bắt chước được, nhưng tiếng bước chân của một người thì không thể nào giả mạo được. Đúng vậy, bây giờ đã có thể chứng minh được một việc, đó là tôi lại một lần nữa bị người ta coi khinh không thèm đếm xỉa đến nữa rồi.

Sau khúc nhạc ngắn ngủi chen ngang đó, tôi lại trở về với việc kiềm chế những cảm xúc xáo trộn trong lòng như mọi khi.

Hằng ngày tôi đều dậy sớm, đếm đi đếm lại tiếng bước chân ra vào rất đúng giờ, tính toán xem lúc nào sư phụ quay lại thẩm vấn tôi.

Sau ngày thứ 7, tôi bỏ không đếm thời gian nữa, chỉ cần biết ban ngày hay ban đêm, và cũng không chăm chỉ đếm bước chân như trước nữa.

Tôi chưa được trải qua huấn luyện và đào tạo tâm lý chuyên nghiệp, biết rằng chiến thuật của anh Hàn đã phát huy tác dụng đối với bản thân mình. Tôi bắt đầu rơi vào trạng thái buồn bực không yên, hơn nữa còn phát hiện có một vài con ong mật bay qua bay lại bên cạnh mình. Tôi cho rằng đây là nguyên nhân của cơ chế phòng ngự tâm lý, cơ chế phòng ngự tâm lý là hành động của một người khi bị quấy nhiễu từ bên ngoài hoặc khi xảy ra biến cố nhằm thoát khỏi hiện trạng hoặc kiên định với những gì mình đã làm, trong đó bao gồm cả việc đổ trách nhiệm cho người khác hoặc đắm chìm vào thế giới hư vô.

Trong nhà giam không thể có ong mật tồn tại được, vì thế tôi cho rằng đây chỉ là ảo giác. Tôi đã sáng tạo ra được thứ mà mình thích để đổ lỗi cho trái tim đã sắp sửa tan vỡ của mình. Tuy nhiên, có một điều thú vị là chúng luôn xuất hiện rất đúng giờ, bò trên góc tường tôi không nhìn thấy và cũng không thể tiếp cận.

Có lẽ nghe thấy tôi gọi nên nó bắt đầu đậu xuống tay. Tôi đưa tay ra chạm vào để xem nó có phản ứng gì không, có lập tức biến mất khỏi tầm mắt tôi hay không, nhưng kết quả lại là một cơn đau nhói từ bắp tay theo dây thần kinh chạy lên đến tận óc. Tôi nhanh chóng ý thức được điều này, đây hoàn toàn không phải là ảo giác! Cơn đau bất ngờ giúp tôi tỉnh táo hẳn, nhưng tiếng kêu thất thanh của tôi cũng đã khiến quản giáo chú ý. Tôi lập tức ngồi xếp bằng trên nền nhà, nhân tiện nhặt xác con ong mật ở bên cạnh nắm vào trong lòng bàn tay giấu ra sau lưng, cố gắng giả vờ mỉm cười theo kiểu nghề nghiệp.

“Có chuyện gì thế?” Quản giáo là một người trẻ tuổi chừng ngoài 20, nhìn tôi hỏi với bộ mặt không vui.

“Không có chuyện gì, chỉ là không cẩn thận bị té ngã thôi.” Tôi lùi lại một bước, khẽ trả lời.

Quản giáo nhìn khắp bốn phía, thấy không có gì khác thường nên bỏ đi.

Không lâu sau khi viên quản giáo trẻ tuổi đi khỏi, tôi lại ôm lấy bắp tay bị ong đốt ngồi mặc niệm đến ba giây. Thật ra, tôi cũng không biết tại sao lại phải che giấu sự tồn tại của con ong mật, nhưng cũng dành thời gian quan sát kỹ con ong này. Kết quả là đã phát hiện ra nó có chỗ kỳ quái. Con ong này có điểm không giống với những con ong mật bình thường khác, lẽ nào đây là một chủng loại mới? Điều đáng để ý hơn nữa là tại sao bên trong buồng giam lại xuất hiện ong mật?

Cùng lúc đó tôi còn trông thấy cả mấy con ruồi đang bay loạn xạ, đó là loài ruồi vàng đầu to. Nhưng ruồi vàng đầu to không thể nào xuất hiện ở chỗ này được. Xuất phát từ nhạy cảm nghề nghiệp, tôi mạnh dạn suy đoán rằng chỉ có án mạng hoặc xác chết mới thu hút những con ruồi này đến đây.

Chẳng lẽ đã có người chết trong trại giam? Khi tôi nói suy đoán

của mình với họ, không một ai tin tôi.

Cũng giống như con rồng của Carl Gustav Jung (một con rồng lửa không màu, không mùi, không có trọng lượng và cũng không chạm vào được, hơn nữa lửa của nó cũng không có nhiệt độ, vậy thì con rồng này tồn tại hay không tồn tại cũng không khác nhau bao nhiêu, đây chính là Thuyết ngụy biện Jung nổi tiếng), tôi đã hoàn toàn trở thành một trò cười trong mắt mọi người.

Nhưng ngay cùng ngày hôm đó, suy đoán của tôi đã được chứng minh. Điều này càng khơi dậy hứng thú, khiến tôi thật sự rất muốn tự mình điều tra nguyên nhân cái chết của người này, từng bước điều tra tìm ra thủ đoạn giết người và động cơ phạm tội của hung thủ, cuối cùng phá vỡ phòng tuyến tâm lý của hắn, bắt hắn về quy án. Có điều, đối với hoàn cảnh của tôi hiện tại, đó chẳng qua chỉ là mơ ước hão huyền mà thôi.

Hôm nay là một ngày thật đặc biệt, ngoài xác chết chưa biết tên, còn có cả chuyện Cao Kiện không nhẫn nại được nữa nên cuối cùng đòi ra tay với tôi.

Sau nhiều ngày chuẩn bị công phu như vậy, chắc chắn vụ án sẽ có bước đột phá lớn, trong lòng tôi thấy hơi xúc động và một cảm giác bất an mơ hồ.

Xúc động là bởi vì hôm nay có thể biết được nguyên nhân thật sự gây ra cái chết của Hàn Phi, điều mà đến giờ vẫn như một hòn đá đè nặng trong lòng tôi; ngoài ra còn có một lý do khác là do bị giam quá lâu nên đầu óc tôi sắp biến thành bã đậu cả rồi. Còn về cảm giác bất an, cụ thể thế nào chính tôi cũng không rõ, có lẽ đó là vì hôm nay tôi gặp phải con ong mật kỳ lạ kia.

Lại một lần nữa tôi bước đi trên con đường mà khi ở trong buồng giam đã đếm không biết bao nhiêu lần này, lúc đến bước thứ 18 có hơi

chú ý một chút, bên trong là một người đàn ông khoảng ngoài 30 tuổi. Lúc tôi để ý đến anh ta, vừa hay anh ta cũng nhìn về phía tôi, đó là một đôi mắt vô cùng sắc lạnh, tôi không nhìn thấy bất kỳ một chút tình cảm nào từ ánh mắt ấy, bất giác cảm thấy rùng mình sợ hãi.

Vài phút sau tôi bị đưa vào một căn phòng trống trải rộng mênh mông, giữa phòng đặt một cái ghế sắt khiến người ta mới nhìn đã cảm thấy bị đè nặng, ngoài ra còn có một cái máy ảnh ở đối diện với chiếc bàn. Đây là dụng cụ bắt buộc phải có khi thẩm vấn, tiện cho ghi hình và kiểm tra lại bất cứ lúc nào.

Tôi vẫn còn chưa ngồi hẳn xuống ghế thì cửa phòng thẩm vấn đã mở ra. Có cảm giác như điều hòa đang có xu hướng chạy chậm lại, hình như ai đó đã cố tình hạ nhiệt độ xuống mấy độ. Lúc này, tất cả mọi thứ trước mắt tôi đều giống như hình ảnh quay chậm, bởi vì người bước vào không phải ai khác mà chính là sư phụ tôi, Thẩm Kiến Quốc.

Ông đi thẳng đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện với tôi, mặt vẫn nở nụ cười mang tính nghề nghiệp.

Nhìn thấy ông, tất cả mọi ngột ngạt khó chịu của những ngày vừa qua trong chốc lát tan tành mây khói. Ngoài việc ông là sư phụ của tôi, còn có một lý do khác là trên người ông chứa đựng một khí chất đặc biệt, đó là lòng tự tin tuyệt đối và có thể thu gom tất cả mọi thứ.

“Cậu không định hỏi tôi gì à?” Sư phụ lên tiếng trước, lúc này tôi mới ý thức được rằng chúng tôi đã lặng lẽ nhìn nhau rất lâu rồi.

Tôi lắc đầu, vừa cười vừa hỏi lại: “Không phải là Cao Kiện đến thẩm vấn em à?”

Hình như sư phụ đã biết tôi sẽ hỏi như vậy, ông nhếch đôi lông mày, hỏi: “Sao vậy? Cậu không hoan nghênh tôi à?”

Tôi ngập ngừng một lúc rồi mới trả lời: “Không phải vậy, nhưng

chẳng phải thẩm vấn phạm nhân không nằm trong phạm vi công việc pháp y hay sao?"

"Đúng vậy. Nhưng nếu tôi không chỉ làm mỗi một công việc pháp y thì sao nào?" Ông mỉm cười hỏi ngược lại tôi.

Bị sư phụ phản bác, tôi lập tức cứng họng không nói được gì, đành nhún vai: "Sư phụ lợi hại thật."

"Cậu chỉ muốn hỏi thế thôi à? Vậy thì tôi đi đây." Nói xong ông chuẩn bị đứng dậy bỏ đi.

"Khoan đã! Sao sư phụ có thể đối xử với em như vậy!?"

"Rất đơn giản, bởi vì cậu đã giết Hàn Phi." Ông trừng trừng nhìn tôi, hét lên đầy vẻ tức giận.

"Em không giết người! Em không giết!" Tôi trợn mắt nhìn thẳng vào mắt Thẩm Kiến Quốc, cũng hét to đáp lại. Tôi nhận thấy toàn thân nóng dần lên, hơi thở khó khăn, không những vậy mọi thứ trước mắt bắt đầu quay cuồng, nhưng chỉ một lát sau lại cảm thấy vô cùng lạnh, chân tay không điều khiển được nữa, toàn thân cũng đau buốt khủng khiếp, sau đó mặt mũi tối sầm, và cuối cùng là bất tỉnh nhân sự.

Trong lúc mơ mơ màng màng tôi ngửi thấy mùi chất tẩy rửa, một trong những mùi tôi ghét nhất. Tôi mở to mắt, thấy mình đã nằm trong bệnh viện. Đầu nặng chịch, tuy nhiên tôi vẫn cảm nhận rất rõ cánh tay chĩu nặng, quan sát kỹ mới thấy đã được tiêm thuốc. Tôi biết, tay mình đã sưng to như móng giò.

Tôi vừa định ngồi dậy thì bị một thứ gì đó kéo trở lại, thì ra tay tôi vẫn đang đeo còng, chiếc còng đó được nối với thanh sắt ở đầu giường.

"Cậu tỉnh rồi à?" Nghe giọng nói, tôi mới biết sư phụ đã luôn ở bên cạnh mình.

"Em làm sao vậy?" Tôi lúc lắc đầu, cố gắng làm cho tỉnh táo hơn.

“Cậu đột nhiên trở nên hung dữ, co giật, chắc là bị trúng độc.”

“Trúng độc?” Tôi không dám tin là mình lại bị trúng độc.

“Từ vết thương của cậu có thể thấy là do loài ong gây ra, cậu bị nó đốt ở đâu vậy?”

“Lúc ở trong buồng giam, em trông thấy có ong mật và cả ruồi nữa, lúc đó em đã bị ong mật đốt.”

“Trong buồng giam sao? Con ong mật trông thế nào?”

Tôi cố gắng lấy xác con ong mật giấu trong áo ra.

Sư phụ quan sát kỹ một hồi, rồi nói với vẻ đầy lo lắng: “Đây là… loài ong giết người!”

Xác chết không tên ở núi An Lạc

“Ong… ong giết người?” Chỉ nghe đến cái tên này thôi cũng đã khiến tôi ngứa râm ran khắp người.

Nên nhớ rằng, ong giết người hoàn toàn không phải là hữu danh vô thực, chỉ sau một thời gian rất ngắn, người bị nó đốt sẽ có những triệu chứng như toàn thân phát sốt, ớn lạnh, đau nhói khắp người…, nếu không kịp thời cứu chữa, để đến lúc nghiêm trọng sẽ trở thành điên cuồng, bị choáng và thậm chí suy hô hấp dẫn đến tử vong.

“Xong rồi, triệu chứng của em giống hệt như vậy, em sắp chết đến nơi rồi!”

Thẩm Kiến Quốc không hề ngăn cản, trái lại còn ở bên cạnh vừa gọt táo vừa mỉm cười.

“Sư phụ, em sắp chết rồi, thầy nói gì đi chứ!”

Thẩm Kiến Quốc gọt táo xong, khẽ cắn một miếng rồi nói: “Đừng có cuống lên thế, số cậu còn tốt lắm.”

“Vận số tốt à? Hôm qua đã xuất hiện triệu chứng phát điên rồi, tiếp theo là chờ chết thôi!”

“Hình dạng con ong mật đó chỉ có chút giống loài ong giết người thôi, nói một cách chính xác hơn là chúng chỉ có họ với nhau mà thôi.”

“Vậy thì sao?”

“Trước tiên cậu hãy cứ lo chuyện phải ngồi tù mấy năm đi đã.” Sắc mặt Thẩm Kiến Quốc lại trở về trạng thái bình thường.

Ngoài đau đầu chóng mặt tôi không còn có triệu chứng nào khác, điều này chứng tỏ mức độ nhiễm độc không sâu, tuy nhiên sau lúc hạnh phúc, bầu không khí lại trở lại nặng nề như cũ.

“Sư phụ, em không giết người! Thầy phải tin em!”

“Tôi tin cậu cũng không tác dụng gì, bởi vì bây giờ tất cả mọi chứng cứ đều nhằm vào cậu rồi!”

Tôi không có lời nào nói lại được, cho dù phân tích ở bất kỳ góc độ nào thì mức độ nghi ngờ phạm tội ở tôi vẫn lớn nhất.

“Cậu có biết tại sao ve sầu phải lột xác không?” Thẩm Kiến Quốc đột nhiên hỏi.

Tôi lắc đầu, không đoán được sư phụ muốn biểu đạt ngụ ý gì, ông thích nhất là đánh đố người khác.

“Có rất nhiều cách kiến giải khác nhau, nhưng đối với ngành của chúng ta, nó cũng giống như ánh sáng, mang ý nghĩa hy vọng, nhưng khoảng cách xa vời vợi.”

Tôi ngẩng mặt lên, thấy miệng Thẩm Kiến Quốc mở ra thành một hình cánh cung, trong mắt tràn đầy ánh sáng hy vọng.

“Vừa rồi cậu bảo phát hiện ra côn trùng ở trong trại giam à?” Không đợi tôi kịp hỏi, sự phụ đã nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Đó là ruồi vàng đầu to.”

“Theo cậu nên giải thích hiện tượng này thế nào?” Ông hỏi ngược lại tôi.

“Sư phụ, thế này coi như thầy đang tra khảo em phải không? Căn cứ vào địa thế và một số điều kiện khí hậu của thành phố Nam Minh, giống ruồi này tuyệt đối không thể tồn tại ở đây được. Vì thế em mạnh dạn suy đoán, ở gần đó nhất định đã xảy ra án mạng, mùi xác chết thu hút chúng đến hoặc chính bản thân xác chết mang theo trứng của chúng.”

Sư phụ đứng dậy bước đến bên cửa sổ, sau đó mới nói: “Cậu đoán rất đúng.”

Mắt tôi sáng lên, lập tức truy hỏi: “Đã bắt được hung thủ chưa ạ?”

Ông cất tiếng thở dài, lúng túng cười bảo tôi: “Vụ án này khá hóc búa, cậu Cao đang tiến hành điều tra.”

Thẩm Kiến Quốc rất ít khi thở dài, điều đó chỉ có thể nói lên rằng ngay cả ông cũng cảm thấy đau đầu vì vụ án này. Chính vì thế mà tôi lại càng muốn biết vụ án có thể khiến Thẩm Kiến Quốc cảm thấy đau đầu là vụ án như thế nào. Còn về thân phận là đối tượng tình nghi quan trọng của mình hiện nay, tôi nhận thấy nếu hỏi trực tiếp thì sư phụ sẽ không nói cho biết, vì thế chỉ có thể dùng cách nói bóng nói gió để dò hỏi mà thôi.

“Cậu có tin rằng ma quỷ có thể giết người được không?” Trong lúc đầu óc tôi đang lướt qua vô số cách thức thì Thẩm Kiến Quốc lại đột nhiên hỏi.

“Tất cả mọi kiến giải không có bằng chứng xác thực để chứng minh thì đều là ảo tưởng. Trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không em không tin.” Mặc dù không biết tại sao sư phụ lại hỏi như vậy, nhưng tôi cho rằng vẫn có hy vọng.

Thẩm Kiến Quốc một lần nữa thở dài, chìm vào ký ức.

“Mấy hôm trước đã xảy ra một vụ án đặc biệt kinh khủng, vụ án ma quỷ giết người, tôi chính là người thụ lý.”

“Sư phụ, thầy đang đùa đấy à?” Tôi lắc cái đầu u mê nặng chịch, vẫn cho rằng mình nghe nhầm.

Nhưng Thẩm Kiến Quốc quay người lại, kéo cổ áo tôi, nhìn tôi với vẻ mặt kiên định lạ thường: “Cậu không nghe nhầm, chính là ma quỷ giết người.”

Ánh mắt ông vô cùng đáng sợ, khiến tôi đặt mình vào hoàn cảnh mà cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lòng ông.

Tiếp sau đó ông kể cho tôi nghe vụ án khủng khiếp này, hoàn toàn không thể nào tưởng tượng nổi.

Do Hàn Phi đã chết, tôi trở thành đối tượng tình nghi quan trọng nên vụ án có ảnh hưởng rất lớn.

Cục cảnh sát thành phố Nam Minh quyết định điều động Thẩm Kiến Quốc xuống đảm nhiệm công việc pháp y, hỗ trợ Cao Kiện điều tra phá án.

Nhưng vụ án mãi không có tiến triển, mặt khác nó là vụ án gây ảnh hưởng lớn, không thể làm việc cẩu thả được, vì thế tạm thời vẫn đang gặp trở ngại.

Cùng thời gian đó, người ta phát hiện thấy một thi thể đàn ông đã thối rữa ở trên núi thuộc huyện Lương Bình, Cao Kiện được lệnh chủ trì điều tra vụ án, Thẩm Kiến Quốc có nhiệm vụ phối hợp hỗ trợ.

Ngọn núi này có tên là núi An Lạc, bởi vì trên núi cơ bản là bãi tha ma. Xác chết được phát hiện ở ngay chính giữa phía dưới bãi tha ma, hơn nữa đầu quay về hướng Tây, hai chân bị bẻ quặt tạo thành góc vuông lần lượt quay về hướng Bắc và hướng Nam. Không ai biết được tại sao xác chết lại như vậy, có lẽ chỉ có hung thủ mới biết được nguyên do từ đâu.

Cao Kiện đến bên cạnh Thẩm Kiến Quốc hỏi: “Anh Thẩm, có phát hiện gì không?”

Thẩm Kiến Quốc nhíu hai hàng lông mày, trả lời: “Thật kỳ lạ, rất có thể nạn nhân tự bóp cổ giết chết chính mình.”

Cao Kiện tiếp tục hỏi: “Tại sao lại có thể như vậy?”

Thẩm Kiến Quốc ngồi xổm xuống, móc tay vào trong miệng người chết: “Cậu xem, miệng nạn nhân há to, niêm mạc miệng khô, hơn nữa mạch máu ở cạnh huyệt Thái Dương phồng to, mắt, mũi và miệng vặn thành một khối, kết mạc mắt ứ máu, phần lưỡi thè ra ngoài đã thâm tím, đây rõ ràng là biểu hiện do ngạt thở mà chết.”

Cao Kiện hỏi: “Sao anh biết là nạn nhân tự bóp cổ giết chết chính mình chứ?”

Thẩm Kiến Quốc chỉ vào cổ nạn nhân: “Cậu kiểm tra lại chỗ này xem thấy được gì nào?”

Cao Kiện cũng ngồi xổm xuống, quan sát kỹ lưỡng rồi nói: “Trên cổ có dấu vết một vòng tròn màu xanh, điều này chỉ có thể nói lên rằng nạn nhân bị thít cổ chết thôi, có liên quan gì đến việc tự sát chứ?”

Thẩm Kiến Quốc cười bảo: “Không có liên quan gì, nhưng cậu nhìn lại tay nạn nhân xem có chỗ nào đặc biệt không?”

Cao Kiện lại từ cổ nạn nhân nhìn xuống phía dưới: “Tay à? Có thể có gì đặc biệt được chứ?”

Thẩm Kiến Quốc giơ tay mình ra so sánh với tay nạn nhân: “Cậu không phát hiện thấy tay nạn nhân đã cứng đờ, co quắp rồi sao? Kết hợp với vết thít màu xanh trên cổ nạn nhân, vừa vặn chứng minh nạn nhân có bóp cổ chính mình.”

Cao Kiện tiếp tục chất vấn: “Chẳng lẽ không có khả năng hung thủ bóp chết nạn nhân rồi sau đó tạo hiện trường giả à?”

Thẩm Kiến Quốc một lần nữa chỉ vào cổ người chết: “Có khả năng, nhưng cậu hãy quan sát kỹ vết bầm trên cổ nạn nhân xem có thấy chỗ nào đặc biệt không?”

Đây đúng là làm khó Cao Kiện quá mức, từ đầu đến cuối việc khám nghiệm tử thi vốn là sở trường của Thẩm Kiến Quốc, hơn nữa, ngoài việc suy lý vụ án thì tất cả những việc khác quả thật cũng không nằm trong phạm vi năng lực của anh ta.

Bí ẩn Côn trùng không lột xác

Thấy bộ dạng khó xử của Cao Kiện, Thẩm Kiến Quốc liền tiếp nhận chủ đề, nói một cách nghiêm túc: "Vết bầm nằm ở phía dưới yết hầu khoảng một thốn, có 2 vết tương đối to tách biệt nhau, kích thước vừa vặn trùng khớp với ngón tay cái của người chết, nếu là bị hung thủ bóp chết thì dấu vết này phải nằm ở chỗ yết hầu của nạn nhân, không tin cậu có thể thử xem."

Thẩm Kiến Quốc nói xong liền bỏ mặc Cao Kiện ở một bên, chuyển sang thu thập côn trùng. Ban đầu Cao Kiện ngây ra mất một lúc, sau đó đặt tay lên cổ loay hoay hồi lâu, đến khi anh ta kịp phản ứng trở lại thì Thẩm Kiến Quốc đã đi ra chỗ khác: "Khoan đã, anh vẫn chưa nói hết mà."

"Dựa vào dáng vẻ của người chết có thể suy đoán, lúc đó chắc chắn đã bị kích động rất mạnh, hay nói đơn giản hơn là đã bị đe dọa một cách khủng khiếp. Trước tiên hãy khoan bàn đến việc nạn nhân tử vong ở phía dưới khu mộ, nhưng bộ dạng lúc chết vô cùng kỳ quái, người này lấy tay bóp vào cổ mình, lập tức sau đó miệng há hốc, niêm mạc miệng khô, trên ngón tay và răng có thể trông thấy dấu vết màu đen, tất cả những tính chất và trạng thái này của xác chết đều có một số không thể giải thích được từ góc độ khoa học." Thẩm Kiến Quốc thấy Cao Kiện vẫn chưa hết nghĩ ngợi nên tiếp tục tổng kết.

"Vậy là cứ theo ý tứ của anh à?" Cao Kiện hỏi.

Thẩm Kiến Quốc giang tay ra giải thích: "Rất có thể nạn nhân bị dọa cho sợ hãi đến chết."

“Bị dọa chết ư?” Cao Kiện tỏ vẻ không tin.

“Đúng vậy, nhưng hiện tại tất cả những điều này đều mới chỉ có thể dừng lại ở mức độ suy đoán, hơn nữa vết bóp ở cổ rõ ràng không phải là vết thương chí mạng, vì thế vẫn cần phải tiến hành kiểm nghiệm thêm một bước, trước khi có báo cáo kiểm nghiệm cuối cùng thì không được loại trừ bất kỳ khả năng nào.” Thẩm Kiến Quốc nói.

Cùng lúc đó điện thoại của Cao Kiện đổ chuông, sau khi bấm nghe, thái độ anh ta lập tức trở nên nghiêm túc.

Tắt điện thoại xong, Cao Kiện vội bước nhanh đến bên cạnh Thẩm Kiến Quốc: “Tôi phải lập tức về sở cảnh sát, công việc ở đây giao cả cho anh, nếu có phát hiện gì mới thì lập tức thông báo ngay cho tôi là được rồi.” Nói xong, anh ta liền vội vã bước đi.

“Được rồi, cậu yên tâm, việc ở đây cứ giao cho tôi.” Thẩm Kiến Quốc trả lời. Mặc dù Cao Kiện không nói lý do cụ thể nhưng Thẩm Kiến Quốc vốn biết rõ con người anh ta nên hiểu rằng nếu không có việc gì đặc biệt quan trọng thì anh ta sẽ không bao giờ rời đi trong những lúc như thế này, vì thế cũng không hỏi gì thêm.

Sau khi Cao Kiện đi rồi, Thẩm Kiến Quốc tiến hành bước kiểm nghiệm tiếp theo, lần lượt thu thập mẫu côn trùng ở miệng, tay và cả những bộ phận hở trên cơ thể nạn nhân. Thu thập xong, ông trở về phòng giải phẫu, tất nhiên còn mang theo cả xác chết đã qua xử lý đơn giản.

Đối với một chuyên gia côn trùng học pháp y như Thẩm Kiến Quốc, vấn đề phải giải quyết trước tiên là phải làm cho côn trùng lên tiếng, để chúng nói thay cho người chết, tất cả những điều hung thủ che giấu đều sẽ bị lật tẩy dưới thiên la địa võng do côn trùng giăng sẵn.

Trước tiên Thẩm Kiến Quốc bắt đầu kiểm tra từ côn trùng trưởng

thành, bởi vì trên thân côn trùng trưởng thành sẽ có nhiều chứng cứ hữu dụng hơn. Ông phát hiện thấy một con dài khoảng 7,5mm, cửa thở phía trước màu vàng nâu, sẫm dần về phía trên, đốt thứ 6 ở phía lưng rộng hơn, đầu mút viền phía sau hơi phẳng, tuy nhiên nó vẫn còn chưa lột xác.

Điểm này khiến Thẩm Kiến Quốc chú ý, bởi vì có rất nhiều nguyên nhân khiến côn trùng không lột xác được, trong đó cách giải thích nổi tiếng nhất là quan điểm trong thuyết tiến hóa của nhà sinh vật học Darwin. Ông ta từng nói rằng: trên một hòn đảo nhỏ thường xuyên lộng gió, tất cả mọi côn trùng đều cởi bỏ bộ cánh để sống ký sinh trong đất, đó là một thủ đoạn tiến hóa nhằm để tránh bị gió mạnh thổi bay, những con có cánh đều bị gió cuốn đi và chết, còn những con không có cánh lại tiếp tục sinh tồn, đó chính là nguyên lý ban đầu về chọn lọc tự nhiên.

Nguyên lý của Darwin là một quá trình biến đổi lâu dài, có thể phải trải qua nhiều đời côn trùng, trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng. Nếu kết luận này là đúng thì môi trường hiện tại xung quanh nạn nhân chắc chắn phải có một nguyên nhân đặc biệt nào đó khiến côn trùng trưởng thành không thể lột xác hoặc bỏ qua giai đoạn lột xác. Điều này đòi hỏi phải kết hợp hàng loạt vấn đề trong đó có vấn đề khí hậu để tiến hành phân tích tổng hợp, tuy nhiên trong vụ án này rõ ràng côn trùng ở trên xác chết đã không có đủ thời gian để biến đổi ra một loại khác, vì thế về cơ bản có thể loại trừ khả năng này.

Ngoài ra, còn có một số cách giải thích sát với thực tế hơn nữa, thứ nhất là môi trường đóng kín, khi xác chết bị đóng kín vào một góc có rất ít không khí, không gian hoạt động chật hẹp, ô xy không đủ cho côn trùng lột xác; thứ hai là thành phần sinh vật, nếu kết cấu sinh vật của côn trùng thay đổi thì cũng sẽ có thể dẫn đến kết quả côn trùng trưởng thành không lột xác được, nói một cách đơn giản đó là chất hóa

học gây ảnh hưởng đến kết cấu sinh vật. Nếu trên xác chết có chất hóa học có thể thay đổi kết cấu sinh vật của côn trùng thì có khả năng rất lớn nguyên nhân khiến nạn nhân tử vong là do trúng độc.

Mặc dù như vậy, là một chuyên gia pháp y từng trải, chỉ dựa vào việc côn trùng trưởng thành không lột xác được mà đã vội vàng kết luận nạn nhân chết do trúng độc là việc làm hết sức cẩu thả. Vì thế Thẩm Kiến Quốc lựa chọn tiếp tục kiểm nghiệm xong xuôi tất cả mẫu côn trùng thu thập được.

Tiếp theo sẽ là ấu trùng. Thẩm Kiến Quốc để ý thấy, bất kể là mẫu thu thập hay là ngoài hiện trường, số lượng ấu trùng cũng đều nhiều hơn so với côn trùng trưởng thành.

Cơ bản có thể kết luận ấu trùng chỉ có một loại, cơ thể chúng to béo, màu trắng vàng. Ở chỗ tiếp giáp giữa các đốt, ngoài phần bụng và bên sườn có gai nhỏ, còn lại chủ yếu gồm các gai to và tù, sắp xếp tương đối thưa thớt; đầu mút của móc miệng dài bằng 2 lần thân chính của bộ phận này, phần giữa mép trên xương họng ở phía lưng bằng phẳng, mép dưới xương họng ở phía bụng thể hiện rõ xu hướng phát triển kéo dài về phía sau. Tổng hợp các đặc trưng của ấu trùng, nhận thấy chúng rất giống ấu trùng ruồi xanh đầu đỏ 3 tuổi. Tuy nhiên, ở phía lưng của đốt bụng thứ 5 và thứ 6 của chúng không có dải gai phía sau, vì thế đây là ấu trùng 3 tuổi của ruồi xanh Calliphora vomitoria.

Bởi vậy cũng có thể cơ bản xác định côn trùng trưởng thành cũng thuộc loại ruồi xanh Calliphora vomitoria.

Từ đó suy đoán, thời gian nạn nhân tử vong là vào khoảng 11 ngày trước (giai đoạn côn trùng trưởng thành 7 ngày, ấu trùng 3 tuổi 4 ngày, tức là tổng cộng 11 ngày).

Nhưng thời gian nạn nhân mất tích tổng cộng mới có 6 ngày, có nghĩa là vào 6 hôm trước nạn nhân vẫn còn khỏe như vâm, mà 11 hôm

trước lại đã chết rồi hay sao? Điều này không hợp lý! Từ đó có thể xác định chắc chắn nạn nhân chết do trúng độc, như vậy các hiện tượng kỳ quái trên cơ thể nạn nhân cũng đều có thể giải thích được.

Thẩm Kiến Quốc lập tức liên lạc với Cao Kiện.

“Anh muốn đề nghị phòng thí nghiệm sinh vật phân tử à?” Cao Kiện chau mày hỏi.

“Đúng vậy.” Thẩm Kiến Quốc trả lời.

Cao Kiện day day thái dương, bảo Thẩm Kiến Quốc: “Cần biết rằng phòng thí nghiệm sinh vật phân tử này, ở thành phố chúng ta nếu không có tình huống đặc biệt thì không được tùy tiện sử dụng.”

“Tôi đang nghi ngờ nạn nhân chết do trúng độc, về đặc tính của chất độc rất có thể sẽ là mấu chốt để phá án, cậu nói xem đây có phải tình huống đặc biệt không? Đồ tốt phải được dùng đúng chỗ, bây giờ chính là lúc phòng thí nghiệm sinh vật phân tử phát huy tác dụng của nó, tôi nghĩ cấp trên cũng sẽ hiểu việc này.” Thẩm Kiến Quốc nói với Cao Kiện bằng lời lẽ hết sức chuẩn xác.

“Anh có thể khẳng định chắc chắn nạn nhân chết do trúng độc không?” Cao Kiện năm lần bảy lượt hỏi đi hỏi lại.

“Tuyệt đối không sai được, tôi dám bảo đảm! Bởi vì tất cả những côn trùng tôi kiểm tra đều đã bị ảnh hưởng vô cùng lớn, chưa cần nói đến chu kỳ sinh trưởng của ấu trùng bị đẩy nhanh, chỉ nói riêng một điểm côn trùng trưởng thành không lột xác được (côn trùng không thể lột bỏ lớp vỏ ngoài để mọc cánh), ở đây chỉ có hai khả năng, một là xác chết nằm trong không gian bị đóng kín, hai là cơ thể người bị trúng độc. Cậu cũng đã biết, xác chết nằm trong không gian rộng rãi thoáng đãng, vì thế trong hai khả năng này chỉ còn lại một mà thôi.” Thẩm Kiến Quốc nói.

Cao Kiện suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời: “Thế thì tốt, tôi sẽ đi đề

nghị ngay. À đúng rồi, căn cứ vào báo cáo khám nghiệm anh gửi cho, đã xác định được thân phận người chết, nạn nhân tên là Trần Cường, nam, 38 tuổi. Theo người hiểu tình hình cho biết, lúc còn sống người này là một kẻ không nghề nghiệp, lang thang nay đây mai đó, thường ở cùng với hai tên du côn lưu manh khác. Ba tên này là loại côn đồ có tiếng ở huyện Lương Bình. Hai tên còn lại lần lượt là Trương Bân và Lưu Dương. Anh thấy thế nào?"

Thẩm Kiến Quốc theo bản năng móc bật lửa trong túi áo ngực, đang chuẩn bị lấy tiếp bao thuốc thì lại trông thấy ánh mắt sắc lẹm của Cao Kiện đang nhìn mình, thế là bàn tay vừa cho vào túi lại rút ngược ra: "Thật ngại quá, mỗi khi suy nghĩ việc gì là tôi lại thấy thèm thuốc."

Nhưng rõ ràng điểm Cao Kiện tập trung chú ý không phải là ở đây: "Vậy anh suy nghĩ thế nào về vụ án này?"

Thẩm Kiến Quốc nhanh nhẹn bỏ bật lửa vào túi áo ngực, sau đó mới nói: "Sự việc đã như vậy, tôi cảm thấy xác suất Trần Cường bị giết do thù oán vô cùng lớn. Tuy nhiên, mức độ tình nghi của hai người kia cũng không nhỏ, trước tiên hãy đưa về thẩm vấn xem thế nào, biết đâu vụ án sẽ có tiến triển mới. Trên xác chết đã rất khó lấy được thông tin có giá trị, nhưng tôi tin côn trùng không biết nói dối, mẫu côn trùng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể phân tích được cấu trúc độc tố có trong các mẫu côn trùng này thì vụ án nhất định sẽ có đột phá mới. Nhưng mà tôi luôn cảm thấy mình đã bỏ qua một thứ gì đó, vì thế đang chuẩn bị đi kiểm tra lại xác chết một lần nữa, xem có tìm được manh mối gì mới không."

"Được, vậy chúng ta chia nhau hành động." Cao Kiện nói xong lập tức chuẩn bị đi làm việc.

"Khoan đã, tôi đưa mẫu côn trùng cho cậu." Vừa nói Thẩm Kiến Quốc vừa mở hộp dụng cụ lấy ra mấy chiếc lọ đưa cho Cao Kiện.

Không hiểu vô tình hay cố ý, chiếc lọ đưa cho Cao Kiện là loại trong suốt, bên trong có một đám côn trùng đang thả sức bò lổm ngổm, hình như có thể bò ra ngoài lọ bất kỳ lúc nào. Khi nhận chiếc lọ, khóe miệng Cao Kiện bất giác run run, chỉ mình anh ta biết rằng bản thân bị mắc hội chứng sợ lỗ (Trypophobia).

“Được rồi, chia nhau ra làm việc thôi, hy vọng ở chỗ anh có tin tốt.” Cao Kiện vừa đi vừa nói.

Thẩm Kiến Quốc cũng cười, hét to: “Càng mong rằng bên phía cậu có tin tốt, hãy nhớ kỹ phải chăm sóc chu đáo cho đám côn trùng của tôi đấy.”

Cao Kiện cố nuốt một ngụm nước bọt, sau đó ngoái cổ lại hỏi một câu yếu ớt: “Có thể mượn hộp dụng cụ của anh một lúc được không?”

Sau khi tách khỏi Cao Kiện, Thẩm Kiến Quốc quay lại phòng giải phẫu. Dưới ánh đèn chiếu chỉ có riêng ở phòng giải phẫu là một xác chết đã thối rữa đến mức không thể chịu nổi, do một số bộ phận bị xơ cứng nên nó nằm trên bàn giải phẫu với một tư thế vô cùng lạ lùng. Vết thương trên xác chết bị phơi bày một cách hoàn toàn không hề giấu giếm dưới ánh đèn, lại còn bốc ra từng luồng khí hôi thối như mùi cống rãnh. Thẩm Kiến Quốc dùng kính lúp bắt đầu quan sát kỹ vết thương trên xác chết, muốn bảo xác chết lên tiếng một lần nữa, cho dù trên xác chết có một số chỗ đã nát rữa, hơn nữa cũng đã rất khó phân biệt dấu vết của vết thương.

Điều không khó hình dung ra ở đây là kết quả sẽ như thế nào đối với một công việc vô cùng khó khăn, có thể nói chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tình hình hoàn toàn trái ngược ở phòng thí nghiệm sinh vật phân tử, với nỗ lực không biết mệt mỏi, cuối cùng Cao Kiện cũng được lãnh đạo cấp trên phê chuẩn, việc phân tích thành phần kết cấu chất độc

diễn ra thuận lợi. Anh ta lập tức không kịp nghỉ ngơi chạy đến huyện Lương Bình, nằm vùng ở chỗ hai tên Trương Bân và Lưu Dương thường hay xuất hiện.

Cao Kiện dễ dàng tìm được Trương Bân, nhưng Lưu Dương lại không thấy tăm hơi đâu cả. Trong lúc anh ta đang lùng sục tìm kiếm khắp nơi vẫn chưa có kết quả thì lại trông thấy Lưu Dương ở bến xe, hắn đã mua xong vé để lên xe đi đến nơi khác. Trong quá trình bắt Lưu Dương khó tránh khỏi xảy ra vật lộn. Nhưng bản tính của một tên lưu manh đã bảo hắn, lần thứ 2 trông thấy Cao Kiện hãy lập tức biến thành một người trung thực.

Cao Kiện tập trung ánh đèn rọi vào mặt hai người để họ chỉ có thể trông thấy cái bóng của anh ta, hỏi: “Tại sao các anh lại bỏ chạy?”

“Ông đuổi chúng tôi, đương nhiên chúng tôi phải chạy, tôi còn tưởng rằng ông đuổi tôi để đòi nợ. Làm phiền ông cảnh sát muốn bắt chúng tôi thì phải thông báo trước một tiếng, đừng dọa chúng tôi sợ hết hồn.” Trương Bân nói giọng lưu manh.

Viên cảnh sát trẻ tuổi ngồi đối diện hai người kia nghe thấy thế liền định lên tiếng nạt nộ nhưng bị Cao Kiện ngăn lại, “Chúng ta là cảnh sát, có chứng cứ mới bắt họ, Trần Cường chết rồi.”

“Trần Cường chết rồi sao?” Biểu cảm của hai kẻ bị bắt sau một thoáng nhìn nhau thì tỏ ra ngạc nhiên một cách rất có nghệ thuật.

“Vì thế hy vọng các anh phối hợp.” Viên cảnh sát trẻ tuổi ngồi trước mặt họ nói.

Trương Bân lấy tay sờ mũi, nói với vẻ cười cợt: “Có điều, thưa ông cảnh sát, chuyện này có liên quan gì với chúng tôi ạ? Ông bắt nhầm người rồi.”

Cao Kiện cố tình cất tiếng thở dài: “Chúng tôi chỉ muốn tìm ra thủ phạm thật sự giết chết Trần Cường, nếu các anh không phải thủ phạm

thì tốt nhất đừng nên giấu giếm điều gì, nếu không tôi sẽ khép vào tội tòng phạm che giấu hung thủ giết người. Đến lúc đó, các anh sẽ không chỉ đơn giản là bị giam giữ mấy ngày nữa đâu."

"Ý cảnh sát Cao nói là, các người có thắc mắc gì thì cứ việc hỏi." Lưu Dương nhanh chóng trả lời.

"Anh ta chết thì đã chết rồi, còn nhốt chúng tôi làm gì, không phải các ông nghi ngờ chúng tôi giết người đấy chứ?" Trương Bân hỏi vặn lại.

"Cảnh sát chúng tôi tuyệt đối công bằng nghiêm minh, không bao giờ xử oan cho người tốt, nhưng cũng tuyệt đối không bỏ qua cho bất kỳ kẻ xấu nào. Tôi có thể tiếp tục hỏi các anh được chưa?"

"Cảnh sát Cao, xin mời!" Lưu Dương vội vàng gật đầu.

Trương Bân nhún vai, đồng thời giơ tay lên.

"Lần cuối cùng các anh gặp Trần Cường là khi nào?"

Trương Bân nói: "Một ngày sau tiết Thanh minh."

Lưu Dương nói: "Tiết Thanh minh."

Hai cảnh sát thấy câu trả lời không thống nhất thì quay sang nhìn nhau, và đều cảm thấy kỳ lạ, hình như hai kẻ kia đang cố tình giấu giếm điều gì đó.

Cao Kiện hỏi lại: "Rốt cuộc là ngày nào?"

"Tiết Thanh minh."

"Hôm đó chúng ta ngồi xe của Trần Cường đi tảo mộ, sau đó lại cùng nhau trở về. Đúng không?" Trương Bân tiếp lời, ánh mắt quay sang nhìn Lưu Dương.

"Đúng rồi, đúng là như vậy." Giọng nói của Lưu Dương tỏ rõ không chút sức lực.

Cao Kiện lấy ngón tay trỏ chậm rãi gõ nhịp trên mặt bàn: "Trương

Bân, lúc nói xong cằm anh khẽ gật xuống dưới, hơn nữa trong lúc nói lại liếc mắt sang bên phải 3 cái. Điều này chứng tỏ các anh đang nói dối. Thật ra các anh đang che giấu điều gì?"

"Không có, không… không có." Lưu Dương trợn mắt to hết cỡ, lắc đầu quầy quậy, ấp úng vài tiếng.

"Thật không?"

Cao Kiện đột nhiên nổi giận đập bàn, sau đó hai tay đè lên mặt bàn, cúi xuống nhìn chằm chằm vào Lưu Dương, cố tình quát to: "Rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì hả!"

Trương Bân bị dọa sợ run cầm cập mất một lúc, cố gắng co người về phía sau, "Hôm đó, hôm đó… không, không, không có!"

Tâm trạng Lưu Dương bắt đầu có chút rối loạn, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi. Anh ta liên tục lùi lại, dường như đã trông thấy thứ gì mà những người khác không nhìn thấy được. Cuối cùng, anh ta ngồi bệt xuống đất và như thể mất hoàn toàn kiểm soát, co dần vào tận trong xó, miệng hét lên những tiếng hơi kỳ lạ: "Đừng tìm tôi, đừng tìm tôi! Tôi vô tội! Chẳng phải Trần Cường đã đền cho cô rồi sao, cô còn muốn gì nữa…"

Hung thủ thật sự

Cao Kiện chau mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến một người bình thường phải đến nỗi như vậy? Nhưng mà, điều có thể khẳng định chắc chắn lúc này là Trương Bân đã ở vào trạng thái điên loạn, đành phải đưa anh ta ra ngoài.

Tiếp sau đó, chỉ còn lại một mình Lưu Dương là người biết tình hình thực tế.

Bắt đầu từ lúc Lưu Dương lên cơn, Trương Bân luôn đờ đẫn ngồi yên tại chỗ, hai mắt đỏ ngầu, mồi hôi đầm đìa trên trán.

Lúc Cao Kiện bắt được Trương Bân, anh ta đã không ngủ suốt một

tuần liền. Anh ta không dám ngủ, bởi vì hễ cứ chợp mắt là lại quay về ngày hôm đó, cái ngày mà anh ta muốn mãi mãi quên đi. Anh ta phải liên tục cố gắng rất lâu, cuối cùng đã có thể ngủ yên được một tiếng, nhưng hôm nay lại một lần nữa bị buộc phải nhớ lại ngày hôm đó, cũng có nghĩa là bao nhiêu ngày nỗ lực cố gắng vừa qua đều đổ cả xuống sông xuống biển.

Trương Bân mệt mỏi gục đầu xuống chạm vào mặt bàn sắt. Một lúc sau, anh ta từ từ ngẩng lên, được một lát lại va mặt vào bàn làm vang lên một tiếng "bình" chát chúa, sau đó lại một lần nữa ngẩng lên, rồi lại va xuống mặt bàn, hơn nữa tốc độ mỗi lúc một nhanh. Cao Kiện lập tức bước đến ngăn lại, nhưng phải rất khó khăn mới ngăn được.

Trương Bân hét lên những tiếng xé lòng: "Đừng hỏi tôi! Tôi không biết gì hết!"

Rất có thể Trương Bân đang diễn kịch nhằm che giấu sự thật, vì thế Cao Kiện không hỏi tiếp nữa mà chỉ lạnh lùng ngồi đối diện. Anh ta muốn biết rốt cuộc Trương Bân có thể diễn đến lúc nào.

Quả đúng như vậy, chỉ một lúc sau Trương Bân đã ngừng rên rỉ, cúi gằm mặt xuống.

"Anh mua vé xe đi sang vùng khác à?" Cao Kiện biết thời cơ đã chín muồi, lập tức tiếp tục hỏi Lưu Dương.

Đuôi lông mày Lưu Dương hơi giật giật, nhưng anh ta vẫn giữ được vẻ trầm tĩnh, làm như thể không nghe thấy gì.

"Tại sao anh lại phải đi nơi khác?" Cao Kiện tiếp tục hỏi.

Lưu Dương vẫn không hề động đậy.

Cao Kiện biết nếu Lưu Dương vẫn cứ mãi im lặng như vậy thì họ sẽ không thể hỏi được thông tin gì. Muốn bắt Lưu Dương mở miệng thì chỉ còn cách chuyển từ thế bị động thành chủ động, vì vậy Cao Kiện bắt đầu tấn công tâm lý.

“Bởi vì anh chột dạ!” Cao Kiện để ý thấy ánh mắt Lưu Dương bắt đầu đảo qua đảo lại, biết rằng anh ta đã sắp sửa lên tiếng, vì thế nhấn giọng cao hơn: “Tại sao anh lại chột dạ? Đó là vì anh và Trương Bân đã cùng nhau giết chết đồng bọn thân thiết của mình là Trần Cường!”

“Tôi không giết!” Cuối cùng Lưu Dương đã lên tiếng.

“Anh không giết thì sợ gì chứ!” Cao Kiện lấn tới hỏi tiếp.

“Tôi…” Lưu Dương định nói nhưng lại thôi, hình như nghĩ đến một chuyện gì đó rất đáng sợ.

“Anh thừa nhận rồi phải không?” Cao Kiện nói.

“Không giết là không giết! Việc gì cũng đều cần phải có chứng cứ, tôi với cậu ta không thù không oán, việc gì phải giết cậu ta chứ! Lẽ nào cảnh sát các ông có thể ngậm máu phun người sao?” Lúc này bản chất lưu manh của Lưu Dương đã quay trở lại.

“Cần chứng cứ hả? Được thôi, anh giải thích thế nào về chiếc xe của Trần Cường?” Cao Kiện nghiêm nghị nhìn Lưu Dương.

“Xe nào? Tôi… tôi không biết!” Rõ ràng Lưu Dương có hơi chột dạ.

“Xe của Trần Cường mấy hôm trước đã bị anh và Trương Bân bán rồi, chủ cửa hàng rất quen các anh. Anh không lừa được ai đâu.” Cao Kiện nói một cách hết sức nghiêm túc.

“Tôi… anh…” Lưu Dương thấy những lời nói dối bị lật tẩy thì lập tức cứng họng.

Cao Kiện biết rõ đây mới chỉ là bắt đầu: “Thế nào, khai hay không khai?”

Bản chất lưu manh vừa rồi của Lưu Dương lập tức tan tành mây khói: “Vâng, vâng, chúng tôi đã bán xe của cậu ấy, nhưng chúng tôi cũng không nhất thiết phải giết cậu ấy đúng không ạ?”

“Thật vậy sao? Theo những gì tôi được biết thì ba người các anh mặc dù chơi thân với nhau nhưng rõ ràng điều kiện kinh tế của Trần Cường tốt hơn hai người, cũng chính vì chuyện này mà giữa các anh từng nhiều lần xảy ra cãi cọ phải không? Như vậy là các anh đã có động cơ giết người hợp lý, có cần tôi phải kể tiếp ra nữa hay không?” Cao Kiện nói.

Lưu Dương nghe xong mồ hôi toát ra đầm đìa, định nói gì đó nhưng lại thôi, rõ ràng anh ta vẫn đang giấu giếm gì đó.

Cao Kiện nói tiếp: “Nếu anh thành thật khai báo, tôi sẽ đứng ra bảo đảm cho anh được tòa án giảm nhẹ hình phạt khi xét xử, còn nếu cứ nhất quyết giấu giếm thì sẽ có lợi gì cho anh chứ?”

Nhưng trong giây phút đó Lưu Dương lại rơi vào im lặng.

Cao Kiện cố tình xem đi xem lại đồng hồ, sau đó nói với Lưu Dương: “Hôm nay đến đây thôi, tôi còn có việc khác phải làm, anh hãy suy nghĩ cho kỹ, đến khi nghĩ kỹ rồi thì chúng ta lại từ từ nói tiếp.” Nói xong liền quay người đi ra, làm như không hề để cho Lưu Dương dù chỉ một chút cơ hội để nói.

“Khoan đã.” Đúng lúc Cao Kiện đang chuẩn bị bước chân trái ra khỏi cửa phòng thẩm vấn thì vừa hay nghe thấy tiếng Lưu Dương cất lên sau lưng, trong lòng anh cảm thấy mừng thầm, cuối cùng anh ta đã thắng ván bài này.

Cao Kiện quay lại, bước dài đến ngồi xuống trước mặt Lưu Dương: “Nói đi.”

Lưu Dương im lặng rất lâu, nhưng câu đầu tiên anh ta nói ra lại vô cùng kỳ lạ, dường như câu nói đó làm nhiệt độ giảm xuống vài phần: “Ông, có tin trên đời này có ma không?”

Cao Kiện nhận thấy Lưu Dương đã biến thành một con người khác, nhưng ánh mắt đầy nỗi sợ hãi và lạnh lẽo của Lưu Dương quả

thật đã truyền vào trong mắt anh ta. Lúc này nếu anh ta nói rằng không tin thì chắc chắn Lưu Dương sẽ mất hết hứng thú, không còn muốn nói tiếp nữa. Nhưng anh ta là một sĩ quan cảnh sát nhân dân chỉ tin vào khoa học, sao có thể tin vào những lời đồn thổi vô căn cứ như vậy được: "Sao? Nói nghe xem nào."

Lưu Dương nắm chặt hai tay, nói tiếp: "Hôm Thanh minh, tôi và Trương Bân cùng Trần Cường đi tảo mộ, nhưng do đi vào buổi chiều và đường xa nên lúc quay về đã là nửa đêm. Vốn suốt dọc đường đi chúng tôi đều hết sức hòa thuận không có gì không phải với nhau, nhưng…"

Vụ án thứ tư
TOA THUỐC GÂY ẢO GIÁC

Hầu như tất cả mọi hành động xằng bậy đều xuất phát từ việc mô phỏng những người mà chúng ta không thể hùa theo.

—— Samuel Johnson

Lời dẫn

"Trong báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân Trần Cường, phòng thí nghiệm sinh vật phân tử đề cập đến hai loại thuốc, loại thứ nhất là thuốc phi hoạt tính, có nguồn gốc từ cần sa, rất nhiều dấu vết trên xác chết cho thấy Trần Cường nghiện hút cần sa, như vậy loại này có trên chính bản thân Trần Cường; loại thứ hai là rượu, tôi tìm mãi vẫn không ra nguồn gốc từ đâu, trong dạ dày Trần Cường cũng không có thành phần rượu. Bây giờ, vết côn trùng cắn này đã nói rõ sự thật, chính con côn trùng kia là hung thủ thật sự!" Thẩm Kiến Quốc suy đoán.

Toa thuốc gây ảo giác

Lưu Dương nắm chặt hai tay, nói tiếp: "Hôm Thanh minh, tôi và Trương Bân cùng Trần Cường đi tảo mộ, nhưng do đi vào buổi chiều

và đường xa nên lúc quay về đã là nửa đêm. Vốn suốt dọc đường đi chúng tôi đều hết sức hòa thuận không có gì không phải với nhau, nhưng…"

Nói đến đây, anh ta bỗng nhiên dừng lại.

"Nhưng làm sao?" Cao Kiện truy hỏi không chịu buông tha.

"Nhưng do hôm đó là Thanh minh nên chủ đề của chúng tôi đương nhiên cũng không thể thiếu chuyện về ma quỷ. Trương Bân đùa cợt bảo rằng không biết chúng tôi có thể sẽ gặp ma quỷ hay không. Tất cả chúng tôi đều chỉ cười, nhưng đâu biết rằng chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra, một bóng phụ nữ áo đỏ lướt qua bên ven đường!" Lưu Dương bắt đầu run cầm cập.

"Người phụ nữ áo đỏ trông thế nào?" Cao Kiện hỏi.

"Lúc đầu chúng tôi đều không chú ý quan sát, nhưng đến lúc chúng tôi nhìn sang bên đường một lần nữa thì người phụ nữa áo đỏ kia lại xuất hiện một lần nữa ở đó, trong khi đó xe chúng tôi vẫn đi bình thường chứ chưa hề dừng lại!" Mắt Lưu Dương đầy vẻ kinh sợ. "Có khả năng đó chỉ là tình cờ hoặc là các anh bị hoa mắt hay không?" Cao Kiện hỏi.

"Nếu một lần có thể là nhìn nhầm, hai lần là ngẫu nhiên, vậy còn lần thứ ba thì thế nào? Vấn đề là chúng tôi phát hiện ra mình đã quay lại chỗ lần đầu tiên phát hiện ra người phụ nữ áo đỏ! Mặc dù xe chỉ lướt qua rất nhanh nhưng chúng tôi lại trông thấy rất rõ người phụ nữ này đứng yên ở đó không hề làm gì, mái tóc xõa xuống che gần hết mặt. Chính xác hơn, cô ta đang nhìn chúng tôi, đang nhìn chúng tôi! A! " Lưu Dương bắt đầu hét toáng lên.

"Lưu Dương, anh hãy bình tĩnh! Ở đây tuyệt đối an toàn!" Cao Kiện an ủi anh ta.

Lưu Dương suýt chút nữa nhảy ra khỏi ghế, nhưng lại bị chiếc

còng tay kéo ngược trở lại chỗ cũ.

“Hãy bình tĩnh lại đi, hiện tại anh rất an toàn! Hãy cho tôi biết sau đó xảy ra chuyện gì?” Cao Kiện dẫn dắt từng bước.

Đưa mắt nhìn Cao Kiện và người ở bên cạnh anh ta, Lưu Dương mới từ từ cảm thấy nhẹ nhàng hơn, hơi thở gấp gáp bắt đầu dần trở lại bình thường.

“Đúng rồi, thả lỏng đi, bây giờ anh an toàn rồi, hãy nói cho tôi biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. Yên tâm đi, mọi thứ đều qua rồi.” Cao Kiện động viên.

Lưu Dương nuốt nước bọt rồi nói tiếp: “Vì thế chúng tôi càng đi nhanh hơn, về đến huyện trong tình trạng tim đập chân run, xuống xe xong liền ai về nhà nấy, đồng thời còn dặn dò nhau rằng không được nói cho người khác biết chuyện này.”

“Rồi sao nữa?”

“Sau đó chúng tôi đều cho rằng chuyện này như vậy đã kết thúc, nhưng không ngờ ba ngày sau Trần Cường lại đến tìm chúng tôi, nói rằng hai hôm liền đều mơ thấy người phụ nữ áo đỏ kia đến đòi phải đền mạng!” Lưu Dương dần bình tĩnh trở lại.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Trương Bân nghe nói ở khu vực lân cận có một bà đồng cốt chuyên đoán số mệnh và trừ tà cho người ta, vì thế chúng tôi liền tìm đến. Bà đồng cốt bảo rằng người phụ nữ đó là oan hồn chết do bị xe đâm, gặp mấy người chúng tôi. Nếu không đi hóa giải thì chúng tôi sẽ gặp phải xui xẻo rất lớn! Vì thế bà ta đưa cho Trần Cường một lá bùa và một chiếc lọ, bảo chúng tôi đúng 12 giờ đêm lên núi An Lạc, theo đúng trình tự thắp hương rồi xin lỗi là được. Mặc dù rất sợ nhưng nhờ được Trần Cường động viên nên cuối cùng chúng tôi vẫn đến chỗ đó.”

“Đến đó rồi xảy ra chuyện gì?” Cao Kiện ghi chép trung thực tất cả vào hồ sơ vụ án, anh ta biết rằng vụ án đã sắp sửa đến lúc được làm sáng tỏ.

“Sau khi đến đó, chúng tôi thắp hương xong và vừa mới tiến hành bước thứ hai thì Trần Cường đã hét toáng lên: ‘A! Đừng đuổi tôi! Những việc cần làm tôi đều đã làm rồi, còn muốn đòi hỏi gì nữa!’ Đồng thời, cậu ấy quay lưng bỏ chạy! Việc Trần Cường làm như vậy ảnh hưởng rất lớn đến tôi và Trương Bân, khiến chúng tôi cũng lập tức bỏ chạy. Nhưng ai ngờ, Trần Cường lại bặt vô âm tín kể từ hôm đó.” Lưu Dương trả lời.

“Các anh không quay về tìm anh ta à?”

“Chúng tôi không dám về, hơn nữa chúng tôi nghĩ rằng nếu cậu ấy có gì bất trắc thì cũng không thể dựa vào chúng tôi được. Chúng tôi không phải thân thích cũng chẳng phải bạn bè thì tội gì mà phải khổ sở như vậy, biết đâu cậu ấy đang lẩn trốn ở nơi nào đó rồi.” Lưu Dương nói tiếp.

“Thế chiếc xe của Trần Cường thì sao?”

“Chúng tôi thấy cậu ấy mãi không trở về, hơn nữa lại đang thiếu tiền nên… liền bán chiếc xe lấy tiền, dù sao thì cũng chẳng mất gì cả.” Lưu Dương nói như không có gì quan trọng.

Cao Kiện lập tức tỏ thái độ nghiêm túc: “Chẳng mất gì cả à? Anh phải biết rằng như vậy là trộm cắp đấy! Căn cứ vào giá trị của chiếc xe cũng đủ để xử phạt các anh mấy năm tù rồi!”

Lưu Dương nghe xong thì lập tức sững sờ: “Đừng, thưa ông cảnh sát, tôi thật sự không biết chuyện lại nghiêm trọng đến như vậy, bỏ qua cho tôi nhé!”

“Như vậy còn cần phải xem thái độ của anh thế nào đã, việc nào ra việc nấy, về chuyện của Trần Cường, anh có dám chắc tất cả những

lời nói ra đều là sự thật hay không?" Cao Kiện hỏi.

"Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, tuyệt đối không hề nói dối!" Lưu Dương trả lời.

"Thế thì tốt, trong những ngày này anh cứ nên khai báo đúng sự thật, nếu tất cả những điều anh nói ra đều là thật thì đến khi phá được vụ án đích thân tôi sẽ xin giảm án cho anh." Cao Kiện quay người bước ra khỏi phòng thẩm vấn.

Cùng lúc đó, phòng thí nghiệm sinh vật phân tử cũng đã có báo cáo kết quả phân tích.

Hôm sau, Cao Kiện đến phòng giải phẫu tìm được Thẩm Kiến Quốc: "Ở đây anh có phát hiện gì mới không?"

"Không thấy tôi đang bận à?" Thẩm Kiến Quốc tiếp tục kiểm tra thi thể, lạnh lùng trả lời.

"Không phải cụ Thẩm cứ muốn ở mãi chỗ này đấy chứ?" Cao Kiện mạnh dạn suy đoán.

"Cậu nhàn quá thành ra nói nhảm đấy à, đã có báo cáo phân tích rồi phải không?" Thẩm Kiến Quốc nói với vẻ không mấy hứng thú.

"Anh biết từ lúc nào vậy?" Cao Kiện hỏi.

Lúc này Thẩm Kiến Quốc mới dừng công việc đang làm, nhìn Cao Kiện: "Bây giờ."

Thẩm Kiến Quốc cầm bản báo cáo, vừa đọc vừa bảo: "Trong mẫu vật phát hiện thấy rượu và tetrahydrocannabinolicacid phi hoạt tính (THC-COOH), hóa ra là như vậy."

"Như thế có nghĩa là gì?" Cao Kiện nghi ngờ hỏi.

Thẩm Kiến Quốc đặt bản báo cáo xuống, vừa kiểm tra xác chết vừa nói: "Rượu tôi không nói thêm nữa, còn tetrahydro-cannabinolicacid phi hoạt tính kia gọi tắt là chất gây nghiện. Nếu hai

bên kết hợp ở một mức độ nhất định nào đó, sẽ biến thành chất độc giết người cực mạnh! ”

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Cao Kiện lập tức hiểu ra, nói.

“Như vậy có thể lý giải được rồi, nếu tôi đoán không nhầm thì chính là hung thủ đã sử dụng hỗn hợp 2 loại thuốc để dồn nạn nhân vào chỗ chết mà không ai hay biết.” Thẩm Kiến Quốc nói vẻ phấn khởi.

“Ồ, vậy thì anh cũng biết hung thủ làm thế nào rồi chứ?” Cao Kiện cũng vui mừng theo.

Đúng vào giây phút quan trọng này, Thẩm Kiến Quốc lại cúi xuống nhìn Cao Kiện, những vui mừng phấn khởi vừa rồi lập tức tan thành mây khói trong chốc lát.

“Sao vậy?” Cao Kiện hỏi.

“Vẫn còn chưa biết.”

Cao Kiện lập tức chúng hử Đúng lúc này anh ta thấy điện thoại rung, liền vội vã đi ra ngoài. Lát sau anh ta quay lại với vẻ mặt rất kỳ lạ: “Bệnh viện điện thoại bảo rằng cũng phát hiện thấy trong máu của Trương Bân có một tỉ lệ lớn chất gây nghiện.”

“Trương Bân hả? Tại sao trong người anh ta cũng có chất gây nghiện?” Thẩm Kiến Quốc hỏi.

Cao Kiện suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu tôi đoán không nhầm thì trong người Lưu Dương cũng phải có cần sa. Chả trách anh ta kín mồm kín miệng đến như vậy, hóa ra bọn họ đang lén lút sử dụng ma túy à?”

“Nói như vậy cũng có lý, trước tiên cần sa thuộc danh mục chất cấm ở Trung Quốc, mà tội hút chích ma túy còn nặng gấp hàng chục lần so với tội trộm cắp. Hơn nữa, hút chích ma túy cũng là một việc chẳng tốt đẹp gì, mà đám người như Lưu Dương lại rất thích sĩ diện thì làm sao có thể để người khác biết được.” Thẩm Kiến Quốc suy đoán.

“Hóa ra là như vậy! Thu hoạch lớn rồi đây! Bây giờ tôi đi thẩm vấn Lưu Dương ngay! Chào anh Thẩm nhé.” Nói xong anh ta liền vội vã đi khỏi.

Cao Kiện đi vội đến nỗi quên cả cái gói mang đến lúc nãy, Thẩm Kiến Quốc đang định đuổi theo đưa lại thì không may lại bị trượt chân, loạng choạng ngã nhào vào xác chết. Ông vừa định đứng dậy thì lại trông thấy trước mắt một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Cao Kiện ra khỏi phòng giải phẫu, lập tức đến ngay phòng thẩm vấn, hỏi Lưu Dương với thái độ hết sức nghiêm túc: “Lưu Dương, tôi cho anh thêm một cơ hội nữa, anh có khẳng định chắc chắn lời chứng của anh không có chút sơ hở nào không?”

Ánh mắt Lưu Dương hết đảo sang phải lại sang trái, nhưng không trả lời.

“Nói để anh biết, chúng tôi đã biết chuyện các anh sử dụng ma túy rồi.” Cao Kiện nhìn Lưu Dương chằm chằm, nói.

Lúc nghe đến mấy chữ “sử dụng ma túy”, Lưu Dương dường như nhảy dựng lên: “Không có! Tôi không có!”

Cao Kiện vẫn nhìn chằm chằm vào mắt Lưu Dương, nói rành rọt từng chữ: “Lưới trời lồng lộng thưa mà khó thoát, chúng tôi đã phát hiện ra trong máu của Trương Bân có chất ma túy, hơn nữa trong thi thể Trần Cường cũng có chất như vậy, tôi tin rằng trong người anhh cũng có.”

“Không! Tôi không có! Tôi không có!” Lưu Dương rõ ràng không còn đủ sức trống đỡ, cơ thể vốn yếu ớt trong chốc lát trở nên mềm nhũn và gần như tê liệt trên ghế, sau đó hai mắt thất thần nhìn xuống mặt đất.

“Bây giờ thành khẩn khai báo cũng chưa muộn, anh có gì muốn nói không?” Cao Kiện hỏi.

Lưu Dương mệt mỏi nhìn khuôn mặt chính trực, thần thái bình thường của Cao Kiện, rồi bỗng nhiên ôm mặt khóc rống lên: “Tôi không muốn, đó là do Trần Cường dụ dỗ tôi!”

“Anh nói tiếp đi, nếu khai báo thành khẩn thì tôi có thể xin giảm tội giúp anh, hơn nữa còn bảo đảm giữ kín bí mật này.” Cao Kiện an ủi anh ta.

“Vâng, chúng tôi đã sử dụng ma túy.” Lưu Dương dần dần ngừng rên rỉ: “Hôm đó Trần Cường bảo rằng đưa chúng tôi đi mở mang kiến thức về sự đời, còn nói chỉ hút một chút sẽ không thể nghiện được. Lúc đó chúng tôi không suy nghĩ nhiều, liền đồng ý ngay.” Lưu Dương khai.

“Địa điểm ở đâu?” Cao Kiện hỏi.

“Ở ngay trên xe của Trần Cường.” Lưu Dương trả lời.

“Nguồn hàng lấy ở đâu?” Cao Kiện hỏi tiếp.

“Điều này tôi không biết, Trần Cường trực tiếp mang đến, cũng không nói cho chúng tôi biết lấy ở đâu ra. Hơn nữa, đối với cậu ta mà nói, cũng không cần thiết phải như vậy.” Lưu Dương trả lời.

“Các anh sử dụng ma túy trước hay sau khi đi tảo mộ?”

Người thứ ba

“Trước khi đi.”

“Sau đó có sử dụng nữa không?” Cao Kiện hỏi.

“Tôi… tôi sử dụng cùng với họ một lần rồi không tiếp tục nữa. Có điều sau khi dùng xong liền thấy người như đang bay bổng, mặc dù muốn sử dụng tiếp nhưng sau khi Trần Cường mất tích chúng tôi không tìm được nguồn hàng.” Lưu Dương trả lời.

“Anh khẳng định không sử dụng tiếp chứ?” Cao Kiện nghe cách nói của Lưu Dương thì lại thấy giống như của một kẻ nghiện ma túy chuyên nghiệp.

“Không, đúng là không tiếp tục nữa!” Lưu Dương xua tay lia lịa, nhưng suy nghĩ kỹ một hồi lại nói: “Đúng rồi, sau đó còn có một lần nữa, cũng là lần cuối cùng sử dụng ma túy, đó là khi chúng tôi lên núi An Lạc cúng tế người phụ nữ áo đỏ, Trần Cường bảo rằng nó có thể giúp con người can đảm hơn, vì đang sợ hãi nên chúng tôi dùng thêm một lần nữa.”

“Thế sao? Được rồi, tốt lắm.” Cao Kiện cầm bút ghi chép lại một hồi, sau đó nói tiếp: “Ít nhất cũng không hoàn toàn là tin xấu, vẫn có một tin tốt muốn báo cho anh biết, đó là người phụ nữ áo đỏ các anh trông thấy kia hoàn toàn không có thật mà đó chỉ là do ảo giác gây ra mà thôi.”

“Không thể như thế được! Tất cả chúng tôi đều trông thấy, chẳng lẽ chúng tôi lại nhìn sai?” Lưu Dương lập tức phản bác.

Cao Kiện liền lấy ra một bản báo cáo xét nghiệm ma túy: “Chuyện này anh không thể không tin, nói cho anh biết, sau khi sử dụng ma túy sẽ sinh ra ảo giác, ảo giác này không chỉ xảy ra chốc lát mà nó mang tính lâu dài. Nói một cách đơn giản, chỉ cần anh nghĩ đến một sự việc nào đó đồng thời liên tục lặp lại thì nó sẽ xuất hiện. Ví dụ như “ma nữ” lần đầu tiên các anh gặp, có thể chỉ là một mình anh bảo trông thấy, nhưng sau khi các anh đưa ra vấn đề này, nó sẽ được các anh ghi nhớ và liên tục nhắc lại, trong khi đó các anh vừa mới sử dụng ma túy nên tinh thần tương đối mềm yếu, vì thế mới sinh ra ảo giác tập thể.”

Lưu Dương trợn mắt há mồm nhìn Cao Kiện: “Vậy tại sao chỉ có Trần Cường gặp ác mộng, còn chúng tôi thì không?”

“Từ báo cáo khám nghiệm tử thi của Trần Cường chúng tôi biết rằng anh ta đã nghiện ma túy lâu lắm rồi, vì thế chịu ảnh hưởng sâu hơn các anh nhiều, đương nhiên cường độ ảo giác cũng sẽ mạnh hơn.” Cao Kiện giải thích: “Còn nữa, lúc các anh lên núi An Lạc cúng tế đồng thời cũng là lúc sử dụng ma túy, vì thế mới sinh ra ảo giác một lần

nữa.”

Lưu Dương nghe xong đột nhiên hiểu ra: “Hóa ra là như vậy!”

“Anh có khẳng định chắc chắn rằng sau đó không còn gặp Trần Cường nữa không?” Cao Kiện quay lại chủ đề chính, hỏi.

Lưu Dương lắc đầu: “Quả thật không gặp, suốt mấy ngày sau đó không thấy cậu ấy quay về, cứ như thể cậu ấy đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy, vì thế chúng tôi mới nổi lòng tham bán xe của cậu ấy.”

“Vậy lúc chia tay nhau có để ý thấy xuất hiện một ai đó hay sự việc nào đó khả nghi không?” Cao Kiện hỏi.

“Không, chủ yếu là tình hình lúc đó rất hỗn loạn, chúng tôi lại đều đang sợ hãi, vì thế khi cậu ấy vừa hét lên thì chúng tôi đều co chân bỏ chạy, làm gì có thời gian mà để ý đến chuyện khác.” Lưu Dương nói.

“Vậy thì lúc đó các anh có trông thấy “ma” ở trong miệng Trần Cường không?” Cao Kiện hỏi.

Lưu Dương nhớ lại một hồi lâu: “Lúc đó à? Không biết Trương Bân có trông thấy hay không, nhưng tôi thì không nhìn thấy mà chỉ là nghe một mình Trần Cường kêu lên, hơn nữa còn vừa kêu vừa chạy. Lúc đó, bất kể ai cũng đều bỏ chạy hết cả, lại thêm Trần Cường tỏ ra hết sức kỳ lạ như vậy nên chúng tôi không dám theo sau cậu ấy, do đó càng không rõ tình hình.”

“Được rồi, tốt lắm, anh còn gì muốn bổ sung nữa không?” Cao Kiện hỏi lại.

“Hết rồi.” Lưu Dương nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Hôm nay như vậy đã, còn về tội anh sử dụng ma túy và ăn cắp, tôi sẽ nghĩ cách xin cấp trên xét theo tình hình cụ thể anh thành khẩn khai báo để xử lý.” Cao Kiện nói xong liền chuẩn bị đi ra.

“Đúng rồi, tôi vừa nhớ ra một sự việc tương đối kỳ lạ, không biết

có giúp ích gì cho vụ án hay không.” Lưu Dương đột nhiên vỗ trán, nói.

“Sao? Nói nghe xem nào.” Cao Kiện không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào dù là rất nhỏ.

“Chính là chiếc lọ đó, tôi không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng khi Trần Cường mở nó ra thì có một con côn trùng từ bên trong bay ra, lại còn cắn cậu ta một cái nữa.” Lưu Dương như thể nhớ lại, nói.

“Chiếc lọ nào?” Điều này lại khiến Cao Kiện chú ý.

“Đó là một chiếc lọ màu đen, bên ngoài dán nhãn hiệu rất kỳ lạ, phải rồi, là chiếc lọ do bà đồng cốt kia đưa cho.” Lưu Dương kể tiếp.

“Bà đồng cốt à?” Cao Kiện có vẻ hơi nghi ngờ.

“Đúng vậy, là bà đồng cốt. Nhắc tới bà đồng cốt, tôi vẫn còn cảm thấy rất u ám đáng sợ, nếu không phải là Trần Cường đe dọa thì cả đời này tôi cũng không muốn đến một nơi như thế.” Nói xong anh ta vẫn còn rùng mình sợ hãi.

“Anh nói kỹ lại cho tôi nghe xem nào.” Cao Kiện thầm cảm thấy chắc chắn bà đồng cốt này không thể tránh khỏi có liên quan đến vụ án.

Sau khi có được địa chỉ cụ thể, Cao Kiện lập tức đi tìm Thẩm Kiến Quốc.

“Chiếc lọ hả? Ở hiện trường vụ án tôi không tìm thấy chiếc lọ như cậu nói.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Chắc chắn chiếc lọ đó đã bị ai đó lấy đi mất rồi, như vậy cũng có nghĩa là lúc xảy ra vụ án ngoài Lưu Dương, Trương Bân và Trần Cường đã chết ra chắc chắn còn có một người nữa!” Cao Kiện mạnh dạn suy đoán.

“Cậu muốn nói đến người thứ ba à? Cũng không loại trừ có khả

năng này.” Thẩm Kiến Quốc nói: “Phải rồi, sau khi cậu đi tôi phát hiện ra một sự việc vô cùng có ý nghĩa, đó là ở mang tai nạn nhân xuất hiện một nốt nhỏ màu đỏ. Nghiên cứu kỹ một lúc, tôi thấy vết cắn có hình răng cưa, rõ ràng là vết cắn của côn trùng. Kết hợp với kết quả phân tích thuốc trên người nạn nhân, rất có thể đây là vết cắn dẫn đến mất mạng.”

“Đúng rồi, trong lời khai của Lưu Dương cũng có nhắc đến côn trùng, bảo rằng con côn trùng đó đã cắn Trần Cường, lúc đó tôi còn không chú ý lắm, bây giờ nghe anh nói như vậy mới chợt nhớ ra.” Cao Kiện nói.

“Trong báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân Trần Cường, phòng thí nghiệm sinh vật phân tử đề cập đến hai loại thuốc, loại thứ nhất là thuốc phi hoạt tính, có nguồn gốc từ cần sa, rất nhiều dấu vết trên xác chết cho thấy Trần Cường nghiện hút cần sa, như vậy loại này có trên chính bản thân Trần Cường; loại thứ hai là rượu, tôi tìm mãi vẫn không ra nguồn gốc từ đâu, trong dạ dày Trần Cường cũng không có thành phần rượu. Bây giờ, vết côn trùng cắn này đã nói rõ sự thật, chính con côn trùng kia là hung thủ thật sự!” Thẩm Kiến Quốc suy đoán.

“Côn trùng chứa chất rượu à? Có loại côn trùng này sao?” Cao Kiện chất vấn.

“Theo tôi được biết thì không có. Nhưng nếu dùng thủ đoạn đặc biệt tiêm rượu vào người côn trùng thì có thể làm được, chỉ có điều việc này rất khó, ngay cả tôi cũng không thể chắc chắn một trăm phần trăm!” Thẩm Kiến Quốc chau mày bảo.

Cao Kiện hỏi: “Nếu đúng là tồn tại loại côn trùng như vậy thì chỉ cần tìm thấy nó là chắc chắn hung thủ phải lộ nguyên hình chứ?”

“Đúng vậy, mà hiện giờ chỗ có khả năng tìm thấy con côn trùng

kia nhất chính là chiếc lọ đó!" Thẩm Kiến Quốc nói tiếp.

"Mà chiếc lọ đó hiện tại chỉ có thể ở một nơi." Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc đưa mắt nhìn nhau xong cùng đồng thanh nói một tiếng: "Bà đồng cốt!"

Hai người lập tức đi một mạnh đến thẳng nơi ở của bà đồng cốt kia, đó là một nơi âm u ảm đạm, hơi lạnh bao trùm khắp từ ngoài vào trong. Mặc dù lúc đó là ban ngày nhưng ánh sáng lại u ám lạ thường, hơn nữa còn xen cả ánh nến yếu ớt. Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc đi vào phòng khách, mặc dù chỗ này rất chật hẹp nhưng khắp nơi đều là thấy chăng những sợi dây đỏ và quẻ bát quái, có điều hơi lộn xộn, như thể vừa bị kẻ trộm vào lục lọi.

Hai người nhìn quanh, chỉ thấy "Bà đồng cốt" trong lời đồn đang ngồi nhắm nghiền hai mắt trên chiếc ghế tựa ở trong phòng giống như đang thư giãn.

"Xin hỏi bà có phải là bà đồng cốt không?" Cao Kiện bước đến hỏi.

Nhưng con người gọi là "bà đồng cốt" này lại không hề trả lời mà vẫn ngồi bất động trên ghế như cũ.

Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc cùng nhìn nhau, hình như đều cảm thấy có chút gì đó không bình thường.

Cao Kiện hỏi lại một lần nữa: "Xin hỏi bà có phải là bà đồng cốt không? Chúng tôi là người của công an thành phố Nam Minh, có một số việc yêu cầu bà hợp tác."

"Bà đồng cốt" vẫn không hề có một chút phản ứng, không gian yên lặng một cách đáng sợ.

Lúc này Thẩm Kiến Quốc từ từ bước đến trước mặt "Bà đồng cốt", lấy tay đưa qua đưa lại trước mặt, thấy vẫn không có phản ứng gì liền đặt ngón tay vào mũi bà ta. Không có lấy một chút hơi thở! Theo thói quen nghề nghiệp, Thẩm Kiến Quôc lại khẽ đặt ngón tay vào cổ "Bà

đồng cốt” để xác nhận rõ hơn.

“Bà ta chết rồi.” Thẩm Kiến Quốc suy nghĩ hồi lâu rồi nói với giọng nặng trĩu.

“Bà đồng cốt chết rồi hả?” Cao Kiện tỏ vẻ không thể tin nổi, rồi cũng bước đến kiểm tra hơi thở của bà ta.

“Cơ thể vẫn còn ấm, chứng tỏ mới chết chỉ trong vòng một tiếng. Theo cách bày biện đồ đạc trong phòng, chứng tỏ đã có người vào đây, rõ ràng là tìm kiếm thứ gì đó!” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Tìm đồ vật à?” Cao Kiện hỏi.

“Đúng vậy, xem ra đã có người đến trước chúng ta một bước.” Thẩm Kiến Quốc trả lời.

Cao Kiện hỏi với vẻ nghi hoặc: “Có thể là ai chứ? Mà thời gian cũng chưa hẳn đã phải trùng hợp quá như vậy?”

“Theo tình hình hiện tại có thể chia ra ba trường hợp, một đây là vụ trộm xảy ra tình cờ, kẻ trộm bị phát hiện nên trong lúc hoảng loạn đã giết chết bà đồng cốt; hai là khả năng kẻ đột nhập giết người do thù hận; ba là kẻ giết người chính là hung thủ thật sự, vì sợ sự việc bại lộ nên giết người diệt khẩu!” Thẩm Kiến Quốc suy đoán.

“Tuy nhiên hầu hết những người như bà đồng cốt này đều không có nguồn kinh tế khá giả, hơn nữa những người bình thường cũng không đến một nơi như thế này, vì thế cơ bản có thể loại trừ khả năng kẻ trộm đột nhập. Còn nữa, mặc dù đồ đạc trong nhà tương đối hỗn loạn nhưng không có dấu vết vật lộn và trên người bà đồng cốt cũng không có vết thương rõ ràng, vì thế cũng có thể loại bỏ khả năng thứ hai.” Cao Kiện nói.

“Tiếp theo chỉ còn lại một khả năng, đó là hung thủ thật sự!” Thẩm Kiến Quốc tiếp lời.

“Nếu như anh suy đoán là đúng thì từ lúc bà đồng cốt bị giết chết

đến khi chúng ta tới đây chỉ mới có một tiếng ngắn ngủi, như vậy cũng có nghĩa là hung thủ vừa mới đi khỏi ngay trước khi chúng ta đến, có thể trùng hợp một cách quá mức như vậy không?" Cao Kiện hỏi Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc nghe Cao Kiện suy luận xong, vừa quan sát bốn phía vừa trả lời: "Những chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như vậy không tồn tại trong giới pháp y, tất cả mọi sự trùng hợp chỉ là dấu hiệu giả tạo sinh ra do sự va chạm giữa sự thật với nhau, vì thế hung thủ không thể biết được chúng ta sẽ đến đây."

"Vậy ý của anh là?" Hình như Cao Kiện đã hiểu ra được một chút đầu đuôi sự việc.

"Căn nhà này cũng giống như chúng ta thấy, chỉ có một lối ra ở cửa trước, nếu người bên trong muốn ra ngoài thì chỉ có thể đi theo lối này, mà lúc chúng ta đến lại không phát hiện thấy người nào khả nghi. Vậy thì nếu hung thủ đến đây, sẽ không thể nào thoát ra ngoài mà không bị chúng ta phát hiện được." Thẩm Kiến Quốc quan sát kết cấu ngôi nhà, trả lời.

Cao Kiện vỗ trán một cái, lập tức hiểu ra ý tứ của Thẩm Kiến Quốc, liền phụ họa theo ông ta: "Vì thế ý của anh là?"

"Chắc chắn hung thủ vẫn còn trong nhà này."

Chiếc lọ bí ẩn

"Nhưng căn phòng nhỏ như vậy, sẽ không phải là chỗ thích hợp để ẩn nấp được? Nếu hung thủ vẫn còn ở đây thì có thể trốn ở chỗ nào được?" Cao Kiện hỏi.

Thẩm Kiến Quốc bắt đầu đi đi lại lại trong phòng,

nói tiếp: "Thật ra tôi cũng nhận thấy không có chỗ nào để ẩn nấp."

"Vì thế..." Ông ta đột ngột chuyển hướng, khiến Cao Kiện không

khỏi giật mình.

Đúng lúc này, Thẩm Kiến Quốc vừa chỉ vào bức màn che phía sau bà đồng cốt, ra hiệu bảo Cao Kiện chú ý, vừa nói một cách lơ đãnh: "Vì thế đương nhiên suy luận của tôi là sai, căn bản không có ai đến đây cả."

Mặc dù bị Thẩm Kiến Quốc làm cho hồ đồ không hiểu đầu cua tai nheo ra sao nhưng Cao Kiện vẫn nhìn về phía Thẩm Kiến Quốc chỉ, phát hiện thấy phía dưới bức màn che có một đôi giày, bấy giờ mới hiểu ra Thẩm Kiến Quốc đang dùng kế giương đông kích tây, vì sợ đánh rắn động cỏ nên mới cố tình nói như vậy.

Cao Kiện lập tức hành động quyết đoán, rảo bước tiến đến kéo ngay tấm màn ra: "Đừng có trốn nữa, ra đây đi!"

Người trốn sau bức màn bị Cao Kiện tóm lôi ra ngoài, ai ngờ đó chỉ là một người giấy!

"Hỏng rồi!" Cao Kiện thầm kêu lên, còn chưa kịp phản ứng thì một bóng người đột nhiên từ phía bên kia bức màn xông ra ngoài.

"Anh Thẩm!" Nhân lúc Cao Kiện kéo mở tấm màn che, Thẩm Kiến Quốc đã đứng ra chỗ cửa chính, mục đích nhằm chặn lối ra của hung thủ.

Nhưng ông vừa định ngăn lại thì lại gặp ngay ánh mắt của người đó, lập tức một cảnh không thể tưởng tượng được đã xảy ra, Thẩm Kiến Quốc đột nhiên sững sờ trong giây lát,

bóng người kia lợi dụng ngay giây phút ngắn ngủi đó lách qua ông và chạy nhanh ra ngoài.

Cao Kiện thấy vậy lập tức đuôi theo, chỉ còn lại một mình Thẩm Kiến Quốc đứng trơ ra ở đó.

Lát sau Cao Kiện ủ rũ quay lại, thấy Thẩm Kiến Quốc vẫn đứng yên như vậy thì lo lắng hỏi: "Vừa rồi anh làm sao thế? Sao lại không

chặn cái kẻ hành tích khả nghi đó lại?"

"Người đâu rồi?"

"Đừng nhắc đến nữa, bước trước vừa trông thấy hắn chạy ra, mà bước sau tôi đuổi theo đã không còn trông thấy đâu nữa, lại còn uổng công tôi đuổi một lúc lâu, đến lúc chuẩn bị bắt được thì không ngờ lại có một chiếc xe máy màu đen ở đâu chạy đến, mặc dù tôi nhanh mắt nhanh tay nhưng cũng vẫn để hắn chạy mất, tuy nhiên vẫn làm hắn tróc một lớp da." Cao Kiện vừa thở hổn hển vừa nói, sau đó đưa một ít vải rách ra trước mặt Thẩm Kiến Quốc.

"Đây là?" Thẩm Kiến Quốc hỏi.

Cao Kiện trả lời: "Đây là vải tôi xé được từ trên người tên kia, có lẽ sẽ tìm thấy một chút gì đó ở đây." "Ừ." Thẩm Kiến Quốc nói xong lại rơi vào trầm tư.

"Phải rồi, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy, nếu không phải tại anh tự nhiên ngẩn người ra thì bây giờ chúng ta đã bắt được hắn từ lâu rồi!" Rõ ràng Cao Kiện có ý chỉ trích.

Thẩm Kiến Quốc lắc đầu tự giễu cợt, vẻ mặt nặng trĩu, khiến người ta cảm thấy dường như trong chốc lát ông đã già đi vài tuổi: "Nhất định là tôi nhận nhầm người rồi, chắc chắn là tôi nhận nhầm người rồi!"

Điều này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Cao Kiện, Thẩm Kiến Quốc mà anh ta quen biết chưa bao giờ lại sơ suất giống như hôm nay, chắc chắn ông lại nhớ đến tai nạn rủi ro năm đó rồi, mặc dù Cao Kiện không biết rõ lắm lúc ấy cụ thể đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ biết chính vì chuyện đó mà đã khiến Thẩm Kiến Quốc bị bệnh nặng phải lui về tuyến sau. Nhớ lại, chuyện Thẩm Kiến Quốc đột nhiên tái xuất cũng khiến anh không thể hiểu nổi, lẽ nào có liên quan gì đến sự việc xảy ra năm đó? Cao Kiện suy đoán.

“Nói như thế thì anh đã trông thấy khuôn mặt của người nào vậy?” Cao Kiện cẩn thận hỏi.

Thẩm Kiến Quốc vẫn lắc đầu lia lịa: “Hắn đeo mặt nạ, tôi nhìn không rõ.”

Lúc này Cao Kiện đã cảm thấy không hiểu: “Không phải, anh Thẩm này, lúc nãy anh còn bảo là nhận nhầm người rồi, vậy thì chắc chắn phải trông thấy mặt của người đó mới đúng, tại sao bây giờ lại bảo là nhìn không rõ con người đó chứ?”

Thẩm Kiến Quốc nhìn Cao Kiện bằng ánh mắt kiên định, nói: “Cho dù cậu tin hay không tin, tôi chỉ nhìn thấy đôi mắt của người đó.”

“Tôi mặc kệ việc anh có nhìn thấy mặt của kẻ đó hay không, nhưng chắc chắn hắn không thể tránh khỏi liên quan đến cái chết của bà đồng cốt, hơn nữa hung thủ thật sự giết chết Trần Cường cũng rất có thể chính là hắn!” Cao Kiện nhắc nhở Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc nghe xong lấy tay day trán, quay lưng lại phía Cao Kiện, lấy chiếc bật lửa chế tạo tinh xảo từ túi áo ngực ra một cách vô thức, hít sâu một hơi rồi rút một điếu thuốc đưa lên miệng, nhưng lại đột nhiên chau mày bỏ thuốc xuống rồi quay người lại phía Cao Kiện, hỏi: “Nếu người này thật sự là hung thủ, vậy hắn đến đây nhằm mục đích gì?”

“Theo tôi thì chắc không chỉ đơn giản là giết hại bà đồng cốt này.” Cao Kiện đáp.

Thẩm Kiến Quốc tiếp lời: “Bà đồng cốt không có biểu hiện giằng co vật lộn gì, có khả năng rất lớn là bị giết hại trong lúc hoàn toàn không biết gì, ngoài ra còn có một khả năng nữa là cam tâm tình nguyện để cho hung thủ giết chết.”

“Cam tâm tình nguyện à? Trong tình huống như thế nào mới có người cam tâm tình nguyện để cho người khác giết chứ?” Cao Kiện hỏi.

Thẩm Kiến Quốc chỉ về phía sau Cao Kiện: “Tất nhiên đây chỉ là một giả thiết, thực ra sự thật ở ngay phía sau cậu kìa.”

Cao Kiện cũng tiện thể quay nhìn lại phía sau, thấy thi thể bà đồng cốt đang ngồi khoan thái ngay ngắn trên ghế.

“Chỉ cần xác định được bà đồng cốt chết như thế nào là có thể suy đoán ra bà ta có quan hệ như thế nào với hung thủ, hoặc là cũng có thể thêm một bước nữa xác định được hung thủ.” Thẩm Kiến Quốc nói chắc như đinh đóng cột, “Tuy nhiên, trở lại chủ đề chính, hung thủ đến đây nhằm mục đích chính là gì?”

“Nhìn cảnh tượng ở đây, rất có thể là đang tìm kiếm thứ gì đó.” Cao Kiện nói.

“Đúng như chúng ta suy đoán, có chuyện gì còn quan trọng hơn cả việc giết người nữa chứ?” Thẩm Kiến Quốc hỏi.

“Còn có chuyện như vậy sao?” Cao Kiện vặn hỏi lại.

“Chắc chắn có, chẳng hạn như tiêu hủy chứng cứ giết người. Chúng ta thử đặt ra một giả thiết, nếu hung thủ giết chết bà đồng cốt cũng chính là hung thủ đã giết Trần Cường, mà hung khí giết Trần Cường (cũng chính là chiếc lọ kỳ lạ có dán nhãn hiệu) lại qua tay bà đồng cốt, hơn nữa chỉ có một mình bà ta biết nguồn gốc thật sự của hung khí, trong khi tất cả những người khác đều chỉ biết rằng chỉ có một mình bà đồng cốt có thứ này. Hung thủ rất thông minh, bởi vì hắn biết rằng chỉ cần bà đồng cốt chết thì sẽ không còn nhân chứng, vụ án Trần Cường sẽ trở nên rắc rối không thể giải quyết được.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Có điều, theo như anh suy đoán thì hung thủ chỉ cần giết chết bà đồng cốt là được rồi, việc gì phải lao tâm khổ tứ, bất chấp nguy hiểm có thể bị bắt bất kỳ lúc nào để tìm hủy hung khí đã giết Trần Cường chứ?” Cao Kiện hỏi.

“Trong tình hình bình thường, cậu nói hoàn toàn đúng.” Thẩm Kiến Quốc cười bí hiểm: “Nhưng nếu hung khí là một con côn trùng, vậy thì suy luận của cậu đã trở thành một mệnh đề giả rồi.”

“Hả?” Cao Kiện nghe Thẩm Kiến Quốc nói vậy có lẽ đã hiểu ra. Từ trước đến giờ Thẩm Kiến Quốc luôn là nhân tài kiệt xuất trong giới pháp y, còn với Cao Kiện, ngay cả khái niệm côn trùng cơ bản cũng khó lòng hiểu được chứ nói gì đến những trường hợp đặc biệt của côn trùng học.

“Mặc dù chưa trông thấy con côn trùng đã giết chết Trần Cường kia thuộc loại nào, nhưng chỉ dựa vào suy nghĩ này cũng có thể thấy đó là loại mà những người bình thường không thể nghĩ đến được. Con người này chắc chắn rất am hiểu về côn trùng học, thậm chí có thể đến trình độ tinh tường, hơn nữa còn là người có khả năng bẩm sinh. Có điều, kín kẽ đến đâu cũng khó tránh được sơ hở, do loài côn trùng này được nuôi dưỡng “đặc biệt” nên căn bản không thể sống lâu được ở môi trường khác, mà môi trường như thế chỉ có một, tức là chỗ đã nuôi dưỡng chúng. Nói một cách đơn giản, rất có thể chính là nơi hung thủ sinh sống!” Thẩm Kiến Quốc nói.

Lúc này có thể nói Cao Kiện đã hiểu rõ về điểm mạnh của Thẩm Kiến Quốc, chỉ từ một chút manh mối nhỏ nhoi mà phân tích ra được nhiều như vậy, thật không hổ là nhân vật lão làng của côn trùng học pháp y. Nhưng Cao Kiện là loại người không dễ bị thay đổi, anh ta hỏi lại: “Mặc dù tôi không phải là người làm nghề như các anh, nhưng cũng hiểu được những chuyện cơ bản, tất cả mọi suy luận của anh đều được xây dựng trên cơ sở hung thủ có hiểu biết tương đối sâu về côn trùng học, còn kết luận này lại bắt nguồn từ suy nghĩ của hung thủ, tôi nói không sai chứ?” “Không sai.” Thẩm Kiến Quốc trả lời.

Cao Kiện nói: “Tôi không có ý mạo phạm, nhưng vì là một cảnh sát hình sự nên không thể bỏ qua bất kỳ sơ hở nào. Bởi vậy, nghi vấn

của tôi là khi nảy sinh suy nghĩ như vậy thì có nhất định phải là tư chất bẩm sinh của người trong ngành các anh hay không? Nếu như hắn ta chỉ là đột nhiên nghĩ ra, vậy thì suy luận và kết luận của anh là hoàn toàn vô căn cứ rồi, đã trở thành một mệnh đề giả rồi phải không?"

Thẩm Kiến Quốc suy nghĩ sâu xa một lúc rồi trả lời: "Nghi ngờ của cậu không phải là không có căn cứ, nhưng tôi chỉ xin hỏi một câu, thưa sĩ quan cảnh sát Cao, theo cậu thì đưa ra một câu hỏi đơn giản hơn hay là giải quyết một vấn đề đơn giản hơn?"

Cao Kiện không cần suy nghĩ trả lời ngay: "Là một cảnh sát hình sự, từng điều tra phá đủ loại vụ án lớn nhỏ, không lần nào là không phải suy nghĩ nát óc mới giải quyết được, vì thế tôi cho rằng giải quyết một vấn đề đương nhiên khó hơn nhiều so với đưa ra một câu hỏi."

"Vì thế trả trách sĩ quan cảnh sát Cao lại đưa ra một câu hỏi như vậy, lĩnh vực côn trùng học thâm sâu rộng lớn, nhất là từ động vật đơn bào cho đến động vật có xương sống to lớn đều có thể gọi chung là động vật. Côn trùng là một quần thể có hệ thống vô cùng to lớn, có sức mạnh cũng vô cùng to lớn không thể coi thường!" Thẩm Kiến Quốc ngừng lại một lúc rồi nói tiếp.

"Côn trùng đã sinh sống từ hàng trăm triệu năm trước, có lịch sử lâu hơn rất nhiều so với con người.

Với lại, hệ thần kinh phản xạ của côn trùng mạnh hơn của con người gấp mấy lần, khi bị tấn công từ bên ngoài sẽ chống trả lại theo bản năng, hơn nữa bất kể là môi trường sống có xấu đến mức nào thì chúng cũng vẫn sống được. Vì thế, nếu lợi dụng các thuộc tính khác nhau của chúng, chúng ta sẽ có thể bắt đầu từ côn trùng tồn tại trên xác chết để suy đoán ra thời gian và nguyên nhân tử vong. Côn trùng cũng còn có rất nhiều tác dụng và bí mật mà con người chúng ta chưa biết được, đòi hỏi phải tìm kiếm và nghiên cứu, đây chính là sức hấp dẫn của chúng." Thẩm Kiến Quốc bắt đầu thao thao bất tuyệt một cách

vô cùng say sưa.

“Anh Thẩm này, tôi hết sức tán đồng nhiệt tình của anh đối với côn trùng, nhưng hình như đã lạc khỏi chủ đề chính của chúng ta hôm nay rồi thì phải?” Cao Kiện ngắt lời Thẩm Kiến Quốc.

“Ồ, nhất thời thất lễ, thật ngại quá. Chúng ta trở lại chủ đề nhé, đúng như tôi nói lúc nãy, có hàng trăm hàng nghìn cách thức sử dụng côn trùng, có thể là nhờ tiếp thu của người đi trước, hoặc cũng có thể là do tự mình nghiên cứu tìm ra, vì thế chủ yếu quyết định ở người sử dụng. Ví dụ như trong vụ án Trần Cường, cách thức này thật ra đòi hỏi rất nhiều yếu tố cần thiết, thiếu một là không được, giống như việc làm thế nào côn trùng chỉ đốt một mình Trần Cường, cũng cần phải nghiên cứu liều lượng và khảo cứu toàn diện hàng loạt các yếu tố tổng hợp như thời gian, nhiệt độ…, chứ không phải đến lúc đó mới bắt đầu mà có thể làm được.

Vì thế, chỉ khi cậu đặt ra một câu hỏi tốt thì mới có thể nhận được một kết quả tốt. Chỉ khi đã có một câu hỏi tốt thì mới cho ra được phương án giải quyết, nhưng trong bất kỳ trường hợp nào thì đặt câu hỏi vẫn luôn là quan trọng nhất.” Thẩm Kiến Quốc nói xong cất tiếng thở dài.

Thấy Cao Kiện hồi lâu vẫn không nói gì, Thẩm Kiến Quốc mới hỏi: “Thế nào, sĩ quan cảnh sát Cao, bây giờ cậu đã tin suy đoán của tôi chưa?”

Cao Kiện một lần nữa suy nghĩ hồi lâu rồi mới trả lời: “Ồ, tôi được mở mắt rồi! Vì thế, theo kiến giải của anh Thẩm thì chỉ cần tìm thấy chiếc lọ đó là vụ án Trần Cường sẽ hoàn toàn lộ chân tướng phải không?”

“Đúng vậy, chắc chắn đây cũng là lý do khiến hung thủ phải mạo hiểm đến đây. Có điều, theo tình hình hiện nay thì rất có thể hung thủ

đã tìm được rồi." Thẩm Kiến Quốc thở dài trả lời.

Chiếc lọ của hung thủ

Cao Kiện suy nghĩ hồi lâu, rồi lại quay nhìn xung quanh, sau đó nói một cách quả quyết: "Không, rất có thể hung thủ vẫn chưa tìm được chiếc lọ đó!"

"Không thể thế được chứ?" Thẩm Kiến Quốc nói vẻ ngờ vực.

"Trước tiên, điều chúng ta có thể khẳng định được là hung thủ bắt đầu tìm cái lọ từ trước khi chúng ta đến đây chưa đến một tiếng. Hơn nữa, như chúng ta đã thấy, căn nhà bị lục tung từ trong ra ngoài, theo tính toán cũng phải mất nửa tiếng, nếu ngay từ đầu hung thủ đã biết chiếc lọ ở đâu thì không bắt buộc phải lục lọi tung lên như vậy. Thêm nữa, rất có thể giữa hung thủ và bà đồng cốt đã xảy ra cãi cọ, bà ta không nói cho biết vị trí chiếc lọ ở đâu nên mới bị hung thủ ra tay tàn độc như vậy. Ngoài ra, bản thân chúng ta chính là một biến số, đúng vào lúc quan trọng nhất thì chúng ta xông vào nên hắn mới không kịp rời đi như vậy. Tổng hợp những điều nói trên có thể thấy, hung thủ vẫn chưa tìm được chiếc lọ." Cao Kiện nói.

"Ừ, có lý đấy, nói như vậy thì có nghĩa là chúng ta cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, nhưng vấn đề là chiếc lọ đó nằm ở chỗ nào? Còn nữa, rốt cuộc giữa bà đồng cốt và hung thủ có quan hệ gì? Nếu có thể biết được, vậy thì chúng ta đã tiến thêm một bước đến gần hung thủ rồi." Thẩm Kiến Quốc gật đầu biểu thị đồng ý.

"Tôi tin rằng chiếc lọ chắc chắn ở trong ngôi nhà này, bà đồng cốt đã không muốn đưa cho hung thủ thì chắc chắn phải cất giấu ở một chỗ vô cùng bí mật, nếu không thì với bản chất thông minh tài giỏi hung thủ sẽ không thể không tìm thấy. Suy đoán như vậy, tôi cho rằng bà đồng cốt nhất định hiểu rất rõ về hung thủ, vì thế mới có thể che mắt được hắn, vậy thì liệu có khả năng bà đồng cốt đã tự sát hay

không?" Cao Kiện bắt đầu chuyển mục tiêu.

"Theo tôi thì chúng ta vẫn nên giữ nguyên hiện trường, tôi cảm thấy vụ án này không hề đơn giản như chúng ta nghĩ, có thể chúng ta vẫn cần phải điều tra thêm một bước nữa." Thẩm Kiến Quốc một lần nữa chau mày, trong lòng ông ta mơ hồ cảm thấy bất an.

"Theo suy luận như vậy, chúng ta có thể bắt đầu từ mạng lưới quan hệ của bà đồng cốt, chắc hẳn sự việc sẽ trở nên đơn giản hơn." Cao Kiện cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, các vụ án liên tiếp xảy ra trong thời gian này khiến anh ta thở không ra hơi, vì thế luôn thấy đau đầu nhức óc trước một vụ án tương đối phức tạp như thế này, may mà còn có Thẩm Kiến Quốc cùng anh ta sánh vai tác chiến, nếu không thì chắc chắn anh ta phải bận rộn đến tối tăm mặt mũi.

Cao Kiện nói xong liền báo cáo về sở cảnh sát tình hình ở đây, còn Thẩm Kiến Quốc bắt đầu tiến hành xử lý hiện trường. Có điều, khi kiểm tra kỹ lưỡng thi thể bà đồng cốt, Thẩm Kiến Quốc đột nhiên sững sờ.

"Làm sao vậy?" Cao Kiện bước vào trong nhà trông thấy Thẩm Kiến Quốc đang ngây người ở đó thì không hiểu chuyện gì xảy ra liền hỏi.

"Cậu nhìn tay phải bà ta xem, tôi thấy hơi kỳ lạ." Thẩm Kiến Quốc tiện thể chỉ về phía ngón tay của bà đồng cốt: "Tôi cảm thấy bà ta đang ngầm ra hiệu một điều gì đó."

Cao Kiện bước vào trong quan sát, phát hiện thấy ngón trỏ bên phải của bà đồng cốt gập lại hết cỡ, đối ngược hoàn toàn với các ngón khác.

"Thế này là thế nào?" Cao Kiện cũng cảm thấy không hiểu.

Thẩm Kiến Quốc xem xét kỹ lưỡng, thấy trên ngón tay bà đồng cốt có một vết cắn rất nhỏ có hình răng cưa, rõ ràng đây là vết côn trùng

cắn.

“Vết cắn trên đó rất mới, chưa thể vượt quá 3 tiếng, bởi vì nếu vượt quá 3 tiếng thì vết cắn sẽ mờ đi, không còn rõ được như vậy nữa. Căn cứ vào mức độ cong gập của ngón tay có thể thấy con côn trùng kia có độc tính rất mạnh, tuy không đến mức gây ra tử vong nhưng cũng khiến hệ thần kinh tạm thời bị tê liệt.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Nói như vậy thì con côn trùng cắn bà đồng cốt bị thương chính là con côn trùng mà chúng ta luôn tìm kiếm đấy à? Còn nữa, có phải trong vòng 3 tiếng hoặc thậm chí là 2 tiếng trước đây bà đồng cốt vẫn còn tiếp xúc với nó hay không?” Cao Kiện suy đoán.

“Ừ, cũng có thể nói như vậy, có một khả năng là bà đồng cốt vừa tiếp xúc với con côn trùng kia thì nhân vật thần bí vào trong phòng đúng như chúng ta trông thấy, không biết tại sao mà nhân vật bí ẩn kia lại sát hại bà đồng cốt.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Nhưng nhân vật bí ẩn kia không lập tức rời đi mà lại lục lọi lung tung khắp phòng, điều này nói lên cái gì?” Cao Kiện trầm tư một lúc rồi đột nhiên trở nên phấn khởi: “Nhân vật bí ẩn chưa tìm thấy con côn trùng, hơn nữa chắc chắn con côn trùng này ở một chỗ rất gần bà đồng cốt.”

Sau đó anh ta bắt đầu tìm kiếm, tập trung tìm ở những chỗ dễ gây chú ý nhất, không bao lâu, anh ta đã tìm thấy chiếc lọ có dán nhãn hiệu ở phía sau bài vị thần linh.

Thẩm Kiến Quốc đón ngay lấy chiếc lọ với vẻ căng thẳng, sau đó đưa lên bên tai lắc nhẹ, rồi lại nghe ngóng kỹ lưỡng, mãi lâu sau mới cất tiếng nói như thể trút được ghánh nặng: “Tìm thấy… bằng chứng rồi!”

Nói như vậy chắc chắn bà đồng cốt rất hiểu người bí ẩn kia, theo lý mà nói thì quan hệ giữa họ khá tốt, người bí ẩn kia không nhất thiết

phải giết hại bà ta, vậy thì tại sao bà ta lại chết? Điểm này khiến người ta cảm thấy hơi khó tưởng tượng. Nhưng xét từ địa điểm bị lục lọi ở hiện trường, đó đều là những chỗ vô cùng kín đáo, chứng tỏ nhân vật bí ẩn kia cực kỳ cẩn thận, lòng dạ nghi ngờ cũng rất lớn, mà cũng chính vì vậy nên mới thành ra thông minh quá bị thông minh hại, không làm sao tìm được chiếc lọ.

“Chắc chắn chỉ một lát nữa người của sở cảnh sát sẽ đến đây, tôi mang chứng cứ về trước, anh Thẩm ở lại giúp họ nhé.” Cao Kiện vừa nói vừa chuẩn bị nhận lấy chiếc lọ.

Đúng lúc này một bóng đen phá cửa xông vào, trên tay vung lên con dao sáng loáng, lao thẳng về phía Thẩm Kiến Quốc.

“Anh Thẩm, cẩn thận!” Cao Kiện xưa nay vốn là một tay lão luyện, lập tức nhận thấy nguy hiểm nên nhanh như chớp chắn ngay trước mặt Thẩm Kiến Quốc.

Chỉ thấy tay trái Cao Kiện đẩy ngược trở lại, nhẹ nhàng chặn được con dao, rồi nhân đà bóng đen kia lao tới liền dùng vai đẩy mạnh vào ngực khiến hắn ngã nhào.

Người này đeo mặt nạ nên không nhìn rõ mặt mũi, nhưng rõ ràng đây chính là nhân vạt bí ẩn vừa mới bỏ chạy kia! Nhưng tại sao hắn quay lại đây? Cao Kiện vừa định xông đến bắt người bí ẩn kia thì một bóng đen khác cũng lập tức xông vào cản đường anh ta. Do cả hai đều dùng dao nên sau một hồi vật lộn bóng đen kia đã cứu được nhân vật bí ẩn bỏ chạy….

Câu chuyện này dừng lại ở đây, Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi đang nằm trên giường bệnh: “Nghe xong rồi có nghi vấn gì không?”

“Theo em, sư phụ từ xa xôi đến đây gặp em chắc không chỉ đơn giản là kể cho nghe câu chuyện như vậy?” Tôi cố gắng ngồi dậy trên giường bệnh, nhìn Thẩm Kiến Quốc nói.

Sư phụ chỉ cười mà không nói gì.

Tôi tiếp tục hỏi: “Sư phụ đã hỏi vậy thì em quả thật cũng có một câu muốn hỏi, đó là rốt cuộc con côn trùng kia là loại nào? Theo như thầy nói, em không nhớ nổi là mình đã trông thấy con côn trùng bị giấu đó. Còn nữa, đã bắt được hung thủ chưa?”

Lúc này Thẩm Kiến Quốc mới trả lời: “Con côn trùng đó hiện giờ đang ở phòng thí nghiệm để tiến hành xét nghiệm thêm một bước nữa, còn hung thủ, tôi nghĩ có lẽ chỉ có cậu mới có thể bắt được.”

“Em ư? Sư phụ đang đùa đấy à? Bây giờ em vẫn đang là một nghi phạm giết người đây này.” Tôi nhún vai tỏ vẻ không biết làm thế nào.

“Vậy tôi đưa cậu đi gặp một người, khi gặp rồi có thể cậu sẽ hiểu rõ tất cả.”

Thẩm Kiến Quốc vỗ tay, chỉ một lát sau liền có một bóng người từ ngoài đi vào, đến trước mặt tôi.

“Là anh à?” Khi vừa trông thấy anh ta, tôi có cảm giác giống hệt như trông thấy ma đang hiện hình.

Vụ án thứ năm
KẾ HOẠCH GIẢ CHẾT

Bản lĩnh của con người không gì khác là sự kết hợp giữa thời gian và lòng kiên trì

— — Balzac

Lời dẫn

Hàn Phi thở dài một tiếng, bắt đầu kể về bí mật của thế hệ sư phụ tôi từ mười năm trước: "Nhớ lại năm đó, ông Thẩm làm việc trong một tổ chức bí mật của nhà nước, chủ yếu nghiên cứu gien côn trùng. Nhưng đúng lúc hạng mục thí nghiệm của họ đến giai đoạn cuối cùng thì xảy ra vụ nổ lớn, ông Thẩm may mắn sống sót sau vụ nổ nhưng trong danh sách những người tử vong có con gái ông là Thẩm Giai Giai. Học trò của ông cũng không biết sống chết ra sao."

Sự thật

Lại là một đêm mưa, đêm mưa luôn khiến người ta cảm thấy trong lành và yên tĩnh. Khi bạn đứng trên nóc thành phố, bạn giống như một người khổng lồ cúi xuống nhìn thành phố đẹp mê hồn này. Những ngọn đèn đường thấp thoáng hình như đang bắt đầu đung đưa trong bầu không khí tươi mát, cho đến khi con cừu non lạc đường trở

thành một bữa tối tội lỗi.

Nửa đêm, giống như một lỗ đen xuất hiện sau khi bàn tay nhuốm lời nguyền địa ngục của mục sư làm bầu trời tan biến, mang lại cho con người ta một cảm giác rơi rớt vừa khó tả vừa không thể cưỡng lại được. Hai người ngồi trong phòng thẩm vấn của chi cục cảnh sát thành phố Nam Minh, mặt tôi trắng bệch, cơ thể hơi gầy yếu mặc bộ quần áo bệnh nhân. Còn người ở trước mặt tôi kia chính là sư phụ Thẩm Kiến Quốc.

Sư phụ kể cho tôi nghe câu chuyện về một nhân vật thần bí, nhưng rồi tình thế thay đổi, lại một lần nữa chuyển chủ đề vào tôi, bảo tôi mới là mấu chốt của câu chuyện này. Tôi vẫn không trông thấy bất kỳ một cơn sóng dữ nào trong mắt sư phụ, tuy nhiên đã không còn giống như trước nữa, trong đôi mắt đó còn chất chứa thêm một nỗi ưu tư.

“Muốn biết kết quả thì hãy đi với tôi.” Sư phụ nói với tôi như vậy lúc ở bệnh viện, và tôi đã lựa chọn mà không chút hoài nghi.

Thẩm Kiến Quốc luôn bí ẩn như vậy. Nếu mỗi người đều chỉ có một lớp màng bảo vệ để chống lại sự quấy nhiễu của bên ngoài, thì không nghi ngờ gì, Thẩm Kiến Quốc phải có đến ba lớp. Mặc dù tôi ở cạnh sư phụ lâu như vậy, nhưng ông giấu lòng mình rất sâu, tìm hiểu suy nghĩ sâu xa của ông cũng không khác gì việc bóc củ hành tây, bóc nhiều lần mắt sẽ cay sè. Con người sư phụ là như vậy, chỉ thích một thân một mình, có thể chính vì thế mà thành ra bí ẩn. Có lẽ, việc ông vô tình bộc lộ ra vẻ thất vọng mới là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi đồng ý và tin tưởng ông.

Chúng tôi không ai nói gì, mỗi người đều giữ sự im lặng cần thiết. Tôi đang chờ đợi, chờ đợi câu trả lời như mong muốn từ Thẩm Kiến Quốc dành cho mình; còn ông cũng đang đợi, đó là đợi cho tôi câu trả lời mà ông muốn. Tôi biết, đêm nay chắc chắn sẽ rất dài.

Ông xem đồng hồ đến 3 lần, lúc xem xong lần cuối cùng liền bỏ tôi lại một mình trong phòng thẩm vấn mà vẫn không đưa ra một lời đối thoại nào. Ông rời khỏi phòng thẩm vấn đã một phút, tuy nhiên đối với tôi, từng giây cũng đều là một nỗi giày vò, bởi vì bản thân tôi cũng không biết mình đang chờ đợi gì.

Lại gần một phút nữa trôi qua, ngoài cửa phòng thẩm vấn bỗng nhiên có động tĩnh. Mặc dù tiếng động rất nhỏ, nhưng ở phòng thẩm vấn kín như bưng đến nỗi chiếc kim cũng không lọt này, lại nghe thấy vô cùng rõ ràng. Tôi nghe thấy tiếng ai đó vặn tay nắm cửa phòng thẩm vấn, kèm theo đó là một tiếng "kẹt" vang lên, cửa phòng mở ra.

Một người đàn ông mặc thường phục, đội mũ, đeo kính đen bước vào. Mặc dù cách một lớp kính đen nhưng tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt người này luôn chăm chú nhìn vào tôi ngay từ lúc bước chân vào phòng. Trực giác mách bảo tôi rằng con người này không hề đơn giản. Có điều tôi luôn cảm thấy dáng người này hình như đã gặp ở đâu rồi, mà không tài nào nhớ ra được.

Nhưng chuyện diễn ra ngay sau đó quả thật khiến tôi giật nảy mình, người kia lạnh lùng bỏ kính và mũ, hình dáng cũng ngày càng rõ hơn trong đầu tôi.

Tôi đứng bật dậy, hơn nữa còn ra sức lấy tay giụi mắt! Thần kinh vốn đã rất khó có được một giây thả lỏng của tôi lại lập tức bị kéo căng một lần nữa. Tôi chắc rằng vẻ mặt của mình lúc này hoàn toàn không khác gì ăn phải miếng sầu riêng để quá hạn, tôi hét lên một cách không dám tin: "Hàn Phi sao?"

Người ngồi trước mặt tôi chỉ mỉm cười, không bảo đúng cũng chẳng bảo sai. Anh ta lặng lẽ nhìn tôi, để lại cho tôi một khoảng không gian mênh mông mặc sức tưởng tượng. Anh ta đúng là Hàn Phi đã bị tôi "giết chết" thật sao? Trong lúc này tôi không tài nào hiểu nổi tại sao anh ta lại bỗng nhiên sống sờ sờ ngay trước mặt mình như vậy.

Nếu nói khác biệt lớn nhất giữa tâm trạng của tôi lúc này so với con ngựa hoang bị đứt dây cương là ở chỗ nào, thì đó chính là đến lúc này tôi vẫn giữ được lý trí tỉnh táo: "Không phải, anh không phải Hàn Phi, chẳng phải Hàn Phi đã chết rồi hay sao? Anh tuyệt đối không thể là Hàn Phi."

"Cậu chắc chắn như thế thật à?" Người rất giống Hàn Phi đang ngồi trước mặt tôi đã lên tiếng, từ giọng nói và điệu bộ của anh ta, không còn nghi ngờ gì nữa, tôi lập tức khẳng định người ngồi trước mặt mình chính là Hàn Phi đã chết!

"Chuyện gì xảy ra thế này?" Mặc dù đã được sư phụ Thẩm Kiến Quốc ngầm bóng gió cho biết, nhưng tình huống này vẫn nằm ngoài khả năng tưởng tượng của tôi.

"Nghĩ kỹ lại xem, có thể cậu sẽ hiểu rõ." Hàn Phi thôi cười, hai tay đan vào nhau đặt trước ngực với một tư thế vô cùng thư thái, chuyển ngay sang trạng thái nghiền ngẫm suy nghĩ.

Họ đang chơi trò đánh đố với tôi ư? Trước tiên là Thẩm Kiến Quốc, sau đó lại đến Hàn Phi, tại sao họ đều thích làm cho người khác phải đoán, lẽ nào đây lại là căn bệnh chung của giới pháp y hay sao? Kỳ lạ thật. Tôi thầm thề rằng, nếu một ngày nào đó trở thành chuyên gia pháp y thực thụ, chắc chắn cũng sẽ giống như họ.

Tôi suy nghĩ mất một lúc mà vẫn có chỗ nghĩ không ra: "Nói một cách đơn giản, việc Thẩm Kiến Quốc đột ngột xuất hiện và anh "chết" diễn ra trong cùng một ngày, tất nhiên tôi cũng bị bắt trong ngày hôm đó, vậy thì có thể giải thích rằng đây là kế hoạch các anh đã sắp đặt từ trước rồi hay không?"

Hàn Phi nhả thứ vật chất mầu đen ở trên răng ra, có thể nhận thấy anh ta đã sử dụng kỹ xảo một cách vô cùng khéo léo để cải trang thành một người qua đường xa lạ, có một số thứ khiến tôi trông thấy là

cảm thấy buồn nôn, ví dụ như thứ vật chất đặc quánh mầu đen trên răng của anh ta kia: "Cậu đoán không nhầm, đây là kế hoạch tôi và Thẩm Kiến Quốc đã bàn bạc từ trước rồi."

Hình như thấy tôi có vẻ rất phản cảm, anh ta liền vứt thứ vật chất mầu đen kia vào túi rác bên cạnh, tiện đây cũng nói luôn, túi rác này do chính anh ta mang theo đến đây.

"Thế Cao Kiện có biết không?" Tôi hỏi.

Hàn Phi tỏ ra thất vọng: "Anh ta ấy à? Rất tiếc, anh ta không nằm trong số những người được biết, còn lý do cụ thể thế nào tôi không tiện nói ra."

Tôi lập tức hiểu ra, như vậy là đã có thể lý giải được ánh mắt của Cao Kiện lúc bắt tôi, bởi vì lúc đó anh ta thật sự cho rằng tôi giết chết Hàn Phi. Là người ghét cái ác như kẻ thù, anh ta làm việc luôn quang minh lỗi lạc, lòng dạ ngay thẳng, ánh mắt kia là sự bộc lộ hết sức tự nhiên, nếu như đi làm diễn viên, chắc chắn anh ta sẽ là một diễn viên tồi.

Tuy nhiên tôi vẫn cố tình vặn hỏi: "Tại sao? Tại sao Cao Kiện không nằm trong số đó?"

"Cậu hỏi tại sao không cho Cao Kiện biết phải không? Rất đơn giản, giống như cậu đã thấy đấy." Hàn Phi nhìn tôi ý tứ sâu xa, tôi cũng nhìn thấy trong mắt anh ta nhiều thứ hơn tôi biết rất nhiều.

"Ừ, nhưng làm thế nào mà anh qua mắt được họ? Dù sao Cao Kiện cũng là một cảnh sát dày dạn kinh nghiệm, giấu được anh ta là một việc không hề đơn giản, có thể nói cho tôi biết làm thế nào mà anh làm được như vậy không?" Vấn đề này quả thật rất làm phiền tôi.

Nhưng Hàn Phi lại bỗng nhiên bật cười ha hả: "Xem ra sư phụ cậu đã không truyền dạy hết bản lĩnh cho cậu rồi, thật ra tất cả những việc này đều là do ông ta làm, cậu đi hỏi sư phụ của mình là rõ ngay thôi,

tôi chỉ có thể cho cậu biết rằng việc này có một chút liên quan đến côn trùng."

Lúc nghe thấy hai tiếng côn trùng, trong lòng tôi cũng tự nhiên thấy phấn khởi hơn. Mặc dù anh ấy chỉ là đưa ra một câu, nhưng tôi tin rằng quá trình suy nghĩ để đưa ra được câu này hoàn toàn không hề nhẹ nhàng giống như anh ấy vừa nói ra. Mặc dù vẫn chưa biết rõ tình hình cụ thể nhưng trong lòng tôi vẫn rất thoải mái, bởi vì trước đó tôi đã từng nghe Thẩm Kiến Quốc nói rằng côn trùng rất rộng lớn thâm sâu, chỉ cần sử dụng đúng cách, chỉ cần suy nghĩ được là sẽ không có gì không thể làm được. Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi bị côn trùng thu hút mạnh đến như vậy.

Thấy Hàn Phi từ nãy đến giờ cứ loanh quanh mà không đi thẳng vào vấn đề, chắc chắn là muốn để cho tôi có thời gian để kìm bớt sự phấn chấn, nhưng tôi lại cảm thấy hoàn toàn không nhất thiết phải làm như vậy, điều tôi cần lúc này chỉ là một vụ án mà thôi, vì thế tôi chọn cách không dây dưa trì hoãn mà nói thẳng luôn: "Được rồi, nhưng làm như vậy để nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ là để đối phó với một thực tập sinh vừa mới tập tễnh bước vào nghề như tôi à? Theo tôi chắc còn phải có ý đồ khác nữa chứ? Có điều tôi vô cùng tò mò muốn biết rốt cuộc là sự việc gì đáng để các anh phải thực hiện một hành động lớn đến như vậy?"

Giọng nói của Hàn Phi lúc này lại tự nhiên nặng trĩu một cách vô thức, anh ta nhìn tôi nói từng tiếng: "Chuyện này liên quan đến bí mật của một người đã chết từ 10 năm trước, người biết cũng chỉ có tôi và Thẩm Kiến Quốc mà thôi."

Tôi có thể cảm nhận được nỗi ưu tư trong lời nói của anh ta. Tính cách Hàn Phi xưa nay đã làm gì là làm thẳng một mạch, không hề biết sợ sệt trước sau, vì thế không chuyện gì có thể khiến anh ta phải chịu áp lực lớn đến như vậy, từ đó tôi cũng có thể đoán ra áp lực này là do

đã tích tụ rất nhiều năm rồi.

Trong tình cảnh đó, tôi cảm thấy tùy tiện nói chen vào tức là không tôn trọng Hàn Phi, vì thế chọn cách im lặng chờ đợi.

Hàn Phi thở dài một tiếng, bắt đầu kể về bí mật của thế hệ sư phụ tôi từ mười năm trước: "Nhớ lại năm đó, ông Thẩm làm việc trong một tổ chức bí mật của nhà nước, chủ yếu nghiên cứu gien côn trùng. Nhưng đúng lúc hạng mục thí nghiệm của họ đến giai đoạn cuối cùng thì xảy ra vụ nổ lớn, ông Thẩm may mắn sống sót sau vụ nổ nhưng trong danh sách những người tử vong có con gái ông là Thẩm Giai Giai. Học trò của ông cũng không biết sống chết ra sao."

Thật ra, những lời này của anh ta chỉ là phiên bản sau đó tôi tổng kết lại, còn lúc đó anh ta nói rất dài, hơn nữa còn mang nặng ý kiến chủ quan cá nhân, vì thế tôi mới chép lại để về sau những người như Thẩm Kiến Quốc còn có thể nhắc đến chuyện này, giống như trong phim "Rashomon" của đạo diễn Kurosawa Akira (kể về một vụ giết người, tất cả những người trong cuộc đều miêu tả sự việc theo hướng có lợi cho mình, vì thế trở thành các phiên bản khác nhau theo cách kể của mỗi người khác nhau, từ đó chân tướng của sự việc cũng trở thành "Rashomon" nổi tiếng), chắc rằng sau khi được tất cả những người trong cuộc chỉnh sửa thì toàn bộ sự việc mới có thể hiện ra một cách hoàn chỉnh.

"Sau đó thì sao?" Tôi ho vài tiếng cắt ngang lời kể của Hàn Phi, trước tiên là có ý bảo anh ta rằng mình đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, thứ hai là hoàn toàn có thể hình dung cơ thể tôi lúc này yếu đến mức gió có thể thổi bay, ho như vậy chính là do bản thân không kiểm soát được.

Bấy giờ Hàn Phi mới để ý rằng bản thân đã đề cập đến hơi nhiều chủ đề, vì thế điều chỉnh trạng thái một chút rồi nói tiếp: "Sau đó ông ấy bị một trận ốm nặng, việc con gái ruột và học trò chết trong tay

mình quả thật có thể nói là một cú sốc vô cùng lớn ở trên đời. Vì thế, sau khi khỏi ốm ông liền nghỉ việc, mang danh ẩn tích, chúng tôi liên hệ thế nào cũng đều không có kết quả, cho mãi tới khi cậu đến cơ quan cảnh sát."

Tôi bỗng nhiên nhớ lại sự việc lần đầu tiên gặp Thẩm Kiến Quốc, tôi lớn tiếng bảo ông rằng mình muốn trở thành một nhà trinh thám lớn. Đó là một việc dũng cảm nhất tôi làm trong đời, và cũng chính sau sự việc đó mà ông trở thành sư phụ của tôi. Đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in ánh mắt ông nhìn mình, đó là một ánh mắt tràn đầy hy vọng, trong đó tôi nhìn thấy một cuộc sống hoàn toàn mới, bất giác từ tận đáy lòng trào dâng một nỗi xúc động.

"Có vấn đề gì à?" Thấy tôi rất lâu không nói gì, Hàn Phi hỏi.

"À, không có gì, chỉ là nhớ lại một số chuyện thôi. Chuyện anh vừa nói lại có liên quan đến những sự việc xảy ra sau này à?" Việc tôi bị bắt giam rõ ràng là do một tay Thẩm Kiến Quốc sắp đặt, tuy nhiên tôi lại thấy có rất nhiều nghi ngờ, tình cảm mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh trong lòng tôi.

Hàn Phi đẩy kính và mũ sang một bên, nói tiếp: "Việc này phải cùng cậu về sở cảnh sát rồi nói nhé, không biết cậu có để ý hay không, nhưng từ sau khi cậu vào sở cảnh sát thì tần suất các vụ án xảy ra ngày càng cao, hơn nữa các manh mối mang tính then chốt để phá án cũng đều bị phá hoại một cách vô tình hay cố ý, chỉ có thông qua hệ thống côn trùng học pháp y mới có thể phá được."

Thẩm Vân Thiên

Nghe đến đây, tôi bất giác giật mình: "Chẳng lẽ côn trùng học pháp y không phải sinh ra là để bắt xác chết phải lên tiếng à?"

Hàn Phi lắc đầu bảo: "Ừ, lời cậu nói không sai, nhưng các vụ án xảy ra trước khi cậu đến, một mình tôi cũng đã đủ để phá được, còn

sau khi cậu đến, công việc này của tôi lại trở nên phiền toái, nói một cách ngắn gọn, pháp y học đã trở thành công cụ hỗ trợ, còn côn trùng học pháp y lại trở thành đóng vai trò chủ đạo, hơn nữa còn lồng vào với nhau, đến nỗi không lợi dụng côn trùng thì không thể nào phá án được."

Lúc này, suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi là càng nghĩ kỹ càng thấy sợ hãi tột độ. Điều này khiến tôi nhớ đến NASA, thân phận của người này giống như ẩn nấp trong điệp trùng sương mù dày đặc, bóc được lớp này lại còn có lớp khác, càng muốn tìm hiểu cho rõ thì lại càng chìm sâu hơn.

Tôi nhận thấy bản thân đang run rẩy, chỉ có chắp hai tay lại với nhau mới cảm thấy khá hơn một chút. Tôi lấy hết dũng khí bảo với Hàn Phi: "Anh Hàn này, anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, không cần phải dò xét tôi như vậy đâu."

Lúc này Hàn Phi lại rơi vào trầm lặng. Tôi nhận thấy ánh mắt anh ấy nhìn mình có một chút gì đó tế nhị, cộng với áp lực vô hình đến từ con người NASA cứ như một câu đố khiến tôi bắt đầu cảng thấy một nỗi căng thẳng mơ hồ. Nhưng vẻ trầm lặng của Hàn Phi lại hơi không hợp với lẽ thường, rõ ràng anh ta và tôi không phải là đang nghĩ về cùng một sự việc, vậy thì anh ta đang suy nghĩ về việc gì?

Tôi đột nhiên ý thức được rằng, kể từ lúc bước vào phòng thẩm vấn, từng khâu từng bước của anh ta đều kết thúc chủ đề bằng cách đưa ra câu hỏi, sau đó lại bắt đầu chuyển sang một chủ đề mới, tất cả các nội dung tưởng như chuyện phiếm kia đều do anh ta chủ đạo, còn tôi lại chỉ biết trả lời một cách thụ động, đây chính là một biện pháp dò xét đơn giản nhất!

"Anh Hàn này, không phải anh đang nghi ngờ tôi đấy chứ?" Tôi đưa ra một kết luận vô cùng hoang đường!

Hàn Phi khẽ hít thở sâu một hơi, mí mắt trên hơi căng ra, tay run lên một cách vô thức, mặc dù đây chỉ là chi tiết vô cùng nhỏ nhưng tất cả đều biến tướng thành bằng chứng chứng minh cho suy đoán của tôi.

Khóe miệng Hàn Phi khẽ nhếch lên, nhìn tôi tỏ vẻ không biết làm thế nào: "Quả nhiên cậu rất thông minh, không hổ danh là người được Thẩm Kiến Quốc lựa chọn. Cậu đoán rất đúng, chúng tôi đang luôn nghi ngờ cậu. Chúng tôi vốn cho rằng mối nghi ngờ ở cậu rất lớn, mặc dù không biết rằng chỗ không phù hợp nằm ở đâu. Nhưng trong khi điều tra về cậu, chúng tôi lại vô tình phát hiện ra một việc vô cùng thú vị."

Tôi vặn hỏi lại theo bản năng: "Việc gì vậy?"

"Đó là từng vụ án trong số các vụ án bắt đầu xảy ra sau khi cậu đến sở cảnh sát tưởng như hoàn toàn độc lập, không hề liên quan với nhau, thế nhưng tiếp tục kéo dài lại phát hiện ra chúng hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến phòng thí nghiệm của 10 năm trước." Hàn Phi nói chắc như đinh đóng cột.

"Việc này nói lên điều gì?" Tôi hỏi.

"Đừng nói là cậu, ngay cả Cao Kiện cũng không rõ chuyện xảy ra ở phòng thí nghiệm năm đó, vì thế dựa vào điều này đã cơ bản loại bỏ được mối nghi ngờ đối với cậu." Hàn Phi trả lời.

Tôi gãi đầu, lúc này lại càng cảm thấy mơ hồ hơn: "Rốt cuộc là có ý gì?"

Hàn Phi ngừng một lúc, rồi nói với giọng nặng trĩu: "Rất có thể Thẩm Vân Thiên vẫn chưa chết."

Mắt phải của tôi tự nhiên giật giật: "Chẳng phải vừa rồi anh bảo rằng anh ta cũng chết không toàn thây trong vụ nổ ở phòng thí nghiệm rồi sao?"

Hàn Phi trả lời: "Tôi không nói như vậy, bởi vì trong đống hài cốt

không còn nguyên vẹn không phát hiện thấy thi thể của anh ta."

"Có gì khác nhau chứ? Hơn nữa theo lời anh nói lúc nãy, Thẩm Vân Thiên là học trò của sư phụ tôi, tôi còn phải gọi anh ta là sư huynh nữa, vậy thì anh ta chưa chết chẳng phải là một việc tốt hay sao?" Tôi nói với một vẻ mặt phức tạp.

Nhưng Hàn Phi lại lắc đầu: "Cậu ngây thơ quá, nói với cậu thế này nhé, tôi cũng từng dẫn dắt Thẩm Vân Thiên một thời gian, điều đó làm cho tôi cũng gặp phải không ít phiền toái. Cậu ta là một kẻ chuyên gây phiền phức, không biết trời cao đất dày là gì. Cậu ta là người trong lòng có tính toán không ngay thẳng, có điều tư chất thông minh, thích chuyên tâm nghiên cứu độc lý học pháp y, nhưng cũng chính vì việc này mà suýt chút nữa bị Thẩm Kiến Quốc đuổi ra khỏi sư môn."

"Đuổi khỏi sư môn à?" Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên, vẫn còn nhớ rằng hôm đầu tiên gặp Hàn Phi, anh ấy đã dùng mấy từ "một lần nữa". Xem ra con người mà anh ta muốn nhắc đến chắc chắn là Thẩm Vân Thiên rồi. Nhưng rốt cuộc Thẩm Vân Thiên là người như thế nào mà lại hấp dẫn Thẩm Kiến Quốc đến như vậy? Hơn nữa, tại sao anh ta lại có thể học tập và nghiên cứu độc lý học pháp y? Đây là điều Thẩm Kiến Quốc cấm kỵ cơ mà! Như vậy cũng có thể nói là rất táo bạo. Chỉ có điều, liệu có phải chính vì nguyên nhân xuất phát từ Thẩm Vân Thiên mà sư phụ mới cấm tôi dây dưa đến môn khoa học này hay không? Theo tôi chuyện này cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng."

"Ở đây có rất nhiều cách tìm toài. Bởi vì trước đó Thẩm Kiến Quốc đã nhận được thư đe dọa, bảo rằng có người sẽ tìm ông ta để trả thù, trải qua bao nhiêu vụ án như vậy, Thẩm Kiến Quốc cũng đang âm thầm điều tra và đã điều tra ra được một số manh mối về côn trùng mà chỉ các cậu mới hiểu được. Ông ấy rút ra kết luận rằng những vụ án này xảy ra hoàn toàn không phải do ngẫu nhiên. Ví dụ như vụ án Đỗ

Phi, hôm đó cậu đến sở cảnh sát báo cáo thì cũng vừa hay có người đến báo án. Lại như vụ án bọc kín xác chết trong bức tường, con ấu trùng ở trên giường…, tại sao lại có chỗ rất khó nói. Lại còn cả vụ án nữ diễn viên nữa, khuôn mặt bị ăn một cách khó hiểu. Cũng giống như bắt đầu từ hôm cậu đến đây, mọi hành động của cậu đều luôn bị giám sát." Hàn Phi nói mà trong lòng vẫn còn run rẩy sợ hãi.

Tôi nghe xong, nghĩ lại vẫn cảm thấy sợ: "Thật ra tôi đã phát hiện ra điều này từ trước rồi, bởi vì trong mỗi một vụ án tôi đều có một ảo giác rằng hình như có người thứ ba đang điều khiển hướng đi của toàn bộ vụ án, nhưng mà lại nằm ngoài phạm vi vụ án, khiến tôi nghĩ mãi vẫn không tài nào hiểu nổi. Vậy anh ta làm như thế nhằm mục đích gì?"

"Mục đích là gì vẫn còn chưa rõ, nhưng chúng tôi cho rằng nhất định có liên quan đến cậu, vì thế chúng tôi mới thực hiện một canh bạc. Chúng tôi dùng cách này để bắt giam cậu lại, mức độ an toàn của sở cảnh sát thì khỏi phải nghi ngờ, làm như vậy sẽ làm xáo trộn hoạt động theo dõi cậu của đối tượng đứng đằng sau gây tội ác, ngoài ra còn mục đích thứ hai là để tránh đánh rắn động cỏ, từ đó lần theo manh mối tìm ra kẻ đứng đằng sau kia." Hàn Phi nói.

Trong đầu tôi lập tức xuất hiện liên tưởng rất khó giải thích: "Các anh nghi ngờ con người kia là Thẩm Vân Thiên à?"

Hàn Phi gật đầu không chút do dự, sau đó nói tiếp: "Đúng vậy, cậu có còn nhớ chuyện cậu bắt được con côn trùng màu lục lam có ánh kim đó không?"

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Ý anh là?"

Những điều Hàn Phi nói ra sau đó đã chứng minh trực giác của tôi là đúng: "Thật ra con côn trung đó có liên quan rất lớn đến Thẩm Vân Thiên, cộng thêm tác phong nhất quán của kẻ đứng sau gây tội ác cũng

rất giống với Thẩm Vân Thiên, vì thế một lần nữa càng tăng thêm mức độ nghi ngờ đối với cậu ta."

Bấy giờ tôi mới chợt hiểu ra, rồi sau đó lại có một chút nghi ngờ: "Chả trách Thẩm Kiến Quốc đau lòng vì con côn trùng này như vậy, nhưng chỉ dựa vào hai điểm này cũng chưa đủ để để nói lên rằng kẻ đứng đằng sau chắc chắn là Thẩm Vân Thiên phải không?"

Hàn Phi nói: "Tất nhiên, những điều này vẫn chưa đủ để khẳng định, nhưng căn cứ vào các manh mối trong vụ án có thể thấy rằng tất cả những manh mối kẻ đứng đằng sau can thiệp vào đều có liên quan đến côn trùng, hơn nữa còn có một số manh mối cố tình che giấu là không phải côn trùng học pháp y, đây rõ ràng là có kiến thức không hề tầm thường về lĩnh vực này, đồng thời cũng rất hiểu biết về pháp y học, nếu không sẽ không thể làm một cách kín kẽ không có sơ hở được như vậy. Trước đây Thẩm Vân Thiên cũng từng làm việc cùng tôi, chắc chắn là lúc đó cậu ta mới bắt đầu tiếp xúc với pháp y học, trong một thời gian ngắn như vậy cũng chỉ tìm hiểu được tương đối ít, vì thế khi kết nối với các yêu cầu nói ở trên, Thẩm Vân Thiên là đối tượng tình nghi hàng đầu."

"Xét theo tình hình hiện nay, các anh nên nắm tất cả các tư liệu về Thẩm Vân Thiên, sau đó trực tiếp bắt giữ là được rồi, tại sao còn phải vất vả tốn bao nhiêu công sức để diễn vở kịch này chứ?" Tôi buông hai tay thể hiện cảnh ngộ của mình lúc này, nếu họ đã nắm được mọi chứng cứ rồi thì kết luận của tôi sẽ rất rõ ràng, việc Hàn Phi giả chết hoàn toàn vô nghĩa, chỉ có điều tôi không tiện nói rõ ra mà thôi.

Hàn Phi hiểu được ẩn ý chứa đựng trong đó nhưng anh ấy lại không hề tức giận mà trái lại còn lên tiếng khơi thông tư tưởng cho tôi và kèm theo một chút an ủi: "Nhưng tình hình lại hoàn toàn ngược lại, tất cả những tư liệu chúng tôi nắm được đều là tư liệu từ trước khi Thẩm Vân Thiên mất tích, hơn nữa bây giờ tất cả đều chỉ là một sự suy

đoán, hoặc cũng có thể nói là một giả thiết mạnh dạn. Tạm thời chưa nói đến việc kẻ thủ ác đứng đằng sau kia có phải là bản thân Thẩm Vân Thiên hay không, nhưng dựa vào hàng loạt vụ án mạng cậu ta bị tình nghi, chúng tôi có thể tạm thời thấy rằng có một âm mưu lớn hơn nữa đang được lặng lẽ tiến hành, song có rất nhiều dấu vết cho thấy cậu chính là đầu mối chủ yếu để thúc đẩy toàn bộ âm mưu hoặc sự kiện này. Trong tình hình không biết rõ chiều hướng kẻ địch tiến hành quan sát cậu như thế nào, chúng tôi chỉ còn cách hạn chế hành động của cậu."

Nghe Hàn Phi nói như vậy, chính tôi lại rơi vào trầm tư. Theo ý của anh ấy, ngay từ khi bước chân vào sử cảnh sát thì cuộc sống của tôi đã bắt đầu bị người khác giám sát rồi sao? Nghĩ lại một hồi mà cảm thấy sợ, nhưng mà rốt cuộc con người tôi có chỗ nào đặc biệt để đáng được người ta hoặc có thể là chính Thẩm Vân Thiên phải lao tâm khổ tứ đến như vậy? Kỳ thực khi nghĩ lại, tôi thấy mình chỉ có một việc duy nhất đáng được người khác chú ý, đó là tôi có một vị sư phụ thần bí, tức là Thẩm Kiến Quốc.

Hàn Phi cho rằng tôi đang buồn bực vì bị oan ức một cách vô cớ, vì thế bèn giải thích: "Tất nhiên đây cũng là việc bất đắc dĩ không có cách giải quyết nào khác, tôi biết làm như vậy sẽ khiến cậu sẽ phải chịu uất ức rất lớn, nhưng hiệu quả đạt được đã rất rõ ràng, kể từ khi cậu bị bắt giam thì nhân vật bí ẩn kia cũng dừng hoạt động, điều này chứng tỏ suy đoán của chúng tôi là đúng. Hy sinh nhất thời của cậu là rất xứng đáng."

Nghĩ đến những sự việc này chỉ càng thêm đau đầu, vì thế tôi đành tìm cách vứt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn đó đi, đồng thời nói với vẻ bất đắc dĩ: "Tại sao không cho tôi biết sớm hơn một chút?"

Hàn Phi trả lời vẻ rất chân thành: "Bởi vì có quá nhiều yếu tố không xác định nên đương nhiên càng ít người biết tình hình thực tế sẽ

càng tốt, ngay đến cả một người như Cao Kiện chúng tôi cũng không tiết lộ, có lẽ bây giờ anh ta vẫn đang nghĩ tôi đã chết thật rồi. Chỉ có điều, hành động này vô cùng cơ mật, chỉ cần có một chút sai sót là tất cả đều xôi hỏng bỏng không."

"Nhưng bây giờ cho tôi biết là tại làm sao?" Tôi hỏi.

Từ lúc bước vào phòng thẩm vấn đến giờ, Hàn Phi luôn ở trong trạng thái thả lỏng, có lẽ là không muốn tạo áp lực cho tôi ở một nơi như thế này, nếu không thì tức là do phải ngụy trang quá lâu mà không có cơ hội để thả lỏng. Thế nhưng đến lúc tôi hỏi là tại sao thì nhận thấy anh ấy lập tức thay đổi, hay nói một cách chính xác hơn là thần kinh lại một lần nữa ở vào trạng thái căng thẳng: "Bởi vì thời cơ đến rồi."

"Thời cơ nào?" Tôi hỏi.

Hàn Phi nói tiếp: "Trong thời gian cậu bị giam giữ, tôi và ông Thẩm cũng không hề nhàn rỗi, chúng tôi điều tra ra được một số manh mối về con người bí ẩn kia. Tuy nhiên, vẫn còn cần một số điều kiện nữa để bắt hắn."

Tôi thay đổi suy nghĩ: "Nhưng mà việc này có liên quan gì đến tôi?"

Hàn Phi nhìn tôi: "Tôi đã nói rồi, thật ra cậu mới là người có ý nghĩa quyết định trong toàn bộ sự việc này, ở một mức độ nhất định, hành động của cậu có tác dụng ảnh hưởng hoặc chi phối hành động của nhân vật bí ẩn đó. Mặc dù không rõ cụ thể là tại sao, nhưng tôi tin rằng chúng tôi phải dựa cả vào cậu mới có thể làm được."

Tôi nghe anh ta nói vậy thì lại không khỏi có suy nghĩ rằng mình đang bị lợi dụng, hơn nữa họ còn hoàn toàn không suy nghĩ gì đến cảm nhận của tôi. Tôi chẳng khác gì một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm, bị người ta đưa lên "động cơ vĩnh cửu" cứ thế chạy liện tục,

hơn nữa thi thoảng còn tiêm thuốc kích thích, nhưng mục đích lại chỉ là đẩy tôi lên tuyến đầu của "chiến tranh"! Tôi chỉ muốn yên tĩnh làm một "nhà trinh thám", không hề có cảm hứng với việc tạo dựng sự nghiệp gì gì đó. Vậy mà cách làm này của họ rõ ràng là đang chà đạp lên danh dự của tôi.

"Dựa cả vào tôi à? Đừng giở mấy trò vô dụng đó nữa. Tôi hỏi anh, các anh giấu giếm tôi làm những gì, có từng ghĩ rằng nếu tôi không hợp tác thì sẽ làm thế nào không?" Tôi nổi giận, chằm chằm nhìn Hàn Phi mà hỏi.

Hàn Phi đang định nói tiếp nhưng thấy tôi như vậy thì đột nhiên sững sờ, bèn đưa mắt nhìn tôi muốn nói mà không nói được, còn tôi cũng hoàn toàn mất hết hứng thú nói chuyện. Cứ như vậy, hai người chúng tôi nhìn nhau, không gian hình như đông cứng, chủ đề nói chuyện cũng kết thúc trong im lặng như vậy, phòng thẩm vấn rơi vào trạng thái trầm lặng không biết đến bao giờ.

Kế hoạch giả chết

Không biết thời gian kéo dài bao lâu, đôi mắt Hàn Phi thoát khỏi trạng thái nhìn trân trân, anh ấy thở một tiếng thật dài, sau đó khẽ vỗ trán: "Việc này tương đối khó giải quyết."

Rồi anh ấy lại nhìn tôi, tuy nhiên anh mắt đã bớt phần trang nghiêm mà thêm phần suy nghĩ: "Cậu nghĩ rằng bây giờ cậu đang sống bình an vô sự, đó là vì sao? Chúng tôi đưa được cậu vào đây thì cũng có thể đưa cậu ra ngoài, nhưng tiền đề là cậu phải phối hợp, nếu cậu cứ cố chấp quyết làm theo ý mình thì tôi cũng có thể tiếp tục giả chết, như vậy vụ án cậu cố ý mưu sát nhân viên pháp y cấp một quốc gia sẽ nhanh chóng được giải quyết, hậu quả thế nào không cần nói chắc cậu cũng đã biết."

"Anh!" Tôi hoàn toàn không có một chút cơ hội để phản bác.

Hàn Phi lại chuyển sang ngon ngọt khuyên nhủ tôi: “Tôi không có ý uy hiếp cậu, nhưng cậu phải hiểu rằng cậu không có lựa chọn nào khác. Cậu đã chọn dấn thân vào con đường pháp y này thì phải có trách nhiệm phục vụ đất nước, trên con đường này làm sao có thể luôn thuận buồm xuôi gió được? Để đi hết con đường này, sẽ khó khăn hơn cậu nghĩ rất nhiều.”

Tôi cảm thấy mình không còn cách nào khác, nhưng vẫn không cam tâm: “Tôi muốn gặp sư phụ.”

Hàn Phi thở phào một hơi, tôi có thể cảm nhận được trong đó sự thả lỏng: “Cậu sẽ được gặp, nhưng không phải bây giờ.”

“Vậy phải đến lúc nào, tôi cần gặp ông ấy ngay bây giờ.” Tôi nhìn Hàn Phi, nói.

Anh ấy vừa định nói gì đó thì cửa chính phòng thẩm vấn kêu lên “cọt kẹt” rồi mở ra.

“Không cần phải phiền phức như vậy, tôi đây rồi.” Tôi nhìn về phía người vừa lên tiếng, không phải ai khác mà chính là Thẩm Kiến Quốc.

“Cậu Hàn, cậu ra ngoài trước đi, để mình tôi nói chuyện với cậu chàng này.” Ông nhìn Hàn Phi rồi ngồi vào vị trí anh ta, còn anh ấy lại liếc nhìn tôi ý tứ sâu xa, sau đó quay lưng đi thẳng ra khỏi phòng thẩm vấn.

Bây giờ trong phòng thẩm vấn chỉ còn lại tôi và Thẩm Kiến Quốc, tôi nhìn ông, ông cũng nhìn tôi, cứ như vậy, căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

“Tại sao?” Ý tôi hỏi rất rõ ràng, nhưng lại cũng rất mơ hồ, một câu hỏi chứa đựng quá nhiều yếu tố không xác định, nói lên rằng tôi đang bối rối và bất lực. Còn với Thẩm Kiến Quốc thì sao? Có lẽ cũng là một câu hỏi khó.

“Tại sao à? Trước tiên phải hỏi chính bản thân cậu.” Thẩm Kiến Quốc lại đẩy câu hỏi khó này lại cho tôi: “Tại sao cậu lại quen biết tôi.”

Câu hỏi này lập tức kéo tôi trở về quãng thời gian trước khi thật sự quen biết Thẩm Kiến Quốc, chỉ vì một chút sai sót mà đã khiến mơ ước trở thành nhà trinh thám của tôi tan thành bọt nước, nhưng cũng chính nhờ có Thẩm Kiến Quốc tồn tại trên đời này mà tôi mới tìm được hướng đi của cuộc đời, nếm trải được mùi vị của khát vọng và phát hiện ra chính mình.

“Tại sao? Tại sao!” Tôi lẩm bẩm tự hỏi.

“Vì thế cậu cần hỏi tại sao? Hay là phải hỏi rằng làm thế nào?” Thẩm Kiến Quốc nói.

Thẩm Kiến Quốc chính là có năng lực như vậy. Để tay lên ngực tự hỏi, nếu không có ông, đương nhiên cũng không có tôi ngày hôm nay. Nhưng nếu tôi không có ham muốn, ham muốn trở thành “nhà trinh thám”, thì cũng không rơi vào tình cảnh khốn khổ như hôm nay. Vì thế, tất cả mọi thứ của ngày hôm nay thật ra đều là câu hỏi khó do chính tôi đặt ra cho mình, chỉ cần tôi có ham muốn, có mơ ước cần phải theo đuổi thì những khó khăn như vậy sẽ giảm bớt theo ý muốn, vấn đề là tôi đối mặt với nó theo đúng lòng mình, hay là vứt bỏ lý tưởng để chạy trốn.

“Em hiểu rồi, cảm ơn sư phụ!” Bây giờ tôi mới hiểu ra đây là họ đang giúp tôi. Những khó khắn này đòi hỏi tôi phải tự mình đối mặt với nó, nếu tôi có chỗ nào đặc biệt, thì cũng chỉ có một chỗ duy nhất, đó là tôi có một sư phụ tên là Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc khẽ nhếch mép, nhưng ánh mắt lại hơi chút ảm đạm: “Thật không giấu gì, nhiệt huyết cháy bóng với mơ ước của cậu khiến tôi nhìn thấy trên người cậu bóng dáng của Thẩm Vân Thiên, đây cũng chính là lý do khiến tôi thu nhận cậu. Mặc dù Thẩm Vân Thiên,

học trò giỏi một thời của tôi, là người có tư chất thông minh, nhưng tính tình cô độc và kiêu ngạo, làm việc tương đối cực đoan, vậy mà tôi lại luôn nuông chiều cậu ta, vì thế lâu dần mới sinh ra họa lớn. Nếu quả thật cậu ta quay về, thì e rằng ngay cả tôi cũng không thể ngăn cản được một khi cậu ta đã muốn làm việc gì. Nhưng nếu đó là cậu, thì có thể còn có khả năng."

Tôi nghe Thẩm Kiến Quốc nói những lời như vậy thì cảm thấy có một luồng hơi ấm chạy thẳng vào tim, nhưng vẫn còn cảm thấy ngờ vực: "Theo ý anh Hàn nói thì bây giờ Thẩm Vân Thiên đã khác xa ngày xưa, trình độ chuyên môn hơn hẳn em, nếu ngay cả sư phụ còn không có cách nào ngăn chặn được thì em làm sao có thể làm được chứ?"

"Trải qua nhiều việc như vậy, tôi dần dần phát hiện ra rằng mặc dù tư chất của cậu kém Thẩm Vân Thiên rất xa, nhưng cậu lại có một niềm tin sắt đá không bao giờ chịu từ bỏ, chính nhiệt huyết cháy bỏng đó của cậu đã phá vỡ cách nhìn của tôi về yếu tố tư chất, tốc độ trưởng thành của cậu nhanh đến mức người bình thường không thể nào so sánh được. Nếu có một ngày, tôi nói rằng nếu, chúng ta ngang bằng nhau về mặt vật lý, thì hãy đồng ý với tôi rằng cậu chắc chắn nhận gánh vác nhiệm vụ nặng nề này." Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy Thẩm Kiến Quốc đa sầu đa cảm đến như vậy, mặc dù đây có thể chỉ là tiện mồm nói ra, nhưng vẫn khiến tôi sục sôi một bầu nhiệt huyết.

"Được, em nhất định dốc hết sức làm việc, không để sư phụ phải thất vọng." Tôi hướng về phía sư phụ thực hiện động tác đứng nghiêm như quân lệnh.

"Nhưng mà, bây giờ em cần phải làm gì?" Cuối cùng trái tim tôi đã được cởi trói, sự việc cũng đã đến lúc cần phải giải quyết, thật lòng mà nói, tôi vẫn luôn trông chờ ngày này từ lâu rồi.

Thật ra, đối với tôi mà nói, điều thú vị nhất khi phá án không phải

là kết quả ra sao mà lại là quá trình tiến hành điều tra, cuộc chiến đấu giữa chính và tà này là cuộc chiến đầu trí tuệ cao, lấy tình tiết bé nhỏ để giành phần thắng, lúc này hình như những chuyện như vậy đang xảy ra trên con người tôi.

Thẩm Kiến Quốc không trả lời trực tiếp câu hỏi của tôi mà chỉ nói nhỏ: "Hàn Phi sẽ cho cậu biết việc cần làm tiếp theo, cậu phải phối hợp tốt với cậu ta, tôi sẽ biến mất một thời gian, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được tìm tôi."

"Sư phụ phải đi đâu?" Trong lòng tôi hơi cảm thấy bất an.

Thẩm Kiến Quốc nhìn lên trần nhà với vẻ suy nghĩ sâu xa: "Có một số việc tôi phải tự mình làm, nếu không thì sẽ phải ân hận suốt đời."

"Chắc hẳn sư phụ có lý riêng của mình, Tô Trạch không tiện hỏi nhiều, có điều vẫn xin sư phụ phải chú ý bảo trọng!" Mặc dù cảm thấy bất an, nhưng cũng giống như lời sư phụ nói, cái gì phải đến thì cuối cùng cũng vẫn đến, né tránh sẽ mãi mãi không thể nào giải quyết được, mỗi người đều có một việc nhất thiết phải tự mình làm, vì thế tôi cảm thấy rất thoải mái.

Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi, không biết có phải là ảo giác hay không mà ánh mắt của ông hình như đang phát ra tia sáng rực rỡ: "Được rồi, sư phụ cũng phải đi rồi, công việc tiếp theo nhờ cả vào cậu đấy, tôi sẽ luôn theo dõi cậu."

Nói xong, Thẩm Kiến Quốc liền đi ra. Tôi không biết lần chia tay này của ông nói lên điều gì, nhưng cảm giác bất an trong lòng tôi cũng ngày càng tăng lên theo bước ông ra đi.

Chỉ một lát sau Hàn Phi liền bước vào, nhưng anh đã lại một lần nữa cải trang xong, nếu tôi chưa từng thấy cách ăn mặc của anh ấy thì có lẽ không thể nhận ra được: "Nghĩ thông rồi chứ? Vậy thì đi theo tôi nào."

Tôi khịt khịt mũi, sau đó hỏi: “Đi đâu?”

“Đến một nơi cậu hiểu rõ nhất.”

Dụ bắt NASA

Tôi đi theo Hàn Phi, trong lòng trầm ngâm suy nghĩ, quả nhiên anh ấy đưa tôi đến phòng giải phẫu.

Hàn Phi khóa trái cửa rồi mới cẩn thận lấy từ trong túi ra một chiếc lọ được chế tác tinh xảo đưa ra trước mặt tôi, đồng thời chỉ vào một số chữ viết trên miệng lọ: “Cậu có biết những ký hiệu này hàm nghĩa là gì không?”

Tôi đón lấy chiếc lọ quan sát kỹ lưỡng, trên đó viết rất rõ 4 chữ cái NASA!

“Anh lấy được chiếc lọ này ở đâu vậy?” Tôi dường như kêu thét lên.

Hàn Phi lập tức bịt miệng tôi lại, sau đó khẽ lên tiếng quở trách: “Bé tiếng một chút! Sợ người khác không nghe thấy hay sao hả?”

Nhưng những lời Hàn Phi nói tiếp sau đó lại khiến tôi không có lời nào để đáp lại được: “Chiếc lọ này chính là manh mối nhân vật bí ẩn để lại, rõ ràng mấy chữ NASA này có ý ám chỉ một điều gì đó nhưng chúng tôi không thể nào đoán ra được, vì thế Thẩm Kiến Quốc bảo tôi hỏi cậu điều này, ông ấy bảo rằng có thể cậu biết được hàm nghĩa thật sự của những chữ này.”

Tôi đột nhiên cảm thấy rằng NASA chính là nhân vật bí ẩn! Thông tin này giống như một quả bom hạng nặng bùng nổ trong đầu tôi! Đến nỗi tôi không kịp suy nghĩ, tại sao lại thế được? NASA luôn giúp đỡ tôi, làm sao có thể là kẻ đứng đằng sau xúi giục gây ra các vụ án giết người chứ?

“Tôi nói nhé, tại sao lại là cậu có thể biết được? Thẩm Kiến Quốc còn đặc biệt dặn tôi phải hỏi cậu, quả thật ông ấy rất hy vọng vào

cậu.” Hàn Phi thấy tôi lắc đầu thì nói như vậy với vẻ thất vọng.

Tôi nghĩ Thẩm Kiến Quốc có ý đặc biệt làm như vậy chắc là do đã biết được điều gì đó. Lẽ nào ông ấy biết chuyện NASA giúp tôi phá án? Rõ ràng là không thể, nói như vậy cũng tức là họ không biết chuyện NASA chính là nhân vật bí ẩn kia.

Mặc dù có rất nhiều điểm nghi ngờ, nhưng lúc này độ tin cậy ở Hàn Phi là lớn nhất, tuy nhiên theo tôi nghĩ, đối tượng họ nghi ngờ là một “nhà hảo tâm” không giống như một kẻ tội phạm, vậy thì ngay chính bản thân chuyện này đã có vấn đề, nhưng tôi không rõ rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào.

“Nếu tôi đoán không nhầm, NASA chính là biệt hiệu của nhân vật bí ẩn, hơn nữa còn liên lạc với tôi tương đối nhiều.” Tôi không để Hàn Phi phải đợi lâu, sau khi nói xong tôi để ý thấy Hàn Phi bỗng nhiên tỏ vẻ rất thoải mái. Biểu hiện trái ngược này chỉ có một cách giải thích, đó là Hàn Phi biết NASA chính là nhân vật bí ẩn, nhưng anh ta lại sử dụng chiêu thức vu hồi này để mượn chính miệng tôi nói ra, tôi cảm nhận thấy mùi vị của sự dò xét.

“Anh Hàn này, có phải là anh không tin tôi không!” Tôi không có bụng dạ quá sâu xa, hơn nữa cảm thấy Hàn Phi không có lý do gì để hại mình, nhưng cảm giác bị ngươi ta nghi ngờ quả thật rất khó chịu, giống như thể bị một hòn đá to đè nặng trong lòng, trong khoảng thời gian này tôi đã phải chịu đựng đủ những ngày hoài nghi lo lắng rồi. Nghi ngờ trước mắt chính là hành động bí mật của Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi, mặc dù có thể nói thông suốt nhưng với tình hình hiện tại quả thật đang có một cảm giác bị đè nén mà không thể nào hòa nhập được.

Hàn Phi một lần nữa nhìn tôi chằm chằm, tuy nhiên anh ấy lập tức thay đổi, nửa đùa nửa thật bảo: “Thôi được rồi, lúc đầu tôi vẫn còn có chút nghi ngờ cậu, trong những lúc đặc biệt cũng không biết làm thế nào, vì thế cho rằng cần phải cẩn thận một chút là được, nhưng vừa

nãy cậu đã xóa bỏ toàn bộ những nghi ngờ đó rồi, bây giờ chúng ta đi thẳng vào chủ đề chính nhé."

Hàn Phi luôn thể hiện là người từng trải, chỉ cần dăm câu ba điều đã xóa bỏ hoàn toàn những khó xử vừa rồi, đồng thời cũng khiến tôi thoải mái trở lại.

Việc tiếp theo đúng như lời Hàn Phi nói, chúng tôi chính thức đi vào chủ đề chính.

Qua lời Hàn Phi, tôi biết rằng họ đã nắm được rất niều tài liệu liên quan đến nhân vật bí ẩn NASA, mặc dù vậy nhưng lại không có đủ chứng cứ để bắt anh ta, điều này khiến mọi người không biết làm thế nào. Do biết được mối liên hệ giữa tôi và nhân vật bí ẩn NASA nên họ cho rằng muốn bắt được đối tượng này thì phải lấy tôi làm mồi nhử, sau đó bắt gọn đối tượng.

Tất nhiên, trong tình hình bình thường tôi luôn bị NASA dắt mũi, căn bản không thể phát hiện được động cơ và chiều hướng hành động của anh ta, còn anh ta lại luôn nắm được chiều hướng hành động của tôi như trong lòng bàn tay. Tuy nhiên, lúc này tôi đang là đối tượng tình nghi giết người, thân phận này vô cùng thuận lợi để có thể đảo ngược tình thế, cộng thêm sự dịch chuyển của thời gian, tôi đã trở thành người nắm thế chủ động, như vậy lại càng có lợi hơn cho việc thực hiện kế hoạch. Vì thế, tất cả mọi hy sinh đều rất xứng đáng.

Thực ra câu chuyện sư phụ Thẩm Kiến Quốc kể là một vụ án có thật, con côn trùng có thể dựa vào đó để tìm thấy hung thủ kia cũng đã bị chúng tôi bắt được. Chúng tôi sử dụng tài khoản NASA đưa cho để giành được sự tin tưởng của anh ta, lấy lý do cần trốn khỏi trại giam để nhờ anh ta giúp đỡ.

Dưới sự phối hợp bí mật của Cao Kiện, tôi lừa được hung thủ tin tưởng. Sau đó tôi lại mạo hiểm gặp mặt hung thủ, đồng thời phối hợp

với người của sở cảnh sát bắt được hắn. Nhờ con côn trùng kia, chúng tôi xác định đúng thân phận của hung thủ, kết thúc hành động bắt giữ. Hàn Phi cũng "sống lại" một cách thuận lợi và trở về cương vị công tác cũ, đương nhiên tôi cũng "vô tội" và được tha bổng.

Nhưng Cao Kiện lại trở nên nghiêm túc và hết sức lạnh lùng, có lẽ là do tức giận vì bị lừa dối. Còn Thẩm Kiến Quốc thì thực hiện đúng như lời nói lúc trước, giấu kín tung tích, không biết đi đâu.

Có điều, khi bị bắt giữ, đối tượng phạm tội lại không hề có dấu hiệu chạy trốn mà chỉ luôn nhìn tôi cười khẩy, hình như hắn đã biết trước chính tôi là mồi nhử vậy. Tôi cố gắng xóa điệu cười này của anh ta ra khỏi đầu óc mình mà không sao xóa nổi, luôn cảm thấy rằng có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không biết làm thế nào để nói ra được.

Vụ án thứ sáu
BƯỚM LỬA TỰ BỐC CHÁY

Việc khó khăn nhất là nhận biết chính mình

—— Hy Lạp

Lời dẫn

Mặc dù trong phòng tương đối lộn xộn, lại thêm Hàn Phi đặt đủ loại thẻ bài lớn nhỏ ở khắp các xó xỉnh nên càng thể hiện rõ một không khí kỳ dị, nhưng vẫn có thể thấy rằng lúc chủ nhân còn sống, căn phòng này được chia thành ba thế giới khác nhau.

Trước tiên là phòng ngủ, nơi này sạch sẽ ngăn nắp, có thể thấy lúc còn sống người này rất quan tâm coi trọng giấc ngủ; sau đó là phòng bếp, sở dĩ tôi chia bếp thành một thế giới riêng là bởi vì trong bếp cơ bản không có sắp xếp gì đáng nói, chỉ toàn là những chậu sắt xếp chồng lên nhau, hơn nữa trong các chậu sắt lộn xộn đó đều có những miếng thịt vụn không biết đã để từ lúc nào, lúc này đã nhung nhúc giòi bọ; ngoài ra còn có một địa điểm khác là phòng khách, nhưng nếu xét một cách chặt chẽ thì chỗ này không đáng gọi là phòng khách, bởi vì trong đó đặt một cái bàn, một cái bàn mang đến cho tôi cảm giác hết sức quen thuộc, mặc dù đã đổ sập nhưng từ lớp bụi trên nền nhà phía dưới chiếc bàn này ít hơn hẳn so với những chỗ khác thì có thể thấy

rằng nó không phải tạm thời đặt ở đây mà đã được đặt từ rất lâu rồi. Lẽ nào người chết cũng là một người ham mê côn trùng? Suy nghĩ kỳ quái này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu tôi.

Người ham mê côn trùng

Trải qua mấy đêm mưa to gột rửa, cuối cùng thành phố Nam Minh cũng bắt đầu trời quang mây tạnh, tia nắng ấm áp pha lẫn gió mát chỉ có ở giai đoạn cuối xuân nhân cơ hội xâm nhập thành phố. Ở một góc thành phố Nam Minh, một con ruồi không may mắc vào mạng nhện đang ra sức giãy giụa hòng thoát khỏi nanh vuốt của số phận, đúng vào lúc con nhện đang chuẩn bị quấn nó lại để làm của riêng thì một con chim bắt nhện xuất hiện.

Những chuyện giống như vậy cứ lặng lẽ diễn ra ở khắp các ngõ ngách của thành phố, chỉ khác nhau ở thời gian và nhân vật mà thôi.

Vụ án Hàn Phi "bị hại" kết thúc cùng với việc nhân vật bí ẩn bị bắt, Hàn Phi cũng xuất hiện một cách đường đường chính chính trước mắt chúng tôi. Cái gọi là người bị hại trong vụ án này đã không có, vì thế theo lý tôi cũng được khôi phục địa vị là thực tập sinh pháp y. Mặc dù chỉ đưa ra một câu như vậy nhưng tôi hiểu rằng chắc chắn chỉ có Hàn Phi và Thẩm Kiến Quốc mới hiểu được những rắc rối ở bên trong đó.

Nhưng sau khi vụ án kết thúc, Thẩm Kiến Quốc lại một lần nữa biến mất không rõ tung tích. Sở cảnh sát ý thức được tầm quan trọng của chuyên gia côn trùng học pháp y nên đương nhiên chỗ thiếu khuyết này lại đổ lên đầu tôi, từ vị tri thực tập sinh tôi được nâng cấp bổ nhiệm trực tiếp làm nhân vên pháp y, một điều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút thì thấy rằng, mặc dù tạm thời đang bị bắt giữ nhưng từ khi nhân vật bí ẩn kia xuất hiện quả thật đã

tấn công khá quyết liệt vào pháp y, vì thế côn trùng học pháp y được đẩy lên đỉnh cao của giới pháp y. Hơn nữa, tôi phỏng đoán rằng đây có lẽ cũng coi như là để bù đắp cho nhưng hy sinh của tôi. Tuy nhiên chủ yếu nhất vẫn phải dựa vào năng lực của chính bản thân tôi, mặc dù khác biệt hẳn về chất so với Thẩm Kiến Quốc nhưng xử lý những vụ án đơn giản thì đương nhiên không thành vấn đề.

Có điều, người của sở cảnh sát từ trước đến giờ luôn tôn sùng một câu: thà không dùng chứ đừng chất đống. Với tình hình hiện nay, như thế cũng coi như là một sự thừa nhận đối với tôi rồi.

Một ngày sau khi nhân vật bí ẩn bị bắt, tôi lại một lần nữa nhận được tin tức báo án, người ta phát hiện có một thi thể cháy đen ở phía nam thành phố. Hàn Phi là chuyên gia giám định pháp y cao nhất nên đương nhiên nhận lệnh đến khám nghiệm hiện trường. Tuy nhiên, theo ý kiến của anh ấy, rất có thể vụ án này không tránh khỏi có liên quan đến côn trùng, hơn nữa xác chết bị hủy hoại rất nặng nên pháp y học thông thường rất khó thu thập được những bằng chứng có giá trị.

Vì thế, với danh nghĩa là chuyên gia côn trùng học pháp y, tôi cũng được điều đi phối hợp với Hàn Phi.

Trên đường đến hiện trường xảy ra vụ án tôi tình cờ gặp Cao Kiện, anh ấy vẫn mang một vẻ mặt vội vội vàng vàng như thường thấy, chỉ khác là ở giữa hai lông mày không còn thấy vẻ nghiêm trọng nữa. Sau đó tôi mới biết là vụ án này chủ yếu do Cao Kiện phụ trách, vì thế anh ấy bảo tôi lên xe cùng đi với mình.

Theo thói quen, tôi định ngồi xuống ghế sau của chiếc xe cảnh sát nhưng Cao Kiện đề nghị lên ngồi ở ghế lái phụ. Tôi vẫn nhớ rằng lúc trước, đây là vị trí Hàn Phi chuyên ngồi mỗi khi xảy ra vụ án. Mặc dù không muốn, nhưng tôi biết rằng Cao Kiện dù ít dù nhiều cũng cảm thấy áy náy về những ngày tôi bị bắt giam, vì thế mới làm như vậy.

Nhưng Cao Kiện từ đầu đến cuối không hề biết ngọn nguồn của toàn bộ sự việc, cho đến khi biết được thì việc đầu tiên anh ta làm là "cãi nhau" với Hàn Phi. Tuy nhiên đây là nhiệm vụ bí mật do cấp trên giao, mà Cao Kiện cũng không phải là kẻ lỗ mãng nên đương nhiên biết thế nào là nặng nhẹ, thế nào là thong thả hay cấp bách. Mặc dù có lúc "tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi" nhưng về bản chất Cao Kiện lại rất tinh tế tỉ mỉ, đó là phẩm chất bắt buộc phải có của một cảnh sát lão luyện, và cũng chính là lý do khiến tôi vô cùng khâm phục anh ấy.

Chúng tôi im lặng trên suốt đường đi, ai cũng đều suy nghĩ về việc của riêng mình. Tôi thật sự không biết nên nói gì, còn với Cao Kiện, chắc là đang bận tâm lo nghĩ về vụ án.

Lúc chúng tôi đến hiện trường, khu vực này đã được quây kín trong lớp lớp vòng vây cảnh giới, ngoài ra cảnh sát còn thực hiện một số biện pháp đánh dấu cắm mốc bảo vệ hiện trường, vừa trông thấy đã biết đây là kiệt tác của Hàn Phi. Tôi bị nhốt trong buồng giam chật hẹp quá lâu, nên trước cảnh tượng này không khỏi nhớ đến lần đầu tiên gặp Hàn Phi với một cảm giác xúc động.

Tôi nhớ Hàn Phi vẫn thường nói rằng hiện trường cũng như chiến trường, không được phép có một chút qua loa đại khái. Ngoài ra, lòng nhiệt tình của anh ta đối với nghề nghiệp này còn đã đạt đến mức độ không thể nào hơn được nữa, mỗi khi nghe thấy xảy ra vụ án là đều thể hiện một sự xúc động lạ thường. Anh ấy nói rằng, mỗi xác chết đều có một mùi vị đặc biệt, đó là mùi vị mà chỉ những người thường xuyên tiếp xúc với xác chết mới có thể "ngửi" thấy được. Giống như anh ấy, vì quanh năm suốt tháng làm việc trong phòng giải phẫu nên cũng tự nhiên thích ngửi mùi formalin. Ở đây cũng không khó giải thích tại sao Hàn Phi là chuyên gia giám định pháp y hàng đầu của thành phố Nam Minh.

Nhưng hôm nay không hiểu sao mà mãi chẳng thấy bóng dáng

Hàn Phi đâu cả, điều này không khỏi làm tôi cảm thấy nghi ngờ. Nếu là lúc trước, anh ấy chắc chắn phải đến tìm Cao Kiện sớm nhất để bàn bạc về chiều hướng của vụ án. Nhưng hôm nay thật không ngờ tôi lại không trông thấy anh ấy, vì thế tôi bắt đầu đi loanh quanh xem xét.

Hiện trường vụ án nằmr một tòa chung cư 3 tầng. Không biết có phải do ảo giác hay không mà tôi tình cờ trông thấy ở phía bên ngoài một ô cửa sổ đang bốc lên một làn khói xanh mỏng. Nhưng khi tôi quan sát kỹ thì thấy trên kính của của căn hộ có ô cửa bốc khói xanh đó còn có thêm một lớp vật chất màu đen so với các căn khác.

“Xin hỏi trước khi chúng tôi đến ở đây có xảy ra vụ cháy nào không?” Tôi buột miệng hỏi.

Viên cảnh sát ở bên cạnh Cao Kiện nhìn tôi rồi lại nhìn sang Cao Kiện với vẻ ngờ vực: “Cảnh sát Cao, vị này là?”

Cao Kiện vỗ trán nói: “Xem tôi đãng trí chưa kìa, vị này là chuyên gia côn trùng học pháp y mới nhậm chức, mấy hôm vừa rồi khi cậu đến thì cậu ấy lại đang đi đào tạo chuyên sâu ở nơi khác nên không biết là cũng phải thôi.”

Đào tạo chuyên sâu ở nơi khác ư? Câu nói này làm tôi cảm thấy ngại ngùng. Nhưng vì sự việc kia là chuyện cơ mật nên đương nhiên Cao Kiện biết nên nói gì và không nên nói gì, mà cho dù anh ta nói đúng sự thật thì cũng không thể dăm câu ba điều mà nói hết được, vì thế nói như vậy cũng tránh được không ít phiền phức.

Lúc này viên cảnh sát cũng chạc tuổi tôi này mới như bừng tỉnh, nói: “Ồ, thì ra là vậy. Ở đây không xảy ra vụ cháy nào cả, nhưng tình hình lại không khác là mấy so với một vụ hỏa hoạn.”

Anh ta nói như vậy làm tôi chẳng biết đúng hay là sai, thế nào là không xảy ra hỏa hoạn mà lại không khác gì đã xảy ra hỏa hoạn chứ? Vì thế tôi hỏi với vẻ nghi ngờ: “Tại sao lại nói như vậy?”

Viên cảnh sát nói tiếp: “Bởi vì có người tự thiêu ở trong nhà nhưng không gây ra cháy lớn, những người nhận được tin báo án là anh em lính cứu hỏa, nhưng khi họ đến nơi thì lập tức ngỡ ngàng vì lửa không cháy to như người báo án nói, hơn nữa lúc đó cũng gần như đã tắt hẳn rồi.”

“Tự thiêu sao?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ lắm, vụ án vẫn đang được điều tra thêm.” Đến lượt anh ta lại ngạc nhiên nhìn tôi: “Phải rồi, sao anh lại biết tình hình về vụ cháy này vậy? Tôi không nhớ là mình đã nói điều này với sĩ quan cảnh sát Cao hay chưa.”

Tôi nhìn sang Cao Kiện, thấy anh ấy cũng nhìn tôi với vẻ rất hào hứng, tôi liền chỉ vào ô cửa sổ kia: “Ô cửa sổ kia bảo tôi như vậy.”

Sau khi tiến hành một số thủ tục cần thiết, chúng tôi được viên cảnh sát này dẫn đến căn hộ xảy ra án mạng. Quả không ngoài dự đoán, Hàn Phi đang có mặt ở trong đó, chỉ có điều chưa phát hiện ra chúng tôi đã đến, sự chăm chú của anh ấy cho chúng tôi biết mức độ nan giải của vụ án này.

Mặc dù trong phòng tương đối lộn xộn, lại thêm Hàn Phi đặt đủ loại thẻ bài lớn nhỏ ở khắp các xó xỉnh nên càng thể hiện rõ một không khí kỳ dị, nhưng vẫn có thể thấy rằng lúc chủ nhân còn sống, căn phòng này được chia thành ba thế giới khác nhau.

Trước tiên là phòng ngủ, nơi này sạch sẽ ngăn nắp, có thể thấy lúc còn sống người này rất quan tâm coi trọng giấc ngủ; sau đó là phòng bếp, sở dĩ tôi chia bếp thành một thế giới riêng là bởi vì trong bếp cơ bản không có sắp xếp gì đáng nói, chỉ toàn là những chậu sắt xếp chồng lên nhau, hơn nữa trong các chậu sắt lộn xộn đó đều có những miếng thịt vụn không biết đã để từ lúc nào, lúc này đã nhung nhúc dòi bọ; ngoài ra còn có một địa điểm khác là phòng khách, nhưng nếu xét

một cách chặt chẽ thì chỗ này không đáng gọi là phòng khách, bởi vì trong đó đặt một cái bàn, một cái bàn mang đến cho tôi cảm giác hết sức quen thuộc, mặc dù đã đổ sập nhưng từ lớp bụi trên nền nhà phía dưới chiếc bàn này ít hơn hẳn so với những chỗ khác có thể thấy rằng nó không phải tạm thời đặt ở đây mà đã được đặt từ rất lâu rồi.

Lẽ nào người chết cũng là một người ham mê côn trùng? Suy nghĩ kỳ quái này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu tôi.

Phòng khách và phòng bếp này rõ ràng không phải là nơi dành cho con người, vì thế nạn nhân chết ở đây cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng rất không hay là nạn nhân không chết trong nhà bếp, cũng chẳng chết ở phòng khách mà lại chết ngay ở phòng ngủ! Lúc này Hàn Phi đang ở trong phòng khách thần người nhìn xác chết, đúng như anh ấy từng nói, chỉ cần ngửi thấy mùi gì khác thường là anh ấy lại hăng hái đến mức không thể tự thoát ra được. Vì thế, lúc này có thể nói anh ấy như đang "trò chuyện" với xác chết.

Công việc theo chức trách nhiệm vụ của tôi là tiếp xúc với côn trùng, trông thấy Hàn Phi cứ chìm đắm mãi trong phòng ngủ như vậy nên tôi cũng không tiện làm phiền. Vì thế tôi bước sang phòng bếp, bắt đầu thu nhặt những con côn trùng trong đống thịt vụn kia và đánh dấu chúng. Tôi nhận thấy mình chưa từng gặp đám giòi bọ như thế này lần nào, nhưng ở chúng lại có những yếu tố vô cùng quen thuộc, pha trộn ít nhất đặc tính của ba loại côn trùng, vì thế suy đoán đây là một chủng loại mới. Hoặc cũng có thể nói, đó chỉ là những hiểu biết nông cạn của tôi mà thôi.

Còn có một số côn trùng rải rác trong góc tôi cũng không bỏ qua, phần lớn chúng đều mới sinh ra trong vòng một tuần, và nếu không nhầm thì đều xuất phát từ những mảnh thịt vụn ở trong chậu.

Đây là một nơi nuôi dưỡng và sinh sản vô cùng tốt của côn trùng Từ những băng dính trên khe cửa và lỗ thông hơi đã bịt kín từ lâu có

thể thấy, chỉ cần đóng cửa ra vào là nơi đây cơ bản có thể giữ nhiệt, ngoài ra cũng rất dễ điều chỉnh ánh sáng và độ ẩm. Nhưng lúc này cửa đang mở toang, nhiệt độ gần như tương đương với bên ngoài, tất cả côn trùng đều đã không còn dấu hiệu của sự sống, có thể suy đoán rằng rất nhiều khả năng là do nhiệt độ mất cân bằng gây ra.

Hiện tượng tự bốc cháy

Lúc chuẩn bị quay ra thì tôi bỗng nhiên phát hiện thấy ở khoảng trống trong gian bếp có rất nhiều vỏ xác nhộng màu nâu, sơ bộ ước chừng to bằng ngón tay út. Vỏ xác nhộng là minh chứng cho côn trùng trưởng thành, chứng tỏ đã xuất hiện côn trùng trưởng thành, điều này khiến tôi thêm phần phấn khởi, nếu phát hiện được côn trùng trưởng thành thì sẽ có thể tìm hiểu sâu hơn về chủng loại này. Nhưng chủng loại này có liên quan đến vụ án hay không lại là chuyện khác, giống như Hàn Phi quen và thậm chí thích mùi của xác chết, tôi cũng thích côn trùng như anh ấy thích xác chết mà không thể tự thoát ra được.

Côn trùng trưởng thành thoát ra ngoài khiến vỏ nhộng bị nứt vỡ, vì thế phải tìm thấy xác nhộng hoàn chỉnh từ số các vỏ xác để lại trên mặt đất mới đúng. Thế nhưng khi tôi thử ghép các mảnh vỏ xác lại với nhau thì lại không thể nào tạo thành một xác nhộng hoàn chỉnh được, điều này chứng tỏ loại côn trùng này không hoàn thành việc lột xác ở trên mặt đất, vậy thì chỉ có một cách giải thích.

Tôi từ chỗ xuất hiện vỏ xác nhộng nhìn ngược lên phía trên.

Mặc dù không phát hiện ra nhộng, nhưng tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, mà lại không thể nào nghĩ ra được.

Đúng lúc này, cuối cùng Hàn Phi cũng nhận ra sự tồn tại của chúng tôi, sau khi nói chuyện với Cao Kiện một hồi mới đi đến trước mặt tôi: “Tô Trạch, phát hiện được những gì rồi?”

Câu hỏi bất ngờ của Hàn Phi vang lên khiến tôi giật mình, quay lại

thả lỏng lồng ngực, trả lời: “Anh đi không phát ra tiếng động à? Làm tôi giật cả mình!”

“Tôi gọi mà cậu không trả lời, làm sao trách tôi được.

Cậu đang nhìn gì mà trăm chú thế hả?” Hàn Phi hỏi.

Tôi trả lời vẻ chán nản: “Ngoài một đống xác côn trùng, không phát hiện được gì khác.”

“Xác côn trùng à? Tôi bận khám nghiệm tử thi, còn chưa kịp vào đây xem xét.” Anh ta nói.

“À, tôi cũng chưa biết chúng có tác dụng gì hay không, thôi tạm thời đừng nói chuyện này nữa. Tuy nhiên hôm nay anh Hàn ngược lại rất quan tâm, chắc là có phát hiện gì đặc biệt phải không?” Tôi vừa bỏ mẫu côn trùng vào hộp dụng cụ vừa hỏi.

Nghe vậy, Hàn Phi trầm ngâm thở dài thườn thượt, vẻ mặt cũng bắt đầu trở nên nặng nề.

“Vụ án này rất kỳ lạ, vừa rồi tôi cũng nói với Cao Kiện về một số manh mối. Trước tiên, nạn nhân bị chết một cách bất đắc kỳ tử, toàn thân bị bỏng nặng vào đến tận trong thịt, có tới sáu mươi phần trăm bề mặt cơ thể bị cháy thành than; có dấu vết giãy giụa chứng tỏ nạn nhân đã bị thiêu trước khi chết. Tuy nhiên, trong nhà ngay cả một vật dễ cháy cũng không có chứ đừng nói đến một loại vật phẩm nào có thể trực tiếp làm bỏng được đến mức độ như vậy.” Hàn Phi nói.

“Lúc anh ở trong phòng ngủ, tôi và anh Cao đã kiểm tra hiện trường, không thấy có dấu vết ẩu đả rõ ràng, hơn nữa căn hộ này bị khóa từ bên trong, không thể có một người nào khác ở trong phòng được.” Tôi bổ sung.

“Đúng như cậu nói, hơn nữa đây là tầng ba, phía dưới lại là khoảng sân rộng có nhiều người, nếu trèo qua cửa sổ xuống thì sẽ phải đi qua khoảng sân này, làm như vậy sẽ rất dễ bị phát hiện. Nhưng điều

làm tôi chú ý nhất lại không phải là điều này, tôi để ý thấy rằng nạn nhân không phải bị thiêu chết mà là chết bất đắc kỳ tử.” Hàn Phi nói.

“Làm sao anh có thể tin chắc là như vậy?” Tôi hỏi. Hàn Phi dẫn tôi sang phòng ngủ, chỉ vào một xác chết cháy đen, hỏi: “Bây giờ cậu đã thấy vấn đề nằm ở đâu chưa?”

Trông thấy cảnh tượng trước mắt, tim tôi tự nhiên đập thình thịch giống như bị người ta kéo mạnh, dạ dày cuộn ngược lên khiến tôi phải quay mặt đi mới ép xuôi trở lại được. Xác chết ở trước mặt hoàn toàn ở một cấp độ khác so với các xác chết thường gặp, bởi vì lớp da bên ngoài đã hoàn toàn cháy đen nhưng lại vẫn có thể trông thấy vết tích của máu và thịt bên trong các vết nứt, do bị đốt cháy quá nặng nên môi co lại để lộ toàn bộ hàm răng ra ngoài, men răng ố vàng nói lên thân phận của người chết, còn nhãn cầu lại càng…

Hàn Phi đeo găng tay, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của tôi ở bên cạnh. Xác chết vốn nằm úp mặt xuống dưới, bây giờ bị anh ấy lật ngược lên, để lộ toàn bộ phần thi thể tiếp xúc với sàn nhà. Bạn có thể hình dung ra cảm giác khi thấy một miếng thịt mềm đặt trên hòn than như thế nào không?

Lớp da của xác chết ở chỗ tiếp xúc với mặt đất lại không bị đốt cháy sao? Tôi không kịp suy xét xem chuyện này là tại sao, liền vội vàng bịt miệng chạy ra khỏi căn phòng, trên đường chạy bắt gặp bộ mặt mỉm cười của Cao Kiện, đây là lần thứ hai Hàn Phi khiến tôi hiểu được tường tận cảm nhận ở giới hạn cao nhất như thế nào.

Khi tôi quay lại thì xác chết đã được đặt trở lại đúng vị trí cũ, bởi vì hiện trường luôn cần phải được giữ nguyên ở trạng thái ban đầu, đó là sự trau dồi của một chuyên gia pháp y từng trải.

Hàn Phi liếc nhìn tôi một cái: “Không sao chứ?”

Tôi cố gắng kìm nén sự khó chịu về mặt sinh lý và lắc đầu, nhưng

lại không dám nhìn cái xác bị đốt cháy đen kia một lần nữa, có lẽ nó sẽ còn đi vào những giấc mơ cùng với tôi trong suốt một thời gian rất dài nữa.

Hàn Phi không hề có một tí chút nào đùn đẩy mà đi thẳng vào vấn đề: "Như cậu thấy đấy, phần xác chết úp xuống dưới không bị cháy đến mức gần như thành than giống như bộ phận ở phía trên, điều này nói lên một điểm rằng nạn nhân đã ngã ra nền nhà bất tỉnh trước khi lửa hoàn toàn lan rộng ra. Hơn nữa, trên răng của nạn nhân phát hiện thấy có vết máu, điều này càng có khả năng để chứng minh suy luận của tôi, đó là chết bất đắc kỳ tử."

"Vậy có chỗ nào đó không giống nhau không?" Lúc này tôi đã cơ bản không còn khái niệm suy nghĩ là gì nữa.

Hàn Phi trực tiếp bảo vệ câu nói này, vì thế nói tiếp: "Hiện tại đã có thể khẳng định rằng nạn nhân không tự thiêu mà là tự bốc cháy. Rất có thể chuyện này là do nguyên nhân bên trong gây ra, vì thế mới dẫn đến chết bất đắc kỳ tử."

"Vậy tôi ở đây cũng chẳng có tác dụng gì phải không? Theo kiến giải của anh thì cơ bản có thể xác định nạn nhân tử vong chưa quá một ngày, côn trùng chưa thể kịp đến ở nhờ trên xác chết, vì thế cơ bản không thể sử dụng côn trùng học pháp y được nữa." Tôi nói.

Hàn Phi không để ý đến tôi mà bước nhanh đến bên cạnh xác chết, lấy lên một loại vật chất màu đen.

Việc này trái lại làm tôi chú ý, đồng thời nhìn theo hướng ánh mắt của Hàn Phi, có thể thấy thấp thoáng hiện ra một hình mẫu vừa quen thuộc lại vừa kỳ dị.

Tiếp theo Hàn Phi nhẹ nhàng bỏ thứ vật chất màu đen kia lên bề mặt xác chết, mặc dù không thấy xảy ra bất kỳ hiện tượng gì nhưng anh ấy lại vẫn cứ chằm chằm nhìn vào vị trí vừa rồi của cái xác.

Tôi nhìn Hàn Phi, cho rằng đó chỉ là anh ấy đang làm trò với mình.

Tôi vẫn có ý chuẩn bị vào phòng bếp một lần nữa xem có phát hiện được manh mối gì không.

“Tô Trạch!” Đúng lúc tôi vừa quay lưng đi được vài bước bỗng nhiên bị Hàn Phi gọi giật trở lại.

Tôi cho rằng đây rõ ràng là một việc vô nghĩa nhưng vẫn cứ quay lại nhìn, đúng lúc này sự việc kỳ quái đã xảy ra, thứ vật chất màu đen Hàn Phi vừa bỏ lên xác chết bắt đầu bốc cháy!

Thấy vậy, tôi sợ hãi đến nỗi cứng họng không nói ra lời.

Thấy biểu hiện của tôi như vậy, Hàn Phi không hề bất ngờ như thể điều đó đã nằm trong dự liệu của anh ấy: “Vì thế tôi cho rằng vụ án này cần phải có sự giúp đỡ của côn trùng học, cậu có hiểu là chuyện gì đang xảy ra không?”

Tôi nuốt một miếng nước bọt, nhìn Hàn Phi mà không nói ra được.

Chuẩn bị đầy đủ tư tưởng sẵn sàng đón nhận bị đả kích, tôi nhìn Hàn Phi nói một cách rất thiếu tự tin: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Thứ anh vừa cầm trên tay là côn trùng phải không?”

“Đúng rồi.” Anh ấy trả lời hai tiếng gọn lỏn nhưng lại gây ra một cơn sóng cực lớn trong đầu tôi.

Hơn nữa, một số ý tưởng kỳ quái bắt đầu nảy sinh trong lòng tôi, nhưng rồi lại bị quên đi theo bản năng.

“Từ các đồ vật bố trí trong nhà nạn nhân, có thể thấy rằng ít nhất đây cũng phải là một người ham mê côn trùng. Khu vực phòng bếp cho thấy điều kiện cần thiết để nuôi dưỡng côn trùng không phải người bình thường nào cũng có thể làm được. Côn trùng ở đây chủ yếu vẫn là một loại côn trùng rất hiếm gặp, e rằng cũng đặt ra yêu cầu không hề bình thường đối với người nuôi chúng.” Hàn Phi nói tiếp.

“Ý anh là cái chết của nạn nhân có liên quan rất lớn đến loại côn trùng ở trong phòng bếp phải không?” Tôi buột miệng hỏi.

“Tôi nghĩ là như vậy.” Hàn Phi trả lời.

“Như thế tức là anh cho rằng chính côn trùng trong phòng bếp đã gây ra thảm án này à?” Tôi sốt ruột truy hỏi.

“Nói như thế này người bình thường sẽ không tin. Nếu là trước đây tôi cũng không dám tin, nhưng sau khi quen biết Thẩm Kiến Quốc thì cũng xảy ra một chuyện tương tự, có điều cách đây đã mười năm rồi.” Anh ấy nói một cách trịnh trọng.

“Vụ án tương tự sao?” Mười năm trước cũng từng xảy ra sự việc giống như thế này à? Tại sao Hàn Phi lại bảo rằng sau khi gặp Thẩm Kiến Quốc thì anh ta tin? Lẽ nào sư phụ còn có bí mật gì không nói với tôi hay sao?

Hàn Phi tỏ ra hơi bối rối: “Đúng vậy, hơn nữa người xử lý chính là tôi và Thẩm Kiến Quốc, tuy nhiên sau đó tôi lại bị gạt ra ngoài, vì thế cũng không biết nhiều về tình hình cụ thể. Tôi nói đến đây thôi, thêm một chút sẽ liên quan đến vấn đề tiết lộ bí mật quốc gia, nếu muốn biết nhiều hơn thì tốt nhất cầu nên đi hỏi Thẩm Kiến Quốc.”

Những lời này một lần nữa khiến tôi chìm vào suy nghĩ. Sự kiện tự bốc cháy, côn trùng thần bí, bí mật nhà nước là gì? Tất cả những điều này đều đang hướng vào một người, đó là Thẩm Kiến Quốc. Rốt cuộc ở ông còn có bao nhiêu bí mật mà người khác chưa biết, mặc dù tôi là học trò nhưng lại là người hiểu biết về ông ít nhất.

Sư phụ thường nói rằng cách thức nhìn nhận thế giới của một người do tầm nhìn của người đó quyết định. Cách thức nhìn nhận có phải là năng lực hiểu biết không? Phải chăng cách thức nhìn nhận của tôi có vấn đề? Có lẽ là tôi còn lâu mới đủ năng lực để đạt được đến trình độ này.

“Trở lại vấn đề chính, hãy nói quan điểm của cậu về vụ án này như thế nào.” Hình như Hàn Phi không muốn dừng lại quá lâu ở vấn đề của 10 năm trước.

Tôi lặng im suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: “Anh đã nói như vậy thì tôi cũng thật lòng nói với anh rằng, vừa rồi tôi đã kiểm tra côn trùng trong nhà bếp, thấy có hiện tượng côn trùng lột xác nhưng không biết côn trùng trưởng thành đi đâu hết cả, hơn nữa cách thức lột xác cũng hoàn toàn khác thường, đến nỗi ngay cả địa điểm lột xác cũng không tìm thấy.”

Hàn Phi hỏi tiếp: “Địa điểm lột xác quan trọng như vậy sao?”

Tôi đáp: “Tất nhiên, trước tiên địa điểm lột xác là căn cứ xác định chủng loại côn trùng, nếu lột xác ở trên mặt đất hoặc ở dưới đất thì đó là côn trùng thuộc bộ cánh vỏ hoặc bộ cánh kép; nếu ở phía trên cách xa mặt đất, ví dụ như trên ngọn cây hoặc trên tường thì rất có thể thuộc loại bướm hoặc ong.”

“Hử? Cậu chắc chắn đã tìm hết mọi xó xỉnh hay chưa? Biết đâu chúng lại lột xác ở bên ngoài phòng cũng nên.” Hàn Phi nói.

Tôi giải thích: “Không thể như thế được, khu vực côn trùng lột xác phải cách không xa nguồn thức ăn của chúng, vì vậy địa điểm lột xác chắc chắn ở một góc nào đó trong phòng, mà theo cấu trúc của phòng bếp thì loài côn trùng này có xu hướng là loài không ưa ánh sáng. Tôi đã tìm kiếm khắp các xó xỉnh, ngoài thu được một số vỏ xác nhộng thì không có bất cứ manh mối nào về địa điểm lột xác, hệt như là tự nhiên biến mất vậy.”

“Theo như cậu nói thì cậu mới chỉ tìm trong các góc chứ không để ý đến trên tường, biết đâu chúng lại lột xác ở trên tường thì sao?” Hàn Phi hỏi.

Tôi nói: “Ừ, tôi chưa tìm kiếm kỹ ở đó.”

Hàn Phi nói: “Thế thì đúng rồi, chúng ta chia nhau ra tìm đi, biết đâu lại thu hoạch được gì đó.”

Tôi nói khái quát cho Hàn Phi biết đặc điểm của địa điểm côn trùng lột xác, sau đó cùng anh ấy chia ra tìm kiếm, tôi tiếp tục tìm trong các góc tường, còn Hàn Phi thì tìm ở trên tường.

Nhưng chúng tôi tìm mãi vẫn không thấy, điều này khiến tôi cảm thấy buồn bực, lẽ nào loài côn trùng này không biết lột xác? Không đúng, rõ ràng đã phát hiện thấy vỏ xác nhộng, vì thế chắc chắn là chúng đã lột xác.

Vậy thì vấn đề thật ra nằm ở đâu?

Tôi tìm vào phòng bếp, cũng chính là nơi những con côn trùng đã chết, những miếng thịt thối rữa kia nói một cách rõ ràng rằng đây là nơi nuôi dưỡng côn trùng. Hơn nữa, những côn trùng này rõ ràng đã chết chỉ trong nháy mắt, như vậy chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó thật đặc biệt.

Có mấy yếu tố bắt buộc phải có để côn trùng sinh trưởng như nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng…, ở đây nhiệt độ không có gì đặc biệt, độ ẩm lại không có cách nào để kiểm tra, vì thế tôi đặt trọng điểm vào ánh sáng. Cho dù đứng ở bất kỳ góc độ nào thì ở trong một không gian đóng kín như thế này, thứ dễ điều khiển nhất chính là tia sáng.

Tôi để ý thấy đèn và ánh sáng đèn ở đây có chỗ không giống nhau, do căn phòng này đóng rất kín nên tia sáng tương đối mờ nhạt. Thế là tôi tìm thấy công tắc đèn, nhưng nó đã mất tác dụng.

Sau một hồi vất vả tìm kiếm khu vực côn trùng lột xác không có kết quả, Hàn Phi thấy tôi đang đi đi lại lại trong phòng bếp liền hỏi: “Có phát hiện gì mới không?”

Tôi dừng lại, nghĩ rằng có thể Hàn Phi biết nguyên nhân tại sao: “Tôi định bật đèn trong phòng bếp để xem có phát hiện được gì không

nhưng hình như đèn hỏng rồi, anh có biết xảy ra chuyện gì không?”

Hàn Phi nghe vậy cũng đến thử bật công tắc, cũng vẫn không có phản ứng gì: “Có thể do công tắc nguồn điện bị hỏng, để tôi gọi Cao Kiện đến xem sao, anh ta là người có nghề đấy.”

Bướm lửa

Nghe khẩu khí của Hàn Phi như vậy, tôi đoán rằng chắc chắn giữa họ đã xảy ra một số chuyện xoay quanh công tắc nguồn điện, hơn nữa những chuyện này còn hết sức thú vị. Tôi chỉ đáp lại một tiếng rồi thử tưởng tượng ra đủ mọi bộ mặt xấu xí của Cao Kiện, tâm trạng căng thẳng cũng theo đó thả lỏng hơn rất nhiều.

Qua khe cửa, tôi nghe thấy tiếng Hàn Phi trao đổi với Cao Kiện ở bên ngoài, ngoài ra còn có tiếng bước chân bận rộn của các nhân viên cảnh sát. Tôi nhận thấy thế giới này bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, trong đầu hiện ra đủ mọi hình ảnh từ lúc quen biết Thẩm Kiến Quốc đến bây giờ giống như một cuốn phim đang chiếu, những trải nghiệm đã qua còn tuyệt với hơn trong tưởng tượng rất nhiều, đây chính là cuộc sống mà tôi mong muốn. Vừa nghĩ đến đó, một cảm giác thỏa mãn không gì sánh nổi trào dâng trong lòng.

Đúng lúc này, hàng loạt tiếng “loẹt xoẹt” của dòng điện bắt đầu vang lên bên tai tôi, đèn điện từ từ sáng lên một cách yếu ớt, chắc là Cao Kiện đã bật công tắc nguồn. Tôi nhận thấy ánh sáng phát ra ở đây không phải là ánh sáng của bóng đèn chân không thông thường mà là tia sáng màu lam, quả nhiên không khác suy đoán của tôi bao nhiêu. Nếu tôi đoán không nhầm thì thứ ánh sáng có nhiệt độ và màu sắc như thế này có thể giúp côn trùng sinh trưởng tốt hơn, đồng thời khi cần thiết cũng trở thành thuốc độc giết chết chúng.

Sau khi ánh đèn hoàn toàn sáng rõ, cảnh tượng trước mắt lại khiến tôi hít phải một luồng hơi lạnh. Bởi vì, trên tường ngoài bóng

đèn ra còn lại đều là nhộng! Toàn bộ trần nhà cũng bị nhộng bâu kín! Thử nghĩ xem, mỗi con nhộng này đại diện cho một con côn trùng trưởng thành, mà mỗi con côn trùng đều có khả năng bốc cháy, nhiều côn trùng như vậy tập hợp lại với nhau thì có khác gì một quả bom nổ chậm.

Lúc này Hàn Phi cũng bước vào, trông thấy biểu cảm của tôi có vẻ không thích hợp đang định hỏi tại sao, nhưng khi nhìn lên theo ánh mắt của tôi thì lập tức sững sờ đứng im tại chỗ.

Ban đầu do ánh sáng rất tối nên chúng tôi mới không phát hiện ra sự tồn tại của chúng, hóa ra chúng vẫn luôn có mặt ở trên trần nhà! Sau khi báo cáo sự việc này lên cấp trên, vụ án lập tức được quan tâm hết sức, đồng thời lệnh cho chúng tôi bí mật tiến hành để tránh gây ra sợ hãi không đáng có.

Do không hiểu rõ thuộc tính của côn trùng nên tôi cũng không dám tùy tiện xử lý những con nhộng này, mà cẩn thận lấy một phần ở trên trần nhà xuống để làm mẫu vật mang về phòng thí nghiệm. Toàn bộ dân cư trong tòa nhà đã được sơ tán và dọn dẹp sạch sẽ để đề phòng côn trùng lột xác gây ra thương vong không đáng có.

Những con nhộng màu xám bạc, nói đúng ra chúng có khác biệt về mặt bản chất so với các loại nhộng bình thường khác. Loại côn trùng lột xác ở trên tường chỉ có thể là loài bướm và ong, nhưng loài ong đều lột xác ở trong tổ, vì thế cơ bản có thể xác định đây là loài bướm.

Nhộng dài 1,6cm, hình bầu dục, bề mặt trơn bóng, trông giống như viên sỏi nhưng có rất ít chỗ phình ra. Có thể xác định côn trùng đang ở cuối giai đoạn lột xác, có thể lột xác bất kỳ lúc nào.

Nói tóm lại, loại côn trùng này rất giống một loài bướm ở nước Mỹ, có tính hướng sáng, tức chính là một loại thuộc loài thiêu thân lao vào lửa. Tuy nhiên chúng lại có chỗ không giống, căn cứ vào ánh sáng

tại hiện trường có thể thấy rằng loài bướm này trái lại có xu hướng ghét ánh sáng. Những con ấu trùng bị chết là lời giải thích rõ ràng nhất cho điều này. Nhưng ấu trùng của loại côn trùng này cũng lại rất giống ấu trùng của loại côn trùng ăn xác thối, đến mức mới nhìn vào thì không thể phân biệt rõ ràng được.

Từ đó có thể rút ra rằng, ấu trùng của loài côn trùng này có xu hướng ghét ánh sáng, cơ bản thuộc loại gặp ánh sáng là chết, nhưng nhộng của chúng lại không có đặc tính này. Ngoài ra, ấu trùng của loài bướm này có thức ăn khác với các loài bướm đêm khác, có xu hướng thích ăn xác, vì thế ấu trùng phải ăn thịt thối mới lớn lên được.

Ấu trùng ăn xác thối, gặp ánh sáng là chết, đến giai đoạn lột xác lại không còn sợ ánh sáng nữa, và mặc dù chưa biết tập tính ăn của chúng ở giai đoạn này là gì nhưng tôi tin chắc rằng đã có thay đổi. Vì thế tôi không khỏi tò mò muốn biết sau khi lột xác hoàn toàn thì loài bướm đêm này ăn gì và tính hướng sáng của chúng ra sao?

Tôi quyết định làm một thí nghiệm, mô phỏng ánh sáng đèn màu lam trong phòng bếp để kích thích côn trùng lột xác. Tất nhiên tôi chỉ chọn hai trong số các con nhộng mang về, bởi hai là con số có tính tương phản rất cao. Những con nhộng còn lại tôi đưa cả đến phòng hóa nghiệm và phòng thí nghiệm sinh vật tiến hành kiểm tra.

Việc kích thích lột xác cho ra kết quả nhanh hơn nhiều so với hình dung của tôi, cộng thêm bản thân những con nhộng cũng đang ở cuối thời kỳ lột xác, vì không lường trước được những điều này nên trong lúc chờ đợi tôi đã ngủ thiếp đi.

Lúc tôi tỉnh dậy thì những con nhộng bị nhốt trong hộp kính đã lột xác thành bướm, ngoan ngoãn nằm yên chờ đợi trong đó như những bé gái, đôi cánh một bên mở một bên khép, hình như chúng đang làm động tác chuẩn bị để sẵn sàng bay lên.

Tất nhiên lúc này tôi đã tắt tất cả đèn đóm trong phòng thí nghiệm, chỉ để lại một chút ánh sáng màu lam yếu ớt ở trong hộp kính. Sau lúc vui vẻ, đã đến thời khắc tương đối quan trọng. Tôi lần lượt tiến hành hai thí nghiệm, trước tiên tôi lấy vải đen che kín một con bướm, sau đó tắt ánh đèn màu lam; còn con bướm thứ hai, tôi trực tiếp để nó dưới ánh sáng trắng của phòng thí nghiệm.

Lúc tôi để con bướm thứ hai dưới ánh sáng trắng, nó bắt đầu thay đổi một cách nhẹ nhàng khéo léo hệt như tính cách của một bé gái. Tôi có thể nhận thấy sự bất an của nó khi nó bắt đầu chạy loạn xạ trong hộp kính, đến nỗi có thể nghe rõ những tiếng đâm va dữ dội từ trong đó phát ra.

Hơn nữa, nó ngày càng vùng vẫy mạnh hơn, giống như đột nhiên biến thành một bé trai tình tình nóng nảy. Đúng vào lúc này, tôi bỏ một miếng vải vào trong hộp, đó là tấm vải lấy từ trên thi thể nạn nhân.

Tiếp sau đó đã xảy ra một sự việc kỳ lạ.

Sau khi bỏ mảnh vải vào trong hộp kính, con bướm kia liền điên cuồng đâm vào, rồi bốc cháy ngay trước mắt tôi! Trong chốc lát nó biến thành một quả cầu lửa chạy lung tung khắp nơi trong hộp, mấy phút sau đã hóa thành một đống tro bụi.

Nhưng khi tôi bỏ mảnh vải giống như vậy vào trong chiếc hộp màu đen khác, hiện tượng khác thường lại không hề xảy ra. Vì thế, tôi đưa ra kết luận rằng ánh sáng và vải là hai yếu tố dẫn đến hiện tượng con thiêu thân hoặc là bướm lửa tự bốc cháy, thiếu một trong hai thứ đều không xảy ra hiện tượng trên.

Cùng lúc đó, phòng hóa nghiệm đưa kết quả kiểm tra đến, cho biết trên thân nhộng bướm có thành phần phốt-pho, điều này giúp giải thích tại sao bướm lửa lại có thể tự bốc cháy, đó là chỉ cần nhiệt độ thích hợp là chất phốt-pho kia sẽ tự cháy. Tuy nhiên, nhân tố ảnh

hưởng của thế giới bên ngoài vẫn tương đối lớn, chưa nói lên được điều gì cả.

Nhưng tôi lại phát hiện được dấu vết trong báo cáo xét nghiệm của phòng thí nghiệm sinh vật, trong cơ thể loài bướm lửa này có một loại chất kích thích ánh sáng, chỉ cần gặp được ánh sáng có màu sắc chắc chắn loại chất kích thích đó sẽ làm thay đổi nhiệt độ cơ thể con bướm. Chính sự thay đổi của hai thứ này đã giải thích cho thí nghiệm tôi vừa thực hiện.

Tất cả dường như đều đã rõ như ban ngày nhưng vẫn còn một điều khiến tôi cảm thấy rất khó giải thích, đó là tại sao những con bướm kia lại tấn công nạn nhân. Trước đó tôi đã kiểm tra loại vải lấy từ trên người nạn nhân, thấy không có gì khác so với vải tôi mặc trên người. Phần lớn những con bướm lửa gặp ánh sáng đều không nằm yên, nhưng cũng không đến nỗi khiến phốt-pho bốc cháy, vì thế vấn đề nằm ở chính bản thân loại vải trên người nạn nhân, có thể là do hướng kiểm tra chưa đúng, vì thế tôi đành phải tiến hành kiểm tra lại một lần nữa.

Lúc tôi đến nộp báo cáo cho Hàn Phi, cũng đúng lúc mọi người ở đó đang trao đổi về quá trình diễn biến của vụ án.

“Nạn nhân tên là Trương Đại Quan, vốn là công nhân làm việc cho một công ty ở gần đó, nhưng do công ty giảm biên chế nên đã mất việc. Do mất nguồn thu nhập, anh ta làm ầm ĩ ở công ty mấy lần đều không có kết quả, sau đó thì đã biến mất từ một tháng trước.” Cao Kiện cầm hồ sơ vụ án, nói.

“Vậy tại sao anh ta lại làm ra chuyện này?” Tôi hỏi.

Cao Kiện nói: “Chúng tôi đã hỏi giám đốc công ty kia, ông ta bảo rằng một tháng trước nhận được tin nhắn của Trương Đại Quan với một số lời lẽ rất quá khích, anh ta còn dọa rằng sẽ thiêu chết ông ta gì

gì đó, ông ta không quan tâm đến việc này nên lần trước đã không nói cho chúng tôi biết. Do đó, có thể xác định, từ lúc đó Trương Đại Quan đã bắt đầu nuôi loại côn trùng này rồi."

"Tốt lắm, thế nhưng anh ta không biết gì về việc nuôi dưỡng côn trùng thì bắt đầu nuôi dưỡng thế nào chứ?" Tôi hỏi.

Cao Kiện nói: "Chúng tôi tìm thấy trong điện thoại của anh ta có ghi một số điện thoại của nước ngoài, liên lạc với anh ta khá mật thiết. Số điện thoại của nước ngoài rõ ràng là một phần để ngụy trang. Còn nữa, trong tin nhắn thi thoảng cũng đề cập đến chuyện về loài bướm lửa, chắc là đang tiến hành mua bán ngầm."

Sau khi tôi báo cáo với họ phát hiện của mình, Hàn Phi đột nhiên bảo tôi rằng anh ấy kiểm tra thấy trên thân thể nạn nhân thấy có thành phần giống hệt như ở trên người vị giám đốc công ty kia, hơn nữa do nơi ở của Trương Đại Quan nhiều năm chưa được sửa chữa nên trên bệ cửa sổ có rất nhiều vết nứt.

"Hóa ra là như vậy, Trương Đại Quan vốn định lợi dụng bướm lửa để giết người, nhưng không ngờ những kẽ hở để ánh sáng lọt vào trong phòng đã khiến ấu trùng chết hàng loạt, lúc anh ta định cứu vãn tình thế thì lại không cẩn thận trở thành đối tượng tấn công của những con bướm trưởng thành. Đúng là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát." Tôi chợt ngộ ra mọi việc. Cuối cùng, chúng tôi dùng băng khô tiến hành cấp đông và tiêu hủy toàn bộ những con nhộng bướm lửa trong căn hộ đó, mặc dù chưa tìm ra nguồn gốc của loài bướm lửa này nhưng sự kiện bướm lửa cũng kết thúc tại đây.

Vụ án thứ bảy
QUỶ ĐẾN HOA VIÊN

Con người ta không chết ở lúc nên chết, mà chết ở lúc có thể chết

—— Márquez

Lời dẫn

Hàn Phi tiến hành khám nghiệm tử thi tại hiện trường, kết luận ông chủ Môn bị người ta dùng vật tù giống như cái búa hay cái chày đánh vào phần đầu và mặt khiến sọ não bị tổn thương nặng dẫn đến tử vong. Xác chết đã bắt đầu thối rữa, ruồi nhặng tập trung trên xác chết thi nhau đẻ trứng. Trên cơ thể không có dấu vết thương tổn do vật lộn, chống cự gây ra.

Sau đó anh ta lấy tiêu bản ruồi nhặng, qua phân tích xác nhận là ấu trùng ruồi xanh Lucilia sericata, dài khoảng 9,5mm, sau khi xử lý có màu vàng nâu không trong suốt, cơ thể cong về phía trước, dải gai phía dưới bụng có hình rãnh, gần giống như một thanh tà vẹt gỗ, đây là hình dạng của ấu trùng 3 tuổi ở ngày thứ 4 và thứ 5.

Căn cứ vào những đặc trưng này, Hàn Phi tính ra thời gian đẻ trứng phải là khoảng 7 ngày trước khi khám nghiệm, tức là ở trước

hoặc sau ngày 08 tháng 5, kết hợp với các tình hình khác như thức ăn trong dạ dày..., thời gian tử vong sớm nhất có thể là khoảng 11 giờ đêm 07 tháng 5.

Quỷ đến hoa viên

Đã ba ngày sau khi xảy ra vụ án bướm lửa tự bốc cháy, tôi ăn sáng xong vừa về đến sở cảnh sát để bước vào làm việc thì anh Hàn đã gọi lại bảo cùng anh ấy làm thí nghiệm nghiên cứu côn trùng, phân tích đặc tính của những con côn trùng được NASA sử dụng để phạm tội lúc trước.

Tôi thay trang phục chuyện dụng, đến phòng nghiên cứu côn trùng của anh Hàn tiến hành nghiên cứu liên tục đến tận trưa. Nhân lúc nghỉ ngơi ăn trưa, chúng tôi đến nhà ăn gọi cơm rồi tùy ý chọn một chiếc bàn ăn và ngồi xuống.

Tôi ăn được vài miếng thì không kìm nén được sự tò mò trong lòng nữa, nhìn sang anh Hàn thấy anh ấy có vẻ muốn nói gì đó nhưng không nói ra được, dù muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu, nên chỉ còn một cách duy nhất là cúi đầu ăn tiếp mà thôi.

Anh Hàn uống một ngụm canh, ngẩng lên bảo tôi: "Có gì muốn hỏi thì hỏi nhanh lên!"

Trong lòng tôi thật sự khâm phục khả năng quan sát của anh ấy nên vừa cười vừa hỏi: "Anh Hàn này, nghe nói năm đó vụ án Quỷ đến hoa viên do anh phá à? Có thể kể chi tiết cho tôi nghe được không?"

Anh Hàn nghe xong do dự một lúc, uống hết cả bát canh rồi nói: "Được thôi! Cậu đã tò mò thì tôi cũng kể cho cậu nghe vụ án Quỷ đến hoa viên, thật ra vụ án này là tôi và anh Cao cùng nhau phối hợp điều tra phá được, tình tiết vụ án có đôi chút phức tạp và rối rắm."

Ngược trở lại thời gian 4 năm trước, ở phía ngoài đường Tam Hoàn Đông thuộc khu Đông Thành, thành phố Nam Minh có một tiểu

khu dân cư có tên "Quy lai hoa viên" (trở lại vườn hoa), ngụ ý thể hiện mong muốn trở về với thiên nhiên. Nhưng có người bảo rằng sống ở chỗ này không tốt lành, vì "quy lai" đọc lên nghe giống như "quỷ lai" (ma quỷ đến), tuy nhiên đây chỉ là lời nói gièm pha châm chọc của những người không mua được nhà và cũng không vào đây ở được mà thôi, vì thế không ai tin và để ý cả.

Cho đến ngày 15 tháng 5 năm đó, ở đây đã thật sự xảy ra một vụ giết người, nạn nhân là giám đốc Công ty sửa chữa lắp đặt nhà ở và nội thất Tiên Cảnh, tên là Môn Giả Hanh, 50 tuổi, sống tại căn hộ số 301, tầng 3 tòa nhà số 1 ở khu 1.

Chiều hôm đó, vợ ông chủ Môn là bà Lâu đến đó tìm ông ta, gọi cửa không thấy ai trả lời mới lấy chìa khóa mở ra, thấy trong phòng có rất nhiều ruồi thì không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Sau đó bà ta ngửa mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy lưới sắt và cửa kính đều mở toang nên lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Trong lòng bà ta lập tức có dự cảm chẳng lành. Bà ta nơm nớp lo sợ đi vào gian bên trong, còn chưa đến cửa đã ngửi thấy có mùi khác thường, đến lúc bước vào phòng ngủ, cảnh tượng khủng khiếp khiến bà ta sợ hãi bủn rủn cả người: một người đàn ông trần truồng nằm ngửa trên giường, đầu dính đầy máu. Không kịp nhìn kỹ, bà ta hét lên một tiếng rồi lảo đảo chạy ra ngoài.

Trong lòng bà ta vô cùng hoảng loạn, vừa chạy vừa hét: "Cứu tôi với! Cứu! Có người chết rồi!"

Lập tức có hàng chục người tụ tập dưới nhà, vây quanh bà Lâu hỏi rõ đầu đuôi.

Bà Lâu kiệt sức thở hổn hển, thẫn thờ ngồi bệt xuống đất, nói ngắt quãng: "Mau, mau đi cứu người! Xảy ra chuyện lớn rồi!" Lúc mọi người chạy lên trên tầng, trông thấy một xác chết đàn ông, trên đó đã

có giòi bọ sinh sản. Không nghi ngờ gì nữa, mọi người đều biết rằng người chết chính là chủ nhà, tức ông chủ Môn.

Theo lời bà Lâu kể, nhà có khách nhưng tìm mãi không thấy ông chủ Môn đâu, gọi điện thoại cũng không thấy nhấc máy, người trong công ty bảo rằng mấy ngày nay không trông thấy ông ta. Vì vậy, bà ta lập tức nghĩ đến việc đến đây tìm ông Môn.

Căn hộ này vốn được vợ chồng ông bà Môn chuẩn bị cho con trai, nhưng người con này lại phát triển sự nghiệp tại một thành phố nhỏ ở miền Nam, hơn nữa cũng đã yên bề gia thất nên căn hộ đành bỏ không.

Lúc đó anh Cao là người phụ trách chính điều tra vụ án, qua hỏi chuyện bà Lâu biết được rằng ông chủ Môn thường xuyên không về nhà. Lúc đầu bà ta nghĩ do công việc bận rộn, quan hệ xã giao nhiều nên không về nhà cũng không thành vấn đề. Nhưng sau đó bà ta phát hiện ra ông ta thường xuyên cùng với người phụ nữa khác ra vào những nơi ăn chơi nhảy múa như vũ trường…, vì thế trong lòng nảy sinh nghi ngờ, giữa hai vợ chồng thường hay xảy ra cãi cọ vì chuyện này, quan hệ vợ chồng rạn nứt nghiêm trọng. Nhưng, rốt cuộc ông chủ Môn có vợ bé hay không? Vợ bé này là ai? Bản thân bà Lâu không biết rõ.

Theo trình tự làm việc thông thường, ngoài cử người đến gặp những người có liên quan để hỏi thăm, tìm hiểu tình hình, tìm kiếm manh mối, anh Cao cũng đồng thời mời chuyên gia kỹ thuật hình sự của sở cảnh sát thành phố phối hợp với Hàn Phi tiến hành khám nghiệm, giám định tử thi và hiện trường.

Hàn Phi tiến hành quan sát sơ bộ, thấy hiện trường là một căn hộ thương mại trung - cao cấp gồm 3 phòng, 2 sảnh và 2 nhà vệ sinh, diện tích gần 150 mét vuông. Trung tâm hiện trường án mạng nằm ở phòng ngủ phía đông, trên chiếc giường đôi có hai cái gối và một chiếc chăn len, xác chết nằm ngửa trên giường, xung quanh đầu có nhiều vết máu

thấm ướt và bắn tung tóe.

Điều hòa trung tâm trong phòng khách ở trạng thái tắt, cửa nhà có một cánh mở nhưng không phát hiện thấy dấu vết có người ra vào theo lối này, không giống như là kẻ trộm lẻn vào gây án. Cửa chính cũng có dấu vết cạy phá.

Trong tiền sảnh có hai đôi dép lê, một nam một nữ . Dấu chân trên nền nhà tương đối lộn xộn, ngoài dấu vết hai đôi dép lê để lại còn có hai loại dấu giày không thể bị loại bỏ, một loại là giày da, dài khoảng 23 cm, có hoa văn gợn sóng, rõ ràng đó là dấu giày của phụ nữ. Các loại đồ đạc khác trong phòng đều ngay ngắn, không phát hiện thấy dấu vết xáo trộn.

Nghê đến đây, tôi đã sơ bộ suy đoán được tình hình vụ án, bèn chủ động hỏi: “Anh Hàn này, tôi đánh cược với anh nhé, hung thủ chính là vợ ông ta phải không?”

Hàn Phi trợn mắt nhìn tôi một cái, sau đó mới mắng: “Đừng có nói leo, lặng yên mà nghe tôi kể đi!”

Hàn Phi tiến hành khám nghiệm tử thi tại hiện trường, kết luận ông chủ Môn bị người ta dùng vật tù giống như cái búa hay cái chày đánh vào phần đầu và mặt khiến sọ não bị tổn thương nặng dẫn đến tử vong. Xác chết đã bắt đầu thối rữa, ruồi nhặng tập trung trên xác chết thi nhau đẻ trứng. Trên cơ thể không có dấu vết thương tổn do vật lộn, chống cự gây ra.

Sau đó anh ta lấy tiêu bản ấu trùng ruồi nhặng, qua phân tích xác nhận là của ấu trùng ruồi xanh tơ bóng Lucilia sericata, dài khoảng 9,5mm, sau khi xử lý có màu vàng nâu không trong suốt, cơ thể cong về phía trước, dải gai phía dưới bụng có hình máng, gần giống như một thanh tò vẹt gỗ, đây là hình dạng của ấu trùng 3 tuổi ở ngày thứ 4 và thứ 5.

Căn cứ vào những đặc trưng này, Hàn Phi tính ra thời gian đẻ trứng phải là khoảng 7 ngày trước khi khám nghiệm, tức là ở trước hoặc sau ngày 08 tháng 5, kết hợp với các tình hình khác như thức ăn trong dạ dày..., thời gian tử vong sớm nhất có thể là khoảng 11 giờ đêm 07 tháng 5.

Tại cuộc họp phân tích tình hình vụ án, trước tiên anh Cao tổng kết tình hình cơ bản của người chết và Công ty sửa chữa lắp đặt nhà ở và nội thất Tiên Cảnh. Công ty Tiên Cảnh đã thành lập được hơn 7 năm, tiền thân là đội sửa chữa lắp đặt gồm 3 người trong đó có Môn Giả Hanh phát triển lên, cùng với nguồn vốn không ngừng tăng thêm, đời sống sinh hoạt của nạn nhân lúc còn sống cũng từng bước trở nên xa hoa. Ông chủ Môn thường xuyên ra vào các tụ điểm vui chơi giải trí dưới sự tháp tùng của thư ký kiêm lái xe tên là Quan Vân Quyên, và ông ta rất hứng thú với những hoạt động như thế.

Theo lời Quan Vân Quyên khai, ông chủ Môn sống tại địa điểm xảy ra án mạng đã hơn nửa năm, nhưng cô ta không rõ đây là nhà của ai, buổi tối chỉ đưa ông ta đến đây rồi quay về.

Cô ta nghĩ rằng trong căn hộ đó chắc chắn có phụ nữ. Trong vòng một tuần gần đây, Quan Vân Quyên không trông thấy ông chủ Môn đâu cả, nhưng do ông ta có quá nhiều hoạt động, thường có khi mấy ngày liền không xuất hiện nên cô ta cũng không chú ý lắm, chỉ vài lần gọi điện cho ông ta nhưng đều không thấy trả lời.

“Căn cứ vào tình hình kiểm tra hiện trường và tài liệu sơ bộ nắm được,” Hàn Phi bắt đầu nêu suy nghĩ và kiến nghị của mình, “vụ án này có lẽ xuất phát từ vấn đề mâu thuẫn tình cảm, hiện trường không bị xáo trộn, không có dấu vết vật lộn, giống như là nạn nhân đang ngủ thì bị người khác bất ngờ tấn công gây tổn thương rất nặng, kẻ gây án mang theo hung khí giết người, tức là muốn lập tức giết chết nạn nhân.”

Hàn Phi nói xong, anh Cao tiện thể tiếp lời luôn: “Đúng vậy, đối tượng gây án đi vào từ cửa chính, trong khi khóa cửa không hề bị cạy phá, chứng tỏ nếu không phải có chìa khóa thì là người khác mở cho, mà người bị hại chắc chắn là đang ngủ. Bởi vì, nếu có khách đến thì chắc chắn ông chủ Môn dù thế nào cũng phải mặc quần áo vào rồi mới mở cửa.”

Suy luận của Hàn Phi và Cao Kiện được các cảnh sát viên có mặt hoàn toàn đồng ý.

Nhưng Hàn Phi cảm thấy vẫn chưa đầy đủ, vì thế tiếp tục bổ sung: “Tại hiện trường, tôi kiểm tra thấy còn lưu lại hai loại dấu giày, chắc là đối tượng gây án để lại, trong đó có một dấu giày của phụ nữ, kích thước cơ bản bằng với kích thước đôi dép lê ở hiện trường, nhưng chưa thể khẳng định có phải là của cùng một người hay không.”

Anh ta nói xong, một cảnh sát viên hỏi: “Theo suy đoán của pháp y Hàn thì hung thủ là người phụ nữ này à?”

Hàn Phi suy nghĩ kỹ lưỡng, cắn chặt môi nói: “Trước mắt vẫn chưa thể đưa ra quyết định một cách võ đoán được, điều duy nhất có thể khẳng định là lúc xảy ra án mạng có một phụ nữ có mặt ở hiện trường. Người phụ nữ này có thể là người quen biết nạn nhân, thậm chí có cả chìa khóa nhà nên mở được cửa. Khi có người đến, nạn nhân vẫn đang ngủ, còn người phụ nữ này ra mở cửa, như vậy người này có thể coi là tòng phạm, trong ngoài câu kết lập mưu gây án. Chỉ cần tìm được người phụ nữ này thì cơ bản đã phá được vụ án.”

Hầu hết những người thụ lý vụ án có mặt ở đó đều nhất trí với phân tích của Hàn Phi, đồng thời cũng có người đưa ra ý kiến: “Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng chỉ có một người gây án. Ví dụ, đối tượng gây án là người quen của bị hại, đang đêm gõ cửa nói là có việc gấp, sau khi người bị hại ra mở cửa thì lập tức xông vào hiện trường trung tâm đánh chết người bị hại. Đối tượng gây án tạo hiện trường

giả là người bị hại đang ngủ nhằm mục đích đánh lạc hướng chúng ta, sau đó mới rời khỏi hiện trường."

Anh Cao tổng hợp ý kiến của mọi người, đưa ra tổng kết đồng thời bố trí công việc tiếp theo: "Bất kể tình huống như thế nào thì đối tượng gây án vẫn phải là người quen, có liên quan đến phụ nữ. Hãy tìm gặp cô Quan Vân Quyên kia một lần nữa với tư cách cô ta là nhân chứng hiểu rõ tình hình, thứ nhất là để làm rõ cô ta đã làm gì ở trước và sau khoảng thời gian xảy ra vụ án, trong đó xác định trọng điểm là trước và sau ngày 07 tháng 5, tiến hành loại bỏ dần từng ngày, phải đặt các yếu tố thời gian và nhân chứng vào đúng vị trí của nó. Còn về việc thông qua cô ta để làm rõ tình hình tiếp xúc với phụ nữ của nạn nhân lúc còn sống, càng nắm cụ thể càng tốt."

Truy nã hung thủ ở tỉnh khác

Theo anh Cao sắp xếp, thành viên đội điều tra hình sự một lần nữa tìm gặp Quan Vân Quyên, đồng thời làm thủ tục mời cô ta tới làm việc với tư cách là nhân chứng hiểu rõ tình hình liên quan đến vụ án. Sau nhiều lần thẩm tra xác minh, đội điều tra hình sự cơ bản loại trừ khả năng cô ta tham gia gây án. Tuy nhiên, cô ta đã cung cấp một số thông tin rất có giá trị, đáng để tiến hành điều tra sâu hơn. Ngoài giờ làm việc, nạn nhân thích đến những tụ điểm vui chơi giải trí, ví dụ như chơi bowling, bóng bàn, bơi lội… Vấn đề quan hệ với phụ nữ của ông ta thật sự tương đối phức tạp, ông ta cũng đã không ít lần ngầm tỏ ý với chính bản thân Quan Vân Quyên, tuy nhiên chỉ có ý thăm dò chứ không ép buộc cô phải nảy sinh quan hệ với ông ta.

Quan Vân Quyên cũng hiểu rõ điều này, từng có lần nói đùa rằng: "Ông cứ bám lấy tôi như thế để làm gì? Cô gái họ Bạch ở phòng karaoke đối với ông rất tốt đấy, sao không bao luôn cô ta đi."

Không ngờ ông ta lại nói ra một câu giống như coi đây là một gợi ý, hoặc cũng có thể là tìm được lối thoát cho mình: "Đó cũng là một

cách.” Nhưng không ai biết rõ ông ta có làm thật hay không, vì sau đó ông ta không bao giờ bảo Quan Vân Quyên đi cùng đến phòng karaoke đó nữa.

Người nói vô tình nhưng người nghe có ý, anh Cao và nhóm của mình dựa theo manh mối Quan Vân Quyên cung cấp, tìm đến quán karaoke “Hồng mai tán” kia, xác thực ở đó có cô gái họ Bạch, tên là Bạch Thụy Lệ, 22 tuổi. Theo chủ quán cho biết, mấy “đứa trẻ” vốn ở chung trong một phòng nhỏ phía sau, nhưng sau đó Bạch Thụy Lệ không ở cùng nữa, hôm nào cũng vậy, cứ khoảng 12 giờ đêm là lại có người đến đón đi. Một tuần trước, một người con trai lạ mặt trông rất quê mùa nửa đêm đến tìm, cô ta đi cùng người này đến nay vẫn chưa thấy quay lại.

Với anh Cao mà nói, đây thật sự là manh mối vô cùng quan trọng, cần phải tìm bằng được cô ta. Theo chủ quán karaoke cho biết, Bạch Thụy Lệ người thành phố Thiên Nhai, nhưng không rõ cụ thể chỗ nào, hình như là khu vực nông thôn, cô ta rất khỏe mạnh, da trắng ngần, rất nhiệt tình với mọi người.

Cao Kiện phân công thành lập tổ điều tra phá án gồm 6 người, có nhiệm vụ thâm nhập thành phố Thiên Nhai, tiến hành “mò kim đáy bể”. Sáu người lại chia thành 3 nhóm, tìm kiếm lần lượt từng khu vực. Nhờ cơ quan công an địa phương giúp đỡ, cuối cùng đã tìm được đối tượng.

Bạch Thụy Lệ người thị trấn Lư Dương thành phố Thiên Nhai, nhà có cha mẹ và ông bà nhưng chỉ một mình cha có việc làm ổn định, tuy nhiên cũng đã mất việc gần 2 năm nay, cuộc sống vô cùng khó khăn, kể từ khi Bạch Thụy Lệ ra ngoài làm việc, hằng tháng đều gửi tiền về cho gia đình. Một tuần trước, cô ta cùng bạn trai về nhà. Là đối tượng tình nghi, Bạch Thụy Lệ bị mời lên đồn công an thị trấn.

“Cô là Bạch Thụy Lệ à?” Anh Cao ngồi đối diện cô ta, hỏi.

“Vâng.”

“Làm việc ở thành phố Nam Minh phải không?”

“Vâng.”

“Từng làm tiếp viên ở quán karaoke Hồng mai tán phải không?”

“Vâng.”

“Tại sao lại về đây?”

“Bỏ việc không làm nữa.”

“Tại sao?”

“Bạn trai ở nhà đợi tôi.”

Đến lúc này đã chứng minh được người con trai quê mùa một tuần trước đến tìm cô ta chính là bạn trai ở quê.

“Về nhà kết hôn à?”

“Định vậy, nhưng chưa xác định thời gian.”

“Lúc về đây cô có chào từ biệt ông chủ không?”

“Không. Không cần chào, không đi không trả tiền là được rồi.”

“Cô có biết ông chủ Môn không?”

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Cao Kiện một cái, rồi lại cúi xuống.

“Không biết.”

“Có thật không biết không? Thế tại sao ông chủ Môn lại biết cô?”

Cao Kiện đưa ra một đòn tâm lý chiến.

“Lẽ nào ông chủ Môn vẫn chưa chết?” Bạch Thụy Lệ nghĩ thầm, điều này vừa hay đâm trúng vào chỗ đau của cô ta. Cô ta chọn cách cúi đầu im lặng, vì hoàn toàn chưa từng trải qua tình trạng như thế này bao giờ nên cô ta sợ đến nỗi mặt mày tái mét, cố gắng cúi gằm xuống đất, hai tay vặn vào nhau, cắn chặt môi. Cao Kiện vừa nhìn đã biết chắc chắn cô ta có quan hệ với ông chủ Môn.

“Cô có biết tôi làm gì không? Tôi có thể đến tận đây tìm cô, lẽ nào cô vẫn nghĩ rằng tôi không có chứng cứ?”

Anh Cao liên tiếp vặn hỏi một thôi một hồi, Bạch Thụy Lệ không nén được nữa, nước mắt lã chã rơi xuống ướt cả tay, chân, thấm ướt cả một mảng áo, nhưng dù anh Cao hỏi thế nào cô ta cũng không trả lời. Qua thái độ của cô ta, anh Cao đã biết cô ta không những biết ông chủ Môn mà còn có đến tám chín phần mười chính là cô gái đã ở trong căn hộ số 301 kia, hơn nữa có liên quan rất lớn đến vụ án này. Mặt khác, qua những biểu hiện trên có thể thấy, phòng tuyến tâm lý của cô ta đã hoàn toàn sụp đổ, không bao lâu nữa sẽ phải khai nhận thôi.

Anh Cao tiến hành từng bước giáo dục, thuyết phục về chính sách và pháp luật. Còn Bạch Thụy lệ hẳn trong lòng cũng đấu tranh tư tưởng rất gay cấn và cố gắng dẹp yên tâm trạng đang rối bời.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trời đã sang đêm, anh Cao đưa chủ đề thẳng về ngày 07 tháng 5, yêu cầu cô ta cho biết ngày hôm đó đã làm những gì, đồng thời bưng lên cho cô ta một bát mỳ to, bảo: “Ăn đi, ăn xong rồi nói.”

“Tôi không ăn, không đói.” Nói xong, hai mắt bạch Thụy Lệ đỏ hoe, rồi hai hàng nước mắt ứa ra, đồng thời bật khóc nức nở. “Tôi không ăn, nuốt không trôi, tôi xin khai hết!”

Mất một khoảng thời gian khá lâu, cuối cùng Cao Kiện đã phá được phòng tuyến tâm lý của đối phương.

“Ông chủ Môn là do bạn trai của tôi giết, sau khi giết người anh ấy đã bỏ trốn, bảo tôi ở nhà đợi, không biết bây giờ anh ấy đang trốn ở đâu nữa.”

Hóa ra khi làm tiếp viên ở quán karaoke “Hồng mai tán”, để có được chỗ đứng, kiếm được nhiều tiền và để cải thiện cuộc sống nghèo túng của gia đình, Bạch Thụy Lệ buộc phải làm gái bao. Ông chủ Môn

là khách hàng thường xuyên của cô ta, chi tiền vô cùng hào phóng, vì thế giữa hai người nhanh chóng nảy sinh quan hệ tình dục, sau đó ông ta bao nuôi luôn cô ta, đưa về ở tại căn hộ kia.

Từ đó, mỗi tối cô ta chỉ đến quán karaoke làm việc khoảng vài ba tiếng, cũng không hết lòng tiếp khách nữa, chỉ chơi một lúc mà thôi. Buổi tối, hôm thì cô ta tự về, hôm thì ông chủ Môn đến đón. Nhưng thật không ngờ, vị hôn phu ở quê lại đến tìm, đồng thời phát hiện ra quan hệ của cô ta với ông chủ Môn.

Anh ta vô cùng tức giận, ra lệnh cho cô ta buổi tối vẫn phải trở về phục vụ ông chủ Môn, hẹn đến đêm hôm đó, tức đêm 07 tháng 5, đợi ông chủ Môn ngủ say rồi mở cửa cho anh ta. Đến khoảng 01 giờ sáng, anh ta giấu một chiếc chày sắt đã chuẩn bị sẵn vào trong người, đánh chết ông chủ Môn đang ngủ say. Sau khi bàn bạc kỹ mọi việc, lúc đó khoảng 3 giờ sáng, hai người rời khỏi hiện trường, đi thẳng ra ga tàu hỏa trở về quê. Hôm sau, anh ta thu xếp qua loa việc nhà rồi bỏ trốn.

Vụ án đã được phá, Cao Kiện và cấp dưới tất bật truy bắt tội phạm bỏ trốn, bàn giao tài liệu có liên quan cho viện kiểm sát, phát lệnh truy nã trên toàn quốc.

Nghe đến đây, tôi khá quan tâm đến việc có bắt được đối tượng hay không, liền hỏi: “Anh Hàn, cuối cùng bắt được người chứ?”

Anh Hàn gật đầu, cười bảo: “Đương nhiên bắt được rồi, anh Cao đi qua ba tỉnh, nhờ hảo tâm cho một người ăn xin ngủ dưới gầm cầu vượt mười đồng nhân dân tệ, người này trông thấy anh Cao mặc cảnh phục mới hỏi có việc gì. Kết quả, anh Cao được người ăn xin này cung cấp thông tin, hóa ra sau khi giết người, đối tượng kia rất sợ hãi nên vào sống chung với đám ăn xin, dựa vào xin ăn sống qua ngày.”

Trong lòng tôi thầm khâm phục nghị lực của anh Cao, bàn tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm: “Đúng là lưới trời lồng lộng, thưa mà

khó thoát! Làm việc xấu chắc chắn phải bị trừng phạt thích đáng!"

Kể xong vụ án, buổi chiều cũng không có việc gì khác, tôi và anh Hàn phân tích côn trùng xong, phát hiện thấy trong thân côn trùng có chất bột tự bốc cháy, chỉ cần tiếp xúc với da người không lâu thì cùng với nhiệt độ cơ thể người không ngừng tăng lên, côn trùng cũng sẽ tự bốc cháy, thời gian lâu dần sẽ khiến người bị cháy đến chết. Sử dụng nước bình thường không thể giập tắt được loại lửa này mà cần phải dùng loại thuốc đặc biệt.

Anh Hàn và tôi ngồi trong quán cà phê bên cạnh sở cảnh sát, trong lúc uống nước lòng hiếu kỳ trong tôi lại nổi lên, thế là tôi đòi anh ấy kể cho nghe chuyện về vụ án đặc biệt. Anh Hàn cảm thấy tôi cũng cần phải có thêm một số hiểu biết và kiến thức, vì thế gật đầu đồng ý, kể cho tôi nghe vụ án xảy ra trong vùng núi gần huyện Bắc Lâm vào 4 năm trước.

Từ huyện Bắc Lâm đi về phía bắc 20 cây số là vùng núi sâu, thôn Bắc Hoa là thôn xóm tự nhiên lớn nhất ở khu vực này, gồm khoảng hai trăm hộ dân sống rải rác trong một thung lũng rộng hàng chục cây số vuông, được núi cao bao bọc bốn phía. Cùng với kinh tế phát triển, đường quốc lộ cũng mở qua địa bàn thôn, nhờ đó mà cuộc sống trong thôn vốn đã tương đối khá giả giờ đây lại càng thêm náo nhiệt.

Ngày 06 tháng 6 vừa hay cũng là ngày tết Đoan Ngọ theo lịch âm, trời trong nắng ấm. Núi non trùng điệp bao quanh tựa như hấp thu toàn bộ cả hơi ấm và ánh sáng mặt trời, khiến ban ngày nóng nực đến muốn ngất xỉu, mọi người đều chuyển sang mặc quần áo mùa hè. Người vùng cao vốn có tính chăm chỉ, cần cù chịu khó, vừa ăn sáng xong Lý Cẩu Đản liền đuổi hơn 20 con dê núi của nhà mình vào chăn trong khe núi.

Đàn dê núi cũng rất vui vẻ, ăn một hồi lại đùa nghịch một hồi, vô lo vô nghĩ, tự do thoải mái. Trời đã gần trưa, Lý Cẩu Đản lại đuổi đàn

dê vòng sang hướng đông để về nhà. Lúc đi qua chỗ cái giếng khơi to trên khoảng đất rộng, cậu ta tò mò nhìn vào thì thấy có một người đang nằm chết trong đó! Một cảnh tượng khiến cậu ta sợ hết hồn, vội đuổi đàn dê chạy một mạch về nhà và lập tức kể lại cho cha mẹ mình những điều mà mình trông thấy.

Người chết tên là Quách Ngôn, dân địa phương, 31 tuổi, có vợ tên là Diêu Mãn Nguyệt, 29 tuổi, cưới nhau đã 4 năm nhưng chưa có con. Quách Ngôn không an phận giống như những người vùng cao khác, mấy năm trước từng mua hai con lừa để buôn hàng lâm thổ sản, cũng kiếm được ít tiền, nhưng sau không chịu được vất vả nên bán lừa, mở quán tạp hóa ngay trong thôn, chuyên bán các đồ dùng sinh hoạt lặt vặt.

Lúc rỗi rãi, đám thanh niên thường tụ tập ở quán của anh ta để ăn uống, chơi bài, dù vậy Quách Ngôn cũng không thấy chướng mắt. Mọi người đều cho rằng anh ta quan hệ tốt, thích kết giao bạn bè, trọng nghĩa khí, khi bán hàng cũng không tính toán so đo, có tiền thì trả, không có tiền thì cho nợ, nợ lâu quên mất không trả, anh ta cũng không đòi. Quán tạp hóa thật ra không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng Quách Ngôn lại thỏa mãn với cuộc sống an nhàn tự tại.

Theo vợ anh ta là Diêu Mãn Nguyệt kể lại, Quách Ngôn rời khỏi nhà hôm 01 tháng 6 để vào thị trấn huyện lấy hàng, nhưng từ hôm đó đến nay không về nhà.

Hàn Phi sơ bộ khám nghiệm tử thi, kết quả cho thấy Quách Ngôn chết do bị người khác dùng gậy đánh vào đầu gây tổn thương não. Xác chết đã thối rữa, phần đầu tập trung rất nhiều giòi bọ, chứng tỏ đã chết cách đây khoảng một tuần, cơ bản khớp với thời gian như Diêu Mãn Nguyệt nói.

Sau hai ngày, tổ chuyên án lúc đó đã điều tra phát hiện thấy: trong số những người hay đến quán tạp hóa có một cô gái trẻ tên là Thường

Thục Hồng, khoảng 19 tuổi, thích ăn uống chơi bời, lúc rảnh rỗi thường hay đến quán nói chuyện phiếm, và đói Quách Ngôn cho đồ ăn thức uống, vì thế được mọi người gọi là loại "nửa mùa". Quách Ngôn có vẻ cũng kiếm chác không từ cô ta, còn cô ta cũng có khi theo Quách Ngôn đi lấy hàng.

Thật ra Thường Thục Hồng cũng có một bạn trai người trong thôn tên là Tống Lập Đông, 24 tuổi, người cao lớn thô kệch, do lên núi bị ngã gãy chân nên trở thành tàn tật loại nhẹ, bước đi tập tễnh, chung vốn với người khác nhận thầu một khoảnh nương rẫy ở phía sau núi để trồng táo giống mới. Người trong thôn nói bóng nói gió, bàn luận xôn xao về mối quan hệ giữa Quách Ngôn và Thường Thục Hồng. Tống Lập Đông vô cùng tức giận, khiến cho mối quan hệ giữa anh ta với Thường Thục Hồng lúc thế nọ lúc thế kia. Diêu Mãn Nguyệt cũng đau đầu khổ sở vì chuyện này, có lần đã xảy ra đánh lộn với Quách Ngôn.

Qua điều tra sơ bộ, tổ chuyên án nhận định rằng có hai khả năng dẫn đến cái chết của Quách Ngôn: thứ nhất là giết người cướp của, hung thủ nhân lúc anh ta vào thị tấn mua hàng chặn cướp ở giữa đường. Thứ hai, giết người vì tình. Từ phản ánh của quần chúng thì thấy rằng, mối quan hệ giữa Quách Ngôn và Thường Thục Hồng rất không bình thường, còn bạn trai của Thường Thục Hồng chắc chắn là một người rất nhạy cảm, có thể nảy sinh ý định giết người. Nhưng vào ngày 02 tháng 6, Thường Thục Hồng và Tống Lập Đông lại ở cùng với nhau, hơn nữa quan hệ giữa Thường Thục Hồng và Quách Ngôn rất tốt đẹp, không thể có khả năng cô ta thông đồng với bạn trai giết Quách Ngôn. Chỉ có vào buổi chiều ngày 01 tháng 6 Tống Lập Đông không ra đồng làm việc, có cơ hội để gây án. Nhưng rốt cuộc thời gian nạn nhân tử vong là vào ngày nào?

Hàn Phi đem ấu trùng ruồi nhặng trở về phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm pháp y, lúc kiểm tra nhận thấy ấu trùng vừa vặn

phát triển đến thời kỳ tuổi thứ 2, nhưng đặc trưng hình thể của chúng vẫn chưa thật rõ ràng, cần phải đợi đến ngày 07 tháng 6 mới phát triển đến thời kỳ tuổi thứ 3.

Đây là loại ấu trùng ruồi nhặng rất ít gặp, thuộc lớp ruồi xanh, loại ruồi xanh Arisa. Giai đoạn trước khi hóa nhộng cần thời gian 9 ngày. Hôm nay là ngày 10 tháng 6, vừa đúng ngày thứ 3 của giai đoạn tuổi 3. Từ đó suy đoán thấy rằng, thời gian nạn nhân tử vong nằm trong khoảng từ chiều ngày 02 tháng 6 đến sáng ngày 03 tháng 6.

Cuối cùng tổ chuyên án quyết định lấy thời gian nạn nhân tử vong làm đột phá khẩu, như vậy, nếu có người xác nhận trông thấy Quách Ngôn vào ngày 02 tháng 6 thì tức là hoàn toàn thống nhất với suy đoán về thời gian tử vong, còn lời khai của Diêu Mãn Nguyệt rằng Quách Ngôn mất tích sau khi ra khỏi nhà vào ngày 01 tháng 6 là giả, như vậy cô ta chính là đối tượng tình nghi lớn nhất. Xét từ động cơ phạm tội, điều này cũng hoàn toàn có cơ sở. Thứ nhất, quan hệ giữa Quách Ngôn và Thường Thục Hồng rất phức tạp, đó là vấn đề nhạy cảm nhất của phụ nữ; thứ hai, trong cuộc sống Quách Ngôn khá lười nhác, buôn bán kinh doanh không có phép tắc, gây chuyện thị phi, vợ chồng bất hòa; thứ ba, về mặt thời gian, có điều kiện để gây án. Từ kết quả kiểm tra hiện trường cho thấy không hề có dấu vết vùng vẫy, vật lộn, vết thương trên đầu rất nặng nhưng hiện trường lại rất ít vết máu, từ đó suy đoán rằng đây chỉ là hiện trường xác chết được di chuyển đến.

Di chuyển xác chết

Hàn Phi suy đoán hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án có thể nằm ngay trong nhà nạn nhân, bởi vì đó là nơi tương đối thuận tiện cho Diêu Mãn Nguyệt gây án, nhưng đồng thời cũng có bất lợi là một người phụ nữ làm sao có thể giết chết một người đàn ông trưởng thành rồi chuyển xác chết đến một nơi cách xa 5 cây số? Nếu cô ta có một tên đồng bọn thì việc gây án sẽ thuận lợi hơn nhiều. Qua điều tra, trong

thôn có một người trông thấy Quách Ngôn vào ngày 02 tháng 6, điều này gián tiếp chứng minh rằng Diêu Mãn Nguyệt nói dối. Các nhân viên đội điều tra hình sự quyết định tiến hành điều tra cô ta, trong quá trình điều tra, ngoài việc sử dụng biện pháp thông thường đối với cô ta, họ còn đặc biệt chú ý tìm kiếm manh mối về đối tượng đồng lõa.

Cho đến ngày 11 tháng 6, vụ án có bước đột phá lớn: qua bí mật điều tra phát hiện thấy trong phòng ngủ ở nhà Diêu Mãn Nguyệt có vết máu, đồng thời trong gian phòng trống phát hiện ra một chiếc chày giã bột cỡ lớn, trên đó dính một ít máu. Sau khi phân tích giám định kỹ thuật, Hàn Phi xác định vết máu này giống với mẫu máu của nạn nhân, vì thế tiến hành bắt giữ Diêu Mãn Nguyệt để thẩm tra. Còn theo quần chúng nhân dân cho biết người em trai của Quách Ngôn là Quach Lượng có quan hệ không bình thường với Diêu Mãn Nguyệt, giữa hai người qua lại vô cùng thân thiết.

Quách Lượng sống độc thân, biết nghề thợ mộc, năm kia trở về làng dựng ngôi nhà mới 3 gian. Năm ngoái trong thôn mắc bệnh truyền nhiễm, Quách Lượng ốm nặng nằm nhà không ai chăm sóc, chỉ có Diêu Mãn Nguyệt ngày ngày qua lại trông nom, từ đó quan hệ giữa hai người dần dần trở nên thân thiết, Diêu Mãn Nguyệt thường xuyên mang đồ đạc sang cho anh ta. Điều này khiến tổ chuyên án chú ý, nghi ngờ Quách Lượng là kẻ đồng mưu.

Sau hai ngày thẩm vấn, trước chứng cứ không thể chối cãi, Diêu Mãn Nguyệt khai nhận toàn bộ quá trình liên kết với Quách Lượng sát hại Quách Ngôn.

Đúng như mọi người phân tích, từ lâu Diêu Mãn Nguyệt đã chán ghét Quách Ngôn, đặc biệt là việc anh ta thường hay chơi bời đàn đúm với bọn Thường Thục Hồng. Khi Quách Lượng bị ốm, Diêu Mãn Nguyệt thường xuyên quan tâm chăm sóc và kể cho anh ta nghe những bất mãn trong lòng. Còn Quách Lượng thì xưa nay luôn có cảm tình với

Diêu mãn Nguyệt. Vì thế, hai người càng trò chuyện càng tâm đầu ý hợp, dần dần dẫn đến nảy sinh quan hệ kia, chỉ cần hai ngày không gặp là như mất hồn.

Sau tết nguyên đán, hai người bắt đầu nghĩ cách để làm sao thoát khỏi Quách Ngôn. Ngày 01 tháng 6, khi Quách Ngôn vào thị trấn, hai người cùng nhau mây mưa suốt cả ngày ở nhà Quách Lượng, sau đó Diêu Mãn Nguyệt đưa ra ý định giết chết Quách Ngôn. Hai người bàn bạc xong xuôi, quyết định đợi đến khi Quách Ngôn ngủ say sẽ đánh chết.

Quách Ngôn trở về nhà lúc chập tối ngày 02 tháng 6, đến tối hôm đó Diêu Mãn Nguyệt theo kế hoạch bàn bạc từ trước đã nấu cho anh ta hai món ngon nhắm rượu, đồng thời khuyên nhủ không qua lại với Thường Thục Hồng nữa. Gần 10 giờ đêm, hai người lên giường đi ngủ, đương nhiên không thể thiếu một phen nồng ấm. Xong việc, Quách Ngôn bắt đầu ngủ ngáy khò khò, Diêu Mãn Nguyệt nhẹ nhàng trở dậy mở cửa cho Quách Lượng đã chờ sẵn ở ngoài vào nhà, dùng chày giã bột cô ta đã chuẩn bị sẵn đánh mạnh hai cái vào đầu Quách Ngôn.

Quách Ngôn không kịp kêu lên một tiếng, khò khè mấy cái rồi tắt thở. Sau đó hai người kéo xác chết lên giá đèo hàng phía sau xe đạp, cho túi cỏ lên trên để ngụy trang và đẩy xe ra cánh đồng ngay trong đêm. Họ đi rất lâu, cuối cùng tìm được cái giếng kia liền đẩy xác chết xuống rồi vội vã về nhà giải quyết vết máu còn vương lại. Khi bị thẩm vấn sau đó, Quách Lượng cũng thành thật khai nhận không hề giấu giếm.

Hàn Phi nhấm nháp ngụm cà phê, thở dài bảo: “Con người có thể đáng tin hoặc không đáng tin, nhưng ruồi nhặng thì không thể giả được. Nếu không có ruồi nhặng xác định người bị hại chết vào ngày 02 tháng 6 thì rất khó phát hiện ra Diêu Mãn Nguyệt nói dối, và chắc chắn sẽ gây ra vụ án oan sai. Xin mượn lời sư phụ của cậu, rằng lời con

người có lúc giả dối khó tin, nhưng ấu trùng ruồi nhặng làm chứng thì luôn luôn đúng; oan hồn biết ơn con côn trùng bé nhỏ, còn cảnh sát điều tra cũng phải cảm tạ thần pháp y.”

Vụ án thứ tám
TRÙNG ĐỘC LỬA ÂM DƯƠNG

Hôm nay là ma quỷ, mai lại hóa thiên thần!

—— Cố Thành

Lời dẫn

Mạnh Lâm đẩy chiếc kính gọng vàng trên sống mũi, sau khi xác nhận xung quanh không có một bóng người một lần nữa, liền móc từ trong túi ra hai sợi dây thép một cách thuần thục rồi nghiêng người hí hoáy với chiếc khóa đã tróc sơn. Loáng một cái chiếc khóa đã được mở, Mạnh Lâm đẩy cửa, rồi nhanh như cắt lao người vào bên trong qua cánh cửa mới hé được nửa chừng.

Vừa vào đến bên trong, Mạnh Lâm liền ngửi thấy một mùi hôi thối khiến anh ta suýt nữa ngạt thở. Anh ta khẽ chửi thề, hai tay nhanh chóng tìm kiếm, vơ vét những thứ đáng tiền trong nhà, rồi tiếp tục di chuyển dần về phía phòng ngủ, lúc đẩy mở cửa phòng, mùi hôi thối nồng nặc hơn cả lúc nãy xộc thẳng vào mũi khiến anh ta bước vào trong phòng với cảm giác gần như ngất xỉu.

Một thoáng không cẩn thận khiến Mạnh Lâm trượt chân, trọng

tâm không vững nên ngã nhào về phía trước, một tay nắm bừa vào khăn trải giường, thấy trên đó có chất gì đó dính nhơm nhớp rất kỳ lạ. Anh ta ngẩng lên, lúc nhìn rõ thứ ở trên khăn trải giường thì lập tức buột miệng kêu ré lên như một bé gái.

Xác âm dương kỳ lạ

Lúc tôi và Hàn Phi đi xe đến hiện trường, anh Cao đang đứng trước một căn nhà mái bằng nhỏ với vẻ sốt ruột, một người phụ nữ đang đứng ở bên cạnh và ghé vào tai anh ta nói một thôi một hồi: "Ông cảnh sát, chắc chắn hung thủ chính là người đó, đề nghị ông hãy bắt hắn ngay lập tức!"

Trông thấy chúng tôi mở cửa bước xuống xe, anh Cao nói ngay: "Đợi chúng tôi kiểm tra xong là sẽ biết ngay hung thủ là ai." Nói rồi liền đi về phía chúng tôi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Anh Hàn hỏi.

"Chuyện là có một tên trộm lẻn vào, phát hiện thấy có xác chết trong nhà liền kêu ré lên, khiến bà già nhà bên cạnh chạy sang. Hiện giờ bà già đó cứ khăng khăng bảo rằng tên trộm chính là hung thủ." Anh Cao chau mày trả lời.

"Ai hỏi anh chuyện này, tôi hỏi vụ án thế nào." Anh Hàn lạnh lùng đáp trả một câu.

"À, tình hình bên trong rất kỳ lạ, tốt nhất anh nên trực tiếp vào đó xem đi." Anh Cao dẫn chúng tôi đi vào căn nhà nhỏ phía sau, tôi cố nhịn cười, xách dụng cụ theo sát sau lưng hai người bước vào bên trong.

Ánh sáng trong nhà không được rõ khiến cho người ta cảm thấy rất ức chế. Ngay từ lúc còn chưa bước chân vào trong, tôi đã ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc, vừa bước vào trong nhà, không khí nóng nực và ẩm ướt ập đến làm tôi choáng váng. Tôi nhìn chiếc cửa sổ đóng

chặt, thắc mắc rằng cho dù không khí không lưu thông được thì trong nhà cũng không thể nóng đến như vậy. Đến lúc vào phòng ngủ tôi mới hiểu tại sao nhiệt độ ở đây lại còn cao hơn cả ở phòng ngoài.

Cửa sổ phòng ngủ đóng chặt khiến không khí không lưu thông được, thêm vào đó là một xác chết khiến nhiệt độ trong phòng càng tăng cao. Chúng tôi vừa bước vào đã lập tức cảm nhận thấy một luồng không khí mang theo mùi xác thối xộc thẳng vào mặt. Xác chết nằm trên giường ở chính giữa phòng ngủ, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi mầu đen và chiếc áo may ô mầu trắng. Từ tình hình đó ở hiện trường, có thể thấy nạn nhân chết trong khi đang ngủ say.

Xác chết trên giường đã bắt đầu tiết dịch, những con giòi mầu trắng bò lúc nhúc trên xác chết và khăn trải giường. Nhưng điều đáng sợ hơn là xác chết bị chặt thành mấy khúc, vết chặt méo mó và không gọn gàng trông giống như những nét vẽ lộn xộn vạch ra trên thân người.

“Đây là những mảnh của hai xác chết ghép lại với nhau chăng?” Vừa nói xong, anh Hàn liền lấy tay gõ vào đầu tôi một cái rõ mạnh rồi chỉ vào một vết đứt trên xác chết, có ý bảo tôi xem kỹ cho rõ ràng.

Bộ dạng của xác chết này trông đáng sợ hơn tất cả mọi xác chết tôi từng trông thấy trước kia. Tôi cố kìm nén cơn buồn nôn, bước tới quan sát. Trên miệng vết thương có vô số giòi bọ vừa trắng vừa béo chen chúc nhau bò lúc nhúc. Nhìn kỹ bên trong còn thấy cả xương trắng, trên xương còn dính những mảnh thịt thối rữa, nhưng phần lớn đã bị giòi bọ ăn hết, hoàn toàn không thấy xương bị chặt đứt cũng như vết chặt.

“Không giống như bị người chặt,” anh Hàn vừa nói vừa chỉ vào hai phần của xác chết, “Hơn nữa tình trạng của mỗi phần xác chết cũng không giống nhau.”

Đúng vậy, một số mảnh xác chết đã thối rữa gần mức độ nặng, hầu như không còn phân biệt rõ đường nét, trong khi đó một phần xác chết khác lại vẫn gần như nguyên vẹn, mặc dù có rất nhiều giòi bọ nhưng đường nét lại vô cùng rõ ràng.

Tôi chưa từng thấy hiện tượng kỳ quái như thế này bao giờ nên đầu óc lập tức mất hết phản ứng. Anh Hàn thúc vào khuỷu tay tôi, khiến tôi nhanh chóng định thần lại: "Đo xem nhiệt độ các mảnh xác chết là bao nhiêu."

Tôi vội vàng trấn tĩnh lại, mở hộp dụng cụ lấy nhiệt kế đầu dò ra lần lượt cắm vào từng mảnh xác. Mảnh xác chết thối rữa nặng đã đạt đến gần 60oC, rất thích hợp cho trứng côn trùng sinh sôi nảy nở, vì thế có thể giải thích tại sao nhìn thấy rất rõ trên đó có nhiều giòi bọ. Nhưng ở mảnh xác chết chưa bị thối rữa nhiều, nhiệt độ lại chỉ có 10oC, thấp hơn rất nhiều so với nhiệt độ xác chết thông thường.

"Xác âm dương." Tôi thầm kêu lên kinh ngạc.

Nếu phán đoán căn cứ vào mảnh xác chết có mức độ thối rữa nặng, thì nạn nhân đã tử vong ít nhất một tuần, nhưng với mảnh xác chết có nhiệt độ thấp kia, thời gian tử vong nhiều nhất cũng chỉ đến vài ngày mà thôi. Ở sâu bên trong những mảnh xác chết này có thể nhìn rõ những khúc xương còn nguyên vẹn, vì thế không thể nào là hai xác chết ghép lại với nhau được.

Điều này rõ ràng mang lại khó khăn không nhỏ cho việc giám định của chúng tôi, tôi chỉ còn biết ngẩng lên nhìn anh Hàn.

"Nhìn gì mà nhìn? Còn không thu thập côn trùng nhanh lên!" Anh Hàn trừng mắt giục tôi.

Tôi vội vàng lấy dụng cụ, bắt đầu thu thập ấu trùng và trứng trên xác chết. Trước tiên tôi tiến hành thu thập ở mảnh xác chết đã thối rữa nặng và hoàn thành rất nhanh chóng. Nhưng theo phán đoán ban đầu

của tôi, những con côn trùng thu thập được đều là loại thích ăn xác thối, không có điểm gì đặc biệt. Lúc tôi chuẩn bị tiến hành lượt thu thập tiếp theo thì lại thấp thoáng trông thấy ở sâu bên trong vết cắt trên thi thể có một vật mầu đen đang chuyển động. Tôi vội lập tức cầm chiếc kẹp gắp con côn trùng mầu đen kia lên, trong lòng thầm khâm phục mình vì đã rèn luyện được kỹ xảo phản ứng nhanh nhẹn như vậy.

Tôi quan sát kỹ lại một lượt, thấy hình dạng con côn trùng này rất lạ, hình như trên vỏ ngoài mầu đen thẫm còn có một vòng tròn mầu đỏ. Tôi lục lại trí nhớ hồi lâu vẫn không nhớ nổi mình đã trông thấy loại côn trùng này trong sách hay chưa. Suy nghĩ một lúc, tôi bèn bỏ con côn trùng đó vào lọ, chuẩn bị mang về nghiên cứu kỹ lưỡng.

Bên ngoài trời tối dần. Do trong nhà có ít cửa sổ nên ánh sáng ngày càng yếu, vì thế khiến công việc của chúng tôi lại càng khó hơn. Tôi lợi dụng ánh sáng đã bắt đầu tối dần bắt thêm được không ít ruồi trưởng thành, sau đó thì không thể nào tiếp tục được nữa.

“Này, anh Cao, ở đây không có đèn à?” Anh Hàn nói to với anh Cao.

“Ồ, chắc là phải có chứ.” Anh Cao vừa nói, một tay vừa lần sờ bên mép tường, nghe thấy “tạch” một tiếng, một bóng đèn bật sáng lên ngay trên đầu chúng tôi.

Ánh sáng rất đầy đủ, soi căn phòng sáng rõ như ban ngày. Tôi bị ánh sáng đột ngột làm cho chói mắt nên phải nhắm mắt lại một lúc, đến khi mở mắt ra thì không khỏi giật mình sợ hãi trước cảnh tượng trước mắt.

Trên giường, ngoài chất dịch từ xác chết tiết ra còn có không ít vết máu đã thâm đen. Vết máu bắn tung tóe, một phần khăn trải giường còn bị xé rách. Từ cảnh tượng này có thể suy đoán rằng hung thủ nhân lúc nạn nhân ngủ say đã lẻn vào nhà dùng dao đâm chết, sau đó lại

dùng hung khí hạ độc thủ, gây ra cảnh tượng thê thảm, máu me bắn tứ tung.

Tôi nhìn khăn trải giường gần như đã bị nhuộm một mầu đỏ sẫm, trong lòng luôn thấy có một cảm giác rất kỳ lạ, bởi vì vết máu bắn ra hình như có vẻ không tự nhiên…

Một giây sau, một người đàn ông gầy nhom, vẻ mặt lấm lét, đeo cặp kính gọng vàng từ bên ngoài xồng xộc đi vào, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Người này xông thẳng đến trước mặt anh Cao, quỳ xuống nắm lấy gấu quần anh ta, khóc lóc: “Thưa ông cảnh sát, người không phải do tôi giết, xin hãy tin tôi! Chẳng qua tôi chỉ muốn vào đây trộm một ít đồ đáng giá, ai ngờ lại sờ phải người chết này…”

“Đợi đã!” Ánh mắt sắc như dao của Hàn Phi quét qua, “Anh bảo anh sờ thấy xác chết à?”

Anh Hàn trừng mắt lên khiến người kia lập tức thôi khóc, run cầm cập trả lời: “Tôi không nhìn rõ, không cẩn thận nên…”

Nghe người kia nói vậy, sắc mặt anh Hàn ngày càng xám xịt, chửi thầm một tiếng, tiếp đó bảo tôi: “Kiểm tra thật kỹ, chú ý loại bỏ những can thiệp dù là nhỏ nhất của người này đối với tình trạng của xác chết.”

Tôi gật đầu, càng chuyên tâm với công việc hơn.

Dưới ánh đèn sáng rõ, tôi lại phát hiện ra trên khăn trải giường cũng dính một ít trứng côn trùng, liền cẩn thận lấy một phần số trứng này cho vào hộp để mang về xét nghiệm. Đúng lúc đó tôi lại trông thấy một con côn trùng mầu đen giống hệt như con côn trùng phát ra ánh sáng mầu đỏ lúc nãy, thấp thoáng bò ra từ chỗ giữa xác chết và khăn trải giường. Tôi lấy tay lật mảnh xác chết kia lên, mảnh xác lạnh cóng, sờ vào thấy nhơm nhớp, dính chặt xuống khăn trải giường như thể không tách ra được. Tôi lật mạnh hơn, cuối cùng cũng đã tách được

xác chết ra khỏi khăn trải giường, bên dưới có rất nhiều côn trùng mầu đen phát ra ánh sáng đỏ, còn tôi cảm thấy có một luồng hơi lạnh từ chỗ những con côn trùng này tỏa ra. Tôi lại lấy nhiệt kế ra đo, nhiệt độ khu vực này là dưới 10oC, còn thấp hơn cả nhiệt độ đo được lúc nãy.

Tôi nhìn chằm chằm vào những con côn trùng đang chạy tán loạn kia, đoán xem có phải chính chúng là nguyên nhân khiến nhiệt độ xác chết hạ xuống hay không. Rồi tôi lại quan sát kỹ mảnh xác chết kia, lớp bên ngoài có một số giòi bọ và trứng côn trùng, nhưng hình như số lượng chỉ bằng một nửa so với ở mảnh xác chết bị thối rữa nặng kia.

“Cậu Tô, thu thập xong cả rồi chứ?” Anh Hàn hỏi.

“Xong rồi.” Tôi ngẩng đầu lên trả lời.

Nhưng anh Hàn lại nhíu mày, hỏi lại một lần nữa: “Thu thập xong cả rồi chứ?”

Tôi đã theo học anh Hàn được một thời gian, vì thế hiểu rõ chắc chắn anh ấy đang có một ý khác nên không nói gì nữa.

Anh Hàn lại nhìn tôi một cái, cầm lấy chiếc kẹp gắp từ sâu trong một vết cắt ra một quả trứng côn trùng mầu đỏ thẫm giống hệt như mầu máu tươi, rồi lại lắc đầu bảo tôi: “Làm việc vẫn chưa đủ tỉ mỉ.”

Lúc xử lý xong xuôi, kết thúc công việc thì trời đã tối, chúng tôi xách hộp dụng cụ đi ra khỏi ngôi nhà mái bằng, bà già lắm điều gặp lúc ban ngày kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ còn lại mỗi tên kẻ trộm đeo kính gọng vàng bị hai cảnh sát viên khống chế ngồi trong xe cảnh sát, vẻ mặt ủ rũ.

“Thu quân thôi.” Anh Cao cất tiếng gọi, thế là các cảnh sát viên khác lục tục lên xe ra về.

Lúc cùng với anh Hàn đi về phía xe của mình, tôi lại thấy hình như có bóng người ở sau mấy gốc cây phía đuôi xe, bèn nheo mắt định nhìn cho thật kỹ nhưng tiếc rằng đèn đường ở đây rất tối, ngay cả hòn

đá dưới chân cũng không nhìn rõ chứ đừng nói đến thứ gì ở cách xa mấy mét. Tôi bước nhanh lên trước, đi đến phía đuôi xe thì đã hoàn toàn không thấy ai ở đó.

“Sao vậy?” Anh Hàn nhìn về phía tôi, hỏi.

“Không có gì.” Tôi xoay người bước lên xe, nhưng trong lòng vẫn luôn có một cảm giác rất kỳ lạ.

Hỗn hợp băng lửa

Về đến chỗ ở, tôi lại vội vội vàng vàng mang đồ đạc đến phòng nghiên cứu côn trùng của mình.

Trong số côn trùng thu được trên xác chết, ngoài loại thuộc lớp ruồi xanh và lớp Silphidae thường gặp, còn lại không thấy có loài côn trùng thích ăn xác thối nào thật đặc biệt. Có điều, phân bố của các loại côn trùng này có một số điểm không giống như lúc bình thường, phần lớn đều tập trung ở phần xác chết có nhiệt độ cao, còn chủng loại côn trùng trên phần xác có nhiệt độ thấp kia ít hơn một cách rõ rệt, hơn nữa chu kỳ sinh trưởng của chúng cũng chậm hơn rất nhiều.

Từ phần xác có nhiệt độ cao, có thể suy đoán rằng thời gian nạn nhân tử vong vào khoảng từ 14 đến 16 ngày trước; còn ở phần xác có nhiệt độ thấp hơn rất nhiều kia lại cho thấy, nạn nhân mới chết được khoảng từ 4 đến 5 ngày. Tại sao thời gian tử vong lại khác nhau xa đến vậy? Xem ra vụ án này hóc búa hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Xác chết nằm ở môi trường tương đối đóng kín, nhiệt độ cao hơn bên ngoài khoảng 2 đến 3 độ C, nhưng cũng không đến mức khiến xác chết xảy ra tình trạng cực đoan đến như vậy. Tôi nhìn những thứ để trên bàn, tạm thời không biết nên kết luận như thế nào.

Lúc này, tôi nhớ đến con côn trùng kỳ lạ, đen sẫm gần như mầu mực kia. Con côn trùng này nhìn bề ngoài không khác nhiều lắm so với côn trùng lớp Silphidae nhưng to hơn một chút, vỏ ngoài trơn bóng,

phát ra ánh sáng mầu đỏ thẫm rất kỳ lạ. Còn quả trứng côn trùng suýt chút nữa tôi bỏ qua kia đã sắp nở, khi tôi cẩn thận bóc lớp vỏ ngoài ra thì thấy bên trong có một con ấu trùng có hình dạng tương tự, mầu đen nửa trong suốt. Từ đó có thể đưa ra kết luận, loài côn trùng kỳ lạ này đã sinh sản được một thế hệ.

Tôi cố nhớ lại một cách cẩn thận, ở các chỗ khác trên xác chết không trông thấy những quả trứng côn trùng như thế này, mà chỉ phát hiện ra chúng ở phần xác bị chặt đứt. Tôi thầm suy đoán, xem ra chính những quả trứng này là nguyên nhân khiến xác chết bị tách ra thành mấy phần một cách khó hiểu. Như vậy, mặc dù có thể miễn cưỡng giải thích tình trạng xác chết bị phân tách ra thành mấy mảnh nhưng vẫn không thể giải thích được tại sao mỗi phần xác chết lại có nhiệt độ khác nhau một cách rõ rệt như vậy.

Tôi lật xem bút ký, xem rất lâu vẫn không tìm thấy tư liệu nào có liên quan đến loài côn trùng nói trên. Trong lúc không biết làm thế nào, tôi quyết định mang con côn trùng ra ngoài tìm vận may.

Thật đáng tiếc, sư phụ không có ở phòng nghiên cứu. Đúng lúc tôi đang định quay về nhà thì cửa phòng nghiên cứu hé mở một cách khó hiểu. Tôi liền đứng lại, ma xui quỷ khiến thế nào đưa tay đẩy cửa ra rồi bật đèn, thì lập tức trông thấy trên chiếc bàn sự phụ vẫn quen thu dọn sạch sẽ có mấy chiếc lọ thủy tinh, nhưng do thủy tinh màu nâu đậm nên rất khó nhìn rõ những thứ bên trong. Tôi lờ mờ trông thấy bên trong một chiếc lọ có loại côn trùng rất giống loại côn trùng đang ở trên tay tôi. Tôi tiến lại gần, đang định quan sát kỹ lưỡng thì lại nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau.

“Làm sao cậu vào được đây?” Thì ra sư phụ đã trở về.

Tôi đứng thẳng người, mặt lộ rõ vẻ lúng túng, cũng không biết nên nói thế nào, dù sao thì việc làm của tôi cũng bị coi như là đã lén lút đột nhập vào phòng sư phụ khi ông không có mặt.

Sư phụ nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm khắc, lúc ánh mắt ấy liếc sang những chiếc lọ thủy tinh đặt trên bàn, sắc mặt ông đột nhiên thay đổi. Ông bước nhanh lên trước, cất mấy chiếc lọ lên giá rồi chất vấn tôi: "Lúc cậu vào đây còn có ai nữa?"

Tôi nhìn sư phụ, thấy ông đột nhiên nổi giận như vậy thì không biết làm thế nào, bèn trả lời: "Không có người nào khác nữa ạ."

Sư phụ liếc nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ không tin, sau đó nhìn lướt nhanh khắp phòng nghiên cứu một lượt, xác định đúng là không có ai khác mới chậm rãi bảo: "Không sao, chỉ là do tôi căng thẳng quá thôi. Hôm nay cậu hãy về đi đã."

Tôi mân mê chiếc lọ trong tay, rồi lại nhìn trộm sư phụ, những lời định hỏi đã ra đến cửa miệng cũng đành nuốt vào bên trong. Tôi quay lưng đi ra. Trước lúc ra khỏi cửa, tôi ngoái lại trông thấy sư phụ lại lấy một trong số những chiếc lọ thủy tinh kia ra, nhìn nó với vẻ mặt nặng trĩu.

Xem ra vẫn phải dựa vào chính mình thôi. Trở về phòng nghiên cứu côn trùng, tôi nhìn con côn trùng phát ra thứ ánh sáng màu đỏ kia mà không biết làm thế nào, trong đầu lúc thì hiện ra cái xác âm dương có nhiệt độ không giống nhau kia, lúc lại hiện ra khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của sư phụ, đầu óc tôi cứ rối bời đến nỗi không suy nghĩ được gì nữa.

Trùng độc lửa âm dương

Để giúp tâm trạng trở lại cân bằng, tôi lấy một quyển sách ở trên giá xuống rồi tiện tay mở ra vừa đọc vừa suy nghĩ, các trang sách lật qua rất nhanh. Đột nhiên một bức ảnh đã thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi. Tôi nín thở, đọc những chữ viết trong sách: "Trùng độc lửa, một loại côn trùng vô cùng hiếm, thường sống trong bụi cây cỏ ẩm ướt, trứng có thể khiến xác chết nứt vỡ. Côn trùng trưởng thành có thể thải

ra một loại độc tố khiến nhiệt độ của xác chết hạ xuống rất nhanh." Trong sách chỉ một vài câu miêu tả như vậy, tuy không chứa đựng nhiều thông tin nhưng cũng đủ để tôi có thể phán đoán và đưa ra một số kết luận.

Một số thứ nào đó trên bề mặt trứng của loài côn trùng này có thể khiến xác chết bị nứt vỡ, chính điều này đã giải thích tại sao xác chết bị cắt ra thành mấy mảnh, nhưng xương ở sâu bên trong lại vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ gì. Còn độc tố do côn trùng trưởng thành tiết ra lan dần ra khắp phần xác mà nó trú ngụ, khiến nhiệt độ của phần xác đó hạ xuống rất nhanh, trở thành không phù hợp cho những loài côn trùng thích ăn xác thối thường gặp như loài ruồi xanh… tồn tại, chính vì thế mà phân bố của côn trùng mới có sự khác biệt lớn đến như vậy. Hơn nữa, xét từ những vỏ xác nhộng vừa nứt ra kia, thì loài côn trùng này vừa mới sinh sản được thế hệ thứ nhất, con trưởng thành mà tôi bắt được vẫn chưa hoàn toàn phát triển hoàn thiện, từ đó có thể phán đoán: nạn nhân không thể tử vong sớm hơn 14 đến 16 ngày, chắc chỉ ở trong khoảng trên dưới 10 ngày. Dần dần, tôi đã có một chút tin tưởng.

Nhưng, người chết đã bị nhiễm loại trùng độc lửa này ở đâu? Hiện trường phát hiện ra xác chết ở trong nhà, mặc dù ngôi nhà mái bằng nhỏ này nằm ở khu vực ngoại ô khá hẻo lánh nhưng cây cỏ xung quanh tương đối khô ráo, chắc chắn không thể xuất hiện loại côn trùng này được.

Tôi suy nghĩ tìm tòi một lúc, lấy bản đồ ra xem, phát hiện thấy ở chỗ cách ngôi nhà này khoảng một cây số có một khu đầm lầy ẩm ướt. Muốn chuyển xác chết từ đầm lầy về ngôi nhà mái bằng thì có lẽ ngay cả một người đàn ông rất to khỏe cũng cần phải mất thời gian rất lâu. Nếu án mạng thật sự xảy ra ở khu đầm lầy, vậy thì sau khi nạn nhân tử vong, trùng độc lửa sẽ xâm nhập đồng thời sinh sản khi xác chết bị

chuyển đi, gây ra tình trạng như chúng tôi nhìn thấy.

Để chứng minh cho suy đoán của mình, tôi tức tốc quay về trung tâm pháp y hỏi anh Hàn tình hình điều tra ra sao. Quả nhiên, giống như tôi suy đoán, phòng ngủ không phải là nơi xảy ra án mạng, hung thủ giết chết nạn nhân xong mới chuyển xác về ngôi nhà mái bằng nhỏ kia. Hiện trường xảy ra án mạng thật sự có lẽ phải nằm ở ngoài cánh đồng cỏ dại ở cách đó một đoạn đường. Như vậy, cảm giác kỳ lạ của tôi khi ở trong phòng ngủ lúc trước cũng đã có lời giải thích, xác chết bị đưa về nhà đã không còn biểu hiện của sự sống, vì thế để tạo hiện trường giả về một vụ đột nhập vào nhà giết người, hung thủ đã dùng dao đâm nhiều nhát lên xác chết, cố tình làm cho cảnh tượng sống động như thật.

Tổng hợp những thông tin này, tôi có thể rút ra kết luận nạn nhân tử vong trong khoảng từ 10 đến 11 hôm trước.

Vài ngày sau khi tôi điền xong bảng khám nghiệm tử thi ở mục côn trùng pháp y và giao cho anh Hàn, thì anh Cao thông báo cho chúng tôi biết rằng đã bắt được hung thủ. Hung thủ là một thanh niên người cùng thôn, vì một số chuyện lặt vặt mà nảy sinh tranh cãi, lỡ tay đâm chết nạn nhân. Trong lúc hoảng loạn, hung thủ nghĩ đến việc chuyển xác chết về ngôi nhà mái bằng nhỏ kia, ngụy trang thành cảnh đột nhập vào nhà giết người. Nhưng hắn không ngờ rằng trong quá trình vận chuyển xác chết đã thu hút trùng độc lửa đến, vì thế cung cấp manh mối cho chúng tôi phá án.

Vụ án này đã kết thúc, tôi cất chiếc lọ đựng trùng độc lửa, đồng thời ghi chép cẩn thận. Nhưng trong đầu tôi vẫn luôn hiện ra khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của sư phụ, ngoài ra còn cả những chiếc lọ kỳ lạ mà ông vội vã cất đi kia nữa. Tất nhiên, đây đều là những việc mà tôi không thể hỏi đến. Trở về sở cảnh sát, tôi bám riết đòi anh Hàn kể chuyện vụ án, vì qua vụ án này, tôi càng nhận thấy bản thân cần phải

nghe nhiều và tích lũy nhiều hơn.

Anh Hàn cũng cảm thấy tôi cần phải bổ sung thêm một số vụ án đặc biệt, thế là kể cho tôi nghe một vụ án đặc biệt xảy ra gần trại nuôi gà.

Lúc đó vụ án này đã gây ra cho Hàn Phi một trận đau đầu nhức óc, vì thế anh mới quyết định kể cho tôi nghe, nhằm giúp tôi khai thông trí óc.

Vụ án ở trại nuôi gà xảy ra lúc sáng sớm ngày 07 tháng 8 của hai năm trước, lúc đó trời đã mưa suốt đêm, không khí trong lành mát mẻ xua tan mọi oi bức ngột ngạt của mấy hôm trước, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Sau một đêm ngủ say, Ngô Trí không kịp ăn sáng, ra cửa đi thẳng đến chỗ chiếc xe tải nhỏ hiệu Trường An của mình đỗ ở bên ngoài, xách thùng nước và lấy khăn nhanh chóng lau chùi sạch chếc xe.

Anh ta đã nghỉ hai hôm nay, bây giờ phải quay lại trại nuôi gà. Thị trấn huyện cách trại nuôi gà của anh ta một quãng đường 15 cây số, đi mất 20 phút là đến nơi. Lúc mở cửa vào nhà, anh ta phát hiện ra cửa sổ nhà ngoài mở rộng, khóa bàn làm việc bị cạy phá. Anh ta lập tức cảm thấy rất căng thẳng và lo lắng, ý thức được rằng có khả năng đã xảy ra chuyện gì rồi! Anh ta bước nhanh vào phòng trong, Tổ Hạo Anh đang nằm thẳng đờ trên giường, người phụ nữ này đã chết…

Anh ta không nhớ mình đã đi ra ngoài như thế nào, cho đến khi gọi điện thoại báo cảnh sát mới nhìn đồng hồ thì thấy vừa đúng 8 giờ sáng.

Hiện trường nhanh chóng được đội cảnh sát tiền trạm được cử đến phong tỏa, đợi chuyên gia pháp y Hàn Phi đến khám nghiệm tử thi.

Bước đầu quan sát xung quanh thì thấy, đây là một trang trại nuôi gà theo mô hình hiện đại hóa của tư nhân. Chủ trang trại Ngô Trí vốn

là kỹ thuật viên, kỹ sư phát triển kỹ thuật nông nghiệp của huyện, sau khi tốt nghiệp đại học chính quy cũng coi như có chút tên tuổi ở địa phương. Năm kia, trong một buổi lên lớp về kỹ thuật trang trại nuôi gà hiện đại hóa, anh ta làm quen với Tổ Hạo Anh.

Tổ Hạo Anh là người trẻ tuổi ham học hỏi, sôi nổi nhiệt tình, tư tưởng cởi mở, năng nổ đi đầu. Sau khi lớp học kết thúc, cô rất hứng thú với mô hình trang trại nuôi gà hiện đại hóa, quyết định đi theo con đường làm giầu ngay trên mảnh đất quê hương mình. Sau đó, cô ba lần vào thị trấn tìm Ngô Trí để học hỏi, nghiên cứu thảo luận các vấn đề cụ thể về nuôi gà theo phương thức hiện đại hóa, Ngô Trí đã bị nhiệt tình của cô cảm hóa.

Qua tiếp xúc trực tiếp, anh ta nhận thấy Tổ Hạo Anh không những nhiệt tình mà còn rất hiểu biết, ôm ấp chí lớn, rất biết tính toán. Qua một thời gian bàn bạc kế hoạch, hai người thuê một trại nuôi lợn trong thôn làm trại nuôi gà. Sau hai năm cố gắng, họ đã hoàn thiện được trang thiết bị, trả được một nửa tiền vốn, mở ra tương lai tươi sáng cho trại nuôi gà. Trong quá trình làm việc cùng nhau, giữa hai người đã nẩy sinh tình cảm và ngày càng gắn bó, cuối cùng thì trở thành đôi tình nhân trẻ tuổi.

Tại hiện trường Tổ Hạo Anh tử vong, Hàn Phi quan sát thấy gian trong là phòng làm việc của Ngô Trí, có một bàn làm việc, một chiếc giường cá nhân và một tủ đựng giấy tờ, gian ngoài là phòng tài vụ kiêm phòng khách của Tổ Hạo Anh. Trong quá trình lập nghiệp, Ngô Trí coi đây là nhà của mình, còn những lúc anh ta vắng mặt thì Tổ Hạo Anh ở đây.

Thi thể Tổ Hạo Anh hoàn toàn trần truồng, nằm ngửa trên giường cá nhân. Sau khi kiểm tra, Hàn Phi phát hiện phần cổ nạn nhân có vết siết rất rõ, hai mắt và bên trong mí mắt… cho thấy rõ đặc trưng bị ngạt thở nghiêm trọng. Ở những chỗ như hai mắt, mũi, miệng… có trứng

ruồi nhặng bám vào thành mảng. Kiểm tra âm đạo thấy có tinh trùng, chứng tỏ trước lúc chết đã có quan hệ tình dục.

Ở gian ngoài, trên nền nhà có nhiều vết giầy dính bùn, cửa sổ mở một nửa, trên bệ cửa sổ lưu lại vết giầy dính bùn rất rõ.

Ngăn kéo bàn làm việc bị cạy mở, nhưng két sắt không có dấu vết bị cạy phá. Tạm thời Ngô Trí chưa biết đã mất những thứ gì, cũng không biết bên trong có bao nhiêu tiền.

Hàn Phi tìm hiểu và sơ bộ thu được thông tin: nạn nhân tên là Tổ Hạo Anh, 24 tuổi, tốt nghiệp cấp 3, con gái độc nhất trong gia đình gồm có cha mẹ và bà nội. Cha tên là Tổ Lã Tiên, mở xưởng sản xuất thức ăn gia súc cùng với Khương Mãn ở cùng thôn. Con trai Khương Mãn tên là Khương Phong cùng tuổi với Tổ Hạo Anh, cũng đã học xong cấp 3, hai người từ nhỏ đã là bạn thanh mai trúc mã, khi cả hai lên mười mấy tuổi thì hai gia đình hứa gả con cho nhau. Điều kiện gia đình tốt khiến Khương Phong trở nên lười nhác, không nghĩ đến chuyện tiến thủ, vì thế giữa hai người thường xuyên xảy ra cãi cọ, giận dỗi. Nhất là trong khoảng hai năm gần đây, Tổ Hạo Anh thường hay ở cùng với Ngô Trí, điều này càng khiến Khương Phong lòng dạ rối ren và tức giận.

Khương Phong bị đưa vào danh sách đối tượng khả nghi. Hàn Phi căn cứ vào kết quả phân tích vết bùn đất trên đế giầy để lại hiện trường đưa ra kết luận đây là vết giầy đi mưa bằng cao su, để lại lúc trời đang mưa hoặc khi vừa mưa xong. Ở khu vực này, trời bắt đầu đổ mưa từ lúc 5 giờ chiều ngày chủ nhật, tức ngày 06 tháng 8, mưa suốt đêm đến 6 giờ sáng ngày thứ hai thì tạnh ráo.

Theo Khương Phong tự thuật và người nhà làm chứng, đúng là đêm chủ nhật anh ta không đi ra ngoài; còn người làm thuê ở trang trại gà cho biết, Tổ Hạo Anh đến đây từ sáng thứ bảy, không phát hiện thấy có người khác đi vào. Kết quả điều tra cho thấy dấu vết để lại là

của một loại ủng đi mưa, tại thời điểm đó đã rất ít người sử dụng, nhất là những người trẻ tuổi lại càng ít.

Tuy nhiên ở trang trại gà vẫn có nhiều ủng cao su loại này, được những người làm thuê sử dụng để quét chuồng gà khi trời mưa. Trang trại gà có tất cả 8 người làm thuê, trong đó có 4 người ở nơi khác đến, đảm nhiệm trực ở đây trong hai ngày nghỉ cuối tuần. Theo kết quả điều tra, trong hai ngày nghỉ này họ đều không ra ngoài, chỉ có buổi tối chủ nhật Tạ Tiểu Long ra ngoài mua rượu. Hàn Phi lấy ủng của Tạ Tiểu Long từng đi ra so sánh, thấy hoàn toàn giống với dấu vết để lại hiện trường.

Tạ Tiểu Long, 21 tuổi, người Hà Bắc, trước đây từng có hành vi trộm cắp vặt, nhưng từ khi đến làm việc tại trang trại gà chưa thấy có hành vi kiểu này, làm việc cũng có thể nói là hết lòng hết sức, lại do hoàn cảnh gia đình khó khăn nên rất ít tiêu tiền. Qua một ngày thẩm vấn, cuối cùng Tạ Tiểu Long bật khóc, thừa nhận đã đến phòng làm việc của chủ trang trại.

“Tối chủ nhật tôi đi mua rượu, lúc đó trời mưa nhỏ, khi đi qua phòng làm việc của chủ trang trại không thấy sáng đèn, thầm nghĩ chắc là chị Tổ đã về nhà nên tò mò đến kéo thử cửa nhà xem sao, vừa kéo thì cửa đã mở, thì ra không khóa. Thế là tôi mạnh dạn đi vào trong, vốn cũng không nghĩ đến chuyện trộm tiền. Khi vào trong, ở trong nhà khá tối, tôi mới kéo rèm cửa sổ ra, vẫn không dám bật đèn, nhưng tôi vẫn có thể lờ mờ phân biệt được đồ đạc, trên bàn có một cái kéo, tôi định xem trong ngăn bàn có tiền lẻ hay không nên dùng kéo bẩy một cái, khóa liền mở ra.”

Tạ Tiểu Long dừng lại một chút rồi bổ sung: “Kết quả là ở trong ngăn kéo có hơn 20 nhân dân tệ, tôi lấy xong lại tiếp tục đi vào bên trong, phát hiện thấy hình như có người đang nằm trên giường. Lúc đó tôi sợ hãi đến dựng cả tóc gáy, lập tức bỏ chạy ra ngoài, nhưng tôi sợ

có người trông thấy nên không dám chạy theo lối cửa chính mà nhảy qua cửa sổ để ra, dọc đường chạy chầm chậm đi mua rượu… Hôm sau mới biết chị ấy đã chết…"

Theo kết quả khám nghiệm hiện trường, Hàn Phi nhận thấy vết ủng không đến gần chỗ xác chết, chứng tỏ Tạ Tiểu Long không nói dối, mà nếu quả thật như vậy thì tức là sau khi Tổ Hạo Anh chết rồi anh ta mới vào trộm tiền, vì thế bèn loại trừ anh ta khỏi đối tượng tình nghi giết người. Vậy thì rốt cuộc Tổ Hạo Anh bị giết vào lúc nào, ai đã giết cô? Đây vẫn là một bí ẩn.

Đúng vào lúc quan trọng, Hàn Phi quyết định xem lại báo cáo khám nghiệm tử thi một lần nữa, anh ta vẫn nhớ rằng hôm khám nghiệm tử thi thấy miệng, mũi và mắt của nạn nhân đúng là có trứng ruồi nhặng bám thành mảng mầu trắng, nhưng không thấy có dấu hiệu dịch chuyển phân tán ra, rõ ràng là vẫn chưa phát triển thành ấu trùng. Thông thường, người chết xong nhanh nhất mấy phút, chậm nhất vài giờ là sẽ có ruồi nhặng đến đẻ trứng lên xác chết, tất nhiên phải là nơi có ruồi nhặng sinh sống.

Nếu trong phòng đóng kín thì sẽ không thể nhanh chóng có ruồi nhặng đến đẻ trứng được. Vào mùa này, để trứng nở thành ấu trùng thông thường phải mất hơn tiếng đồng hồ, nếu trời râm hoặc có mưa thì thời kỳ trứng sẽ tự động kéo dài thêm một vài tiếng nữa. Xem xét lại một lượt, hôm đó Hàn Phi khám nghiệm tử thi vào buổi trưa và đã phát hiện ra có trứng. Điều đó có nghĩa, chắc chắn trứng đã được đẻ vào ngày hôm đó, nếu như đẻ trước 6 giờ của ngày hôm trước thì đã nở thành ấu trùng rồi.

Mà trong khoảng thời gian từ 6 giờ tối ngày hôm trước đến 7 giờ sáng ngày hôm sau, không phải là thời gian côn trùng đẻ trứng được, hơn nữa những vết máu đọng dưới da của xác chết đã đông đặc lại, thi thể cứng đờ, chứng tỏ thời gian tử vong chắc chắn đã vượt quá 24

tiếng đồng hồ. Kết hợp với lời khai của Tạ Tiểu Long, có thể thấy nạn nhân đã bị hại từ trước 6 giờ tối ngày chủ nhật, nhưng điều này lại mâu thuẫn với thời gian ruồi nhặng đẻ trứng.

Trước tình hình đó, Hàn Phi không khỏi rơi vào vòng luẩn quẩn, cách giải thích duy nhất chỉ có thể là lúc Tạ Tiểu Long vào nhà, cửa tuy không khóa nhưng đúng là đang đóng kín, sau khi anh ta trộm tiền xong vội vã rời hỏi hiện trường thì cửa sổ mới mở. Như thế cũng tức là, trong khi nạn nhân bị sát hại, cả cửa chính và cửa sổ đều đóng.

Ruồi nhặng hoàn toàn không thể vào trong phòng, còn sau khi Tạ Tiểu Long đi khỏi, mặc dù cửa sổ không đóng nhưng lúc đó đã rất muộn, ruồi nhặng đã không hoạt động nữa. Cho đến sáng hôm sau, ruồi nhặng mới bay vào trong nhà đẻ trứng lên xác chết. Như vậy, phạm vi điều tra phải mở rộng sang ngày thứ bảy.

Sau khi sắp xếp lại mạch suy nghĩ, Hàn Phi đặt trọng tâm đối tượng điều tra vào Khương Phong. Lúc trước loại trừ anh ta, vì lúc đầu giả thiết sự việc xảy ra vào ngày chủ nhật, mà ngày chủ nhật thì anh ta không có thời gian gây án, song nếu bây giờ thời gian nạn nhân tử vong là ngày thứ bảy thì nhất thiết phải làm rõ anh ta đã ở đâu và làm gì trong khoảng thời gian này. Sau một ngày điều tra dò hỏi thông tin thì được biết trong ngày thứ bảy Khương Phong ở trong xưởng sản xuất thức ăn gia súc của mình. Tuy nhiên, kể từ sau 4 giờ chiều hôm đó, không ai chứng minh được anh ta ở đâu, ngay cả cơm tối cũng không ăn ở nhà, người trong thôn cũng không có ai tụ tập ăn uống với anh ta. Thế là tổ chuyên án và Hàn Phi quyết định sử dụng biện pháp với Khương Phong. Qua giám định kỹ thuật, Hàn Phi kết luận chiếc giầy du lịch Khương Phong đi lúc bị gọi đến đồn cảnh sát trùng khớp với dấu giầy còn để lại lờ mờ tại hiện trường, nhóm máu của anh ta cũng giống với tinh trùng còn lại trong bộ phận sinh dục của nạn nhân.

Đến đây, có thể cơ bản xác định, Khương Phong là đối tượng tình

nghi hàng đầu. Trước chứng cứ rành rành, Khương Phong đành cúi đầu nhận tội, khai báo toàn bộ quá trình gây án.

Đúng như Hàn Phi phân tích, mặc dù đã có hôn ước miệng từ trước với Khương Phong, nhưng từ khi quen biết Ngô Trí, Tổ Hạo Anh dần xa lánh anh ta. Khương Phong đã biết việc này, vì thế lúc 5 giờ chiều ngày thứ bảy, anh ta đến trang trại nuôi gà gọi Tổ Hạo Anh mở cửa rồi nói thẳng về mối quan hệ của hai người.

Bị Khương Phong ép buộc, Tổ Hạo Anh đưa ra yêu cầu: "Kết hôn với anh cũng được, nhưng phải đợi đến khi Ngô Trí có bạn gái thì tôi mới rời bỏ anh ấy."

Trong lòng Khương Phong biết rõ đó là chuyện không thể nào xảy ra và cho rằng Tổ Hạo Anh cố tình lừa mình, hai người càng tranh cãi càng gay gắt. Khương Phong nổi giận bóp cổ giết chết Tổ Hạo Anh, đồng thời cưỡng hiếp cô, sau đó anh ta tìm thấy chìa khóa, đóng cửa lại rồi ném chìa khóa đi và quay trở về xưởng chế biến thức ăn gia súc của mình…

Vụ án thứ chín
RUỒI ĐỘC THẦN BÍ

Điểm yếu duy nhất không thể sửa chữa của chúng ta là mềm yếu.

—— La Rochefoucauld

Lời dẫn

Tôi cầm dao mổ rạch một đường thẳng từ ngực xuống bụng theo cách giải phẫu anh Hàn quen sử dụng, cảm giác như có tiếng xé vải vang lên bên tai tôi. Đây là lần đầu tiên tôi giải phẫu một mình, những lần trước đây đều tiến hành cùng với anh Hàn, vì thế đương nhiên không tránh khỏi có chút căng thẳng, tay run rẩy liên hồi.

Trong khoảnh khắc tôi rạch mở khoang bụng, hỗn hợp huyết tương lẫn với nội tạng lập tức tuôn trào ra, như thể tất cả mọi thứ có trong bụng đều trào hết ra ngoài khiến tôi sợ hãi đến nỗi sơ ý đánh rơi cả con dao mổ vào bụng xác chết. Tôi lặng lẽ nuốt nước bọt. Hỗn hợp huyết tương và những vật chất chưa xác định rõ là gì phun ra cả một đám, may mà tôi mặc quần áo bảo hộ, nếu không cả mặt và vai cũng đã dính đầy thứ vật chất này rồi.

Sau một lúc trấn tĩnh lại, tôi nhìn vào bên trong bụng của xác

chết, con dao mổ rơi vào đúng chỗ đám ruột non ruột già ngoằn ngoèo, hơn nữa xác chết này không giống những xác chết bình thường khác, nội tạng và trực tràng đã bắt đầu nhão ra khiến con dao rơi vào đó lập tức không thấy đâu nữa.

Tôi lấy hết dũng khí bới tìm khắp trong khoang bụng, có thể nghe thấy những tiếng "ộp oạp" phát ra từ đám chất dịch hòa tan trong nội tạng, trong giây phút đó lại càng vô cùng rõ ràng, khiến đầu mồ hôi vã ra trên đầu tôi lấm tấm như những hạt đậu. Vì sợ làm hỏng nội tạng nên tôi cũng không dám thực hiện nhiều động tác mạnh.

Cuối cùng, sau một hồi lục lọi tôi cũng lấy được con dao mổ ra. Tôi định lau mồ hôi nhưng lại ý thức được rằng mình đang mặc quần áo bảo hộ nên đành thôi. Đúng lúc này, tôi kinh ngạc phát hiện ra rằng trong bụng nạn nhân chứa đầy giòi bọ!

Cách ly

Khi ánh mặt trời thoát ra khỏi phòng tuyến cuối cùng của đám mây cũng là thời khắc cầu vồng bất ngờ xuất hiện. Thành phố như mang theo hơi thở nhẹ nhàng và dịu dàng một cách mong manh, mơ hồ. Con mèo đen lang thang nơi góc phố có lẽ đêm qua vẫn còn nhớ được đường về nhà, nhưng đành bất lực, uể oải liếm chiếc móng vuốt bị thương và chờ đợi một người hảo tâm nào đó xuất hiện. Trên mạng nhện bám đầy những giọt sương đêm long lanh, nhưng chỉ một phút sau đó đã bị một đứa bé trai tinh nghịch đùa cợt lấy đi, song con nhện chỉ cần đan vài trăm vòng là khôi phục được thành lũy của mình ngay thôi.

Không biết chuông báo thức nhà ai kêu mãi không dứt, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Hôm nay, ngay từ sáng sớm đã xảy ra một việc không thể tưởng tượng nổi, sở cảnh sát ra thông báo khẩn cấp, hai chuyên gia pháp y

hàng đầu là Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi đều bị bắt buộc hạn chế tự do và lệnh cho tôi tức tốc đến sở cảnh sát. Người thông báo chính là Cao Kiện.

Nghe xong tin này, tôi lập tức đến sở cảnh sát, trên suốt đường đi trong đầu chất chứa đầy nghi ngờ và sợ hãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai chuyên gia pháp y hàng đầu của thành phố Nam Minh bị hạn chế, chuyện này đối với tôi mà nói, chẳng khác gì cổ tích "Nghìn lẻ một đêm", đáng tiếc thay sự việc như vậy đã xảy ra.

Tới sở cảnh sát, tôi phát hiện ra ở đây đang tiến hành điều phái hàng loạt nhân viên. Tôi để ý thấy ngoài lực lượng cảnh sát còn có các thành viên của một đội rất đặc biệt. Đồng phục mầu trắng của họ vô cùng nổi bật, bởi vì chúng bọc rất kín da thịt của họ, bộ phận duy nhất lộ ra ngoài là phần đầu, nhưng cũng bị vật thể trong suốt giống như thủy tinh cách ly với bên ngoài. Tôi đột nhiên nhận ra rằng, chưa từng nhìn thấy loại đồng phục như thế này bao giờ trong sở cảnh sát, càng không rõ họ rốt cuộc là đơn vị nào.

Rất nhanh, tôi gặp được Cao Kiện, trông thấy tôi rồi anh ta mới thở ra một hơi nhẹ nhõm: "Cuối cùng cậu cũng đến rồi, tôi đang bận sắp chết đây."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Cảm nhận duy nhất khi tôi bước chân vào sở cảnh sát đó là áp lực, tôi biết rằng chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Cao Kiện đang định nói gì đó nhưng lại thôi, rồi thở dài một tiếng xong mới bảo: "Tôi cũng không biết giải thích với cậu như thế nào, anh Thẩm bảo tôi đến đón cậu, cậu đi mà hỏi anh ta ấy."

"Vâng." Tôi đồng ý mà không nói thêm gì nữa.

Cao Kiện nói xong liền dẫn tôi đi ra phía ngoài sở cảnh sát. Rốt cuộc sự việc là như thế nào mà Cao Kiện lại bí mật đến như vậy, lại

còn bảo tôi tự mình đi hỏi Thẩm Kiến Quốc nữa chứ? Nếu có thể gặp được Thẩm Kiến Quốc thì đương nhiên là tốt nhất rồi, tôi cũng rất muốn biết tình hình của họ bây giờ thế nào.

Chúng tôi đi xe cảnh sát của Cao Kiện, rời khỏi sở cảnh sát.

"Chẳng phải chúng ta đi gặp Thẩm Kiến Quốc sao? Tại sao lại ra khỏi sở cảnh sát?" Tôi hỏi theo bản năng.

Cao Kiện đáp: "Họ không có ở sở cảnh sát."

Nếu họ chỉ tạm thời bị giam giữ thì còn có thể giải thích được, nhưng theo như cách nói của Cao Kiện, họ không bị giam giữ trong sở cảnh sát, như thế việc này phần nào đã vượt ra khỏi khả năng tưởng tượng của tôi, khiến tôi linh cảm thấy một số dấu hiệu chẳng lành.

Tôi hỏi: "Chẳng phải họ bị giam giữ hay sao? Không giam trong sở cảnh sát thì giam ở đâu?"

Cao Kiện trả lời với vẻ vừa tức giận vừa buồn cười: "Ai bảo với cậu là họ bị giam giữ hả?"

Lúc này, tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, không biết nên nói như thế nào cho phải, lẽ nào tôi đã hiểu sai rồi ư?

Cao Kiện chuyển đổi cần số một cách thành thạo, sau khi thay đổi đột ngột xong mới nhìn tôi đang ngẩn ngơ: "Họ chỉ bị cách ly mà thôi."

"Cách ly à?" Vừa nghe thấy từ này, tôi đột nhiên nhớ đến đội mặc đồng phục mầu trắng kỳ lạ trông thấy lúc vừa bước vào sở cảnh sát, cho nên cơ bản hiểu được nguyên nhân tại sao Cao Kiện lại có vẻ nghiêm nghị đến như vậy.

"Đúng vậy." Nói xong, vẻ mặt Cao Kiện lại một lần nữa trở nên nặng trĩu.

Mặc dù cách ly chỉ là một từ rất đơn giản, nhưng nó lại ngầm biểu thị ý nghĩa tuyên cáo. Trong giới y học, từ này nói chung thường được

dùng để chỉ mức độ đã vượt ra ngoài phạm vi có thể chữa trị hoặc khống chế, hơn nữa còn có vi rút, vi khuẩn… có khả năng lây nhiễm rất cao. Ít nhất tôi cũng đã hiểu được rằng sư phụ và Hàn Phi đang gặp rắc rối.

Tôi hỏi tiếp: "Phải rồi, lúc vừa đến sở cảnh sát tôi gặp một đội mặc đồng phục mầu trắng kín toàn thân, là đội nào vậy?"

Cao Kiện thở một hơi thật dài: "Chẳng phải đội nào cả, đó chỉ là họ mặc quần áo phòng hộ mà thôi."

Nói xong, Cao Kiện liền nhìn tôi với vẻ không dám tin: "Không phải là cậu không biết về trang phục phòng hóa đấy chứ?"

Nói tới điều này lại phải quay lại vấn đề của cá nhân tôi, từ nhỏ ngoài chuyện trinh thám, nói chung tôi không mấy hứng thú với những thứ khác, nếu bạn hỏi thầy giáo tôi tên là gì thì tôi cũng chỉ có thể trả lời bạn bằng một vẻ mặt ngơ ngác. Tất nhiên Thẩm Kiến Quốc là một ngoại lệ, ông là bước chuyển ngoặt của cuộc đời tôi, nếu không có ông thì không biết bây giờ tôi đang ở đâu.

Chúng tôi đến một nơi cách xa sở cảnh sát, bố trí khác một trời một vực so với sở cảnh sát, nói chính xác thì nó giống với một phòng thí nghiệm khổng lồ hơn. Theo ý anh Cao nói, đây là nơi chuyên phụ trách phòng ngừa vi rút và vi khuẩn. Tôi và Cao Kiện đi qua lớp lớp cửa cánh gác, trên đường còn phải thực hiện biện pháp khử trùng đơn giản xong mới được vào bên trong, rồi lại phải đi qua một hành lang mầu trắng làm bằng loại vật chất giống như cao su, cuối cùng gặp được Thẩm Kiến Quốc.

Lúc này Thẩm Kiến Quốc đang ở trong một gian phòng bằng nhựa trong suốt, trong đó còn có một số thiết bị đơn giản và một chiếc giường đơn sơ, đây có lẽ là phòng cách ly mà Cao Kiện nhắc đến? Hàn Phi ở trong phòng bên cạnh, cũng giống hệt như phòng của Thẩm Kiến

Quốc.

Tuy nhiên chúng tôi không được cho phép vào trong phòng này, mà chỉ có thể nói chuyện qua tấm vách nhựa mỏng.

Thẩm Kiến Quốc đang mặc trang phục sử dụng khi tiến hành nghiệp vụ pháp y, trông dáng vẻ vẫn rất nhanh nhẹn, chỉ có điều mấy sợi tóc bay lòa xòa khiến ông trông có vẻ hơi tiều tụy. Tôi nhận thấy rằng sau khi trông thấy tôi, đôi lông mày nhỏ của Thẩm Kiến Quốc đã giãn ra rất nhiều.

“Em đến rồi ạ.” Tôi nói với sư phụ.

Thẩm Kiến Quốc gật đầu, Hàn Phi cũng phát hiện ra tôi và Cao Kiện.

“Các anh nói ngắn gọn thôi, chúng tôi không được phép ở trong này lâu đâu.” Cao Kiện nhắc nhở một cách thiện chí.

Thẩm Kiến Quốc vuốt những sợi tóc lòa xòa, trông đã có vẻ phấn chấn hơn nhiều: “Vậy để tôi nói nhé, sự việc xảy ra vào sáng nay, sở cảnh sát nhận được tin báo án, tôi và Hàn Phi liền được cử đi kiểm tra, đến nơi đúng là phát hiện thấy có người chết nhưng bộ dạng lúc chết rất kỳ lạ. Đây là sở trường của Hàn Phi, hãy để cậu ấy giải thích cho các cậu.”

Nói đến đây, Thẩm Kiến Quốc chuyển chủ đề sang cho Hàn Phi.

Hàn Phi lập tức tiếp nhận, nói: “Chúng tôi phát hiện ra mắt người chết bị xung huyết nặng, da nổi nốt lốm đốm rất lạ nhưng lại không phải là vết tụ máu sau khi tử vong, bởi vì xác chết lạnh một cách rõ rệt, các cơ lỏng lẻo, đồng tử giãn rộng, tứ chi vẫn có thể gập lại được, như vậy có thể phán đoán thời gian tử vong mới chỉ khoảng trên dưới 24 tiếng, không thể xuất hiện vết tụ máu được. Hơn nữa, từ hiện trường có thể thấy rằng trước khi chết nạn nhân có giãy giụa, thuộc dạng chết bất thình lình. Bên cạnh xác chết có vết máu bắn tóe, nhưng

mầu máu hơi có sắc xanh, vì thế tôi suy đoán rằng nạn nhân chết do trúng độc."

"Trúng độc à?" Tôi hơi ngạc nhiên: "Nhưng mà nạn nhân trúng độc chết thì có liên quan gì với sư phụ và anh Hàn, tại sao hai người lại bị cách ly chứ?"

"Tôi quên chưa nói, căn cứ vào triệu chứng của xác chết, cộng với tình hình hiện trường, tôi nghi ngờ nạn nhân bị nhiễm vi rút, hơn nữa rất có thể là một loại vi rút có khả năng lây nhiễm rất mạnh. Mặc dù chưa xác định rõ lắm nhưng sau nhiều lần cân nhắc tôi và anh Thẩm vẫn lựa chọn phương án cách ly để tránh vi rút lây lan thêm. Sở cảnh sát đã cử người đi kiểm tra, nếu không phải như vậy là tốt nhất, còn nếu phải thì hậu quả có thể nghiêm trọng đấy." Hàn Phi nói tiếp.

Tôi chợt nhớ đến chuyện điều động lực lượng lớn và huy động cả bộ phận đặc biệt mà tôi trông thấy ở sở cảnh sát sáng nay, thì ra nguyên nhân là như vậy. Có điều, tôi lại nhớ đến một chuyện còn quan trọng hơn, hay nói một cách chặt chẽ, hai vị chuyên gia pháp y của chi cục cảnh sát hiện giờ đều đang ở trong khu cách ly, vậy thì…

Tôi lại nghĩ, anh Hàn và sư phụ tôi đã lựa chọn phương án cách ly, mà theo tác phong đã thành thói quen của sư phụ thì từ trước đến nay ông chưa bao giờ làm những việc không có chuẩn bị trước, do đó chắc chắn ông đã suy nghĩ rất kỹ về đối sách rồi mới lựa chọn cách ly mà không hề kiêng sợ gì như vậy: "Vậy tôi muốn hỏi một câu, hai người đều bị cách ly cả rồi, công việc pháp y tiếp theo phải làm thế nào?"

Hàn Phi và sư phụ đưa mắt nhìn nhau, sau đó nói một cách có vẻ vô trách nhiệm: "Chắc chắn là cậu toàn quyền phụ trách rồi, hai lão già chúng tôi đều đang ở trong này, chi cục cảnh sát còn có ai nữa chứ?"

"Tôi ư?" Tôi hoàn toàn không tin, cho rằng anh Hàn đang đùa cợt

mình. Nên nhớ, mỗi lần ra ngoài làm việc tôi đều đi cùng anh Hàn hoặc sư phụ, từ trước đến giờ chỉ làm nhiệm vụ trợ giúp, hơn nữa mặc dù chỉ là nhiệm vụ trợ giúp nhưng tôi cũng đã phải dốc hết sức lực mới làm được, bây giờ bảo một mình tôi làm hết toàn bộ công việc pháp y thì có khác gì chuyện "Nghìn lẻ một đêm."

"Cậu không nghe nhầm đâu, chính là cậu đấy." Đúng vào lúc này, Thẩm Kiến Quốc từ nãy đến giờ luôn trầm ngâm suy nghĩ lại lên tiếng.

Thẩm Kiến Quốc vừa nói xong, tôi lập tức chân tay luống cuống: "Sư phụ, hai người đừng trêu em nữa, em vừa mới qua giai đoạn thực tập, làm sao có khả năng gánh vác nhiệm vụ quan trọng như thế này được chứ?"

Nhưng anh Hàn và sư phụ lại chỉ nhìn tôi mà không hề có ý định nói tiếp, thái độ của họ rất rõ ràng và cũng rất kiên định, công việc pháp y này tôi chắc chắn phải làm rồi!

Trước ánh mắt chằm chằm như vậy của hai người, tôi bỗng nhiên thấy sợ, theo phản xạ tự nhiên định lùi lại phía sau. Đúng lúc này, một bàn tay to khỏe đặt lên vai tôi, tôi nhìn về phía chủ nhân của bàn tay này, chỉ thấy ánh mắt khích lệ của Cao Kiện.

Cảm nhận được sức mạnh từ bàn tay to kia, tôi hít sâu một hơi, nhìn Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi một lần nữa: "Vâng, vậy thì cứ giao cho tôi!"

Khóe miệng Thẩm Kiến Quốc khẽ nhếch lên, một lần nữa ông lại vuốt những sợi tóc vô tình xòa xuống. Nhưng Hàn Phi thì đột nhiên bật cười thành tiếng: "Chỉ đùa thế thôi, cậu không cho là thật chứ?"

Cảm xúc mạnh mẽ mà khó khăn lắm tôi mới có được lập tức bị tiếng cười của Hàn Phi biến thành cảm giác khó xử: "Không phải, anh Hàn, sư phụ, chuyện này…"

Trong chốc lát, không khí căng thẳng hoàn toàn tan biến.

Cao Kiện nãy giờ luôn ở sau lưng tôi không cười nữa, bước lên phía trước nói: “Được rồi, anh Thẩm đừng đùa Tô Trạch nữa. Chúng tôi còn phải làm việc nghiêm chỉnh đấy.”

Đúng lúc này tôi phát hiện ra phía sau chúng tôi có thêm hai người mặc trang phục bảo hộ mầu trắng, hơn nữa còn liên tục lấy tay ra hiệu cho chúng tôi, rõ ràng thời gian vào thăm của chúng tôi đã hết.

Lúc này Thẩm Kiến Quốc gọi tôi bảo: “Tô Trạch, hãy mạnh dạn làm đi nhé.”

Hàn Phi cũng thôi không cười nữa, tôi có thể trông thấy trong cái nhìn khích lệ từ trong mắt anh ấy còn có nỗi niềm khác. Bình thường Thẩm Kiến Quốc nói rất ít, nhưng chi cần vài câu ngắn ngủi này thôi cũng khiến trong lòng tôi xúc động mãi không thôi. Mặc dù không biết có làm tốt được hay không, nhưng tôi rất tin tưởng!

“Hai lão già chúng tôi chờ đợi tin tốt từ cậu, chúng tôi có ra khỏi đây được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cậu đấy.” Hàn Phi đùa. Tôi biết hiện giờ Hàn Phi và Thẩm Kiến Quốc đang phải chịu rất nhiều áp lực, vậy mà vẫn còn có thể trêu đùa được chính là bởi vì không muốn tôi phải chịu áp lực, đồng thời làm giảm áp lực cho chính bản thân họ.

Sự thay đổi này là minh chứng cho tinh thần của Hàn Phi, tinh thần của một chuyên gia pháp y lớn. Tôi thật sự đã cảm nhận được nó!

“Tôi sẽ cố gắng!” Tôi thầm hứa với lòng mình.

Con giòi kỳ lạ

Chiếc ghế gỗ cũ nát bị vứt bỏ trên bờ đầm không biết từ lúc nào đã trở thành thiên đường của lũ chim. Chính giữa quảng trường Đông Kiều ở thành phố Nam Minh là chiếc đài phun nước mới, ngoài ra còn có các thiết bị luyện tập thể dục thể thao, không nghi ngờ gì nữa, chỉ cần vài ngày nữa thôi nơi đây sẽ trở thành điểm tập trung của cư dân

thành phố. Quảng trường được xây dựng theo hình chữ thập, giao thông thuận tiện tỏa đi khắp nơi, chỉ cần băng qua đường ngang ở bên cạnh là ra đến phố chính và chia thành đường ngang số một và đường ngang số hai. Đi theo đường ngang số một về phía đông khoảng 300 mét là khu vực thuộc tiểu khu Đông Dương, hiện trường xảy ra vụ án chính là nằm trong tiểu khu Đông Dương này.

Quảng trường Đông Kiều mới được xây dựng cách đây không lâu, còn cư dân ở tiểu khu Đông Dương cũng không nhiều, tuy nhiên vào lúc này tiểu khu Đông Dương lại ồn ào lạ thường.

Lúc tôi và Cao Kiện đến cửa tiểu khu thì thấy hiện trường vụ án đã được phong tỏa rất chặt, khắp hiện trường tràn ngập không khí căng thăng, một thứ áp lực rất khó diễn tả bắt đầu dâng lên, tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ căn phòng chúng tôi sắp sửa bước vào.

Lần này tôi và Cao Kiện không được đi vào một cách suôn sẻ giống như bình thường, việc kiểm tra thân thể cũng chặt chẽ hơn nhiều so với lúc trước.

“Không được! Các anh không được làm như vậy!” Tôi hơi bực tức, ngăn người đàn ông mặc trang phục bảo hộ ở trước mặt lại.

Người đàn ông kia nói một câu không hề có chút tình cảm nào: “Bây giờ ở đây tôi là người quyết định, anh có quyền gì bắt chúng tôi phải làm như vậy?”

“Hành động!” Nói rồi anh ta liền vẫy tay ra hiệu cho 5 thành viên đội bảo vệ trang bị đầy đủ ở phía sau, trên tay mỗi người họ đều mang một loại trang bị đặc biệt, tuy nhiên tôi vẫn nhận ra đó là đó là thứ liên quan đến việc khử trùng.

Đúng lúc anh ta nói, các đội viên chờ sẵn ở phía sau đồng loạt cất bước bắt đầu xông vào bên trong.

“Khoan đã!” Tôi chặn trước mặt họ, lấy giấy chứng minh ra: “Tôi là đại diện pháp y Tô Trạch, tôi có quyền không cho các anh được làm như vậy!”

Nhưng các thành viên của đội bảo vệ kia lại không hề vì thế mà có ý dừng bước. Song, lúc này tại đây chỉ cần một sự xao động cũng khiến người ta chú ý, tất nhiên bao gồm cả Cao Kiện là người hiểu rõ tình hình. Anh ấy bước nhanh mấy bước đến trước mặt đội bảo vệ, lấy giấy tờ cho họ xem: “Tôi là Cao Kiện, đội trưởng đội cảnh sát hình sự, ra lệnh cho các anh dừng lại!” Thấy có người ngăn cản, bấy giờ người đàn ông dẫn đầu đội bảo vệ mới ra lệnh cho các đội viên đứng yên đợi mệnh lệnh tiếp theo: “Cảnh sát hình sự à? Bây giờ bất kể là ai tôi cũng đều có thể tố cáo tội cản trở người thi hành công vụ, đây là chuyện liên quan đến an ninh quốc gia, hậu quả thế nào chắc anh cũng đã biết.”

Cao Kiện đi thẳng đến trước mặt tôi, hỏi nhỏ: “Tình hình bây giờ thế nào?”

Tôi nói: “Tôi vừa đến đây đã nghe họ nói rằng để phòng ngừa vi rút lây lan thêm, phải tiến hành khử trùng toàn bộ căn phòng. Việc này không vấn đề gì, nhưng vấn đề nằm ở chỗ nếu họ làm như vậy thì chắc chắn sẽ phá hỏng tất cả manh mối ở hiện trường, như vậy tiến trình điều tra vụ án sẽ gặp trở ngại vô cùng lớn!”

Cao Kiện gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó hỏi một cách dứt khoát: “Anh có thể nói cho tôi biết là loại vi rút nào không? Tại sao phải xử lý vội vàng như vậy?”

Đội trưởng đội bảo vệ trả lời ngay: “Hiện giờ vẫn chưa điều tra rõ, nhưng thứ vi rút này nếu để lâu sẽ sinh sôi, chúng tôi chỉ là đề phòng nhỡ xảy ra chuyện gì thôi.”

Cao Kiện nói: “Đây là hiện trường xảy ra án mạng, cần phải do tôi

toàn quyền phụ trách, trước khi tất cả được làm rõ, không ai được phép hành động bừa bãi." "Anh!" Đội trưởng đội bảo vệ có vẻ hơi tức giận, nhưng khi nhìn thấy Cao Kiện thì lại cả thấy có gì đó lấy làm lạ: "Chờ chút, anh là Cao Kiện à?"

"Đúng, Cao Kiện đội trưởng đội cảnh sát hình sự." Cao Kiện trả lời thẳng thắn, rõ ràng.

"Tốt nghiệp trường trung học Ngọc Dương phải không?" Anh ta hỏi tiếp.

Lúc này Cao Kiện đột nhiên ngẩn người: "Anh… làm sao anh biết?"

"Ha ha, quả nhiên là cậu rồi!" Nói xong đội trưởng đội bảo vệ liền chuẩn bị lao vào ôm lấy Cao Kiện.

Không chỉ Cao Kiện mà những người khác trong đó có tôi cũng đều không hiểu gì cả, chuyện gì thế nhỉ?

Khi bắt gặp ánh mắt ngờ vực của Cao Kiện, lại còn thủ thế chuẩn bị chống cự nữa nên anh ta nói tiếp: "Tôi là Vương Vũ Minh! Ngồi học ở bàn phía sau cậu!"

Cao Kiện nghe thấy vậy mới quan sát kỹ người đàn ông tự xưng là Vương Vũ Minh kia, một lúc sau mới nói: "Ồ, Vương Vũ Minh! Chẳng phải cậu bảo là đi theo ngành y rồi sao? Những năm này làm tốt chứ?"

"Chuyện kể ra cũng dài, để sau chúng ta từ từ hãy nói." Vương Vũ Minh lại nhìn hiện trường: "Có điều, vừa rồi nhân viên kỹ thuật của tôi tiến hành phân tích và cho biết trên người nạn nhân toàn là vi rút có khả năng lây nhiễm rất lớn. Vì thế chúng tôi buộc phải chấp hành nhiệm vụ này, theo tôi các cậu nên biết rõ hậu quả sẽ như thế nào."

Thấy tình hình sự việc có nguy cơ mở rộng hơn, tôi bèn tiếp lời luôn: "Đội trưởng Vương, chúng tôi không có ý ngăn cản anh. Chỉ có điều, nhiệm vụ của giới pháp y chúng tôi là trả lại sự công bằng cho

người chết. Tôi chỉ cần một ít thời gian để khám nghiệm hiện trường và thu thập chứng cứ, rồi đưa xác nạn nhân về tiến hành kiểm tra kỹ hơn. Sau khoảng thời gian này, các anh tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình, như vậy vừa không cản trở công việc của các anh, vừa không phá hỏng quy tắc làm việc của chúng tôi."

"Như vậy à?" Vương Vũ Minh nghe xong trầm tư: "Chúng ta đã đều là những người làm việc vì nhân dân, vậy thì cứ theo cậu đi, tôi chỉ cho cậu 5 phút, sau 5 phút người của chúng tôi sẽ vào trong."

"Được!" Tôi lập tức đồng ý.

Trong tình hình bình thường, pháp y phải hoàn thành mọi công tác bảo vệ hiện trường rồi mới cho phép người khác vào, nhưng lần này tình hình tương đối đặc biệt, nhưng nhờ sự kiên trì thuyết phục của Cao Kiện, cuối cùng tôi với anh ấy và đội trưởng đội bảo vệ hiện trường cùng vào trong. Tuy nhiên, theo yêu cầu của bộ phận bảo vệ, trước khi vào chúng tôi phải mặc bộ trang phục màu trắng từng trông thấy lúc sáng.

Vừa bước vào trong phòng, đập vào mắt tôi là một vũng máu khô, trong mầu đỏ của máu có ánh sắc xanh, đúng như lời Hàn Phi nói. Ở ngay sát chỗ rẽ là xác của nạn nhân với khuôn mặt mũi nhăn rúm dữ tợn, hẳn là lúc chết đã vô cùng đau đớn.

Do mặc bộ trang phục kỳ quái kia nên hành động hơi khó khăn, tôi cũng không được phép mang hộp dụng cụ pháp y vào trong vì để đảm bảo tránh phát tán vi rút. Vị trí nạn nhân tử vong là ở phòng khách, trong đó không có bất kỳ dấu vết vật lộn nào. Tôi và Cao Kiện chia nhau tìm kiếm manh mối có giá trị.

Tôi phụ trách việc tìm kiếm trên xác nạn nhân, còn Cao Kiện phụ trách tìm kiếm ở các vị trí khác trong phòng. Tôi phát hiện ra trong phòng bày đủ loại sách vở liên quan đến nghiên cứu côn trùng, có thể

thấy lúc còn sống chắc chắn nạn nhân là người rất yêu thích côn trùng.

Tôi để ý thấy trên ngực nạn nhân có một vết đạn bắn, miệng vết thương nằm lệch về bên phải phía trên tim khoảng hơn một đốt ngón tay, tuy không phải là vết thương chí mạng nhưng xét tình hình hiện trường thì thấy rằng rất có thể nạn nhân đã tử vong do mất máu quá nhiều. Nhưng điều kỳ lạ là mắt nạn nhân bị xung huyết nghiêm trọng, ngoài mắt ra thì ở các bộ phận hở khác cũng đều xuất hiện dấu vết chảy máu, đặc biệt ở miệng có vết máu đậm nhất. Như vậy có thể loại bỏ hoàn toàn khả năng nạn nhân bị bắn chết, nhưng như vậy thì ở đây lại có chút khó hiểu, nếu nạn nhân đã trúng độc chết thì còn bắn vào ngực xác chết làm gì? Đây là việc hoàn toàn không cần thiết. Lúc này thời gian đã mất 3 phút, chỉ còn 1 phút nữa là hiện trường sẽ bị phá hủy.

Vì thế tôi cũng đành phải rời khỏi xác chết, bắt đầu tìm kiếm manh mối có giá trị ở quanh trong phòng. Tôi phát hiện thấy ở cách thi thể không xa có một chiếc chậu bằng kim loại, bên trong đựng rất nhiều vật chất mầu đen, có thể xác định được đó là tro than, rõ ràng đã có một số giấy tờ bị đốt cháy ở đây.

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị kiểm tra sang chỗ khác thì bỗng nhiên trông thấy bên trong đám vật chất mầu đen có một chỗ mầu trắng rất rõ, khi gạt lớp vật chất bên ngoài ra xem, thấy đó là một góc mảnh giấy chưa cháy hết. Tôi cầm mảnh giấy lên theo bản năng, trên đó có một số ký hiệu hóa học rất kỳ lạ, tôi nghi chép vắn tắt lại, nghĩ thầm chắc chắn nó sẽ có ích cho quá trình phá án.

Ngoài ra, những chỗ khác đều không phát hiện được thông tin gì có giá trị, mà thời gian 5 phút cũng đã sắp hết, những việc làm được trong khoảng thời gian 5 phút ngắn ngủi này hết sức có hạn. Lúc này, các thành viên của đội bảo vệ đã tiến vào trong phòng, nhờ sự giúp đỡ của họ, xác chết được chuyển an toàn ra ngoài, tất nhiên là sau khi đã

thực hiện xong biện pháp xử lý nhất định.

Tôi và Cao Kiện bị yêu cầu ra khỏi phòng.

“Cậu có tìm thấy thứ gì muốn tìm không?” Cao Kiện hỏi lúc chúng tôi đang thay quần áo bảo hộ.

“Cũng được một phần, nếu cho tôi thêm thời gian, chắc chắn sẽ phát hiện được nhiều chứng cứ hơn nữa.” Tôi nói với vẻ hơi nản lòng.

Cao Kiện vỗ vai tôi: “Cố gắng hết sức là được rồi.”

“Nhưng mà có một tin vui là xác chết không bị họ giữ lại, bây giờ tôi phải về tiến hành giải phẫu tử thi, mong rằng có thể thu thập được nhiều thông tin hơn.” Tôi xốc lại tinh thần, nói.

“Phải rồi.” Cao Kiện bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó: “Vừa rồi ở trong phòng cũng không phải là tôi không thu hoạch được gì, tôi tìm thấy trong túi rác một mũi kim tiêm, nhưng đúng lúc đó họ lại thúc giục chúng ta ra ngoài, tôi cũng không kịp nhặt lấy nó, bây giờ mới nhớ ra.”

“Mũi kim tiêm hả?” Tôi sờ cái cổ hơi đau mỏi: “Rất có thể liên quan trực tiếp đến vụ án, không được, nhất định phải lấy được nó.”

Thấy tôi quay người định vào trong phòng một lần nữa, Cao Kiện liền kéo lại: “Không tác dụng gì đâu, họ cho chúng ta vào một lần là đã quá lắm rồi, bây giờ chắc đã bị nước khử trùng giải quyết xong xuôi rồi, cậu có vào cũng không ích lợi gì.”

Nghe Cao Kiện nói vậy, tôi lập tức im lặng, vụ án này thực sự đã trở nên phức tạp.

Cao Kiện nói: “Bây giờ như thế này nhé, tôi vẫn còn phải ở đây để phối hợp một số công việc, cậu cùng với họ về trước đi, có phát hiện gì mới nhớ báo ngay cho tôi.”

Tôi chán nản bảo: “Được rồi.”

Sau khi chia tay Cao Kiện, tôi trở về phòng giải phẫu cùng với xác chết được bảo vệ chặt chẽ, rồi sau đó nhờ sự giúp đỡ của họ thiết lập một khu vực bảo vệ đơn giản nhằm phòng ngừa vi rút trên xác chết lây lan ra rộng hơn. Còn tôi, tất nhiên lại một lần nữa mặc quần áo bảo hộ bước vào trong, một mình với xác chết.

Sau khi tôi giải phẫu xong, họ sẽ yêu cầu tiến hành xử lý xác chết nhằm tránh xảy ra bất trắc, vì thế rất có thể đây sẽ là lần cuối cùng tôi tiếp xúc với manh mối của vụ án.

Mức độ quan trọng của công việc giải phẫu tiếp theo như thế nào, đương nhiên không cần tôi phải nói nữa. Nhưng nói thật, tôi cũng không có sở trường về công việc này, mà chỉ là học được các kiến thức cơ bản trong thời gian đi cùng với Hàn Phi mà thôi. Mọi người đã tin tưởng tôi như vậy thì tôi cũng chỉ còn biết tạm thời tin vào khả năng của mình.

Tôi cầm dao mổ rạch một đường thẳng từ ngực xuống bụng theo cách giải phẫu anh Hàn quen sử dụng, cảm giác tiếng dao rạch giống như tiếng xé vải vang lên bên tai. Đây là lần đầu tiên tôi giải phẫu một mình, những lần trước đây đều tiến hành cùng với anh Hàn, vì thế tất nhiên không tránh khỏi có chút căng thẳng, tay run rẩy liên hồi.

Trong khoảnh khắc tôi rạch mở khoang bụng, hỗn hợp huyết tương lẫn với nội tạng lập tức tuôn trào ra, như thể tất cả mọi thứ có trong bụng đều trào hết ra ngoài khiến tôi sợ hãi đến nỗi sơ ý đánh rơi cả con dao mổ vào bụng xác chết. Tôi lặng lẽ nuốt nước bọt. Hỗn hợp huyết tương và những vật chất chưa xác định rõ là gì phun ra cả một đám, may mà tôi mặc quần áo bảo hộ, nếu không cả mặt và vai cũng đã dính đầy thứ vật chất này rồi.

Sau một lúc trấn tĩnh lại, tôi nhìn vào bên trong bụng của xác chết, con dao mổ rơi vào đúng chỗ đám ruột non ruột già ngoằn ngoèo, hơn nữa xác chết này không giống những xác chết bình thường khác,

nội tạng và trực tràng đã bắt đầu nhão ra khiến con dao rơi vào đó lập tức không thấy đâu nữa.

Tôi lấy hết dũng khí bới tìm khắp trong khoang bụng, có thể nghe thấy những tiếng "ộp oạp" phát ra từ đám chất dịch hòa tan trong nội tạng, trong giây phút đó lại càng vô cùng rõ ràng, khiến đầu mồ hôi vã ra trên đầu tôi lấm tấm như những hạt đậu. Vì sợ làm hỏng nội tạng nên tôi cũng không dám thực hiện nhiều động tác mạnh.

Cuối cùng, sau một hồi lục lọi tôi cũng lấy được con dao mổ ra. Tôi định lau mồ hôi nhưng lại ý thức được rằng mình đang mặc quần áo bảo hộ nên đành thôi. Đúng lúc này, tôi kinh ngạc phát hiện ra rằng trong bụng nạn nhân chứa đầy giòi bọ!

Kẻ trộm

Điều này không hợp logic! Nạn nhân tử vong mới chỉ khoảng 24 giờ, theo lẽ thường sẽ không thể có một lượng lớn ấu trùng xuất hiện như vậy được, mà cho dù là có thì cũng phải theo trật tự từ ngoài vào trong, rồi sau đó mới thối rữa. Thế nhưng bên ngoài xác chết không có dấu vết gặm nhấm của bất kỳ con côn trùng nào, vậy những con ấu trùng này tại sao lại xuất hiện được chứ?

Lẽ nào tôi phán đoán sai thời gian tử vong? Không thể nào, ngay cả anh Hàn và sư phụ cũng đều xác nhận thời gian tử vong, không thể có nhầm lẫn được. Thế thì vấn đề nằm ở đâu?

Trên thi thể nạn nhân chỉ có một vết đạn bắn ở ngực, căn cứ vào lượng máu chảy ra ở hiện trường thì không đến nỗi mất mạng, vì thế nguyên nhân thật sự dẫn đến tử vong không phải là vết đạn bắn. Tôi đành tiến hành khám nghiệm tử thi một lần nữa, thấy ở sau thắt lưng của nạn nhân có một vết chấm nhỏ mầu đỏ, thuộc loại vết thương nhỏ do kim đâm, chọc vào sâu trong cơ thể khoảng một đốt ngón tay. Vị trí này đại để tương ứng với vị trí phát hiện ra giòi bọ ở trong bụng,

từ đó có thể suy đoán rằng nguồn gốc của những con giòi bọ đó rất có thể chính là từ vết thương này.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại chuyện Cao Kiện nói với tôi rằng phát hiện thấy có mũi kim tiêm ở trong phòng. Vậy thì rất có khả năng đó chính là vật đã khiến nạn nhân mất mạng. Một chiếc kim tiêm tất nhiên không thể là nguyên nhân thật sự gây ra cái chết, mà nạn nhân chết bởi loại vật chất được tiêm vào kia, và chắc chắn cũng chính là nguồn bệnh gây ra toàn bộ sự việc này.

Chả trách cấp trên coi trọng việc này như vậy, ngay cả hai vị chuyên gia pháp y cũng phải cách ly hoàn toàn, hơn nữa mặc dù vẫn chưa rõ chủng loại vi rút là gì nhưng vẫn lựa chọn sử dụng biện pháp trên mọi hướng. Qua những việc làm này đã đủ thấy được thái độ của cấp trên trước việc xử lý vi rút. Nhưng chỉ cần phá được vụ án này, đặc tính và đặc điểm của vi rút chắc chắn cũng sẽ được khơi ra hết, và mọi người không còn phải hoảng hốt như bây giờ nữa.

Xét tình hình hiện tại, vụ án này chỉ có duy nhất một manh mối, đó là mũi kim tiêm ở trong phòng. Trên mũi kim này nhất định vẫn còn dính nguồn độc, chỉ cần mang đến phòng thí nghiệm sinh vật kiểm tra là có thể lấy được nguồn độc!

Tôi lập tức báo tin này cho Cao Kiện, anh ấy cũng ý thức được tình chất nghiêm trọng của sự việc nên bắt đầu thực hiện hành động mới.

Không lâu sau Cao Kiện mang mũi kim tiêm về, có điều nó đã qua xử lý, vậy là manh mối duy nhất cũng đã đứt. Cuối cùng tôi vẫn không xứng với kỳ vọng của sư phụ và anh Hàn.

Mang theo tâm trạng nặng trĩu, tôi quyết định đi gặp sư phụ và anh Hàn. Họ hiểu nhiều biết rộng, chắc sẽ phát hiện ra được một số manh mối từ những chứng cứ hiện có.

“Cậu nói rằng mũi kim tiêm đã bị xử lý sạch sẽ rồi à?” Hàn Phi hỏi.

Tôi nói vẻ ân hận: “Vâng, nếu tôi phát hiện sớm hơn một chút thì đã không xảy ra chuyện này rồi.”

Nghe vậy, cả hai người liền rơi vào trạng thái trầm tư. Sau khi suy nghĩ rất lâu Hàn Phi mới nói: “Việc này cũng không thể trách cậu được, từ đầu đến cuối vụ án đều liên quan đến vi rút, không nằm trong phạm vi quyền hạn của chúng ta.”

Tôi không trả lời, không cảm thấy việc này có liên quan gì với quyền hạn, mà chỉ cảm thấy năng lực của bản thân có vấn đề.

“Vừa rồi cậu bảo trong bụng người chết xuất hiện một lượng lớn giòi bọ à?” Thẩm Kiến Quốc đột nhiên hỏi.

“Vâng, hơn nữa đặc tính khác xa so với giòi bọ thông thường…” Tôi trả lời ngay không cần suy nghĩ, nhưng rồi lại bỗng nhiên phấn khởi hẳn lên: “Đúng rồi, giòi bọ! Con biết rồi!”

Tôi bỗng nhiên nhận thức được rằng đối với loài người chúng ta, côn trùng chính là một “kho lưu trữ” tự nhiên, cơ thể chúng có thể lưu trữ một cách nguyên vẹn những vật chất trong cơ thể chúng ta, đảm bảo không bị biến đổi trong suốt một thời gian dài. Vì thế côn trùng chính là nhân chứng vô cùng có giá trị!

Tôi đột nhiên đảm nhận chức vụ pháp y, đúng là cũng hơi luống cuống, không biết làm thế nào, đến nỗi quên mất rằng bản thân mình học chuyên ngành côn trùng học pháp y! Những lời nói của Thẩm Kiến Quốc giống như một lời nhắc nhở, khiến tôi lập tức tỉnh ngộ!

Vì thế sau khi cáo từ Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi, tôi liền đến ngay phòng thí nghiệm, ở đây đang lưu giữ mẫu giòi bọ tôi lấy được trong bụng xác chết.

Bản thân giòi bọ chỉ đơn giản là côn trùng, khi mang đến phòng

thí nghiệm kiểm tra lại tìm ra được nguồn gốc vi rút. Nói tóm lại, vẫn là vì lợi ích mà sinh ra tranh chấp, cuối cùng kẻ phạm tội cũng sẽ bị pháp luật trừng trị. Người xưa đã có câu “ác giả ác báo”, không phải không bị quả báo mà chỉ là chưa đến lúc.

Vụ án thứ mười
KÝ SINH TRÙNG ĐẠI NÃO

Chỉ cần người sống còn sống, thì người chết sẽ không chết

—— Van Gogh

Lời dẫn

"Từ con giòi có thể suy đoán ra thời gian nạn nhân tử vong, nhưng đối với người sống thì đó cũng là một kiểu bảo vệ". Nhã Hi khẽ mỉm cười bổ sung một câu, "Trong chất thải con giòi bài tiết ra sau khi ăn thịt thối còn có cả muối sát trùng. Trong cơ thể nó còn có cả vật chất có tác dụng giúp nhanh lành vết thương hở như thuốc kháng sinh và thuốc tăng khả năng miễn dịch, từ đó tránh cho người bệnh tránh khỏi bị cưa chân do hoại tử nữa. Em biết những điều này."

Nuốt trôi ký ức

Lúc này là 10 giờ 30 phút sáng, lẽ ra đang phải khám nghiệm tử thi nhưng tôi lại ngồi trong một quán cà phê bài trí không hợp chút nào với cách ăn mặc của tôi. Một bộ âu phục mầu xám đậm không vừa người, đi đôi giầy da bóng loáng. Đừng hỏi thật ra tôi nghĩ gì, không ai biết được trước lúc ra ngoài rốt cuộc tôi đã trải qua những gì.

Màn hình điện thoại đang sáng, ánh sáng của nó hắt lên tay phải của tôi, tôi cảm thấy phen này bản thân chết là cái chắc, Hàn Phi đã gọi cho tôi ba cuộc điện thoại, hừm, chính anh ấy mới không quan tâm hôm nay rốt cuộc tôi có xin nghỉ hay không.

Đúng lúc tôi đang do dự không biết có nên nghe cuộc điện thoại thứ tư của Hàn Phi hay không thì đột nhiên có người ngồi "phịch" một cái xuống trước mặt tôi. Mồ hôi ướt đẫm lòng bàn tay tôi, đúng vậy, bảo tôi gặp mặt một cô gái lạ, việc đó khiến tôi còn căng thẳng hơn cả lần đầu tiên đến hiện trường xảy ra vụ án.

"Chào em." Phải mất một hồi khá lâu, tôi mới nhớ ra được một câu mở đầu.

Cô gái trang điểm khá dễ thương, trên người mặc chiếc váy đầm mầu sắc sặc sỡ. Tôi không hiểu biết về quan điểm thẩm mỹ của phụ nữ, nhưng theo phép lịch sự nên vẫn bổ sung thêm một câu: "Em đẹp lắm."

Nhưng không hiểu tại sao sau khi nghe lời khen này của tôi, sắc mặt đối phương liền sầm xuống. Lúc này, trong đầu tôi lại có một ý nghĩ hoàn toàn không hợp lý chút nào: nếu cô gái này là một con côn trùng thì tốt, côn trùng đơn giản hơn phụ nữ rất nhiều.

"Cô em đã nói sơ qua cho em biết về anh rồi." Cô gái tỏ ra tự nhiên thoải mái, cầm cốc nước ở trước mặt uống liền mấy hớp to rồi lặng lẽ nhìn tôi không nói gì nữa.

Tình hình này khó xử rồi, bởi vì trước lúc cô gái đến đây tôi luôn bị ám ảnh bởi cái u ám của Hàn Phi nên căn bản không thể nào suy nghĩ được sẽ nói về những chủ đề gì sau khi hai người gặp nhau.

"Thường ngày em có thích sâu không?" Trong bầu không khí đặc quánh, sau khoảng hơn nửa phút, cuối cùng tôi nóng lòng thốt ra một câu như vậy. Tôi cũng không biết rõ hỏi như thế có ổn thỏa hay không,

vì thế đành lén quan sát vẻ mặt của cô gái.

“Sâu gì ạ?” Cô gái không có vẻ ngạc nhiên, tựa cả thân người vào thành ghế. “Em tên là Nhã Hi.”

“Anh biết, anh biết.” Tôi gật đầu. “Em có thể gọi anh là Tô Trạch.”

“Vâng, vậy rốt cuộc là sâu gì ạ?” Nhã Hi hỏi tiếp.

“Các loại sâu bọ.” Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc. “Tất cả sâu bọ.”

“Lúc còn bé em ở nhà bà ngoại, chỉ cần thấy thứ gì ăn được là em ăn ngay.” Nhã Hi bỗng nhiên cười to. Với tôi, để hiểu được thứ tình cảm kỳ quặc, vui buồn thất thường này của phụ nữ, quả thật là hết sức mệt mỏi.

“Bên trong thức ăn có sâu à?” Tôi đã cố gắng hết sức để cân nhắc đắn đo về mối liên quan giữa lời nói của Nhã Hi và côn trùng.

“Bà ngoại bảo em là sâu, sâu ăn.” Nhã Hi lại bưng cốc nước, lần này chỉ khẽ nhấp một ngụm. Tôi nhìn thấy trên cốc thủy tinh in vết môi mầu hồng nhạt, lúc này mới phát hiện ra hôm nay cô ấy tô môi son. Kỳ lạ thật, tại sao cô ấy tô môi son mà miệng lại vẫn không thấy có tí sắc đỏ nào chứ?

Tuy nhiên, điều đầu tiên tôi có thể xác định được là, có lẽ Nhã Hi bị thiếu máu, nhưng không thể là bị bệnh tim, suy cho cùng thì chẳng có cặp môi nào không bị thâm cả.

Tôi cười gượng vài tiếng, tiếp theo đó không khí lại rơi vào trạng thái căng cứng, gượng gạo.

“Còn anh thì sao? Anh là sâu gì?” Nhã Hi đột nhiên hỏi khiến tôi ngẩn ra mất một lúc. Nhớ lại tính tình của mình thường ngày, tôi không biết trả lời thế nào.

“Hôm nay em phải xin phép chỉ để đến đây à?”

Tôi thử chuyển chủ đề.

Chỉ thấy hai tay Nhã Hi nắm vào nhau để trên mặt bàn, nói: “Em không cần phải xin nghỉ, thích đi đâu thì đi.”

Lúc trước nghe mọi người bảo rằng Nhã Hi làm việc ở một bộ phận nào đó, nhưng bây giờ nghe cô ấy nói như vậy tôi lại càng khẳng định chắc chắn cô đã không đi làm nữa vì lý do sức khỏe yếu.

“Không đi làm tốt quá, có thể tự do làm những gì mình thích, không như anh, chỉ cần sở cảnh sát gọi một cuộc điện thoại là phải về ngay.” Lúc này tôi chột dạ liếc nhìn chiếc điện thoại cầm trong tay, xem ra Hàn Phi không gọi cho tôi nữa, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Em có làm việc, nhưng có thể làm tại nhà, chủ yếu là phiên dịch một số tài liệu hoặc sách báo.” Nhã Hi dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Gần đây trạng thái tinh thần không được tốt nên nửa tháng nay không nhận việc về nữa.”

“Không ngờ ngoại ngữ của em tốt thế.” Một tay tôi chống cằm, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ. “Sức khỏe của em không tốt à?”

Có lẽ Nhã Hi không ngờ tôi lại hỏi thẳng cô như vậy, nên không khỏi ngạc nhiên: “Biểu hiện rõ lắm à?”

Tôi gật đầu: “Sắc mặt không tốt lắm.”

“Ồ, có thể do tối qua em mất ngủ.” Nhã Hi áp một tay lên má rồi bật cười: “Nếu lần sau còn gặp nhau, đêm hôm trước em sẽ đi ngủ sớm, chắc sẽ không giống như hôm nay nữa.”

“Ừ! Ừ!” Tôi gật đầu. “Nếu máu thiếu sắt thì thường ngày nên ăn nhiều gan lợn.”

“Hay chúng ta đi dạo một chút đi, vừa rồi trên đường đến đây em thấy ở đầu đường có một bảo tàng sống, mình có thể đến đó xem sao.”

Rõ ràng Nhã Hi không muốn tôi nói về vấn đền liên quan đến sức khỏe của cô ấy nữa, còn tôi cũng cảm thấy cứ tiếp tục ngồi ở đây nói chuyện câu được câu chăng như vậy thì quả thật nhạt nhẽo.

“Hay đấy, đợi anh đi thanh toán đã.” Nói xong tôi liền cầm tờ hóa đơn ở trước mặt mang đến quầy thu ngân.

Tôi cúi xuống nhìn tờ hóa đơn trong tay, trên đó viết: Trà chanh bong bóng. Lẽ nào vừa rồi tôi đã không uống trà chanh ? Quay lại nhìn chỗ vừa mới ngồi thì thấy bàn đã bị nhân viên phục vụ dọn sạch, mà Nhã Hi cũng không thấy đâu nữa. Tôi hơi lo lắng, vội đưa mắt tìm khắp bốn phía, đến lúc trông thấy Nhã Hi đã đứng ở trước cửa quán mới hơi bình tĩnh trở lại.

Nên nhớ rằng tôi rất ghét những chuyện như thế này, xét dưới góc độ lòng tự trọng của một người đàn ông, khi bị phụ nữ bỏ đi giữa đường một cách khó hiểu là một việc vô cùng xấu hổ, vì thế… tôi vội vàng thanh toán rồi đi về phía Nhã Hi.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi đứng sau lưng Nhã Hi, thấy cô ấy cao vừa đến vai mình.

“Sao ạ?” Nhã Hi quay lại nhìn tôi, tôi nhận thấy trong ánh mắt của cô ấy thoáng có chút ngỡ ngàng.

“Đi thôi.” Tôi cười, đưa tay chỉ về bên trái, phía “Bảo tàng sống ở đầu đường”.

Dường như Nhã Hi đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng cũng lại như đang che giấu tình cảm, vài giây sau mới lên tiếng “vâng ạ.”

Tôi và Nhã Hi sóng đôi bước đi, dọc đường hầu như không có ai, chắc là do lúc này đang trong giờ làm việc. Tôi cúi xuống nhìn cô một cái, chỉ thấy mái đầu tròn vo và hàng lông mi dài.

“Thường ngày anh có thích đến bảo tàng sống không?” Nhã Hi bỗng nhiên hỏi.

Câu hỏi của cô làm tôi hơi bối rối, nên nhớ rằng tôi làm gì có thời gian để đi dạo, không bị Hàn Phi thúc giục làm việc đã là tốt lắm rồi, hằng ngày mỗi khi về đến nhà đều chỉ muốn lăn ra ngủ ngay, đến cả tắm rửa cũng ngại.

“Em thấy anh bảo đến bảo tàng sống chơi nên nghĩ là thường ngày anh cũng thích đến kiểu cửa hàng này.” Nhã Hi ngẩng lên nhìn tôi, nói.

“Vừa nãy em bảo đến đấy mà.” Tôi vừa nói vừa nghĩ: lúc trước xem ti vi thấy nói rằng phụ nữ dễ thay đổi, quả đúng là có chuyện như vậy.

“Em nói thế à?” Nhã Hi bỗng nhiên đứng lại, đôi mắt mở to, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Được rồi, tôi thừa nhận rồi, không thể tranh phần đúng với phụ nữ được, về chuyện rốt cuộc ai đề nghị đến bảo tàng sống thì có tranh luận cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thế là tôi đành nói lời xin lỗi: “Không phải, anh trêu em vậy thôi, là anh đề nghị đến đó.”

Nhã Hi không để ý gì đến tôi nữa và rảo bước đi lên trước tôi. Tôi không biết cô ấy có tức giận hay không, nhưng rất rõ ràng là hiện tại tôi không nên đuổi theo nói chuyện với cô ta thì tốt hơn.

Lúc này tôi mới phát hiện ra Nhã Hi bước đi hơi kỳ lạ. Kỳ lạ ở đây không phải là bước đi khập khà khập khiễng mà là hình như cơ thể cô hơi mất cân bằng. Mặc dù tôi biết có một số phụ nữ khi đi giầy cao gót sẽ đi lại rất khó khăn, nhưng những kiểu đi đó vẫn không giống như Nhã Hi bây giờ. Hơn nữa, đế giầy của cô chỉ cao khoảng 3 phân mà thôi.

Ánh sáng mặt trời dường như chiếu qua làn da trên cánh tay Nhã Hi, thậm chí tôi có thể nhìn thấy rõ mạch máu, thậm chí… thậm chí phát hiện thấy trên lớp da ở mặt sau cánh tay của cô còn có một số vết đỏ do mao mạch bị vỡ gây ra.

Theo kinh nghiệm nghề nghiệp của tôi, những mao mạch kia bị vỡ không phải do va đập mà là do bên trong cơ thể của cô ấy có vấn đề. Nhưng vấn đề đó là gì? Trực giác bảo tôi rằng: côn trùng. Ý nghĩ này lập tức khiến đầu óc tôi tê dại, khiến ngay cả ánh mắt nhìn phía sau lưng Nhã Hi cũng chứa đầy vẻ sợ hãi và thương xót. Tôi muốn giúp đỡ người con gái này, có lẽ điều này xuất phát từ tinh thần chính nghĩa của một người đàn ông.

"Nhã Hi." Tôi đuổi kịp rồi nói: "Bình thường em thích làm gì?"

"Không có sở thích gì đặc biệt, chỉ là đọc sách hoặc đi chơi đâu đó tùy ý." Tâm trạng Nhã Hi lại bỗng nhiên tốt lên. "Còn anh, thường ngày có thích làm gì không?"

"Nghiên cứu côn trùng, và còn nghiên cứu cả cơ thể người nữa." Khi nói ra những điều này, tôi không khỏi có phần tự hào.

"Anh làm nghề pháp y, nghiên cứu cơ thể người thì em tin, nhưng nghiên cứu côn trùng thì em lại thấy hơi tò mò đấy." Nói xong những lời này, bất chợt thân hình Nhã Hi hơi nhao về phía trước.

Tôi vội vàng đưa tay ra đỡ cô, cô nhìn tôi với vẻ chưa hết hoảng hốt. Không biết có phải do ảo giác hay không mà điều tôi đọc được trong ánh mắt của Nhã Hi không phải sự sợ hãi, càng không phải là sự bất lực, mà là một sự buồn thương. Điều này khiến trong lòng tôi nảy sinh một sự tò mò rất khó nói đối với cô gái này, thật ra cô ấy là người như thế nào? Có phải đúng là có côn trùng ký sinh bên trong cơ thể cô hay không?

Nhưng Nhã Hi đã nhanh chóng tự đứng vững, đồng thời buông lỏng bàn tay đang nắm chặt lấy tôi.

"Em thấy hơi khó chịu, hay là để lần sau gặp lại anh nhé." Vẻ mặt cô tỏ ra hơi khó xử.

Việc đã đến nước như thế này thì quả thật cũng không tiện miễn

cưỡng bắt con gái nhà người ta phải tiếp tục đi với mình nữa, vì thế tôi đồng ý theo yêu cầu của cô ấy. Nhã Hi kiên quyết đòi tự mình bắt xe về nhà, vì thế sau khi trao đổi số điện thoại cho nhau, tôi tiễn cô lên một chiếc tắc xi.

Nửa phút sau khi Nhã Hi đi rồi, tôi vẫn đứng nguyên bên lề đường. Nhìn cái tên "Nhã Hi" lưu trên điện thoại, tôi bất giác cất tiếng thở dài, cuối cùng trong điện thoại của tôi cũng đã có số của một người con gái. Bất kể sau này tôi và Nhã Hi có liên lạc với nhau hay không, có gặp nhau nữa hay không, cũng đều không phải là quá quan trọng. Xem ra, đây là một việc rất đáng vui mừng.

Tôi nhìn điện thoại cười ngây ngô, nhưng chỉ một giây sau đã không thể cười được nữa. Đúng vậy, anh Hàn lại gọi đến, tôi hít sâu một hơi, nhấn phím nghe. "Tôi sắp phá cửa nhà cậu ra rồi đấy." Anh Hàn giận dữ hét lên ở đầu bên kia.

"Sao vậy?" Tôi không kịp phản ứng, anh Hàn tìm tôi không phải vì công việc hay sao? Hóa ra bây giờ anh ấy vẫn đang ở cửa nhà tôi à?

"Không sao cả." Nói xong, anh ấy liền tắt điện thoại.

Hôm nay đến cả anh Hàn cũng trở nên khó hiểu, nhưng dựa theo kinh nghiệm đã có, lúc này tôi cần phải nhanh chóng về sở cảnh sát, nếu không người nằm trên bàn giải phẫu sẽ là tôi.

Trên đường về sở cảnh sát, tôi gửi một tin nhắn cho Nhã Hi, nhưng đến khi xuống xe rồi cũng vẫn không thấy cô ấy trả lời. Tôi cũng không quá quan tâm về việc này, đặt điện thoại xuống xong liền vội vã đi tìm anh Hàn.

Phát điên vì yêu

Lúc tôi nghĩ rằng mình và Nhã Hi sẽ không gặp nhau được nữa thì cô lại đến tìm tôi.

Vốn đã hẹn gặp nhau vào lúc 7 giờ tối, nhưng tôi bận quá, đến khi

xong việc ngẩng đầu lên thì đã 10 giờ, nhìn điện thoại, thấy trong khoảng thời gian từ 7 giờ đến 9 giờ tối Nhã Hi không gọi cho tôi một cuộc nào, thậm chí ngay cả tin nhắn cũng không gửi. Tôi nghĩ, chắc đợi tôi mãi không được nên cô ấy đã về rồi.

Lúc tôi lê tấm thân mệt mỏi ra khỏi cổng cơ quan và đi được một đoạn ngắn thì lại nghe thấy có ai đó gọi mình, liền giật mình quay ngoắt đầu lại. Lần này, tôi sợ đến chết suýt nữa thì ngất, bởi vì giữa lúc đêm khuya thế này lại nghe thấy tiếng một người con gái gọi tên mình ở phía sau.

Nhìn kỹ thì ra đó là Nhã Hi. Ồ, hôm nay cô ấy mặc khá phù hợp với gu thẩm mỹ của nhiều cô gái trẻ, váy đầm mầu trắng, vẫn đi đôi giầy da mầu đỏ đế cao 3 phân như lần gặp mặt trước.

“Xấu hổ quá, anh bận làm việc nên quên mất thời gian.” Tôi vừa nói vừa đoán xem Nhã Hi có giận vì việc tôi lỡ hẹn hay không.

“Là em đến muộn, thật ngại quá.” Nhã Hi nói tỏ ý xin lỗi, rồi hỏi: “Chúng mình đi đâu?”

Tốt rồi, nhưng rồi tôi lại tiến thoái lưỡng nan, bởi vì lần này Nhã Hi chủ động hẹn đi chơi, tôi luôn nghĩ rằng cô ấy sẽ chọn địa điểm, chọn xong rồi thì tôi chỉ còn việc đưa cô ấy đến đó mà thôi. Không ngờ cô ấy lại không hề có điểm đến.

“Điều này anh chưa nghĩ đến.” Tôi đành phải trả lời thật.

“Ồ, thế à, vậy chúng ta đi xem phim nhé.” Nhã Hi nhìn tôi với vẻ chờ đợi.

Bây giờ đã hơn 10 giờ đêm, nếu lại còn đi xem một bộ phim thì tính ra cũng phải mất thêm đến 2 tiếng nữa, như vậy đêm nay tôi sẽ về nhà rất khuya. Nhưng quan trọng nhất là tôi và Nhã Hi mới gặp nhau lần này là lần thứ 2, mà con gái cũng không nên về nhà quá khuya.

“Xem phim xong sẽ về khuya lắm, em có ngại gì không?” Tôi hỏi

một câu thăm dò.

“Không sao đâu, người yêu em có thể đến đón em về.” Nhã Hi nói vẻ lạnh lùng.

Lúc này tôi lập thức cảm thấy đúng là mình đã gặp ma, Nhã Hi đã có người yêu, vậy mà giữa lúc đêm hôm khuya khoắt lại hẹn tôi đi xem phim là cớ gì? Lẽ nào cô ấy cãi nhau với người yêu nên muốn tìm một người khác để giải sầu? Nhưng như thế cũng không đúng, nếu đã cãi nhau thì làm sao người yêu có thể đến đón cô ấy được?

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ đủ điều vẫn không tìm ra được lời giải thích thì Nhã Hi bỗng nhiên bước tới kéo tay tôi: “Chúng mình đi thôi.”

Bị Nhã Hi làm cho rất bất ngờ, tôi chột dạ nhìn khắp xung quanh, sợ đồng nghiệp trong cơ quan đi làm về nhìn thấy. Dù thế nào thì Nhã Hi và tôi cũng mới chỉ gặp nhau lần thứ 2, chỉ có thể coi như bạn bè bình thường mà thôi. Tôi hơi hoang mang, quả thật tôi chưa hiểu về cô ấy nhiều lắm. Người nhà cô ấy cũng chỉ mới giới thiệu qua loa về hình dáng và nghề nghiệp mà thôi, đến lúc gặp mặt thì tình hình thực tế lại rõ ràng khác nhiều so với những gì tôi được nghe.

“Đây là cái gì?” Nhã Hi đột nhiên chỉ vào vai tôi hỏi.

Tôi ngoảnh mặt sang nhìn, ôi, tôi giật mình sợ đến chết khiếp! Một con sâu mầu trắng cuộn tròn trên vai tôi. Tôi dùng đầu ngón tay tóm lấy nó đưa ra trước mặt quan sát, thì ra đó là một con giòi.

“Con gì vậy?” Nhã Hi kiễng chân ghé vào xem.

“Con giòi, tức là loại côn trùng sinh sống trên xác chết, có thể dựa vào tình hình của con giòi để phán đoán thời gian tử vong.” Tôi nói một cách hết sức rõ ràng rành mạch. Và cũng rất nhanh, phản ứng của tôi đã trở lại. Hiện giờ trên tay tôi đang cầm con giòi, đang nói về chủ đề xác chết, còn đứng cạnh tôi là một cô gái xinh đẹp hẹn tôi đi xem phim. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được rằng nếu con vật này

xuất hiện ở thời gian và địa điểm không thích hợp thì cũng sẽ khiến cho người ta vô cùng buồn chán.

“Hóa ra con giòi hình thù như thế này à?” Nhã Hi không hề sợ chút nào, trái lại còn có vẻ rất tò mò nữa.

“Em không sợ con vật này à?” Từ đầu đến giờ tôi vẫn thấy chuyện thật khó tin.

“Từ con giòi có thể suy đoán ra thời gian nạn nhân tử vong, nhưng đối với người sống thì đó cũng là một kiểu bảo vệ”. Nhã Hi khẽ mỉm cười bổ sung một câu: “Trong chất thải con giòi bài tiết ra sau khi ăn thịt thối còn có cả muối sát trùng. Trong cơ thể nó còn có cả vật chất có tác dụng giúp nhanh lành vết thương hở như thuốc kháng sinh và thuốc tăng khả năng miễn dịch, từ đó tránh cho người bệnh khỏi bị cưa chân do hoại tử. Em biết những điều này.”

“Em làm anh bất ngờ quá!” Tôi ném con giòi trên tay lên không trung, đừng trách tôi tàn nhẫn, suy cho cùng nó xuất hiện lúc này quả thật là không đúng thời điểm.

“Tối nay anh giải phẫu tử thi à?” Nhã Hi hỏi.

Có lẽ do khoảng cách quá gần, tôi ngửi thấy một mùi thơm trên người Nhã Hi, chắc là tối nay cô ấy đã xức nước hoa. Có điều phía sau mùi nước hoa giống như mùi thơm của cây sơn chi kia còn xen lẫn đôi chút một thứ mùi khác, điều này khiến tôi bỗng nhiên trở nên cảnh giác. Thứ mùi kia hơi giống mùi của formalin. Tuy nhiên, do mùi nước hoa sơn chi lấn át nên tôi không thể nào phân biệt chính xác một trăm phần trăm.

“Em khỏe hơn rồi chứ?” Thực ra tôi vốn định hỏi thẳng là cô đã đi bệnh viện khám chưa.

“Không sao rồi, cứ ở nhà nằm ngủ, lúc dậy là khỏe thôi.” Nhã Hi tiếp tục cùng tôi sánh vai bước đi.

“Anh cứ nghĩ là em không gặp mặt anh nữa.” Tôi thử tìm chủ đề mới nói với cô. “Dẫu sao anh cũng là một kẻ hết sức vô vị.” Nói xong tôi bỗng nhiên cảm thấy mình hết sức lạ lùng, Nhã Hi đã có bạn trai, cô ấy hoàn toàn chỉ coi mình là một người bạn bình thường mà thôi, thế mà những lời tôi nói ra lại giống như cô ấy đến gặp mình là có mục đích.

“Em cảm thấy anh rất thú vị.” Nói xong, Nhã Hi liền lặng yên, thậm chí bắt đầu bước nhanh hơn. Tôi nghĩ, thật ra chắc là cô không có nhiều bạn trai, chỉ đơn giản là muốn tìm một người khác người yêu để cùng mình đi xem một bộ phim mà thôi. Cô ấy không muốn nói chuyện với mình, hoặc là thật ra cũng không muốn tìm hiểu về tôi quá nhiều.

Lúc chúng tôi đến cổng rạp chiếu phim, tôi thấy hơi hoang mang. Đừng trách tôi tại sao lại như vậy, vì ngần này tuổi rồi mà tôi vẫn chưa từng vào rạp hát. May mà Nhã Hi rất thành thạo nên chúng tôi nhanh chóng mua được vé và vào trong.

“Không ngờ mình đến thật đúng lúc, mua vé xong là vào xem được ngay.” Tôi vừa ngồi xuống liền nói với Nhã Hi. Nhưng không nghe thấy tiếng trả lời nên tôi quay sang nhìn cô xem sao.

Tôi giật mình kinh hãi, bên cạnh không hề có ai, rõ ràng vừa rồi Nhã Hi cùng ngồi xuống với tôi cơ mà. Tôi nhìn khắp bốn phía, trong phòng chiếu phim lúc này ngoài tôi ra cũng không có bao nhiêu người.

Tôi lại quay mặt nhìn vào màn hình, trên đó đang phát chương trình quảng cáo, không hiểu tại sao tiếng nhạc quảng cáo lại khiến tôi cảm thấy hơi sốt ruột. Tôi lấy điện thoại định gọi cho Nhã Hi hỏi cô đang ở đâu thì điện thoại lại hết pin. Đến lúc này tôi không thể ngồi yên được nữa, liền vội vã đứng dậy rồi lần mò đi ra ngoài.

Hành lang vắng tanh, ngay cả nhân viên soát vé vừa nãy cũng

không thấy đâu nữa. Tôi không rõ Nhã Hi có vào nhà vệ sinh hay không nhưng vẫn theo biển chỉ dẫn trên hành lang tìm đến vị trí nhà vệ sinh rồi đứng cách gian dành cho phụ nữ khoảng 3 mét, trong lòng nghĩ rằng nếu Nhã Hi vào nhà vệ sinh thật thì lúc ra sẽ trông thấy tôi. Nghĩ đến đây tôi bắt đầu cảm thấy cô bé Nhã Hi này hơi kỳ lạ, cho dù có việc phải ra ngoài một lúc thì cũng phải nói một câu cho tôi biết chứ. Có thể do thói quen giao tiếp của mỗi người đều có những điểm không giống nhau, nhưng suy cho cùng thì trong giây phút này tôi vẫn rất lo cho cô ấy. Dù sao bây giờ cũng không còn sớm nữa, thế mà một cô gái tự nhiên lại biến mất khỏi rạp chiếu phim.

Do tình chất công việc nên trong đầu tôi lưu giữ khá nhiều cảnh tượng đáng sợ, nhưng điều tồi tệ hơn là những sự việc vô cùng khủng khiếp đã ghi vào đầu óc tôi lại không thể nào xóa đi được.

“Reng reng reng, reng reng reng” không biết tiếng chuông kêu lên ở góc nào khiến tôi giật nảy mình, quay nhìn khắp nơi tìm kiếm chỗ phát ra tiếng chuông, rõ ràng tiếng chuông phát ra từ phía sau, trên đường tôi vừa đi đến đây, rồi lan tỏa theo hành lang.

Tôi hít thở thật sâu, từ từ bước về phía đó.

Hình như tiếng chuông mất hút ở cuối hành lang, nhưng tôi lại nghe thấy có tiếng người nói, đó là tiếng của một phụ nữ, giọng nói có vẻ ngoan ngoãn. Tôi không suy nghĩ nhiều, định quay lại nhà vệ sinh tiếp tục chờ Nhã Hi xuất hiện.

“Mày chết đi, chúng ta cùng chết.” Một tiếng hét chói tai khiến tôi lại quay lại, đi về phía đó.

“Nhã Hi sao?” Tôi giật mình khi nhìn thấy cô ấy.

Nhã Hi quay lưng lại phía tôi, đang trong tư thế quỳ, hai tay chống xuống sàn nhà, còn chiếc điện thoại thì đã bị ném ra xa.

“Nhã Hi, em không sao chứ?” Tôi bước đến, ngồi xuống đặt một

tay lên vai cô ấy. Lúc này tôi chỉ muốn an ủi cô.

Ai ngờ bàn tay tôi vừa mới chạm vào người cô ấy, thì cô ấy bỗng nhiên giống như bị điện giật, toàn thân run rẩy rồi cả người đổ vật sang một bên.

Toàn thân Nhã Hi co giật. Trong lúc cấp bách, tôi nhét một bàn tay của mình vào miệng cô, đề phòng cô ấy tự cắn lưỡi, tay còn lại móc vào túi quần lấy điện thoại. Chết tiệt, tôi quên là điện thoại đã hết pin.

Thế là tôi dùng tay này đỡ nửa thân trên của Nhã Hi dậy, lê từng bước đến chỗ chiếc điện thoại vừa bị cô ấy vứt ra xa kia.

May mà điện thoại vẫn còn sử dụng được, sau khi gọi báo cho trung tâm cấp cứu tôi mới cảm nhận thấy bàn tay đang bị Nhã Hi cắn trong miệng kia đau nhói đến tận xương tủy. Răng cô ta sắc thật!

“Cậu làm sao thế hả?” Hàn Phi hai tay chống nạnh, nhìn tôi bằng ánh mắt dữ tợn.

Tôi định lên tiếng giải thích, nhưng cả đêm đã rối loạn và cũng kỳ dị lắm rồi, cuối cùng đành ủ rũ cúi đầu, nói một câu: “Anh Hàn, xin lỗi anh, số tiền mượn anh để đặt cọc, tôi sẽ trả lại.”

Đúng vậy, bệnh viện nói rằng với tình hình hiện tại của Nhã Hi cần phải tiến hành kiểm tra tỉ mỉ. Thế là, trước khi người nhà Nhã Hi đến nơi, tôi đã làm thủ tục nhập viện cho cô ấy.

“Tôi hỏi rằng, buổi tối trước khi ra về cậu lại không sắp xếp đồ đạc ngăn nắp là tại làm sao?” Hàn Phi tức giận hỏi.

Tôi giật mình ngạc nhiên mất một lúc, nhớ lại những việc mình làm trước lúc ra về vào buổi tối khi chỉ có một mình ở cơ quan. Không đúng, lúc đó tôi chỉ viết báo cáo, Hàn Phi bảo không sắp xếp đồ đạc ngăn nắp là chỉ đồ đạc gì?

“Anh Hàn, ý anh là gì?” Không hiểu tại sao sau khi hỏi xong câu này trong đầu tôi lại hiện ra hình ảnh con côn trùng bé tí vô duyên vô

cớ xuất hiện trên vai tôi khi tôi đang đi cùng với Nhã Hi.

“Tôi về đến nơi thấy lọ thu thập côn trùng để lung tung, dạo này sống thoải mái lắm nhỉ?” Hàn Phi nói không mấy thiện cảm.

Tai thì nghe Hàn Phi nói như vậy, còn trong lòng tôi thì vẫn nghĩ tới vấn đề liên quan đến con côn trùng nhỏ bé kia. Bởi vì những con côn trùng tôi tiếp xúc buổi tối khi ở trong cơ quan đều là côn trùng trưởng thành được 22 ngày rồi, còn con ấu trùng bám trên vai tôi kia tính ra cũng chỉ khoảng một tuần, tức là ít hơn 14 ngày. Như thế cũng có nghĩa là có khả năng con ấu trùng bám trên vai tôi có nguồn gốc từ một xác chết nào đó, mà xác chết đó đã tử vong gần một tháng rồi.

Sự việc phát triển đến đây, tôi so vai quay đầu nhìn qua khe cửa vào trong phòng, quan sát Nhã Hi đang nằm truyền nước trên giường bệnh.

“Không lẽ lại là phim kinh dị?” Tôi lẩm bẩm tự hỏi.

“Nhóc con, cậu đang lẩm bẩm cái gì đấy?” Anh Hàn ngoảnh mặt sang, hình như trong ánh mắt nhìn tôi chứa đựng một sự khinh thường “Cô bé này rất xinh, nhưng xem ra có vẻ hơi khác người bình thường.” “Anh bảo là, cô ấy không phải là người à?” Tôi chột dạ, ghé sát người dựa vào người anh Hàn.

“Có một chút vấn đề.” Anh Hàn như đang suy nghĩ điều gì đó. “Tôi phải về đây, nhóc con ngày mai nhớ đừng có đến muộn đấy.”

Tôi vẫn còn muốn hỏi anh Hàn một điều gì đó nữa nhưng chưa kịp phản ứng thì anh ấy đã đi xa rồi. Không phải, mà là anh ấy chạy xa rồi. Tôi thật sự không tin rằng anh ấy về nhà, chắc chắn lại chạy về sở cảnh sát mà thôi. Đúng là loại cuồng công việc.

Tôi quay lại, định vào phòng bệnh xem Nhã Hi thế nào thì lại nhận ra cô ấy đã tỉnh, lại còn định tự mình rút ống truyền nước ra.

“Nhã Hi.” Tôi xông đến nắm lấy tay cô ấy.

Nhưng trong mắt Nhã Hi, thứ tôi nhìn thấy chỉ là sự xa lạ, như thể cô ấy không hề biết tôi.

“Em phải nằm viện, ngày mai bắt đầu kiểm tra kỹ toàn bộ cơ thể.” Tôi nói một cách chân thành.

“Tôi không có bệnh.” Nhã Hi lạnh lùng nói, đồng thời sầm mặt xuống.

“Nhưng mà…” Tôi định nói một câu gì đó để thuyết phục cô ấy nhưng đến nửa chừng lại không nói ra được nữa. Kỳ lạ thật, trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tượng Nhã Hi cầm điện thoại, giận dữ hét lên với người ở phía bên kia: chết đi!

Chúng tôi ra khỏi bệnh viện, lúc đó đã là 12 giờ đêm.

“Anh đưa em về nhé!” Tôi nói.

“Bạn trai sẽ đến đón em.” Nhã Hi nói xong liền quay người đi theo hướng ngược lại với đường quốc lộ, vừa đi vừa rút điện thoại, tôi đoán là đang gọi cho bạn trai.

“Người ta chết rồi mà còn làm ầm ĩ gì nữa.” Câu nói này theo cơn gió đêm thổi vào bên tai khiến tôi rùng mình, quay nhìn về phía Nhã Hi thì đã không thấy cô ấy đâu nữa. Lần nào cô ấy rời đi cũng đều biến mất rất nhanh. Điều này không khỏi làm tôi sững sờ, hụt hẫng…

Vật thay thế

Tôi trở về sở cảnh sát vào lúc sáng sớm, nghĩ lại chuyện xảy ra tối hôm trước mà vẫn còn run, sợ sẽ bị anh Hàn mắng cho một trận.

“Cậu đến chỗ tôi nhanh lên, phát hiện ra xác một người đàn ông.” Anh Hàn nói trong điện thoại.

Tôi không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng sắp xếp hộp dụng cụ pháp y rồi chạy ngay đến hiện trường.

Ra khỏi cổng chính mới phát hiện ra trời đang mưa phùn mù mịt.

“Cậu nhìn xem cậu đang làm gì hả?” Anh Hàn trông thấy tôi hấp ta hấp tấp liền bước đến.

Bấy giờ tôi mới chợt nhận ra là lúc bước vào đã làm bẩn sàn nhà, bèn lúng túng cười gượng.

Đây là căn hộ chung cư cho người độc thân, có điều hơi kỳ lạ là trang trí bên trong vừa nhìn đã thấy đây là nơi ở của một cô gái. Là đàn ông thì theo lẽ thường sẽ không dùng rèm cửa mầu hồng, trừ phi chủ nhân có niềm đam mê đặc biệt. Hoặc là, chủ nhân căn hộ này không phải là người đàn ông tử vong kia.

Tôi quan sát bốn phía, thấy trong góc bên cạnh sô pha có một chiếc giầy nữ. Đương nhiên là tôi nhận ra nó giống hệt như đôi giầy Nhã Hi đi mỗi lần gặp tôi.

“Là do hàng xóm báo cảnh sát.” Tôi nghe thấy tiếng đồng nghiệp đang nói với nhau.

Nhìn xung quanh không thấy có gì khác thường ngoài đôi giầy mầu đỏ kia, tôi bèn bước đến bên cạnh xác chết, bắt đầu làm công việc của mình.

“Ôi mẹ ơi, kia là cái gì?” Đồng nghiệp ở phía sau bất ngờ kêu lên, tôi quay lại nhìn anh ta thấy không quen, chắc là hôm nay mới về công tác ở đội cảnh sát.

Rồi tôi nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, thấy trong tai nạn nhân có côn trùng đang nhúc nhích chuyển động, định lập tức lấy nó bỏ vào lọ.

“Chuyển cả xác chết về rồi kiểm tra sau, còn những thứ cần thu thập khác cậu cứ tiến hành như thường lệ là được rồi.” Lời anh Hàn cắt ngang, khiến tôi thôi không thực hiện công việc đang định làm. Rõ ràng anh ấy đã trông thấy một con côn trùng béo mập bò ra từ tai người chết mà lại làm như không nhìn thấy gì. Tôi cũng không tiện hỏi anh ấy tại sao, chỉ còn biết làm theo lời anh ấy mà thôi.

Khám nghiệm xong tử thi thì đã quá trưa, tôi nhìn chằm chằm vào con ký sinh trùng đại não lấy từ trong tai nạn nhân ra đang để trên mặt bàn, suy nghĩ miên man.

Thật ra, trong não của nạn nhân cũng phát hiện có một đám ký sinh trùng, rõ ràng là lúc còn sống nạn nhân chính là vật chủ của đám ký sinh trùng này.

Trước đây xem các án lệ của nước ngoài từng có chuyện một kẻ vì muốn khống chế người khác đã cố tình làm đối phương bị nhiễm ký sinh trùng trong não. Ký sinh trùng sẽ khiến tính tình của con người thay đổi rất lớn, ảnh hưởng đến năng lực phán đoán vốn có, từ đó hành vi của họ dễ bị lời nói của người khác chi phối.

“Tôi qua đó xem ngay đây!” Tiếng Cao Kiện cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy Cao Kiện ngay cạnh bàn giải phẫu, qua ánh mắt anh ấy tôi không khó nhận thấy vụ án này đã làm cho anh ấy phải đau đầu.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Tôi đã hỏi mấy người hàng xóm, họ đều bảo rằng không thấy người này xuất hiện trong tòa nhà, còn theo báo cáo hiện trường chúng tôi cũng có thể xác định căn hộ chung cư mi ni kia chính là địa điểm đầu tiên xảy ra vụ án này. Trên người nạn nhân có vết thương nào rõ ràng không?” Cao Kiện hỏi.

“Không có.” Tôi lắc đầu trả lời. “Theo những gì đã thấy trước mắt thì không phải là tự sát.”

“Chắc chắn là bị người khác giết à?”

“Cũng chưa chắc, trong não anh ta có một đám côn trùng.” Tôi xoay chiếc bút trong tay, tiếp tục âm thầm suy nghĩ.

“Vậy là do côn trùng ăn hết óc dẫn đến chết người à?”

“Có thể nói như vậy.”

“Như thế tức là bản thân tự ốm chết, tuy nhiên thân phận người này rất đáng nghi, không có ai từng trông thấy anh ta cả, hơn nữa cho đến lúc này chúng tôi vẫn chưa liên lạc được với chủ căn hộ.”

“Chủ căn hộ là ai?” Tôi tò mò hỏi một câu có vẻ hơi thừa.

“Là một phụ nữ tên là Trần Nhã Hi.”

Nghe đến tên Nhã Hi, toàn thân tôi giống như bị sét đánh, lẽ nào đây chính là người yêu mà Nhã Hi nói đến? Nhưng người này rõ ràng đã chết mấy ngày rồi, thế mà tối hôm qua Nhã Hi vẫn bảo gọi điện thoại cho người yêu… Có nghĩa là hoặc là người chết này không phải là người yêu của Nhã Hi, hoặc là Nhã Hi đang nói dối.

Nghĩ đến ký sinh trùng trên người nạn nhân, kết hợp với những biểu hiện kỳ lạ mà tôi quan sát được trên người Nhã Hi, tôi càng khẳng định chắc chắn tất cả đều không hề đơn giản, thậm chí còn có thể nói rằng Nhã Hi cũng đã bị nhiễm loại ký sinh trùng này rồi. Nhã Hi… có thể chết bất kỳ lúc nào.

“Anh Hàn, tôi ra ngoài một lát.” Lúc này tôi đã không còn quan tâm đến việc sau này anh Hàn có tính sổ với mình hay không mà chỉ muốn tìm thấy Nhã Hi một cách nhanh nhất, mong sao… bệnh của cô ấy còn có thể chữa được. Nếu không chữa được, tôi cũng không nhẫn tâm để cô ấy chết cô độc trong một xó xỉnh nào đó trên thế gian này, đến lúc xác chết thối rữa đến một mức độ nào đó mới được người ta phát hiện.

Điện thoại của Nhã Hi vẫn đổ chuông nhưng không có ai nghe máy. Lúc này, tôi đành phải gọi điện cho người họ hàng đã dắt mối để tôi quen với Nhã Hi. Bác ấy đã cho tôi địa chỉ của bố mẹ Nhã Hi, thế là tôi vẫy tắc xi và đi đến chỗ họ.

Cha mẹ Nhã Hi sống ở phía nam thành phố, không phải một nơi xa

xôi gì, đi xe từ sở cảnh sát, nếu không tắc đường thì chỉ cần nửa tiếng là đến nơi.

Trước mắt tôi là một tòa nhà xây theo lối "Đường lâu (kiến trúc đời Đường)" kiểu cũ. Tôi theo cầu tháng lên tầng 3 là đến nơi. Cha mẹ Nhã Hi xem ra là thành phần trí thức cao vừa nhìn thấy đã biết ngay được điều đó.

"Cháu tìm Nhã Hi nhưng cô ấy không nghe điện thoại, trong lòng thấy lo nên mới đến đây." Tôi giải thích với hai ông bà lý do đến nhà họ.

"Nhã Hi à?" Hai ông bà ngoảnh mặt nhìn nhau.

"Cậu là bạn trai của Nhã Hi à?" Cha Nhã Hi hỏi.

Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, lẽ nào cha mẹ Nhã Hi lại không biết chuyện tình cảm của cô ấy, nếu biết thì chắc chắn đã xem qua ảnh của tôi, không đến nỗi không có bất kỳ khái niệm nào về tôi như vậy.

"Là người con trai thân thiết với Nhã Hi trước kia." Tôi hơi ngượng ngùng, nói.

Tôi vừa nói ra, sắc mặt mẹ Nhã Hi liền trầm hẳn xuống.

Tôi không biết mình có nên tiếp tục hỏi thêm điều gì đó hay không.

"Người cậu biết là Nhã Hi hay Nhã Lệ?" Cha Nhã Hi hỏi.

Trước câu hỏi đó, tôi không khỏi bối rối, tôi chỉ biết Nhã Hi, không biết cái cô Nhã Lệ gì gì đó.

Tôi lấy điện thoại cho hai ông bà xem số của Nhã Hi lưu trong đó: "Đây là số điện thoại cô ấy cho cháu, nhưng hôm nay cháu gọi mãi mà cô ấy không nghe."

"Chà, đây là số điện thoại của Nhã Lệ." Cha Nhã Hi vỗ đùi "Rốt cuộc con bé này xảy ra chuyện gì rồi?"

“Tất cả là tại tôi.” Mẹ của Nhã Hi đột nhiên quay người đi và khóc.

“Thưa hai bác, chuyện này là thế nào ạ?” Một hồi lâu tôi vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì.

“Nhã Hi và Nhã Lệ là chị em sinh đôi, Nhã Hi là em. Từ nhỏ đến lớn tính cách của hai đứa bé này hoàn toàn trái ngược nhau, Nhã Hi rất dịu dàng ít nói, từ nhỏ đã được tất nhiều người yêu quý, chúng tôi cũng thường dạy Nhã Lệ phải học tập em gái mình.” Nói đến đây, bác trai lắc đầu: “Hai năm trước Nhã Hi bị tai nạn đã ra đi rồi. Không lâu sau, Nhã Lệ liền dọn ra ngoài ở, thường ngày cũng không muốn qua lại thăm chúng tôi, chắc là trong lòng nó tức giận điều gì đó, luôn cho rằng chúng tôi yêu thương Nhã Hi hơn.”

“Phải rồi.” Hình như bác trai bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó. “Lúc còn đi học Nhã Hi có một người bạn trai nhưng sau đó đã ra nước ngoài, đến lúc Nhã Hi có chuyện mới về nước, rồi sau đó rốt cuộc có còn ở lại trong nước nữa hay không tôi cũng không rõ. Chúng tôi chỉ biết rằng cậu ta cũng biết Nhã Lệ, một năm sau khi Nhã Hi ra đi, có một lần tôi gặp hai đứa chúng nó cười cười nói nói với nhau ở bên ngoài, xem ra tình cảm chắc là cũng thân thiết lắm.”

“Người bạn trai đó tên là gì ạ?” Tôi hỏi.

“Lý Triển.” Bác gái thôi nức nở, nhìn tôi rồi nói: “Nhã Lệ từ nhỏ đã khiến người khác phải lo lắng, bây giờ tìm không thấy, không biết là có gây ra chuyện gì hay không nữa.”

“Không sao đâu bác ạ, cháu làm việc trong cơ quan công an, bác cứ tin ở cháu, nhất định sẽ tìm được Nhã Lệ.” Bây giờ tôi mới biết, thì ra Nhã Hi không phải là Nhã Hi mà lại là Nhã Lệ, chị sinh đôi với Nhã Hi. Vậy tại sao cô ta phải lấy thân phận của Nhã Hi để làm quen với tôi? Tất cả đều là những câu đố chưa có lời giải.

Tối hôm đó, tôi ở trung tâm pháp y nghiên cứu côn trùng xong, nằng nặc đòi sư phụ kể cho nghe chuyện vụ án.

Sư phụ thực sự bó tay trước chiêu trò mặt dày mày dạn của tôi, đành tự mình pha một ấm trà rồi nhẹ nhàng kể cho tôi nghe một vụ án mạng do ông đích thân điều tra được.

Sông Tân Hà ở khu phía tây thành phố Thiên Nhai từ lâu đã trở thành một dòng sông ô nhiễm, lòng sông sủi bọt màu đen vàng, bốc mùi hôi thối đến nhức mũi, khiến không có kỳ sinh vật nào sống được trong dòng nước đó. Trên sông có một chiếc cống gỉ sét hết mức, cửa cống hình như chưa đóng bao giờ, đoạn đường bằng xi măng trên mặt cống mấp mô lồi lõm.

Trưa ngày 13 tháng 5, một chiếc máy kéo nông nghiệp chở một con lợn con đi từ hướng đông sang hướng tây và qua mặt cống, tài xế thấy chỗ này tương đối kín đáo bèn dừng lại định tiện thể đi tiểu thì bỗng nhiên trông thấy ở dưới cống có một xác chết!

Chiều hôm đó, Thẩm Kiến Quốc vội vã đến hiện trường, tiến hành khám nghiệm tử thi. Đây là một xác phụ nữ đã bị côn trùng phân hủy đến mức mất hết cả mặt mũi. Người phụ nữ này để tóc ngắn gọn gàng, cao khoảng 1 mét 66, mặc chiếc váy bó mầu xanh lục, tất sợi mầu đen, giầy da gót cao cỡ trung bình, trên người không có bất kỳ giấy tờ và tiền của gì.

Trên đầu nạn nhân có vết thương do vật tày đánh vào, xương sọ vỡ nát, có vẻ như đã bị người khác dùng đồ vật giống như gạch đá đập nhiều lần đến chết. Thẩm Kiến Quốc bắt đầu thu thập ruồi nhặng tại hiện trường để suy đoán thời gian tử vong. Sau khi thu thập xong, ông lập tức trở về phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm pháp y để tiến hành giám định.

Sau khi giám định xong, Thẩm Kiến Quốc nhanh chóng đưa ra kết

qủa, có một số giòi bọ đã bước sang thời kỳ nhộng, thậm chí có con đã sắp sửa phát triển thành côn trùng trưởng thành. Phán đoán theo màu sắc của những con nhộng thu thập được, thì phần lớn đã biến đổi sang mầu tím đen, chứng tỏ chúng đã bước sang thời kỳ nhộng quá 3 ngày và thuộc loại ruồi xanh bóng Lucilia sericata điển hình. Vào mùa này, để nhộng phát triển đến giai đoạn thứ hai thì dù thế nào cũng phải mất khoảng 10 ngày, như thế cũng tức là vụ án xảy ra vào ngày mùng 3 hoặc mùng 4 tháng 5.

Thẩm Kiến Quốc vẫn chưa nghĩ ra được rốt cuộc nạn nhân là ai? Nhưng điều đầu tiên có thể phán đoán được là thân phận, nghề nghiệp của nạn nhân qua cách ăn mặc, trang điểm. Do lúc đó thời tiết chưa nóng nực nên nạn nhân mặc trang phục hè, thuộc mẫu phụ nữ kiểu mới khá chuộng thời trang. Vì thế, chắc chắn nạn nhân là người nông thôn vào thành phố làm việc, ví dụ như trông trẻ, tiếp viên trong các điểm vui chơi giải trí… Kết hợp với thời gian tử vong, Thẩm Kiến Quốc phối hợp với công an địa phương tìm kiếm phụ nữ mất tích khoảng tám, chín hôm trước ở khu vực ngoại thành.

Thời gian không phụ người có tâm, sau mấy ngày tìm kiếm, vụ án đã có tiến triển rất đáng kể. Sau khi loại trừ từng bước, một nữ tiếp viên trong vũ trường tên là Mã Hồng Diệp trở thành mục tiêu chú ý của cảnh sát. Cô gái này 24 tuổi, người gốc vùng nông thôn phía đông bắc vào làm việc ở vũ trường trong thành phố đã hơn 7 tháng, cô ta cùng với 2 người khác thuê trọ trong một ngôi nhà mái bằng ở sân sau vũ trường. Thế rồi bỗng nhiên cô mất tích kể từ sau ngày mùng 3 tháng 5, tính đến thời điểm phát hiện ra vụ án đã là 11 ngày.

Mã Hồng Diệp đi làm thuê từ năm khoảng 20 tuổi, lần lượt làm nhiều công việc như trông trẻ, phục vụ khách sạn, tiếp thị cho cửa hàng. Sau ngày mùng 1 tháng 10 năm 1999 đến vũ trường làm tiếp viên, làm các việc nhảy múa, hát với khách, bưng bê trà nước, quan hệ

tương đối phức tạp. Theo bạn làm cùng cho biết, cô ta luôn có mong muốn làm quen một bạn trai người bản địa để sau đó tiến tới hôn nhân. Sau khi đến trung tâm pháp y nhận mặt, chủ vũ trường và các bạn làm cùng đều khẳng định người chết chính là Mã Hồng Diệp.

Công tác điều tra bắt đầu được tiến hành từ vũ trường, cùng lúc với hoạt động điều tra, hỏi thăm, nhân viên phòng điều tra hình sự công an thành phố phụ trách tổ chuyên án còn tiến hành kiểm kê di vật tại nơi nạn nhân cư trú. Cuối cùng đã phát hiện ra trong số di vật của nạn nhân có một cuốn sổ liên lạc, trên đó có mấy số điện thoại. Bạn ở cùng cho biết, người gần đây qua lại thân thiết với Mã Hồng Diệp mang họ Vu, hình như là chủ của một khách sạn.

Ông chủ Vu thường đến vũ trường tiêu xài, hầu như lần nào cũng đều do Mã Hồng Diệp chăm sóc, có khi còn cùng nhau ra ngoài.

Qua điều tra, cảnh sát đã tìm được người họ Vu kia, cảm nhận ban đầu đó là một người không mấy tốt đẹp.

Ông chủ Vu tên đầy đủ là Vu Đông Dương, 37 tuổi, đã từng kết hôn nhưng ly hôn cách đây 2 năm, khách sạn của ông ta cách vũ trường khoảng 4 cây số. Vu Đông Dương là típ người ham mê tửu sắc, từ chơi gái đến cờ bạc, ma túy, không thứ gì không thạo. Ông ta có một chiếc xe con hiệu Santana, từng bị bắt giữ vì tội uống rượu lái xe. Vì thế tổ chuyên án còn tiến hành thẩm vấn nhân viên phục vụ khách sạn, họ khai rằng nửa năm trước đúng là có một nhân viên phục vụ họ Mã, nhưng đã đi khỏi đó từ tháng 11 năm ngoái.

“Người này rất đáng nghi ngờ, liệu có nên lấy lý do tình nghi sử dụng ma túy để gọi đến thẩm vấn, sau đó bí mật khám xét trong xe của ông ta xem có vật gì khả nghi hay không?” Tại cuộc họp tổ chuyên án, đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố đưa ra ý kiến của mình, đồng thời xin ý kiến của những người khác. Sau khi được lãnh đạo cảnh sát thành phố phê chuẩn, họ lập tức cho mời Vu Đông Dương đến

thẩm vấn. Những lời khai của Vu Đông Dương về hoạt động của mình trong các ngày mùng 3 và mùng 4 tháng 5 có những mâu thuẫn với nhau. Cùng lúc đó, điều tra viên của đội điều tra cũng tìm kiếm thấy một lọ nước hoa trong xe hơi của Vu Đông Dương. Thẩm Kiến Quốc tiến hành phân tích vật chứng, thấy trên lọ nước hoa đó có một chỗ in dấu vân tay không hoàn chỉnh, qua đối chiếu xác định đó là dấu vân tay của ngón giữa bàn tay trái Mã Hồng Diệp. Có được những bằng chứng này, tổ chuyên án càng thêm tin tưởng bắt giữ Vu Đông Dương để thẩm tra.

Sau hai ngày một đêm gấp rút điều tra thẩm vấn, có tật giật mình, thêm vào đó trước sự tấn công dồn dập của nhân viên thẩm vấn, cuối cùng Vu Đông Dương không chịu nổi đành khai nhận toàn bộ quá trình phạm tội của mình.

Vốn dĩ Vu Đông Dương là một kẻ thích lạm dụng tình dục, thường xuyên giở trò quấy rối phụ nữ, các nhân viên nữ làm việc trong khách sạn của hắn đều từng bị tròng ghẹo, vì thế họ lần lượt bỏ đi. Sau khi đến khách sạn, Mã Hồng Diệp thường chủ động tiếp cận Vu Đông Dương, coi hắn là chỗ dựa, còn Vu Đông Dương đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội trời cho này. Vào một buổi chiều sau tết Nguyên đán năm trước không lâu, Vu Đông Dương kiếm cớ ở lại trong phòng của Mã Hồng Diệp- người luôn mong muốn có thể đứng chân được ở thành phố, hắn ôm ấp, hôn hít, thậm chí định cưỡng bức cô. May mà sau đó có người gõ cửa giải vây, khiến hành động cưỡng bức của Vu Đông Dương không thành. Còn Mã Hồng Diệp từ sau lần đó không dám tiếp cận hắn nữa và không lâu sau thì bỏ việc đi nơi khác.

Nhưng Vu Đông Dương không cam lòng, hắn theo đuổi đến tận vũ trường nơi Mã Hồng Diệp làm việc. Hắn vung tiền dụ dỗ, sử dụng cả biện pháp mềm lẫn cứng, nói lời ngon ngọt, thậm chí thề thốt sẽ cưới cô. Mã Hồng Diệp không chịu được sự đeo bám dai dẳng đó, đánh phó

mặc cho hắn sắp xếp, hy vọng sớm có thể thành gia lập nghiệp.

Một buổi tối cuối tháng 4, sau khi chơi bời thả cửa ở vũ trường, Vu Đông Dương nhân lúc Mã Hồng Diệp ra ngoài ăn đêm đã ép buộc kéo cô về khách sạn của mình, do ma men xui khiến, thú tính nổi lên hắn đã cưỡng hiếp cô. Vì vậy, Mã Hồng Diệp quyết định chia tay, nhưng Vũ Đông Dương không chịu dễ dàng từ bỏ. Sau ngày "Quốc tế Lao động mùng 1 tháng 5", hắn lại tới tìm cô, chủ động nhận sai, nói đủ những lời đường mật, lại còn đưa cô đi hóng gió giải khuây.

Thế là, sau khi ăn tối xong Mã Hồng Diệp lên xe hơi của Vu Đông Dương đến bên cạnh chiếc cống kia, hai người xuống xe ngồi bên đường trò chuyện.

Vu Đông Dương yêu cầu khôi phục quan hệ, bảo rằng sẽ nhanh chóng kết hôn, nhưng Mã Hồng Diệp không đồng ý. Vu Đông Dương sán lại, ôm chầm lấy Mã Hồng Diệp, nhưng cô vẫn không chịu, đồng thời kêu to lên. Tiếng kêu này làm Vu Đông Dương luống cuống, hắn vớ vội một hòn đá đập mạnh vào đầu Mã Hồng Diệp khiến cô chết ngay tại chỗ, thấy vậy hắn kéo xác cô bỏ xuống mép nước dưới chân cầu.

Vụ án thứ mười một
NGƯỜI BÍ ẨN THẬT GIẢ

Đời người giống như một ván cờ, đi một nước sai, thua cả ván.

—— Sigmund Freud

Lời dẫn

Tôi tự giác ngồi lên hàng ghế sau chiếc xe cảnh sát của Cao Kiện, hôm nay Hàn Phi cũng ngồi ở ghế sau như tôi, vì thế đương nhiên Thẩm Kiến Quốc ngồi ở ghế lái phụ.

"Tối qua chúng ta nhận được tin báo án nói rằng phát hiện thấy một người chết trong đống rác, cứ nghĩ rằng đây là một vụ mưu sát đơn giản, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác xa những gì chúng dự đoán. Tình hình cụ thể thế nào nhờ anh Hàn nói lại một lượt." Cao Kiện nói.

"Được thôi, do nhận được tin báo khá đột ngột, lại thêm anh Thẩm bận ra ngoài làm việc, Tô Trạch đang nghỉ phép nên tôi đành đi một mình. Trên người nạn nhân có nhiều vết thương do dao, vết dao một đầu gồ ghề, một đầu trơn phẳng, có thể phán đoán đó là vết thương do đoản kiếm hoặc mã tấu gây ra. Hơn nữa, vẫn chưa tiến

hành kiểm tra kỹ các bộ phận khác của nạn nhân nên chưa thể đưa ra kết luận. Tôi cũng cho rằng, đây chỉ đơn giản là một vụ án mạng do thù oán hoặc do tình cảm.” Hàn Phi nói.

“Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào?” Tôi hơi sốt ruột, hỏi.

Hàn Phi nói tiếp: “Xác chết đã bắt đầu thối rữa, hơn nữa tôi còn phát hiện ra một đồ vật trên người nạn nhân!”

Hàn Phi nói xong liền lấy từ trong hộp dụng cụ ra một cái lọ đặt trước mặt tôi, lúc đầu tôi hơi khó tin bởi vì thứ để trong đó rất quen với tôi, đến mức không thể quen hơn được nữa! Nó chính là con côn trùng mầu lục lam ánh kim tôi vô tình bắt được trong lần đầu tiên đi làm việc cùng với Hàn Phi! Con côn trùng kia có ý nghĩa khác nhau đối với từng người có mặt ở đó, chỉ có duy nhất một điểm chung đó là mọi người đều liên tưởng đến một người – Thẩm Vân Thiên!

“Không thể nào!” Tôi hơi ngạc nhiên, người bí ẩn chẳng phải là Thẩm Vân Thiên hay sao? Nếu lời Hàn Phi nói không sai thì mối nghi ngờ kẻ khởi xướng gây ra vụ án này trực tiếp nhằm vào một người, đó là Thẩm Vân Thiên. Thế nhưng, chẳng phải từ lâu chúng tôi đã biết người bí ẩn chính là Thẩm Vân Thiên, nên mới tiến hành bắt giữ hay sao?

Người tài xế kỳ lạ

Mặc dù vụ án ký sinh trùng đại não chưa được làm rõ nhưng ngày tháng vẫn cứ trôi qua, sau cơn mưa đầu mùa trên ngọn núi trống trơn, tiết trời chậm sang thu. Thời gian giống như con sông lâu ngày gặp được sương ngọt, một khi đã bắt đầu thì không khác gì cây cung giương lên, không bao giờ có ngày quay trở lại được nữa. Thành phố Nam Minh cũng đón ngày thu đầu tiên của năm nay. Tất cả mọi ngôi sao đều tỏa sáng một cách bình thường, rồi sau đó vụt tắt trong nháy mắt. Mùa thu cũng như các mùa khác, dù thế nào cũng sẽ đến, đến để

rồi sau đó để cho một mùa tiếp theo thay thế.

Trước khi tôi vào thành phố Nam Minh, thành phố này vốn là một nơi thịnh vượng và yên bình, một nơi tôi hằng mơ ước. Nhưng từ sau khi tôi thật sự đến đây, nơi này lại không có lấy một ngày bình yên. Có điều, so với chuyện cả ngày ở trường không có việc gì làm và chỉ biết ăn bừa ăn bãi chờ ngày tốt nghiệp thì tôi lại thích quãng thời gian này hơn.

Trong khoảng thời gian này tôi cùng anh Cao, anh Hàn và cả sư phụ nữa, bốn người cùng nhau phá án, những lúc gặp khó khăn tôi đều luôn được họ giúp đỡ, điều này khiến lòng tôi thấy vô cùng ấm áp. Tôi không biết những ngày tháng như vậy còn kéo dài được bao lâu, trực giác nhắc tôi rằng cần phải biết quý trọng nó.

Tính ra, việc tôi gặp họ quả đúng là một nhịp cầu vô cùng kỳ diệu, nhưng suy cho cùng tất cả đều là vì một người, một người tôi chưa từng gặp mặt nhưng họ thì lại biết rất rõ đồng thời vừa yêu lại vừa giận. Trong mắt họ, tôi không thể nào so với người kia được. Hình như tôi chỉ là vật thay thế cho anh ta, nhưng hình như lại không phải.

Mỗi lần nghĩ đến đây tôi đều thấy trong lòng nhen lên sự hoài nghi, hoài nghi tất cả mọi thứ trước mắt mình không biết có phải là thật hay không. Tiền đề khiến tôi đến đây còn là vì tương lai của tôi. Thậm chí tôi còn nghi ngờ rằng tất cả đều đang bị người khác khống chế, còn tôi chẳng khác gì một con rối và một bàn tay bí ẩn vô hình thì đang thao túng sự thật mà tôi không nhìn thấy được.

Từ sau khi nhân vật bí ẩn bị bắt, NASA cũng không xuất hiện nữa. Anh ta giống như một giấc mơ, tan biến không để lại bất cứ dấu vết nào cùng với việc nhân vật bí ẩn bị bắt, điều này ở một mặt nào đó cũng chứng minh cho phán đoán của Thẩm Kiến Quốc, việc sử dụng Hàn Phi giả chết cũng không phải là tốn công vô ích. Còn việc nhân vật bí ẩn có phải là đồ đệ Thẩm Vân Thiên của Thẩm Kiến Quốc hay không

thì mỗi lần tôi hỏi đến, Thẩm Kiến Quốc đều không trả lời thẳng vào vấn đề.

Có thể sự việc năm đó phức tạp hơn nhiều so với sự tưởng tượng của tôi, Thẩm Kiến Quốc chắc chắn có lý do của mình, vì thế tôi cũng cảm thấy thoải mái.

Có điều tôi vẫn muốn gặp mặt một lần nhân vật đi đến đâu cũng đầy rẫy mầu sắc thần bí kia, tuy nhiên con người bí ẩn đó do Thẩm Kiến Quốc đích thân giam giữ, đừng nói là tôi mà ngay cả Cao Kiện cũng không có quyền hỏi đến. Vì thế cái tên nhân vật bí ẩn này dần dần bắt đầu tan biến trong tầm mắt của chúng tôi.

Cho đến khi xảy ra sự việc tiếp theo, nhân vật bí ẩn lại một lần nữa được đẩy lên đến đỉnh điểm trong tầm mắt chúng tôi.

Sự việc phải bắt đầu kể từ ngày hôm trước.

Một ngày nghỉ hiếm có, không phải ngày nghỉ cuối tuần, cũng không phải nghỉ lễ, đây là phần thưởng một ngày nghỉ mà anh Hàn dành cho tôi thay lời khen ngợi. Anh ấy không nói thì tôi cũng không để ý đến, đã lâu thần kinh của tôi luôn ở trong tình trạng căng thẳng, đến nỗi về nhà trông thấy giường là liền lăn ra ngủ.

Tuy nhiên tôi lại nhanh chóng bị một cơn ác mộng đánh thức, lắc lắc cái đầu nặng chịch, tôi nhận ra chuông báo thức đang kêu rất đúng giờ, lúc này là 7 giờ đúng. Theo thói quen, tôi dậy pha một ly cà phê, đang chuẩn bị ra ngoài chạy thể dục buổi sáng nhưng rồi lại nghĩ rằng có lẽ hôm nay nên thay đổi một chút, vì thế quyết định đi dạo.

Tôi định đi tìm hiểu về công viên hải dương nổi tiếng nhất của thành phố Nam Minh.

Công viên hải dương nằm ở công viên trung tâm thành phố Nam Minh, đi tuyến tầu điện ngầm số 01 đến ga cuối cùng là đến nơi, tuy nhiên lộ trình phải mất hơn một tiếng. Tôi cũng không quan tâm điều

này lắm, ăn sáng xong liền đến ga tầu điện ngầm.

Lưu lượng người qua lại ở thành phố Nam Minh quả thật đứng vào hàng nhất, nhì cả nước, thế mà tôi lại đi đúng vào khung giờ mọi người đi làm, vì thế lượng người vốn đã rất đông, hôm nay lại càng đông hơn và chen chúc hơn. Tuy nhiên, cũng may là trình độ dân trí thành phố Nam Minh cơ bản khá cao, bạn có thể thấy được điều này từ những chi tiết rất nhỏ, vì thế mặc dù chen chúc chật chội nhưng vẫn rất trật tự, không có bất kỳ tình hình không tốt nào, thậm chí tôi còn cảm thấy vô cùng thích thú vì điều đó.

Nghĩ lại công việc hiện nay tôi đang làm, chính là để duy trì an ninh cho thành phố Nam Minh. Mặc dù câu này lẽ ra phải là Cao Kiện nói, nhưng tôi vẫn có thể tìm thấy niềm vui trong đó, hình như tôi đã tìm thấy được mục đích mình khi đến với thành phố Nam Minh này. Không phải vì người khác, cũng không phải vì bất cứ việc gì, mà bởi vì đây là công việc tôi yêu tha thiết, cho dù ai đó có ý đồ xấu giở thủ đoạn lợi dụng tôi để làm những việc phi pháp, tôi nhất định bắt kẻ đó về chịu tôi trước pháp luật, bởi vì tôi không phải quân cờ cho người khác điều khiển!

Sau khi xuống xe, vừa đi vừa hỏi đường đến cổng vào công viên hải dương. Khi trông thấy biển quảng cáo ở cổng công viên, tôi hoàn toàn tin rằng hôm nay là một ngày rất đẹp.

Tôi đã mua được một chiếc vé và đang chuẩn bị vào trong thì nhận được điện thoại của Hàn Phi, vẫn không ngoài mấy câu: tình huống khẩn cấp, về sở cảnh sát ngay. Tâm trạng thoải mái tôi vừa có được, trong chốc lát tan tành mây khói. Tôi cầm tấm vé trong tay rồi lại nhìn tấm biển quảng cáo công viên hải dương ở phía xa, lắc đầu tiếc rẻ, xem ra đành phải để lần khác đến vậy.

Do Hàn Phi nói phải về ngay sở cảnh sát, hơn nữa nghe khẩu khí của anh ấy tôi đoán chắc là sự việc tương đối nghiêm trọng, nên tôi từ

bỏ ý định xếp hàng đi tầu điện ngầm vì không biết phải chờ đến tận lúc nào, sợ rằng về muộn một chút sẽ bị rầy mắng.

Tôi ra cạnh đường cái vẫy một chiếc tắc xi, có điều người tài xế tắc xi này đội một chiếc mũ lưỡi trai dài, bảo rằng trời sắp sang thu sợ bị cảm cúm, tôi cũng không quá để ý.

Lúc đầu anh ta chỉ hỏi vài câu đơn giản, ví dụ như đi đâu và một số câu hỏi cần thiết khác, sau đó liền im lặng suốt một lúc lâu. Tuy nhiên, sau khi nói vào chuyện thì tôi mới phát hiện ra người tài xế này vô cùng nhiệt tình, sau cùng anh ta còn tâm sự với tôi chuyện sinh hoạt thường ngày.

“Người yêu tôi là cô gái tốt nhất thiên hạ, nhưng cái chính là tôi vẫn có thể cùng làm việc với cô ấy, đây mới là thời khắc tôi cảm thấy hạnh phúc nhất.” Người tài xế nói.

Tôi chỉ cười không nói gì, tôi đang nghe anh ta nói với tâm trạng ngưỡng mộ của một người vẫn đang cô đơn.

“Chúng tôi chuẩn bị đính hôn rồi, tôi nhất định sẽ dành cho cô ấy một hôn lễ tuyệt vời nhất.” Người tài xế nói với vẻ vô cùng hào hứng.

“Tốt quá rồi! Vừa rồi anh bảo hai người làm việc cùng nhau à? Lẽ nào chị ấy cũng làm tài xế như anh sao?” Tôi hỏi, giọng nói pha chút trêu đùa.

Đúng lúc đó, anh ta lại bỗng nhiên dừng lại, sau đó mới bảo: “Cô ấy chết rồi.”

Tôi cảm nhận thấy một luồng hơi rất lạnh từ trong lời nói của anh ta, vì thế không dám hỏi thêm. Và thế là không khí trong xe rơi vào một sự im lặng khó tả.

Mặc dù đi tắc xi nhanh hơn nhiều so với xe điện ngầm ở thời điểm hiện tại, nhưng đường đi về sở cảnh sát lại xa hơn tôi tưởng rất nhiều.

Có lẽ là để xua tan không khí khó xử đó nên không lâu sau người

tài xế bèn chuyển chủ đề khác, bảo: “Nhìn dáng vẻ người anh em không giống như người bình thường.”

“Hả? Không bình thường như thế nào?” Nếu so sánh với những công việc bình thường nhàm chán kia thì đúng là tôi đang làm một công việc không bình thường, câu nói này của người tài xế khiến tôi rất hứng thú.

Anh ta chăm chú nhìn về phía trước, nói tiếp: “Cậu đeo đồng hồ bên tay trái, điều này chứng tỏ cậu thuộc kiểu người truyền thống; nhẫn đeo ở ngón giữa bàn tay phải, chứng tỏ cậu khá hiền lành và không có dã tâm, xem ra cậu không khác gì người bình thường. Cậu ăn mặc trông có vẻ tương đối tùy tiện, nhưng lại rất sạch sẽ chỉnh tề. Tuy nhiên cậu lại không để ý đến một điểm, giầy của cậu không phải loại giầy mà một người bình thường nên đi.”

Tôi chợt nhớ ra rằng sáng nay do cảm thấy phiền phức nên tôi không thay giầy mà vẫn đi đôi giầy của cảnh sát cấp, đó là loại giầy dành riêng cho cảnh sát, nhìn không khác gì so với giầy bình thường, nhưng tại sao anh ta lại nhận ra được nhỉ? Tôi nhận ra anh ta đoán cũng đến mười phần chắc chín!

Bỗng nhiên tôi thấy cần phải đề phòng, hãy xem khẩu khí của anh ta, hơn nữa anh ta mới nhìn qua đã nói ra được toàn bộ đặc điểm trên người tôi, như vậy sẽ có hai khả năng: một là, anh ta có khả năng phát hiện đáng kinh ngạc, nắm bắt chi tiết tốt hơn hẳn người bình thường; hai là, ngay từ đầu anh ta đã luôn quan sát tôi, có thể là từ trước khi tôi lên xe.

Trong cả hai khả năng này, bất kỳ khả năng nào cũng đều không phải là điều tốt.

“Người anh em đừng căng thẳng, tôi thích rỗi hơi quan sát người khác, chỉ cần kinh nghiệm cuộc sống đủ phong phú là có thể rút ra

được một số kết luận thỏa đáng thôi.” Anh ta vừa cười vừa nói, tuy nhiên tôi lại có cảm giác hình như mình đã gặp điệu cười này ở đâu đó rồi.

“Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?” Tôi buột miệng hỏi, điều này cũng khá phù hợp với những lời anh ta nói, tuy nhiên tôi vẫn không dám xem nhẹ.

“Hả? Cũng có thể.” Một lần nữa anh ta lại kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai xuống.

“Phải rồi, hẳn là anh bạn trẻ rất nhạy cảm với các chi tiết phải không?” Anh ta hỏi tiếp.

“Có lẽ vậy.” Kỳ thực tôi cũng không biết anh ta đang đoán hay là đã biết từ trước, vì thế tôi mới trả lời lấp lửng cho qua.

“Vậy theo cậu, nếu như trong chuyến đi này của các cậu xảy ra một số sai lầm do sai sót về chi tiết gây ra, thì có cần bổ khuyết hay không?” Lời nói của người tài xế bắt đầu trở nên khó hiểu.

Chuyến đi này của chúng tôi à? Anh ta nói vậy là có ý gì? Lẽ nào anh ta đã biết tôi là nhân viên pháp y? Tuy nhiên tôi vẫn làm ra vẻ không biết, cười ngượng bảo: “Đã là chi tiết thì đương nhiên không thể sai sót được rồi, cần gì phải nói đến chuyện bổ khuyết nữa chứ? Như thế chẳng phải là tự mâu thuẫn hay sao?”

Đúng lúc này, người tài xế tắc xi đột nhiên phanh gấp để dừng xe lại, khiến tôi suýt nữa va vào thành ghế phía trước.

Người tài xế tắc xi hất chiếc mũ lưỡi trai lên cao hơn, nhưng tôi vẫn nhìn không rõ mặt, tuy nhiên những điều anh ta nói tiếp sau đó đã khiến tôi vô cùng kinh hãi: “Bất kể làm việc gì, chỉ cần là con người thì chắc chắn cũng sẽ xảy ra sai sót, có sai sót thì chắc chắn sẽ phải trả giá, cậu thấy tôi nói có lý không hả nhân viên pháp y Tô Trạch?”

Mặc dù tôi hoàn toàn không biết anh ta đang nói gì, nhưng khi

nghe thấy anh ta đọc ra tên mình thì lập tức ý thức được rằng trong suốt quá trình tôi hoàn toàn không nói cho anh ta biết hoặc là có một kênh nào đó cho anh ta biết tên của tôi, ngay cả việc vẫy xe cũng là ngẫu nhiên. Nếu chỉ là trùng hợp thì hai chữ "thưa sếp" phía sau không đơn giản là sự trùng hợp như vậy, rõ ràng anh ta đang nhằm vào tôi!

"Anh, anh là ai?" Tôi hơi bối rối.

"Điều này không quan trọng, cậu đến nơi rồi, thưa sếp." Anh ta không trả lời thẳng vào vấn đề.

Tôi nhìn ra bên ngoài, loáng một cái mà đã về đến cửa nhà mình rồi sao? Tôi chỉ bảo anh ta đến sở cảnh sát thôi mà! Tại sao lại đến nhà tôi? Anh ta biết chỗ ở của tôi!

"Rốt cuộc anh là ai?" Tôi bắt đầu hơi hoảng sợ, kể từ sau chuyện với NASA, đây là lần thứ hai xuất hiện tình huống như thế này.

"Ngày tháng còn dài, khi thời cơ đến là cậu sẽ biết ngay thôi. Xuống xe đi, chắc là không cần tôi phải giúp chứ?" Tôi có thể cảm nhận được cái lạnh lùng trong giọng nói của anh ta, từng câu từng chữ tê buốt thấu xương.

Không biết từ lúc nào, chỗ ghế ngồi của tài xế đã có thêm một con dao găm, điều này càng giống một sự cảnh cáo. Tôi chỉ là một nhân viên pháp y, không có cơ thể khỏe mạnh như Cao Kiện, ban đầu tôi có hơi vui mừng vì điều đó, nhưng bây giờ lại vô cùng hối hận. Biện pháp không ngoan nhất lúc này là xuống xe thật nhanh, trước khi sự việc phát triển xấu hơn.

"Phải rồi." Đúng lúc tôi vừa bước chân ra khỏi cửa xe thì anh ta bỗng nhiên gọi giật lại, khiến tôi vã mồ hôi hột: "Chẳng phải cậu hỏi rằng người yêu tôi làm gì hay sao? Nói cho cậu biết nhé, lúc còn sống cô ấy cũng làm công việc giống hệt như cậu."

Bọ cánh cứng ánh kim lại xuất hiện

Tôi xuống xe mà không biết nguyên do tại sao, sau đó chiếc tắc xi qua mấy lối rẽ rồi biến mất khỏi tầm mắt. Dường như tôi đã nhận ra được điều gì đó, nhưng lại không thể nào nói ra được. Tôi ghi lại biển số xe, định báo cảnh sát nhưng rồi đột nhiên nhớ ra khuôn mặt đó sao mà giống đến như vậy! Anh ta chính là viên cảnh sát kỳ lạ đã cản trở tôi trong vụ án "Xác chết bọc kín trong bức tường", nhưng rồi sau đó lại thả cho tôi vào hiện trưởng!

Vì thế tôi từ bỏ ý định, báo cảnh sát sẽ phải nói như thế nào? Mà cho dù có nói rõ ràng, song nếu anh ta một mực phủ nhận thì lúc đó e rằng kết thúc sẽ chỉ là một trò cười cho mọi người mà thôi.

Hơn nữa, tôi là một nhân viên pháp y, chưa nắm được chứng cứ thì không thể nói bừa được.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay tôi không có bất kỳ lý do gì để báo cảnh sát, vì không lẽ chỉ vì một số lời nói bừa chưa được chứng thực mà đã quy kết là phạm tội hay sao? Rõ ràng là không thể. Tuy nhiên suy nghĩ kỹ lại, tôi vẫn cảm thấy thật kinh khủng. Tôi chỉ có thể khẳng định được một điều, đó là chắc chắn người tài xế này có vấn đề! Anh ta đã bảo ngày tháng còn dài, vậy thì mọi việc chắc chắn sẽ như lời anh ta nói.

Tuy nhiên, vẫn còn có một số điều chưa rõ, tại sao anh ta biết tên tôi? Tại sao anh ta biết tôi là ai? Còn nữa, làm sao anh ta biết chắc chắn tôi sẽ lên xe của anh ta, lẽ nào anh ta luôn theo sát tôi? Hay là ngay từ sáng sớm anh ta đã đến công viên hải dương đợi tôi? Đầu tiên, hướng đi ngày hôm nay của tôi, ngoài tôi ra không thể có người thứ hai biết được chứ đừng nói chuyện ngồi ở đó mà đợi, bám theo sau lại càng không thể xảy ra.

Vậy thì rốt cuộc người này là như thế nào? Tôi càng nghĩ càng thấy đau đầu, cuối cùng đành quyết định dứt khoát gạt nó sang một bên, tin chắc rằng sẽ có một ngày sự thật được làm rõ..

Sau khi định thần lại, tôi lập tức đến sở cảnh sát.

Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi đang ngồi bàn bạc với nhau chuyện gì đó, vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng lại không thấy bóng dáng Cao Kiện đâu cả.

“Tô Trạch, cậu đến rồi đấy à?” Hàn phi trông thấy tôi liền vẫy tay, có ý gọi tôi lại.

“Chẳng phải hôm nay cho tôi nghỉ hay sao, tại sao lại gọi về gấp như vậy?” Tôi hỏi.

“Bởi vì lại xảy ra một vụ án, liên quan đến nhân vật bí ẩn…” Hàn Phi nói nửa chừng rồi dừng lại.

Nhân vật bí ẩn à? Đây là lần đầu tiên sau khi nhân vật bí ẩn được ghi chú trong danh mục tôi nghe thấy họ nhắc đến cái tên này. Tuy nhiên Thẩm Kiến Quốc ở bên cạnh lặng yên không nói, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Chẳng phải nhân vật bí ẩn bị bắt rồi hay sao? Lẽ nào hắn đã vượt ngục à?” Tôi tò mò hỏi.

“Không phải, chỉ là chúng tôi nhận được báo án, cách thức nạn nhân tử vong rất giống với thủ pháp của nhân vật bí ẩn, chúng tôi suy tính năm lần bẩy lượt, cho rằng vẫn phải gọi cậu về là tốt nhất.” Hàn Phi nói.

“Sao cơ? Xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Cụ thể thế nào chờ Cao Kiện đến rồi chúng ta hãy nói tiếp.” Hàn Phi nói.

“Vâng.” Tôi cũng không phản đối, thầm nghĩ chắc là Cao Kiện đang đi trình bày với lãnh đạo sở cảnh sát việc gì đó, dù sao thông tin của Cao Kiện vẫn luôn chính xác hơn chúng tôi nhiều.

Vừa nhắc đến nhân vật bí ẩn tôi lại muốn biết việc thẩm tra xử lý

rốt cuộc tiến hành đến đâu rồi, chuyện diễn biến thế nào kể từ sau khi hắn bị bắt? Ngay cả thân phận của hắn thật ra là ai tôi cũng không biết. Tôi nhìn Thẩm Kiến Quốc ở bên cạnh, lúc trước do bận xử lý vụ án nên tôi không hỏi hoặc là đã quên mất, nhưng vừa hay lúc này mọi người đều đang ở đây, tôi muốn hỏi những vấn đề này cho rõ ràng.

Nhưng khi tôi vừa định hỏi thì Cao Kiện chạy về với vẻ vô cùng vội vàng.

“Đã xác định rồi, việc không thể chậm trễ, chúng ta lên đường thôi.” Cao Kiện vừa nói vừa lần lượt chia túi tài liệu trên tay cho ba người chúng tôi.

“Đây là cái gì?” Tôi hỏi Cao Kiện.

“Tự mình xem đi.” Anh ta bảo tôi, sau đó quay người bước đi: “Đi thôi, tình hình cụ thể thế nào chúng ta lên xe rồi nói.”

Tôi nhìn vào tập tài liệu, đó là bản giới thiệu chi tiết về nạn nhân tử vong, tình hình cơ bản như sau:

Họ tên: Trương Vân Giới tính: Nữ Tuổi: 25 Nguyên nhân chết: Chưa rõ.

Lúc tôi đang định đọc tiếp xuống phía dưới thì đã đến cạnh xe của Cao Kiện.

Tôi tự giác trèo lên ngồi vào ghế sau xe cảnh sát của Cao Kiện, hôm nay Hàn Phi cũng lại ngồi ở ghế sau, vì thế đương nhiên Thẩm Kiến Quốc ngồi ở ghế lái phụ.

“Tối qua chúng ta nhận được báo án nói rằng phát hiện thấy một người chết trong đống rác, vốn cho rằng đây chỉ là một vụ mưu sát đơn giản, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác xa chúng ta dự tính. Tình hình cụ thể thế nào nhờ anh Hàn nói giúp nhé.” Cao Kiện nói.

“Được thôi, do nhận được báo án tương đối đột ngột, lại thêm anh Thẩm bận ra ngoài làm việc, Tô Trạch đang nghỉ phép nên tôi đành đi

một mình. Trên người nạn nhân có nhiều vết thương do dao, vết dao một đầu gồ ghề, một đầu trơn phẳng, có thể phán đoán do đoản kiếm hoặc mã tấu gây ra. Hơn nữa, vẫn chưa tiến hành kiểm tra kỹ các bộ phận khác của nạn nhân nên chưa thể đưa ra kết luận. Tôi cũng cho rằng đây chỉ đơn giản là một vụ án mạng do thù oán hoặc do tình cảm." Hàn Phi nói.

"Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào?" Tôi hơi sốt ruột, hỏi.

Hàn Phi nói tiếp: "Xác chết đã bắt đầu phân hủy, hơn nữa tôi còn phát hiện ra một đồ vật trên người nạn nhân!"

Hàn Phi nói xong liền lấy từ trong hộp dụng cụ ra một cái lọ đặt trước mặt tôi, lúc đó tôi thực sự không thể tin nổi, vì thứ để trong đó rất quen với tôi, đến mức không thể quen hơn được nữa! Nó chính là con côn trùng mầu lục lam ánh kim tôi vô tình bắt được trong lần đầu tiên đi làm việc cùng với Hàn Phi! Con côn trùng kia có ý nghĩa khác nhau đối với từng người có mặt ở đó, chỉ có duy nhất một điểm chung đó là mọi người đều liên tưởng đến một người – Thẩm Vân Thiên!

"Không thể nào!" Tôi hơi ngạc nhiên, người bí ẩn chẳng phải là Thẩm Vân Thiên hay sao? Nếu lời Hàn Phi nói không sai thì mối nghi ngờ kẻ khởi xướng gây ra vụ án này trực tiếp nhằm vào một người, đó là Thẩm Vân Thiên. Thế nhưng, chẳng phải từ lâu chúng tôi đã biết người bí ẩn chính là Thẩm Vân Thiên, nên đã tiến hành bắt giữ anh ta rồi đó sao?

"Việc này còn phải chờ kiểm tra thêm một bước nữa, anh Thẩm, có cần nói gì hay không?" Hàn Phi cũng hơi có vẻ nghi ngờ, nói.

Cuối cùng, lúc này Thẩm Kiến Quốc mới lên tiếng: "Trước khi làm rõ sự thật, tất cả mọi giả thiết đều chỉ là những lời bịa đặt vô căn cứ. Trước khi đưa ra được kết luận về vụ án này, tôi thấy không có gì đáng nói cả."

Nghe sư phụ nói như vậy, tôi không kiềm chế được sự tò mò của bản thân nữa: “Sư phụ, con muốn hỏi đã có kết quả thẩm tra nhân vật bí ẩn kia chưa?”

Vừa nhắc đến vấn đề này, tôi nhận thấy Hàn Phi cũng hết sức chú ý, xem ra anh ta cũng vô cùng hứng thú với chuyện này. Thậm chí ngay cả một người như Cao Kiện, cũng có những thay đổi trên nét mặt.

Thẩm Kiến Quốc nói, giọng trĩu nặng: “Việc này đợi đến khi vụ án này kết thúc tự nhiên tôi sẽ nói cho mọi người biết. Nếu các cậu nhất định đòi phải biết một kết quả mới được, thì tôi chỉ có thể bảo với các cậu rằng vụ án chúng ta đang xử lý sẽ là bằng chứng then chốt để xác định thân phận thật sự của nhân vật bí ẩn!”

Thẩm Kiến Quốc nói như vậy cũng chẳng khác không nói bao nhiêu, nghe xong rồi tôi vẫn không biết được gì về thân phận của nhân vật bí ẩn, nhưng lại càng vững tin hơn về công việc chúng tôi đang phải làm. Có điều, trực giác thầm mách bảo tôi rằng nhân vật bí ẩn kia chính là NASA, mà NASA chính là Thẩm Vân Thiên!

Tuy nhiên, hàng loạt sự thật xảy ra trước mắt dường như nhắc đi nhắc lại từng câu với tôi rằng họ là hai người khác nhau! Nhưng tôi không tin, chỉ cần kiên định với việc gì thì chắc chắn tôi sẽ có cách để chứng minh suy luận của mình là đúng!

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến hiện trường xảy ra vụ án, đó là bãi rác của một khu nhà cung cư. Ở đây chất đống các loại túi ni lông mầu đen đủ mọi kích cỡ, còn người chết được phát hiện ở trong những chiếc túi này. Lần này Thẩm Kiến Quốc đích thân hành động, còn tôi chỉ theo sát phía sau với tâm trạng căng thẳng.

“Xác chết đã bắt đầu phân hủy, chứng tỏ thời gian tử vong cách đây khoảng một tuần.” Sư phụ bước đến trước mặt xác chết, nói.

Sau đó ông lấy kẹp gắp một con ấu trùng: “Đây là ấu trùng 2 tuổi

của ruồi xanh đầu đỏ, ở xung quanh có xuất hiện ruồi trưởng thành, chứng tỏ chúng đã sinh sống trên xác chết qua 2 thế hệ, có thể nhận định thời gian nạn nhân tử vong trong khoảng 10 ngày."

Tôi vô cùng kinh ngạc, đây mới thật sự là bậc thầy về côn trùng học pháp y, chỉ cần nhìn qua là đã có thể suy đoán ra nhiều đặc tính côn trùng như vậy, nếu là tôi, sẽ còn phải mang côn trùng về phòng thí nghiệm từ từ quan sát tính toán rồi mới có thể đưa ra kết luận. Quả là có năng lực sẽ mạnh dạn, hôm nay coi như tôi đã được mở rộng tầm mắt.

Thẩm Kiến Quốc sai tôi bỏ chỗ côn trùng ông thu thập được vào trong lọ, sau đó đến bên cạnh tiến hành ghi chép, còn ông liên tục kiểm tra trên xác chết.

Ông nhanh nhẹn gắp từ trong vết thương ra một con côn trùng, nói: "Phát hiện thấy bên trong vết thương có một con ấu trùng ruồi vàng đầu to ở giai đoạn một tuổi, ấu trùng trong vết thương là do lưỡi dao mang theo vào, nơi này không có quần thể ruồi vàng đầu to sinh sống, chứng tỏ hung khí không phải ở thành phố Nam Minh mà rất có thể được đưa từ nơi khác đến. Có thể bắt đầu điều tra từ điểm này."

Ở đây tôi cũng phải nói rõ rằng, trên bề mặt xác chết có rất nhiều loại côn trùng, không bao giờ chỉ xuất hiện mỗi một loại. Ở từng điều kiện, môi trường khác nhau, mỗi xác chết cũng đều có một loại côn trùng chủ yếu xâm nhập ăn xác, nhưng do các yếu tố nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng và hàm lượng ô xi khác nhau mà sẽ ảnh hưởng đến các loài côn trùng ở mức độ khác nhau. Ngoài ra, thêm vào đó là sự khác nhau về trạng thái tử vong của nạn nhân, cho nên quần thể côn trùng chủ yếu cũng có những điểm khác nhau.

Có một số chỉ là chất phụ gia cho côn trùng của quần thể chủ yếu, ví dụ như kiến, ong mật..., ngoài ra còn có một số loài côn trùng khác tình cờ đi qua.

Vì thế, để làm được như Thẩm Kiến Quốc vừa nói, trước tiên phải hiểu rất rõ trạng thái của xác chết, căn cứ vào mức độ phân hủy, trạng thái của xác chết chia thành giai đoạn mới, giai đoạn trương phình, giai đoạn thối rữa và gia đoạn khô. Ở giai đoạn mới, côn trùng hoạt động là các loại ở gần cạnh xác chết hoặc có khả năng bay tốt, nhưng chủ yếu vẫn là họ ruồi nhặng; ở giai đoạn trương phình, ruồi nhặng sinh đẻ nhiều sẽ thu hút bọ cánh cứng thích ăn xác thối đến hoạt động; ở giai đoạn thối rữa, hoạt động chủ yếu là bọ cánh cứng thích ăn xác thối, nhưng ruồi nhặng vẫn có giá trị vô cùng lớn; còn xác chết ở giai đoạn khô lại là thế giới của côn trùng họ mọt.

Tiếp theo, phải hiểu rõ thuộc tính, khu vực sinh sống và đặc trưng hình dạng bên ngoài của từng loại côn trùng. Cuối cùng, khi đã rèn luyện hai khả năng nói trên đến một mức độ thuần thục nhất định, là có thể làm được giống như Thẩm Kiến Quốc. Còn với trình độ giống như tôi hiện nay thì chỉ có thể đứng từ xa mà trông ngóng chứ chưa thể nào tiếp cận được.

Thẩm Kiến Quốc thu gom đất dính trên chân của nạn nhân rồi bỏ vào tay tôi: “Ghi ký hiệu đánh dấu chỗ đất này, mang về tiến hành nuôi côn trùng, nếu phát hiện ra côn trùng thì kiểm tra xem khu vực sinh sống của nó ở đâu.”

“Vâng.” Tôi trả lời.

Nhưng lúc này Hàn Phi lại đi đến, cầm lấy chỗ đất kia đưa lên mũi ngửi, sau đó quan sát kỹ một lúc rồi nói vẻ như đùa: “Hình như đã trông thấy loại đất này ở đâu đó rồi, để đề phòng bất trắc, tôi vẫn nên lấy một ít mang đến phòng xét nghiệm phân tử, biết đâu lại hiệu quả hơn phương pháp của anh.”

Thẩm Kiến Quốc chỉ nhìn Hàn Phi một cái mà không nói gì, sau đó lại tiếp tục kiểm tra xác chết. Mặc dù ông không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt của ông tôi vẫn có thể thấy được một câu nói: côn trùng học

pháp y không có gì là không thể làm được! Trải qua bao nhiêu chuyện như thế này, tôi cũng cực kỳ tin vào câu nói này, thậm chí đã đến mức không thể thêm gì được nữa.

Có một câu không biết của ai nói rằng: một người không có niềm tin sẽ vô cùng đáng sợ. Mặc dù tôi không rõ đáng sợ ở chỗ nào nhưng hiện giờ tôi đang khá yên tâm, bởi vì tôi có côn trùng và niềm tin.

Thẩm Kiến Quốc lật thi thể lên, quả nhiên phát hiện thấy vô số bọ cánh cứng mầu xanh ánh kim.

“Loài bọ cánh cứng này rất giỏi, nhất ăn thịt ấu trùng của loài khác để lớn lên. Nhưng chỗ cực kỳ nguy hiểm của chúng không phải là khả năng ăn ấu trùng mà là khả năng sinh sôi nảy nở. Khả năng sinh đẻ của chúng khác nhau tùy thuộc vào lượng côn trùng của loài khác, nếu như không có con người người can thiệp thì chúng sẽ độc chiếm xác chết. Đối với chúng tôi, côn trùng là bằng chứng có sức thuyết phục nhất đối với trường hợp tử vong, nhưng nếu để chúng phát triển một cách tùy tiện thì tất cả mọi chứng cứ đều sẽ bị hủy trong sớm tối, trong đó quan trọng nhất là…” Thẩm Kiến Quốc nói đến đây thì dừng lại.

Thẩm Vân Thiên

“Sư phụ, còn gì nữa ạ?” Tôi thấy sắc mặt Thẩm Kiến Quốc hơi có chút thay đổi nên hỏi dò.

“Còn nữa tức là sức phá hủy của chúng.” Lúc này Hàn Phi đón nhận chủ đề, nói: “Chỉ cần số lượng phát triển đến mức đủ nhiều, chúng sẽ là một tai họa đối với người sống. Lúc đó, chúng sẽ không chỉ thỏa mãn với những con giòi bọ cả tốt cả xấu trên xác chết nữa, mà sẽ quay sang tấn công cả những người sống mà chúng gặp được.”

“Cái gì?” Tôi không nén nổi nuốt một ngụm nước bọt, chả trách Thẩm Kiến Quốc và những người như ông lại coi trọng chuyện này đến vậy, thì ra con côn trùng này thực sự rất nguy hiểm. Tuy nhiên, điều

khiến tôi quan tâm hơn nữa là Thẩm Vân Thiên làm thế nào liên hệ được với loại côn trùng như thế này, và tại sao vừa trông thấy con côn trùng này là biết ngay do Thẩm Vân Thiên làm? Tôi vừa định hỏi thì liền bị Thẩm Kiến Quốc cắt ngang.

Thẩm Kiến Quốc nhìn bộ mặt đầy vẻ ngờ vực của tôi, nói tiếp: "Tôi biết cậu muốn hỏi điều gì, chuyện này liên quan đến tình cảm thầy trò giữa tôi và Thẩm Vân Thiên, cần phải nhắc đến một vụ thảm án diệt môn xảy ra nhiều năm trước. Do vụ án này liên quan đến bí mật quốc gia nên tôi không tiện tiết lộ mà chỉ có thể cho cậu biết rằng lúc đó chúng tôi phát hiện ra con côn trùng mẹ nên mới khống chế để không cho côn trùng gây hại tràn lan. Chúng tôi vốn định tiêu hủy con côn trùng mẹ kia nhưng lại bị Thẩm Vân Thiên lén lút giữ lại. Mặc dù Thẩm Vân Thiên lợi dụng côn trùng phá được không ít vụ án, nhưng sau khi bị tôi phát hiện cậu ta vẫn không biết hối cải, không tiêu hủy con côn trùng mẹ, vì thế mới bị tôi đuổi khỏi sư môn."

Lúc này tôi mới chợt hiểu, thì ra lai lịch của con côn trùng này vẫn còn có một bí mật chưa được biết đến.

"Vậy có khả năng Thẩm Vân Thiên giao con côn trùng mẹ cho người khác, hoặc là người khác nhờ cơ duyên trùng hợp nào đó mà có được nó phải không?" Tôi hỏi.

"Việc này cũng không phải là không có khả năng, vì thế rất nhiều sự việc vẫn cần phải tiếp tục thận trọng cân nhắc kỹ càng hơn." Thẩm Kiến Quốc trả lời.

"Vì thế vụ án này chính là mấu chốt ?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, thân phận của nhân vật bí ẩn, Thẩm Vân Thiên còn sống hay đã chết, và cả vai trò của cậu ta trong những vụ án này nữa, tất cả đều sẽ bộc lộ hết trong vụ án này." Thẩm Kiến Quốc nói.

"Tại sao sư phụ có thể nói chắc chắn như vậy?" Tôi không khỏi có

phần hơi khó hiểu, hỏi lại sư phụ.

Thẩm Kiến Quốc hít thở sâu một hơi, quay lại bảo tôi: “Cậu nghĩ kỹ xem, tại sao tôi phải rút lui ẩn mình.”

Tôi liếc nhìn Hàn Phi, sau đó hỏi lại với vẻ bán tín bán nghi: “Bởi vì năm đó phòng thí nghiệm xảy ra vụ nổ phải không ạ?”

“Đúng vậy, nhưng lại không phải hoàn toàn như vậy. Bởi vì trong vụ tai nạn năm đó, tôi là người chịu trách nhiệm lớn nhất, nhưng lại vẫn sống sót! Bao nhiêu năm nay tôi luôn sống trong dằn vặt và ân hận, và nhiều chuyện với tôi đã trở nên nhạt nhẽo vô vị. Theo cậu, vì chuyện gì mà tôi lại phải lựa chọn bước ra tuyến đầu một lần nữa?” Thẩm Kiến Quốc nói với vẻ rất kích động.

Rồi ông nói tiếp: “Bởi vì tôi phát hiện ra một số manh mối, cho dù đó chỉ là một chút khả năng mong manh, tôi cũng không bỏ qua.”

“Thưa thầy…” Tôi tự nhiên nghẹn lời, không biết nên nói thế nào.

“Vì thế, tôi không biết có phải là Thẩm Vân Thiên hay không, mà chỉ là tôi bằng lòng chơi một canh bạc mà thôi.” Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi với vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc: “Vì thế, có còn câu hỏi gì nữa không?” “Không… không ạ.” Tôi trả lời.

“Được rồi, vậy để tôi kiểm tra các chỗ khác một chút xem có chứng cứ giá trị gì hay không, sếp Hàn tiếp quản thi thể nhé, hy vọng sẽ thu được nhiều thông tin hữu ích.” Thẩm Kiến Quốc nói xong không đợi Hàn Phi trả lời đã lập tức quay người bước đi.

Hàn Phi đến trước mặt, vỗ vai tôi: “Nói ít thôi, làm nhiều đi!”

Tôi gật đầu vẻ đăm chiêu.

Nhưng tiếp sau đó anh ta lại khẽ bảo tôi: “Thật ra nói cho cậu biết thế này nhé, ngay từ khi cậu đến sở cảnh sát, chúng tôi đã phát hiện ra có người đang lợi dụng sự tồn tại của cậu để bắt đầu thực hiện một số hành động, cùng với việc theo sát các vụ án, chúng tôi ngày càng nhận

thấy sự tồn tại của những người này. Còn về việc họ làm như vậy nhằm mục đích gì thì rất đơn giản, liệu có phải là vì một kẻ cầm đầu không hề xuất hiện hay không? Đương nhiên không phải. Đặc điểm lớn nhất của cậu nằm ở chỗ cậu là đồ đệ của Thẩm Kiến Quốc, vì thế làm như thế không ngoài mục đích nhằm dụ Thẩm Kiến Quốc xuống núi. Nhưng, ai là người có thể gây khó dễ cho một người đã biến mất nhiều năm như vậy? Suy đi tính lại, chỉ có vài người như thế mà thôi."

Tôi nghe Hàn Phi giải thích xong mới miễn cưỡng chấp nhận sự thật này.

Tuy nhiên, kể từ sau khi nhân vật bí ẩn bị bắt, tôi có còn bị người khác giám sát hay không? Trực giác mách bảo tôi rằng không có. Nhưng hôm nay gặp người tài xế tắc xi kia, anh ta chính là viên cảnh sát giả tôi gặp lần trước, hơn nữa xét từ nội dung câu chuyện với anh ta, có thể thấy anh ta nắm tôi chắc như trong lòng bàn tay, vậy thì liệu có thể giải thích rằng chuyện ngày hôm nay như là một lần anh ta chân thành khuyên bảo tôi hay không? Hay là anh ta có mục đích khác?

Những điều này tôi đều không có cách nào để biết được, có lẽ đúng như lời của Thẩm Kiến Quốc nói, chỉ cần kết thúc vụ án này thì tất cả mọi sự thật đều bộc lộ ra hết.

Sau đó Thẩm Kiến Quốc bảo rằng có việc khác cần phải giải quyết, Hàn Phi mang xác chết về tiến hành khám nghiệm kỹ hơn, vì thế tại hiện trường chỉ còn lại tôi và Cao Kiện. Tôi tiếp tục kiểm tra hiện trường xem có manh mối gì khác không, còn Cao Kiện phụ trách cảnh giới khu vực này.

Tuy nhiên, tôi không phát hiện ra được manh mối có giá trị nào khác. Sau khi về đến sở cảnh sát, tôi nhận được báo cáo khám nghiệm tử thi của Hàn Phi, đất dính trên chân nạn nhân không phải là đất ở trong khu chung cư, vì thế bãi rác không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án.

Khi đến hỏi tin tức từ người nhà của nạn nhân, họ nói rằng nạn nhân đã mất tích gần nửa tháng, nếu cô ta chết vào 10 hôm trước, vậy thì mấy ngày còn lại cô ta đã ở đâu?

Thẩm Kiến Quốc đi một mạch không có tin tức gì cả, tôi bỏ mẫu đất thu thập được vào dụng cụ nuôi dưỡng theo như chỉ thị của ông. Chỉ một ngày sau đã xuất hiện giòi bọ trong đó. Qua quan sát phát hiện thấy loại giòi bọ này là ấu trùng của ruồi đen (Blackfly), những nơi xuất hiện loại ruồi này ở thành phố Nam Minh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lần này hung thủ đã lộ sơ hở rồi!

Tôi báo cáo tình hình lên Hàn Phi, nhờ có Cao Kiện lần lượt tra xét kỹ lưỡng, cuối cùng đã phát hiện được địa điểm khả nghi, sau khi kiểm tra thì thấy ở đó có ADN của nạn nhân, xác định đây là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án.

Tuy nhiên, điều làm tôi cảm thấy rất sửng sốt sợ hãi, đó là trên tường căn phòng đó có giăng những sợi dây đỏ dán đầy ảnh của tôi, nào là ảnh tôi đi mua hàng, nào là ảnh tôi đang ở nhà, ngoài ra còn có cả ảnh lúc tôi ở hiện trường xảy ra vụ án!

Điều đáng chú ý là trên một tấm bảng đen nhỏ có dán ảnh tôi và ảnh những người bên cạnh tôi cùng quan hệ của họ với tôi! Tôi gần như suy sụp, hơn nữa còn cảm thấy dạ dày trào ngược lên, vì thế lập tức quay người ra khỏi căn phòng.

Thử nghĩ mà xem, có một người hoặc một nhóm tội phạm giết người như vậy, suốt ngày suốt đêm theo sát bạn, hơn nữa còn hiểu rất rõ mọi thứ về bạn! Đó chắc chắn là một việc vô cùng khủng khiếp.

Đến đây vụ án kết thúc. Mặc dù hang ổ của hung thủ đã bị phát hiện nhưng tất cả người ở đó đều đã chạy thoát. Cao Kiện đã cử người nằm vùng đợi ở đó. Tuy nhiên, có một chuyện không thể giải thích nổi

là sào huyệt này không hề có một chút bừa bộn, mọi đồ đạc đều nguyên vẹn không chút hư hại.

Trong tình hình bình thường, nếu đối tượng phạm tội phát hiện thấy hành động của mình bị bại lộ thì sẽ cố gắng tiêu hủy toàn bộ chứng cứ, tuy nhiên những người này lại không như vậy, cứ như là cố tình cho chúng tôi biết tất cả, còn tôi chẳng khác gì cá nằm trên thớt bị họ đưa ra làm trò đùa.

Hình như họ đã biết trước chúng tôi sẽ phát hiện ra địa điểm này, thậm chí tôi còn có thể trông thấy họ đang cười mỉa lúc rời đi.

Lúc tôi và Cao Kiện về đến sở cảnh sát, thì đã thấy Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi cũng đang ở đó.

Tôi báo cáo đúng sự thật toàn bộ sự việc đã xảy ra, nhưng họ lại hình như đã biết từ trước, nên không hề tỏ ra quá ngạc nhiên.

“Đã đến lúc này rồi thì tôi cũng không ngại gì nói cho các cậu biết, nhân vật bí ẩn chúng ta bắt được không phải là nhân vật bí ẩn thật sự, đó chỉ là một vật thay thế mà thôi!” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Cái gì?” Hàn Phi hỏi.

“Tuy nhiên có tin tốt là vụ án này đã chứng tỏ rằng Thẩm Vân Thiên chính là nhân vật bí ẩn, mà nhân vật bí ẩn chính là NASA.” Thẩm Kiến Quốc nói tiếp.

“Làm sao thầy biết được Thẩm Vân Thiên chính là NASA?” Mặc dù trong suy nghĩ tôi tán đồng với ông, song lúc này tôi lại có một cảm giác bất an rất khó giải thích.

Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi, tiết lộ một bí mật động trời: “Bởi vì NASA là tên trên mạng của tôi.”

Tôi nghe câu nói này mà vẫn cho rằng Thẩm Kiến Quốc đang đùa: “Sao lại thế được? Sư phụ, làm sao có thể như thế được?”

Ngoài Hàn Phi ra, tất cả những người có mặt ở đó đều tỏ ra không dám tin.

“Cậu không nghe nhầm, tài khoản này là tài khoản trước kia tôi và Thẩm Vân Thiên sử dụng để trao đổi tài liệu với nhau, đã rất lâu rồi tôi không sử dụng nó, cho đến khi cậu nhắc đến cái tên này tôi mới nhớ ra chuyện này, khi đăng nhập vào quả thật tôi đã phát hiện được một số nhật ký trao đổi với cậu. Tôi nghĩ rằng Thẩm Vân Thiên làm vậy là muốn để tôi nhìn thấy.”

“Vậy thầy có thể đăng nhập tài khoản này à?” Lúc này, tôi không khỏi cảm thấy mông lung.

“Đúng vậy, tôi cũng đã một lần đối thoại với cậu, thật ra bên trong đó là một số ám hiệu cho Thẩm Vân Thiên, với ý định bảo cậu ta dừng lại. Nhưng cậu ta vẫn không nghe, vì thế tôi không biết làm thế nào đành phải xuất hiện.” Thẩm Kiến Quốc lắc đầu bảo.

Bây giờ tôi lại có một cảm giác kìm nén rất khó tả: “Nói như vậy tức là sư phụ cũng chỉ là đang lợi dụng em thôi à?”

Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tôi cố gắng nén nỗi thất vọng cùng cực: “Vậy rốt cuộc em là cái gì?”

“Tô Trạch!” Hàn Phi phát hiện ra vẻ khác thường của tôi, nên đặt tay lên vai tôi nhưng cũng không biết nói gì.

Tôi không để ý đến anh ta, nói tiếp: “Em vẫn luôn gọi thầy bằng một tiếng sư phụ, hãy trả lời em đi!”

Thẩm Kiến Quốc lặng im một lúc rồi mới lên tiếng: “Nói thật lòng, mấy năm trước tôi đã phát hiện ra một số manh mối, hơn nữa còn nhận thấy một số khả năng trên con người cậu, vì thế mới thu nhận cậu làm học trò! Nhưng bây giờ…”

“Đủ rồi!” Tôi không nhận ra cơ thể mình đã bắt đầu run lên: “Tôi

biết rồi.”

Con người là một sinh vật kỳ lạ, ai cũng muốn nhìn thấy kết quả mình mong muốn, vậy thì nhất định sẽ nhìn thấy.

Tôi chính là một người như vậy. Tôi đã nhìn thấy thứ mình muốn thấy. Vì thế, tôi đã đạt được một kết quả là bị người khác lợi dụng, ngay cả một người thân thiết nhất, vĩ đại nhất, khó vượt qua nhất là thầy mình cũng chỉ là đang lợi dụng mình mà thôi.

Kẻ phạm tội đáng phải chịu tất cả những thứ này lại vẫn đang ung dung ngoài vòng pháp luật! Từ nay về sau tôi ghi nhớ kỹ một cái tên, Thẩm Vân Thiên. Ở một góc độ nào đó, có thể nói rằng anh ta đã giúp tôi thành công, nhưng cũng chính là anh ta, đã hủy hoại tôi!

NGOẠI TRUYỆN

Vụ án côn trùng đặc biệt "BỎ MẠNG Ở SÒNG BẠC"

Người cung cấp: Hàn Phi

Giới tính: Nam

Tuổi: 37

Chức vụ, đơn vị công tác: Chuyên viên giám định pháp y cấp cao nhất của trung tâm pháp y công an thành phố Nam Minh.

10 giờ sáng 20 tháng 10 năm 1998, Hàn Phi vội vã đến bên đường Nam Bàn Sơn ở thị trấn Nhai Bình thuộc khu Tây Thành thành phố Nam Minh, có người báo tin cho biết là đã phát hiện thấy dưới dốc núi một chiếc túi dệt mầu đen, bên trong đựng các mảnh xác chết bị chặt thành mảnh! Sau khi tiến hành phân tích, Hàn Phi xác định hiện trường xảy ra vụ án ở cách thị trấn 3,5km, trên sườn núi cao dốc đứng, cách chân dốc khoảng 50 mét, trên sườn dốc mọc đầy cỏ dại và bụi cây rậm. Vừa đến mùa thu, lá cỏ bắt đầu khô vàng, từ xa nhìn có một số bông hoa nhỏ không tên thỏa sức khoe sắc, đung đưa trong gió, tô điểm cho màu vàng xanh của lá. Từ trong khung cảnh đó, vọng ra tiếng kêu của

những con dế và côn trùng nhỏ, lúc xa lúc gần, lúc dài lúc ngắn, tạo nên một bản hòa tấu của vô cùng độc đáo.

Trong chiếc túi dệt mầu đen có hai cẳng chân liền với bàn chân và hai cánh tay liền với bàn tay, tổng cộng là bốn mảnh xác người, Hàn Phi lập tức xác định tính chất đây là vụ trọng án chặt xác phi tang! Anh suy nghĩ, trong lòng cảm thấy hơi xúc động, bởi vì đã lâu lắm rồi không gặp vụ án nào phức tạp như vậy.

"Các mảnh xác khác chắc cũng ở cách đây không xa." Hàn Phi sử dụng kiến thức chuyên ngành pháp y tiến hành phân tích, hạ mệnh lệnh đầu tiên ngay tại hiện trường vụ án: "Tất cả mọi người xuống dưới xem xét kỹ lưỡng, cố gắng tìm kiếm những mảnh xác còn lại." Trên thực tế, công tác khám nghiệm hiện trường bắt đầu bằng việc tìm kiếm các mảnh xác chết. Họ biết rằng, các mảnh xác nằm ở dưới sườn dốc, đồng thời cũng khẳng định rằng chúng được ném từ trên đường xuống, không để lại các dấu vết kiểu như dấu chân, vì thế việc kiểm tra, khám nghiệm cũng chỉ có thể là tìm kiếm mảnh xác chết và các vật chứng như dây buộc, bao gói mà thôi.

Hàn Phi cùng 3 điều tra viên hình sự (trong đó có cả nhân viên phân tích kỹ thuật) và 4 cảnh sát viên của đồn cảnh sát cử đến chia thành 3 tổ, bố trí tản ra theo hàng ngang, mỗi tổ cách nhau khoảng 10 mét, tiến hành tìm kiếm từ trên sườn núi xuống phía dưới. Sau khoảng năm, sáu phút, đi xuống được khoảng ba, bốn chục mét, một cảnh sát viên liền kêu to: "Tìm thấy ở đây rồi!"

Những người khác cũng lập tức quây lại, thấy đây lại là một chiếc túi dệt khác, có vẻ nó không giống chiếc túi phát hiện đầu tiên, chiếc túi này to hơn một chút. Hàn Phi trấn tĩnh tinh thần, nói với nhân viên phân tích kỹ thuật: "Hãy cố định trước đã, rồi chúng ta mở ra xem sau." Cố định ở đây là một thuật ngữ chuyên ngành, tức là để nhân viên phân tích kỹ thuật chụp ảnh vật chứng, đồng thời chụp cả vị trí và

tình hình ban đầu.

Một nhân viên phân tích kỹ thuật đã lớn tuổi cẩn thận cởi sợi dây thừng buộc miệng túi, đồng thời ghi hình lại toàn bộ quá trình. Miệng túi vừa mở, bên trong túi hiện ra một phần thân người dính liền hai đùi, không có đầu.

Hàn Phi xem qua một lượt, cúi đầu bảo: “Xem ra chúng ta còn phải tìm cho ra cái đầu nữa mới được, bốn người các anh mang cái túi này lên trước, những người khác tiếp tục tìm xuống phía dưới!”

Một hàng người lại cẩn thận tìm kiếm từng li từng tí xuống dưới khe núi, cuối cùng phát hiện ra một cái túi dệt tròn ung ủng ở giữa hai tảng đá lớn, chỉ nhìn qua lỗ thủng cũng đã thấy bên trong là chiếc đầu lâu. Đến đây, công việc tìm kiếm đã có đủ kết quả tất cả các mảnh xác.

Công việc kiểm tra giám định các mảnh xác chết được tiến hành dưới sự chủ trì của Hàn Phi.

Theo thứ tự phát hiện, trước tiên họ mở túi thứ nhất. Hai chi trên bị đứt rời từ chỗ khớp vai, bề mặt vết thương cơ bản phẳng và gọn, rìa vết thương sắc nét, màng và đầu xương bả vai có vết cắt. Hai cẳng chân đứt rời từ chỗ khớp gối, đặc điểm vết thương giống như mặt cắt của chi trên. Túi thứ hai có mấy chỗ rách không gọn, một đám giòi bọ từ bên trong liên tục rơi ra qua những chỗ rách.

Giòi bọ được chia ra đựng vào trong 2 dụng cụ bằng thủy tinh, trong đó một dụng cụ chứa cồn 75%. Mở túi dệt ra, cơ thể xác chết bị đứt rời từ chỗ đốt sống cổ thứ tư, thứ năm, bề mặt và rìa vết thương cơ bản phẳng, trên xương sống có thể trông thấy có vết cắt; phần da bên dưới rìa vết thương ở phía trước cổ không thấy có dấu vết bị ghì thít. Đặc trưng và vị trí mặt cắt ở hai vai và hai đầu gối cơ bản giống với mặt cắt ở chi trên và cẳng chân. Phần ngực và lưng có nhiều vết đâm, trong đó một vết đâm trên ngực trái vào đến tâm nhĩ phải làm

rách thành tâm nhĩ, máu còn đọng lại trong cơ hoành, màng tim và ổ bụng. Hàn Phi biết đây là vết thương dẫn đến mất mạng.

Trong túi thứ ba, ngoài một cái đầu người còn có một chiếc áo lót, một chiếc quần lót nam, giầy tất mỗi thứ một đôi, nhưng không phát hiện thấy vật chứng nào khác có ở hiện trường. Đầu nạn nhân bị đứt rời ở phía dưới yết hầu, chỗ đốt sống cổ thứ tư, thứ năm. Tóc không có dấu vết nhuộm, da đầu và sau gáy không có vết ngoại thương; răng mòn rất nhiều, răng số một và số hai bên trái hàm dưới có sâu và dị vật, hai mắt tím bầm.

Sau khi khám nghiệm tử thi kỹ lưỡng, Hàn Phi đưa ra kết quả: ghép các mảnh xác ở 3 túi lại với nhau cho thấy đó là của cùng một xác đàn ông, cao 1,73 mét, khoảng 50 tuổi, bị người khác dùng vật nhọn giống như dao găm đâm vào ngực làm rách tim dẫn đến tử vong, dụng cụ chia xác là dụng cụ dùng để chặt.

Về thời gian nạn nhân tử vong, theo phân tích đặc trưng của giòi bọ ở trong túi, một loại là ấu trùng ruồi xanh đầu đỏ, một loại là ấu trùng ruồi xanh tơ bóng Lucilia sericata, đều là loại thường gặp ở vùng này và đều đã bước vào giai đoạn tuổi thứ 3. Ấu trùng ruồi xanh đầu đỏ bước vào ngày thứ 3 của tuổi thứ 3, suy đoán thời gian sinh sản là vào khoảng 6 hoặc 7 ngày trước, tức là khoảng trước sau ngày 13 tháng 10, nhưng thời gian nạn nhân tử vong vẫn còn phải đẩy về trước một, hai ngày nữa, bởi vì việc chia xác, di chuyển xác sau đó cần phải có thời gian, miệng túi đựng xác lại được buộc khá chặt, chỉ khi vứt xác các túi lăn xuống dốc bị rách thì ruồi nhặng mới có thể vào trong đẻ trứng; hơn nữa, hành động vứt xác thường diễn ra vào ban đêm, mà ban đêm ruồi nhặng không hoạt động, suy ra thời gian nạn nhân tử vong ở trong khoảng từ ngày 10 đến 13 tháng 10.

Đã xác định thời gian tử vong, khu vực tìm kiếm nguồn gốc xác chết lấy phía bắc hiện trường làm trung tâm, từ đây đến thị trấn Nhai

Bình chỉ có ba, bốn cây số, về phía nam cách thị trấn huyện phải đến 15 cây số, mặc dù toàn là đường núi đèo dốc nhưng nếu sử dụng phương tiện giao thông như ô tô thì lộ trình thực tế cũng không phải xa lắm.

Sau hai ngày tìm kiếm, trong số những người mất tích ở khu vực thị trấn Nhai Bình và xung quanh trong khoảng thời gian này không thấy có ai giống như nạn nhân nam này. Ngày thứ 3, phát hiện thấy phó tổng giám đốc Công ty trách nhiệm hữu hạn Thương mại nông nghiệp ở thị trấn huyện bên cạnh tên là Vinh Gia Thành bị mất tích vào ngày 11 tháng 10 có đặc điểm rất giống với xác chết. Qua kiểm tra đối chiếu với bệnh án nha khoa của bệnh viện huyện, những ghi chép về răng hoàn toàn giống với tình trạng răng của xác chết, xác nhận xác chết chính là Vinh Gia Thành.

Vinh Gia Thành 51 tuổi, phụ trách nghiệp vụ chính của Công ty Thương mại nông nghiệp. Theo công nhân viên của công ty cho biết, Vinh Gia Thành là người có năng lực làm việc, can đảm, quan hệ rộng và có sức lôi cuốn, nhưng tác phong sinh hoạt không có chừng mực, ăn uống chơi bời, tiêu tiền như rác, có phần phóng đãng, đối tượng tiếp xúc cũng rất phức tạp với đủ mọi hạng người, thích đánh bài và đến quán bar.

Theo bí thư chi bộ công ty Hoàng Văn Anh cho biết: “Phó tổng giám đốc Vinh là người có năng lực, công việc nghiệp vụ thường ngày của công ty cơ bản do ông ấy phụ trách. Tổng giám đốc tuổi đã cao, là người hiền lành, rất ít khi xảy ra cãi cọ. Tuy nhiên, chính sách của người này rất kém, kiếm tiền thì được, chi bộ cũng không tiện can thiệp vào chuyện nghiệp vụ nên tình hình cụ thể thế nào tôi cũng không nói ra được.”

Dựa vào manh mối hiện có, ngày 24 tháng 10, tổ chuyên án do Hàn Phi đứng đầu một lần nữa cùng ngồi nghiên cứu.

“Có vẻ việc quản lý ở công ty này rất lộn xộn, tầng lớp quản lý trên thực tế chỉ có một mình Vinh Gia Thành quyết định là xong. Con người này xem ra rất có năng lực, nhưng thật ra tố chất rất kém, hoàn toàn là một kẻ dốt nát bất tài, muốn làm gì thì làm nấy, suốt ngày ăn uống chơi bời, cứ kéo dài như vậy thì sớm muộn công ty cũng phá sản.” Người lên tiếng là trưởng phòng điều tra hình sự Lâm Thiên Nhất.

“Đúng đấy! Xem chừng con người này không sạch sẽ về mặt kinh tế, tôi thấy nên bắt tay vào từ chỗ này, xem ông ta có vấn đề trong hoạt động nghiệp vụ hay không, chủ yếu rà soát mối quan hệ của ông ta với những người thường xuyên đến gặp ông xem giữa họ từng xảy ra mâu thuẫn hay không, có liên quan đến nợ nần hay không… Ngoài ra, loại người như thế này trong cuộc sống cũng không có chừng mực, ngoài anh em bạn bè thì phụ nữ cũng là một vấn đề rất đáng xem xét, có hay không quan hệ nam nữ bất chính. Cần phải điều tra kỹ về tất cả những điều này.” Phó trưởng phòng điều tra hình sự Bạch Quốc bổ sung.

“Tuy nhiên, hiện nay vợ ông ta vẫn chưa đưa ra phản ứng gì, mà gia đình ông ta lại ở trong thành phố, vợ không có công ăn việc làm, có một con gái đang học đại học. Vợ ông ta chỉ nói rằng ông ta rất ít khi về nhà, nhưng bà ta cho rằng đó là do công việc bận rộn, mỗi tháng ông ta đưa hơn 1.000 nhân dân tệ để chi tiêu, và bà vợ có vẻ cũng rất vừa lòng rồi. Khi được tin ông ta đã chết, bà ta khóc lóc chết đi sống lại, căn bản không cung cấp được bất kỳ manh mối nào. Tôi cho rằng giữa hai vợ chồng đã có quan hệ tiền bạc như vậy thì rõ ràng là không thể vượt qua được thách thức.” Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Lý Minh phụ trách thẩm vấn thông báo kết quả thẩm vấn của mình.

Nghe những lời nói trên của Lý Minh, tất cả những người có mặt ở đó đều liên tục gật đầu đồng ý, bởi vì những lời đó mặc dù những

điều đó khó nghe nhưng lại phân tích rất hợp tình hợp lý, tuy căn cứ vẫn chưa đầy đủ nhưng suy nghĩ kỹ thì vẫn đúng là như vậy. Vì thế cuộc họp vẫn theo mạch suy nghĩ của Lý Minh và quyết định tiến hành đi sâu điều tra từ mặt kinh tế, bao gồm hoạt động nghiệp vụ và đời sống sinh hoạt, thậm chí là quan hệ nam nữ… của nạn nhân, trong đó mỗi một manh mối đều phải điều tra đến tận gốc và nhất thiết phải làm rõ.

Ngày 26 tháng 10, tổ chuyên án được quần chúng cung cấp manh mối, cho biết rằng vào một buổi tối khoảng nửa tháng trước Vinh Gia Thành đến một vũ trường tên là Đại Gia Lai chơi mạt trược, sau đó thì không trông thấy ông ta đâu nữa. Không còn nghi ngờ gì, đối với Hàn Phi và các đồng nghiệp thì đây là một manh mối rất quan trọng.

Tổ chuyên án lập tức cử người đến vũ trường, chủ vũ trường tên là Vương Đăng Quốc, từng bị cơ quan công an tạm giữ vì tội đánh nhau. Lần này thấy cảnh sát tìm đến, Vương Đăng Quốc không khỏi chột dạ, sợ đến nỗi hai chân run lên cầm cập, lập tức khai nhận cho hai người tên là Chu Phong và Kỷ Lâm thuê tầng hầm của vũ trường làm sòng bạc, tiền thuê mỗi ngày 2 nghìn nhân dân tệ. Mười ngày trước, ông ta phát hiện ra sòng bạc đã đóng cửa, hai người kia không biết đi đâu mất tích, ngay cả tiền thuê cũng không trả, chắc là đã xảy ra chuyện gì đó, toàn bộ tầng hầm trống không.

Căn cứ theo thông tin Vương Đăng Quốc cung cấp, nhân viên điều tra hình sự tiên hành khám xét sòng bạc dưới tầng hầm,

và đã phát hiện thấy có vết máu bị lau chùi ở mép tường và trên mặt đất trong văn phòng của sòng bạc. Hàn Phi tiến hành xét nghiệm xong thì được kết quả nhóm máu này trùng với nhóm máu của nạn nhân. Vì vậy, văn phòng của sòng bạc trở thành địa điểm nghi ngờ hàng đầu là hiện trường đầu tiên xảy ra án mạng, các cảnh sát lập tức niêm phong, đồng thời chiểu theo pháp luật bắt tạm giam Vương Đăng

Quốc với tội danh tự ý mở sòng bạc.

“Tập trung lực lượng cảnh sát, truy nã Chu Phong và Kỷ Lâm trong toàn bộ thị trấn!” Lâm Thiên Nhất ra lệnh truy nã.

Không lâu sau, cả hai người này đã nhanh chóng bị bắt về quy án, các nhân viên có chức trách lập tức tiến hành thẩm vấn ngay trong đêm.

“Có biết tại sao bắt các anh không?” Lý Minh đập bàn quát hỏi.

“Có biết, là vì chúng tôi mở sòng bạc trái pháp luật.”

“Tại sao lại bỏ cả sòng bạc để chạy trốn?”

“Vì, sòng bạc xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Có thể đã xảy ra án mạng.”

Thì ra vào tối 11 tháng 10, Vinh Gia Thành và 3 người khác đánh mạt chược ở sòng bạc. Vinh Gia Thành vô cùng may mắn, thắng hơn trăm nghìn nhân dân tệ, còn ba người kia thua hết tiền một cách quá nhanh dẫn đến tức giận, là những con bạc lâu năm họ không thể chấp nhận được điều đó. Thế là họ liền hỏi vay tiền Vinh Gia Thành để đánh tiếp!

Vinh Gia Thành cho mỗi người vay 10 nghìn nhân dân tệ, nhưng chưa được mấy ván họ tiếp tục thua hết. Thế là họ tiếp tục hỏi vay tiền, nhưng Vinh Gia Thành không đồng ý, bảo họ về nhà lấy tiền. Giữa hai bên điều qua tiếng lại dần dần dẫn đến đánh nhau, Vinh Gia Thành chạy vào văn phòng, định nhờ chúng tôi giúp đứng ra hòa giải, nhưng ba người kia không chịu buống tha, đuổi vào tận văn phòng.

Tôi thấy một người trong số họ còn rút ra một con dao bấm, liền lớn tiếng khuyên can vài câu nhưng không có tác dụng, chúng tôi thấy tình hình không ổn, sợ sẽ xảy ra án mạng, nên cùng nhau bỏ chạy ra

ngoài, sau đó không dám quay lại nữa.

“Các anh có biết ba người kia không?” Lý Minh tiếp tục truy hỏi.

“Có biết tên của họ, một người là Doãn Đại Cường, một người là Ngưu Tử Ấn, còn một người nữa tên là Cận Vệ Đông.”

“Có biết họ ở đâu không?”

“Không biết, nhưng cũng chỉ ở gần đây thôi.”

“Họ làm nghề gì, các anh có biết không?”

“Doãn Đại Cường bán thuốc lá, không biết địa chỉ chỗ ở cụ thể, Ngưu Tử Ấn lái tắc xi, Cận Vệ Đông là giám đốc của một công ty, mọi người đều gọi người này là giám đốc Cận, không rõ cụ thể là công ty nào.”

Đến đây, vụ án coi như đã phá được chín phần mười, phần còn lại chỉ là đưa chứng cứ và bắt người. Đối với nhân viên điều tra hình sự, đã có những manh mối này rồi thì việc bắt người dễ như trở bàn tay.

Chưa đến 3 ngày sau, ba đối tượng tình nghi đều bị bắt.

Đúng như Chu Phong và Kỷ Lâm khai báo, tối hôm đó, sau khi thua hết tiền, giữa ba người nói trên và Vinh Gia Thành xảy ra đánh nhau. Doãn Đại Cường rút con dao bấm mang theo trong người ra nhằm vào Vinh Gia Thành đâm loạn xạ một hồi, khiến Vinh Gia Thành tử vong ngay sau đó. Thế là cả ba người cùng bàn bạc làm thế nào để xử lý xác chết. Trong lúc này Chu Phong và Kỷ Lâm đã chạy mất tăm hơi.

Sau khi bàn xong, cả ba người quyết định đâm lao thì phải theo lao, đem xác chết vứt đi là xong. Nhưng toàn thân Vinh Gia Thành bê bết máu, không thể vác ra ngoài được. Thế là họ lại vào văn phòng của Chu Phong và Kỷ Lâm tìm được một con dao phay. Doãn Đại Cường cầm dao, Ngưu Tử Ấn và Cận Vệ Đông hỗ trợ chặt thi thể ra thành 6 mảnh, đồng thời tìm được mấy cái túi dệt trong một gian phòng bỏ

không, lần lượt cho các mảnh xác vào 3 túi, bỏ vào xe ô tô của Ngưu Tử Ấn, rồi mang đi vứt xuống dưới núi ngay trong đêm. Đến đây, vụ án giết người, chặt xác, vứt xác cuối cùng đã kết thúc, từ đó có thể thấy đánh bạc cũng không khác gì đánh cược tính mạng!

Vụ án côn trùng đặc biệt "GIẾT NGƯỜI VÌ TÌNH TRONG NGÔI NHÀ CŨ"

Cao Kiện

Giới tính: Nam

Tuổi: 34

Cao: 1,80m

Nghề nghiệp: Đội trưởng đội cảnh sát hình sự công an thành phố Nam Minh.

Ngày 16 tháng 8 năm 1995, tại một tòa nhà cũ xây từ những năm 80 của thế kỷ 20, tổng cộng có 6 tầng, có phòng dùng cho thuê, có phòng bán sang tay, trong tòa nhà sống đủ mọi hạng người.

Ngày 16 tháng 8 hôm đó, sau khi ăn cơm tối xong, nhiều cụ già mang theo cháu nhỏ đến khoảng đất trống bên cạnh tòa nhà nói chuyện, vui chơi. Họ nói với nhau rằng mấy hôm nay trong tòa nhà luôn bốc lên một mùi hôi thối rất lạ, mọi người xôn xao đoán xem mùi hôi thối bốc ra từ đâu? Bà Lý tổ trưởng tổ dân phố nói: "Đúng là rất kỳ

lạ, ngày mai chúng ta kiểm tra kỹ từng nhà từng hộ xem thế nào!"

Bà Lý là người nhiệt tình, có trách nhiệm, nên rất lưu ý việc này, sáng hôm sau, làm xong các việc vặt trong nhà liền một mình bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc bốc ra mùi hôi thối kia. Khi đến đầu phía tây tòa nhà, bà ta bỗng nhiên nhìn thấy trên cửa những năm 80 của thế kỷ 20, tổng cộng có 6 tầng, có phòng dùng cho thuê, có phòng bán sang tay, trong tòa nhà sống đủ mọi hạng người.

Ngày 16 tháng 8 hôm đó, sau khi ăn cơm tối xong, nhiều cụ già mang theo cháu nhỏ đến khoảng đất trống bên cạnh tòa nhà nói chuyện, vui chơi. Họ nói với nhau rằng mấy hôm nay trong tòa nhà luôn bốc lên một mùi hôi thối rất lạ, mọi người xôn xao đoán xem mùi hôi thối bốc ra từ đâu? Bà Lý tổ trưởng tổ dân phố nói: "Đúng là rất kỳ lạ, ngày mai chúng ta kiểm tra kỹ từng nhà từng hộ xem thế nào!"

Bà Lý là người nhiệt tình, có trách nhiệm, nên rất lưu ý việc này, sáng hôm sau, làm xong các việc vặt trong nhà liền một mình bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc bốc ra mùi hôi thối kia. Khi đến đầu phía tây tòa nhà, bà ta bỗng nhiên nhìn thấy trên cửa sổ ở ban công tầng 2 có rất nhiều ruồi nhặng. Bà thầm nghĩ, nhất định phải lên đó xem sao, biết đâu đây chính là nơi bốc ra mùi hôi thối. Bà từ từ leo lên tầng 2, nhẹ nhàng gõ cửa căn hộ này, tuy nhiên không thấy động tĩnh gì. Bà ra sức gõ cửa một lần nữa, vẫn không có ai trả lời! Thấy vậy, bà gõ cửa nhà đối diện, một cụ già ra hỏi: "Bà Lý, có chuyện gì vậy?"

"Ồ, cụ ở nhà đấy à, cụ có biết ai đang sống trong nhà đối diện không ạ? Tại sao lại không có ai ở trong đó vậy?"

Cụ già là giáo viên nghỉ hưu đã lâu, mọi người đều gọi là cụ Lý, bèn đáp bằng giọng hổn hển: "Tôi cũng không rõ, hình như vẫn có người ở trong đó, mấy hôm trước vẫn trông thấy một cô gái trẻ rất xinh đẹp ở trong đó, tôi cũng không nói gì với cô ta, hình như là cô ta sống trong nhà đó, không biết có ở nhà hay không."

“Chà, người sống trong tòa nhà này vẫn lộn xộn thật đấy, đủ các loại người thượng vàng hạ cám trong xã hội đều sống ở đây mà không có ai quản lý.” Bà Lý bắt đầu than phiền.

“Đúng đấy, đối diện nhà tôi trước đây vốn là gia đình nhà cụ Lưu, nhưng đã chuyển đi từ lâu rồi!” Ông cụ Lý nói theo kiểu xã giao.

“Vừa rồi ở bên ngoài tôi trông thấy trên ban công căn hộ này có rất nhiều ruồi nhặng, ngoài ra còn có cả mùi hôi thối, nhưng gõ cửa mãi mà không có ai trả lời, mong là không có chuyện gì xảy ra!” Bà Lý càng nghĩ càng cảm thấy không yên. Bà chào ông cụ Lưu, trong lòng thầm tính toán: phải đến đồn công an báo thôi. Bà vừa nghĩ, vừa đi về phía đồn công an.

Lúc đến nơi, người phụ trách đón tiếp bà Lý vừa hay chính là Cao Kiện, lúc đó còn đang là Đội phó đội cảnh sát hình sự. Cao Kiện nghe bà Lý nói xong liền tiếp lời: “Tôi biết căn hộ bà vừa nói, cô gái thuê nhà ở đó tên là Bạch Tiểu Lan, 20 tuổi, người ở vùng khác, đăng ký tạm trú khoảng nửa năm nay rồi.” Cao Kiện vừa nói chuyện với bà Lý vừa nhìn ra phía ban công, quả nhiên thấy ruồi nhặng bâu thành đám, và còn liên tục bò ra ngoài qua khe cửa sổ.

“Lạ thật đấy, lẽ nào không có ai ở trong đó? Không lẽ nào? Không có ai ở thì cũng không thể có nhiều ruồi như vậy được ?” Cao Kiện vừa lẩm bẩm tự hỏi, lại vừa như nói với bà Lý, “Chúng ta vào trong xem sao vậy.”

Cao Kiện và bà Lý đến ngoài cửa căn hộ, ra sức gõ cửa liền mấy cái, bên trong đúng là không có ai lên tiếng. Cao Kiện mượn tuốc-nơ-vít và búa của cụ Lưu nhà đối diện, cạy mở cửa một cách thành thạo, khiến hàng ngàn hàng vạn con ruồi nhặng ở trong phòng kinh động bay loạn xạ.

“Chắc chắn có chuyện rồi!” Cao Kiện thấy hiện tượng như vậy thì

trong lòng đã có phán đoán. Theo thói quen nghề nghiệp anh men theo bờ tường, nhẹ nhàng bước về phía trước, quả nhiên không ngoài suy đoán, có một xác chết đang nằm trên giường.

Lát sau, ba, bốn chiếc xe cảnh sát chạy đến phía dưới tòa nhà.

“Các cậu hãy đi gặp cư dân ở xung quanh hỏi thăm tình hình trước đã.” Cao Kiện ra lệnh cho cấp dưới của mình, sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Lập tức thông báo cho đội kỹ thuật đến khám nghiệm hiện trường vụ án giết người! Do hiện trường xuất hiện ruồi nhặng nên anh lập tức mời chuyên gia côn trùng học pháp y Thẩm Kiến Quốc nhanh chóng đến tiến hành khám nghiệm tử thi.”

côn trùng học pháp y Thẩm Kiến Quốc nhanh chóng đến tiến hành khám nghiệm tử thi.”

Đang vào giữa trưa, thời tiết nóng nực vô cùng, ruồi nhặng trong phòng cũng không muốn hoạt động, đuổi cũng không đi, vừa cất cánh bay lên chúng lại lập tức đậu xuống. Mồ hôi của nhân viên điều tra hình sự trở thành đồ uống khoái khẩu cho lũ ruồi, quả thật đáng ghét đến cực độ.

“Đội phó Cao, trời nóng quá, chúng tôi mở cửa sổ ra lấy chút không khí, nhân tiện lấy thuốc diệt lũ ruồi nhặng này được không ạ?” Một cảnh sát viên trẻ đến trước mặt Cao Kiện đề nghị.

“Hồ đồ! Nhất định không thể được, cậu hãy cứ chịu đựng đi đã, chúng ta phải đợi bên pháp y kiểm tra xong hiện trường vụ án rồi mới phun thuốc, không để ảnh hưởng đến việc thu thập chứng cứ của người ta được.” Cao Kiện với Thẩm Kiến Quốc là bạn cũ, đương nhiên cũng hiểu quy trình phá án của côn trùng học pháp y, vì thế quả quyết từ chối yêu cầu của viên cảnh sát trẻ.

Mặc dù trời nóng nực rất khó chịu nhưng một đám người tò mò vẫn tụ tập phía dưới tòa nhà, họ kiễng chân nghển cổ để xem nhưng

thật ra họ chẳng thể nhìn thấy cái gì cả. Một lúc sau, lại có một chiếc xe cảnh sát chạy đến.

“Pháp y đến rồi, mọi người giãn ra đi nào.” Viên cảnh sát phụ trách cảnh giới nói to để duy trì trật tự.

“Anh Thẩm, cuối cùng anh đã đến rồi, chúng tôi đang đợi anh đấy!” Cao Kiện bước đến trước mặt chào Thẩm Kiến Quốc.

“Cậu Cao, tâng bốc tôi vừa vừa thôi, tôi không phải là thần tiên, việc bắt người vẫn phải nhờ đến các cậu.” Thẩm Kiến Quốc nói một cách hài hước, cùng Cao Kiện lên trên tầng đến hiện trường vụ án. Sau khi bước vào trong phòng, dường như ông không hề thấy trong đó vừa nóng vừa hôi thôi, đi thẳng vào trung tâm hiện trường vụ án mạng mà không có phản ứng gì cả.

vào trung tâm hiện trường vụ án mạng mà không có phản ứng gì cả.

Thẩm Kiến Quốc bước đi một cách hết sức thận trọng, sợ làm hỏng dấu vết hiện trường, ông ngửa mặt xem xét kỹ bốn phía, bảo trợ lý đi cùng lấy dụng cụ và lọ có đánh dấu từ trong hộp dụng cụ pháp y ra.

“Cậu nhìn xem, những con ruồi ở trên mặt đất và trên tường kia có mầu sắc rất nhạt, lại còn không bay được, đây là thế hệ vừa mới lột xác, bước đầu thấy có ba, bốn loại.” Ông vừa nói với Cao Kiện và trợ lý, vừa ngồi xổm xuống, tìm kiếm gì đó bên cạnh xác chết, đồng thời quan sát xác chết và đưa ra nhận xét ngắn gọn: “Đây chắc chắn là vụ án giết người! Nạn nhân bị siết cổ đến chết, trên cổ vẫn còn vết dây điện, hai tay bị trói giật ra sau lưng, hiện xác chết đã bị phân hủy nghiêm trọng, đưa về trung tâm pháp y xong sẽ tiến hành khám nghiệm tử thi một cách kỹ lưỡng.”

Tổng cộng có 4 loại ruồi trưởng thành thu được tại hiện trường,

đó là ruồi xanh tơ bóng Lucilia sericata, ruồi vàng đầu to và hai loại ruồi trâu khác. Xét từ số lượng và đặc trưng xác nhộng tại hiện trường, đây chắc chắn đều là ruồi trưởng thành đời thứ hai, nhưng những con ruồi mới vẫn không ngừng lột xác. Tính từ thời điểm hiện tại có thể thấy, thời gian lột xác sớm nhất, hay cũng tức là thời gian đẻ trứng sớm nhất, chí ít cũng phải từ một chu kỳ sinh sản trở lên. Trong 4 loại ruồi này, hai loại ruồi trâu có chu kỳ sinh sản dài nhất, thời gian lột xác đều trong khoảng trên dưới 15 ngày. Điều này cơ bản phù hợp với mức độ thối rữa của xác chết. Từ đó suy đoán, nạn nhân đã chết từ cách đây khoảng 15, 16 ngày, tức là ngày 28 hoặc 29 tháng 7.

“Nguyên nhân và thời gian tử vong đều đã xác định được rất nhanh chóng rồi, việc còn lại phải xem chúng ta làm như thế nào. Nói thật, xác chết đã thối rữa đến mức độ như thế này rồi mà xác định được nguyên nhân và thời gian tử vong nhanh như vậy, từ trước đến giờ chưa từng có. Xem ra, những con ruồi nhặng và giòi bọ này rất hữu dụng. Xét từ tình hình sơ bộ nắm được hiện nay, rất có thể nạn nhân là người thuê trọ Bạch Tiểu Lan. Một người phụ nữ trẻ bị thít cổ chết ngay trong nhà mình trong tình trạng không mảnh vải che thân, trong phòng cũng không có dấu vết lục lọi, cửa sổ đóng chặt, cửa ra vào cũng bị khóa, không giống như vụ án trộm cướp giết người bình thường, rất có thể việc này liên quan đến chuyện ngoại tình, là do người quen gây ra.” Cao Kiện đưa ra quan điểm của mình với đồng nghiệp trong cuộc họp của đội cảnh sát hình sự.

nắm được hiện nay, rất có thể nạn nhân là người thuê trọ Bạch Tiểu Lan. Một người phụ nữ trẻ bị thít cổ chết ngay trong nhà mình trong tình trạng không mảnh vải che thân, trong phòng cũng không có dấu vết lục lọi, cửa sổ đóng chặt, cửa ra vào cũng bị khóa, không giống như vụ án trộm cướp giết người bình thường, rất có thể việc này liên quan đến chuyện ngoại tình, là do người quen gây ra.” Cao Kiện đưa ra

quan điểm của mình với đồng nghiệp trong cuộc họp của đội cảnh sát hình sự.

Thẩm Kiến Quốc cũng nằm trong số những người tham dự cuộc họp, phân tích dựa trên cơ sở kinh nghiệm sử dụng pháp y để phá án của mình, ông tiếp lời: "Nạn nhân là một phụ nữ trẻ mà lại một mình thuê trọ cả một căn hộ, xem ra không giống người làm thuê bình thường, mà có lẽ phải có công việc ổn định, thu nhập tương đối cao, ví dụ như lao động trí thức làm việc cho công ty nước ngoài chẳng hạn, nếu không thì chắc là sống dựa vào tiền của người khác cho, kiểu như tiếp viên hoặc gái bao. Vì thế, để nhanh chóng tìm ra thân phận thật sự của Bạch Tiểu Lan, không nên khoanh vùng phạm vi tìm kiếm quá rộng, mà nên tiến hành tìm kiếm ở khu vực này là chính."

Lúc này trợ lý của Thẩm Kiến Quốc lấy ra một bức phác thảo chân dung mầu đen trắng, chỉ vào nói: "Theo bức vẽ đặc tả đặc điểm của nạn nhân, thấy rằng nạn nhân khoảng 20 tuổi, cao 1,67m, cắt tóc ngang vai, nhuộm đỏ một phần; có lỗ tai, móng tay móng chân tô đỏ. Dựa vào quần áo tìm được trong phòng thấy rằng, có khả năng trước lúc chết nạn nhân mặc áo khoét nách mầu đen, quần dài mầu trắng. Còn nữa, răng hàm dưới không ngay ngắn, răng số 5 bên trái bị sâu đã hàn lại. Bên trái cổ có nốt ruồi to bằng hạt đậu. Sắp xếp lại các thông tin này, in thành 20 bản đem phân phát đi các nơi để thu thập manh mối."

Thời gian trôi đi, tình hình từng bước được tập hợp lại. Người ở quán karaoke cho biết, qua xem tài liệu được tán phát thấy rằng nạn nhân rất giống một nữ phục vụ đã đi khỏi quán này từ nửa năm trước, nhưng không phải tên là Bạch Tiểu Lan mà là Bạch Hiểu Hồng, 21 tuổi, người Hà Nam, hiện tại không biết ở đâu. Nhân viên điều tra hình sự một lần nữa thâm nhập quán karaoke này, tìm được chủ quán là Thường Nguyệt Nga, hỏi kỹ tình hình có liên quan. Thường Nguyệt Nga

nhớ lại rồi nói rằng đúng là có một nữ phục vụ tên là Bạch Hiểu Hồng, rất xinh đẹp, lúc đi có đến chào và bảo rằng có người tìm được chỗ ở cho mình rồi.

ở đâu. Nhân viên điều tra hình sự một lần nữa thâm nhập quán karaoke này, tìm được chủ quán là Thường Nguyệt Nga, hỏi kỹ tình hình có liên quan. Thường Nguyệt Nga nhớ lại rồi nói rằng đúng là có một nữ phục vụ tên là Bạch Hiểu Hồng, rất xinh đẹp, lúc đi có đến chào và bảo rằng có người tìm được chỗ ở cho mình rồi.

Theo lý giải của chủ quán Thường Nguyệt Nga thì cô gái này đã được người khác bao nuôi rồi, còn theo phân tích tình hình thì không có cách nào phán đoán được rằng đây có phải là cùng một người hay không, mà xác chết thì đã thối rữa không còn phân biệt được nữa. Lãnh đạo công an thành phố chỉ đạo: một mặt tăng cường lực lượng cảnh sát tìm hiểu những người đàn ông có quan hệ với nạn nhân, một mặt sử dụng biện pháp kỹ thuật, mời chuyên gia xác định xem những dấu vân tay không hoàn chỉnh thu được tại hiện trường có giá trị gì hay không.

Sau nhiều lần xử lý dưới sự chỉ đạo của chuyên gia vân tay, cuối cùng dấu vân tay sót lại ở hiện trường đã có thể sử dụng được. Từ hàng trăm nghìn hồ sơ, cảnh sát tìm ra được một người tên là Tần Nghĩa Đức, 41 tuổi, mười năm trước từng bị kết án 1 năm 6 tháng tù vì tội lưu manh.

Nói theo cách nói của Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc, đây đúng là việc mò kim đáy bể mà thu được kết quả, việc điều tra tưởng đi vào ngõ cụt mà lại thoát ra được.

Hôm sau, qua tìm kiếm ở phòng hộ tịch đã có được thông tin người này hiện đang là tổng giám đốc công ty tư vấn Hồng Vận. Cảnh sát tiến hành bắt giữ với lý do là đối tượng tình nghi quan trọng.

“Ông có biết Bạch Hiểu Hồng không?” Cuộc hỏi cung được tiến

hành hai ngày sau đó, cách thức tiến hành là trước tiên làm như không để ý đến ông ta để ông ta không biết đầu đuôi thế nào, đó cũng là một biện pháp gây áp lực tâm lý và tinh thần. Ngoài ra, trong khoảng thời gian này, cảnh sát đẩy nhanh tốc độ công tác thu thập chứng cứ, lấy mẫu máu và dấu giầy, lục soát phòng làm việc của ông ta. Sau khi hoàn thành tất cả những công việc này, đã nắm được chứng cứ: nhóm máu hoàn toàn phù hợp với tinh dịch lấy được trong bao cao su ở hiện trường; một đôi giầy da tìm thấy trong phòng làm việc của ông ta hoàn toàn khớp với hoa văn và đặc trưng của dấu giầy để lại hiện trường. Cao Kiện và các đồng nghiệp tràn đầy tin tưởng vào cuộc thẩm vấn, câu hỏi đầu tiên đã xoáy vào điểm quan trọng, khiến đối phương chỉ biết cúi gằm mặt xuống không biết trả lời thế nào.

những công việc này, đã nắm được chứng cứ: nhóm máu hoàn toàn phù hợp với tinh dịch lấy được trong bao cao su ở hiện trường; một đôi giầy da tìm thấy trong phòng làm việc của ông ta hoàn toàn khớp với hoa văn và đặc trưng của dấu giầy để lại hiện trường. Cao Kiện và các đồng nghiệp tràn đầy tin tưởng vào cuộc thẩm vấn, câu hỏi đầu tiên đã xoáy vào điểm quan trọng, khiến đối phương chỉ biết cúi gằm mặt xuống không biết trả lời thế nào.

Đợi một lúc lâu, thấy ông ta không trả lời, Cao Kiện lại hỏi một câu nữa: “Từ ngày 28 đến 29 tháng 7 ông làm những gì?”

Cao Kiện biết đối phương sẽ không giữ thái độ im lặng như vậy được lâu nên cũng không hỏi tiếp nữa. Anh ta thản nhiên bảo: “Hãy nói đi, lần sau còn như vậy thì chúng tôi nói hộ ông luôn đấy.”

“Khoan đã, cho tôi xin điếu thuốc được không?” Cuối cùng Tần Nghĩa Đức cũng đã lên tiếng.

Cao Kiện mừng thầm, gật đầu bảo: “Được thôi, cho ông uống thêm chút nước nữa.” Anh vừa trả lời vừa đưa mắt ra hiệu cho viên cảnh sát ở bên cạnh đưa cho Tần Nghĩa Đức một điếu thuốc, đồng thời mang

cho cả một cốc nước lọc. Anh tự tay châm lửa cho đối phương, mỉm cười bảo: “Anh cứ từ từ mà nói, cố gắng được hưởng khoan hồng!”

“Tôi với Bạch Hiểu Hồng quen nhau ở quán karaoke khoảng hơn nửa năm nay rồi. Lúc đầu, tôi thấy cô ấy rất trẻ trung, xinh đẹp, cư xử nhiệt tình, rất đáng yêu, cô ấy cần tiền nên quan hệ tình cảm với tôi. Về sau tôi mới biết cuộc sống gia đình cô ấy vô cùng khó khăn, để nuôi sống gia đình nên cô ấy buộc phải bán thân, thật sự rất đáng thương. Mấy năm nay tôi kiếm được ít tiền, nghĩ rằng trước đây quá khổ sở, cố sống cố chết lao vào làm việc, tích lũy được chút ít thì cũng nên hưởng thụ. Chính là tiền đã làm hại tôi. Tôi đã rút tiền hết lần này đến lần khác để đưa cho cô ấy. Cô ấy thật sự cần tiền, nên tôi và cô ấy đã lợi dụng lẫn nhau, tôi cần kiểu cuộc sống đó, có ham muốn chiếm hữu cô ấy. Cô ấy rất đẹp, tôi không muốn cô ấy có thêm một người đàn ông nào khác, vì thế bèn bàn bạc thuê căn hộ cho cô ấy ở, và cô ấy đứng tên thuê. Nhưng cô ấy không muốn sử dụng tên thật vì sợ có người phát hiện tìm đến, nên mới dùng tên giả là Bạch Tiểu Lan.”

thuê căn hộ cho cô ấy ở, và cô ấy đứng tên thuê. Nhưng cô ấy không muốn sử dụng tên thật vì sợ có người phát hiện tìm đến, nên mới dùng tên giả là Bạch Tiểu Lan.”

Tần Nghĩa Đức rít một hơi thuốc, thở dài một tiếng, nói: “Sau đó, chúng tôi sống chung với nhau như vậy, mỗi tháng tôi cho cô ấy hơn hai nghìn nhân dân tệ, cô ấy cũng rất vừa lòng.”

“Cô ấy chết rồi, ông biết không?”

“Biết, là tôi đã giết cô ấy. Nếu không, các ông cũng không tìm đến tôi.”

“Tại sao ông giết cô ấy?”

“Tại vì cô ấy phản bội tôi. Tôi bỏ tiền ra bao cô ấy nhưng cô ấy vẫn không thỏa mãn, ban ngày không có việc gì làm liền giấu tôi đi bắt

khách, bị tôi phát hiện ở ngay chính căn phòng ấy. Lần đó tôi phải đến nơi khác làm việc 3 ngày, lúc về đến thẳng chỗ cô ấy ở, thì bắt gặp cô ấy đang phóng đãng với một đứa con trai. Lúc đó tôi rất không vui nên đã cãi nhau với họ, nhưng sau đó nghĩ lại, chắc hẳn người ta cũng phải bỏ tiền ra. Tôi đuổi đứa con trai đi, tát cho Hiểu Hồng 2 cái. Cô ấy bèn nói rằng tôi không phải là người quản lý của cô ấy, cô ấy muốn ngủ cùng với ai thì ngủ! Nhưng cô ấy lại không muốn rời xa tôi, lại nói những lời ngon ngọt. Vì thế chúng tôi thỏa thuận từ sau cô ấy không được ra ngoài tìm người nữa." Tần Nghĩa Đức uống một ngụm nước, dừng lại một lát.

"Đừng sốt ruột, cứ từ từ nói."

"Sau đó lại qua một thời gian nữa, hình như là vào buổi tối thứ 7, ngày 29 tháng 7, tôi về sớm hơn một chút, vừa vào cửa liền ngửi thấy có mùi thuốc lá, trong gạt tàn có rất nhiều mẩu thuốc. Cô ấy không hút thuốc, cơn giận trong tôi nổi lên, chắc chắn cô ấy lại tìm đàn ông kiếm tiền rồi. Tôi và cô ấy cãi nhau, cô ấy cắn tôi một cái làm tôi nổi nóng, tôi đã ấn chặt cổ cô ấy xuống mà đánh, một lúc sau thấy cô ấy không động đậy nữa. Tôi sợ cô ấy còn sống thì sẽ đi tố cáo mình, liền rút dây đèn bàn thít cổ cô ấy, trói hai tay cô ấy lại…"

Vụ án côn trùng đặc biệt "SÓNG GIÓ TRONG LẦN MUA XE"

Người cung cấp: Thẩm Kiến Quốc

Giới tính: Nam

Tuổi: 38

Đơn vị công tác: Từng giữ chức chuyên gia côn trùng học pháp y tại cơ quan bí mật của công an tỉnh, hiện là giảng viên côn trùng học pháp y tại trường đại học Nam Minh.

Đây là vụ án sư phụ phá mấy năm trước, tôi cảm thấy đây là vụ án rất đặc biệt, vì thế nên kể lại.

Vụ án xảy ra tại khu vực tiếp giáp giữa thành thị và nông thôn ở phía đông bắc thành phố Nam Minh, ở đó có một nông trại bị một thôn xóm nào đó bỏ hoang đã nhiều năm, vốn được quy hoạch xây dựng một chợ nông sản quy mô lớn, nhưng do nguồn vốn chưa về nên phải đến tháng 9 đơn vị thi công mới tới. Sáng 17 tháng 9, hơn chục công

nhân đi xe tải đến bên ngoài bức tường phía bắc, chuẩn bị chuyển những ống cống lớn bằng xi măng bỏ đi.

Thế rồi mọi người phát hiện trong một ống cống có một đống đồ vật linh tinh, sau khi bỏ những vật linh tinh này đi lại thấy ở đó có một xác chết đã thối rữa!

Lúc đó cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, đồn cảnh sát nghe tin lập tức cử người đến hiện trường, thấy trên cổ người bị hại có vết dây thừng, lập tức báo cáo chi cục công an.

Buổi chiều, chuyên gia pháp y Thẩm Kiến Quốc của chi cục công an thành phố cùng đội trưởng đội cảnh sát hình sự Cao Kiện đến hiện trường. Trước tiên, Thẩm Kiến Quốc tiến hành khám nghiệm tử thi, rút ra kết luận sơ bộ: nạn nhân tử vong là nam giới, hiện chưa rõ tên, cao 1,78m, mặc áo phông và quần dài nhạt màu, đi giầy da đen, tất dài cũng màu đen. Về cơ bản, xác chết đã thối rữa đến mức độ lộ xương trắng nhưng vẫn có thể nhìn rõ ở vùng cổ có vết dây quấn hai vòng rồi buộc lại ở sau gáy. Lại là một vụ cố sát.

Ngoài tiến hành thủ tục kiểm tra thông thường, Thẩm Kiến Quốc còn đặc biệt chú ý lấy mẫu côn trùng trên xác chết để phân tích. Ông mở túi lấy dụng cụ và chiếc bình thủy tinh rộng miệng chứa lưng bình rượu, tìm kiếm trên xác chết và khu vực xung quanh để bắt các loại côn trùng giáp xác và ruồi nhặng. Thẩm Kiến Quốc bắt côn trùng rất nhanh, chỉ một lúc đã được hơn nửa lọ.

Việc đầu tiên ông làm là mang tiêu bản đến phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm pháp y, chuẩn bị tiến hành giám định lần lượt từng thứ một. Nhìn bề ngoài, những con côn trùng đều giống hệt nhau, nhưng thực ra lại không hẳn đã cùng một loại. Cùng một loại còn dễ phân biệt, đằng này đã không cùng loại lại còn phải phân biệt cụ thể là loại nào, vì thế vô cùng khó khăn.

Tất nhiên, có trường hợp còn cần phải mời chuyên gia côn trùng học nước ngoài cùng thảo luận, mà ngay cả như vậy cũng chưa chắc đã gọi tên ra được, vì thế không thể sốt ruột mà phải từ từ tiến hành. Thẩm Kiến Quốc nhìn những con côn trùng đủ loại khiến người ta phát đau đầu kia, chau mày suy nghĩ, chắc là phải nghiên cứu đến tận ngày mai mới có được kết quả. Cứ như vậy, ông vùi đầu vào công việc cho đến tận lúc trời sắp sáng.

Sau một đêm vất vả nghiên cứu, đã bước đầu có kết quả giám định: có 3 loại bọ cánh cứng sinh sống trên xác chết, quá nửa là sau khi xác chết được một tuần mới bắt đầu xâm nhập, còn thời gian ở lại đó có thể kéo dài đến hai tháng trở lên; còn mấy loại bọ cánh cứng khác thời gian xâm nhập rất muộn và không bao lâu sẽ tự động biến mất.

Thẩm Kiến Quốc có lẽ đã suy đoán ra thời gian tử vong, chắc chắn nạn nhân phải chết từ nửa tháng trở về trước, cũng tức là phải hoàn toàn quay ngược lại để điều tra vụ án. Thẩm Kiến Quốc dẫn theo một đội nhằm vào một người khả nghi trong số những người bị mất tích. Sau khi phân tích kỹ thuật trùng lặp thông tin đại não, xác định người mất tích này và xác chết kia là một. Người này tên là Hồ Bát Quân, biệt hiệu Bát Gia.

Bát Gia là phó giám đốc một phòng giao dịch ô tô, năm nay 38 tuổi, , từng bị cảnh sát bắt giữ vì tội đánh nhau, từ trước đến nay nổi tiếng là kẻ liều lĩnh, làm việc tội lỗi. Trong xã hội, đối tượng này thuộc loại người lừa đảo dối trá, chiếm đoạt thị trường. Theo bạn thân của người này cho biết, Hồ Bát Quân có một phe cánh thề cùng sống chết, là chủ của một quán rượu.

Hôm Hồ Bát Quân mất tích, vừa đúng vào một ngày cuối tuần cuối tháng 7, anh ta lái ô tô, mang theo một trăm nghìn nhân dân tệ đến nơi khác mua xe.

Hình như là bà chủ đã liên hệ. Họ từng đến quán rượu tìm Hồ Bát

Quân nhưng không thấy, có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Quán rượu nằm ở khu vực khá sầm uất, chủ quán tên là Ngụy Chinh, khoảng 30 tuổi. Cao Sơn, quản lý đại sảnh của quán rượu cho biết đã 2 tháng nay ông chủ Ngụy không đến quán rượu, chỉ thi thoảng gọi điện hỏi han tình hình.

Kết hợp phân tích các tình hình nói trên, Ngụy Chinh có dấu hiệu tình nghi rất lớn, ít nhất cũng là người biết rõ đã xảy ra chuyện gì, do đó tổ chuyên án quyết định phải tìm bằng được người này, bắt đầu mở rộng đầu mối! Tiếc rằng quan hệ giao tiếp của Ngụy Chinh hết sức phức tạp, hiện tại vẫn độc thân, sống không có địa chỉ cố định, vì thế rất khó tìm.

Ngày 26 tháng 9, tổ chuyên án điều tra nhận thấy Ngụy Chinh quan hệ rất thân thiết với Viên Nghị, giám đốc công ty bất động sản Kỳ Duyên, thế là tìm gặp người này, nhờ ông ta giúp đỡ đã bắt giữ được Ngụy Chinh.

Sau vài hồi đấu tranh, Ngụy Chinh biết sự việc đã bại lộ nên đành khai nhận toàn bộ.

Theo lời khai của Ngụy Chinh: anh ta biết rằng chắc chắn cảnh sát đã phát hiện ra thi thể của Hồ Bát Quân và đang tiến hành điều tra. Anh ta thấy chột dạ, lo lắng sợ hãi, đang định gom tiền bỏ trốn thì không ngờ bị cơ quan công an bắt giữ. Anh ta cũng thừa nhận chính mình xúi giục Văn Phi và Phương Bình giết người, sau đó cho mỗi người bốn mươi nghìn nhân dân tệ coi như tiền công.

Ngụy Chinh với Văn Phi là bạn thời trung học, thuộc loại bạn bè nối khố cùng chung sống chết. Về sau Văn Phi thi trượt cao đẳng, Ngụy Trinh vào đại học xong, hai người liền mất liên lạc. Sau khi tốt nghiệp đại học, Ngụy Chinh đến làm việc trong một công ty quảng cáo, do lương thấp, công việc bận rộn nên không chịu nổi. Sau đó anh ta làm

quen với một nữ thương nhân, dựa vào bộ dạng đẹp trai và khiếu hài hước của bản thân, khiến nữ thương nhân kia bỏ tiền đầu tư cho anh ta làm ăn.

Anh ta kiếm được rất nhiều tiền từ nữ thương nhân kia, một hôm lại thấy trên báo đăng tin: một quán rượu cần chuyển nhượng với giá thấp, thế là bỏ tiền ra mua, tự mình kinh doanh. Trong quá trình kinh doanh quán rượu, anh ta nhận thấy vô vàn khó khăn, muốn đứng vững được để tiếp tục làm ăn thì phải quan hệ với cả chính quyền và xã hội đen, quan hệ với tất cả mọi loại người.

Cứ như vậy, số lượng bạn bè của anh ta ngày càng nhiều, khó tránh khỏi móc nối làm một số việc phi pháp. Ví dụ như mua đi bán lại xe hơi, tiêu thụ đồ ăn cắp..., chỉ cần kiếm được tiền là không việc gì không làm. Có lần, anh ta giao cho một người bạn tên là Trần Xuân Vũ bán xe ăn cắp và kiếm được gần tám mươi nghìn nhân dân tệ.

Không lâu sau, anh ta trở thành một thành viên trong hội của Trần Xuân Vũ, một lần Trần Xuân Vũ say rượu bảo rằng mình đã là tội phạm giết người cướp của. Chiếc xe Audi A6 hắn đang sử dụng chính là xe cướp được sau khi giết chết chủ xe! Hắn bắt Ngụy Chinh phải thật lòng hợp tác, nếu không sẽ giết chết!

Ngụy Chinh bỗng chốc cảm thấy mối nguy hiểm rình rập khắp nơi, phải tìm cách thoát khỏi nơi này. Kẻ ra tay trước là kẻ thắng, phải trừ bỏ ngay Trần Xuân Vũ, sau đó rời khỏi chốn thị phi này, ra nước ngoài phát triển sự nghiệp. Nhưng anh ta biết rõ một mình mình chắc chắn không làm được, vì thế liên hệ với Văn Phi và Phương Bình.

Một hôm, ba người tụ tập bàn bạc kế giết người. Ngụy Chinh biết Trần Xuân Vũ thích chơi xe, yêu xe hơn cả mạng sống, là một kẻ mê xe đích thực bèn lấy cớ mua giúp xe, hẹn anh ta ra ngoài. Bọn Ngụy Chinh chọn địa địa điểm thích hợp, nhân lúc anh ta không đề phòng liền giết chết ở nơi hoang vu hẻo lánh!

Ngày 29 tháng 7, tất cả sắp xếp xong xuôi. Ngụy Chinh gọi điện thoại cho Trần Xuân Vũ bảo rằng có một người có thể mua được xe giá rẻ, buổi tối lái xe đến đón để mọi người cùng đi xem thế nào, ngoài ra còn yêu cầu Trần Xuân Vũ mang theo đủ tiền.

Tám giờ tối, hai người đúng hẹn đến trước cửa một khách sạn, nhưng trên xe lại có thêm một người nữa chính là Hồ Bát Quân. Không có cách nào khác, họ đành cứ phải tiến hành theo kế hoạch đã sắp sẵn, đến thẳng hiện trường là nông trang bỏ hoang kia.

Vào đến cửa, Văn Phi nói: “Mọi người xuống xe cả đi, xe đang để trong căn phòng bỏ không ở trong sân.”

Trần Xuân Vũ và Hồ Bát Quân không chút đề phòng, háo hức xuống xe đi thẳng vào trong sân. Vừa vào đến cửa, Văn Phi bất ngờ rút con dao nhọn đã chuẩn bị sẵn đâm liên tiếp mấy nhát vào sau lưng Trần Xuân Vũ khiến đối phương không kịp kêu lên một tiếng, đổ vật xuống đất. Ở phía bên kia, Ngụy Chinh và Phương Bình kết hợp giải quyết Hồ Bát Quân, Ngụy Chinh móc từ túi quần ra một chiếc túi nilon mầu trắng thít cổ từ phía sau. Hai người kéo xác chết bỏ vào trong ống cống bằng xi măng ở bên ngoài tường, lấy cỏ tạp phủ lên rồi lái xe rời khỏi hiện trường.

Xác Trần Xuân Vũ bị họ vứt bừa xuống dưới đường cao tốc, hiện tại vẫn chưa tìm thấy. Như vậy, ba người kiếm được một khoản tiền lớn, định chạy ra nước ngoài sinh sống, nhưng kết quả vẫn không tránh khỏi bị pháp luật trừng trị.